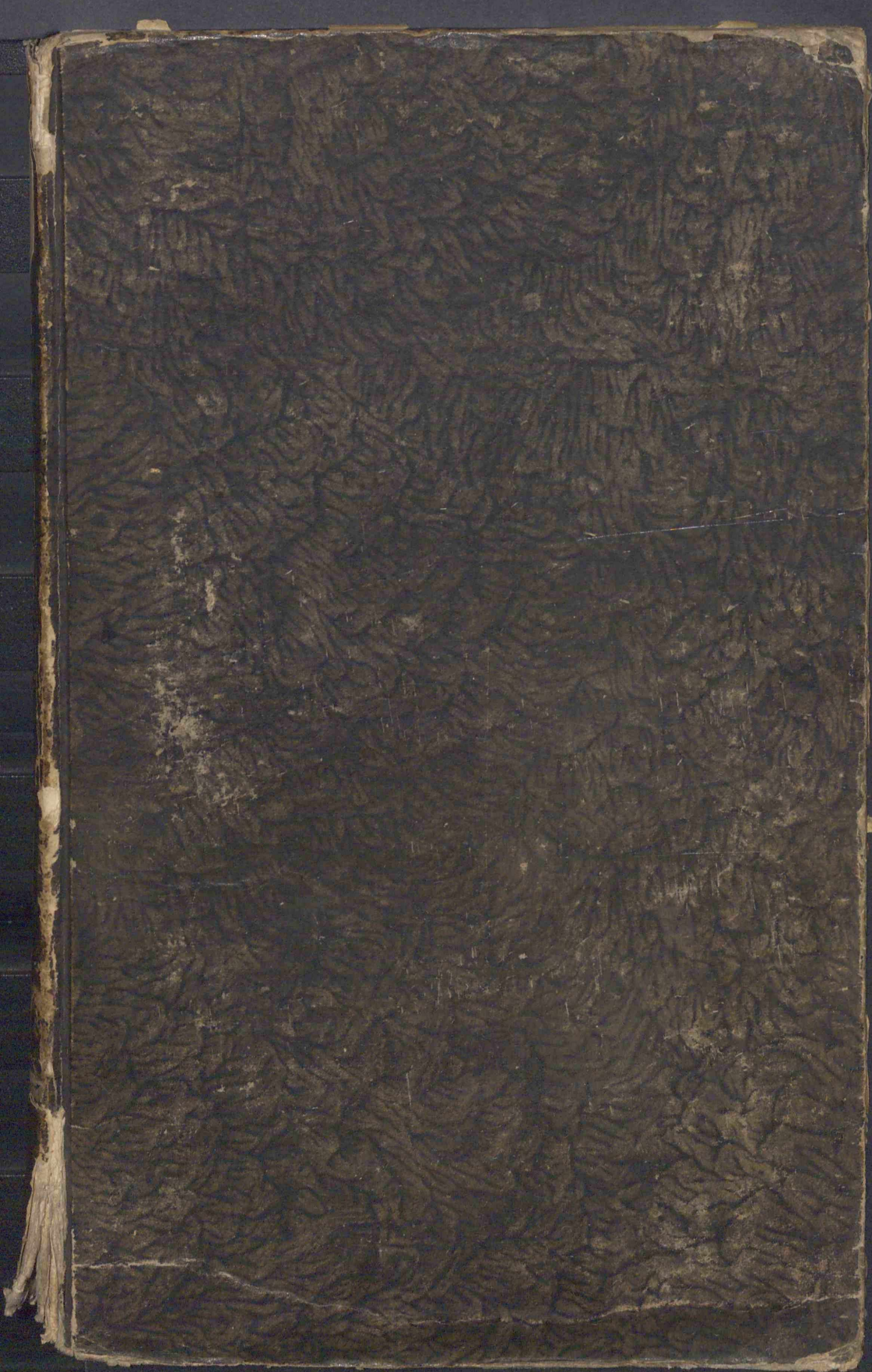

B

644.

Q. 7757 p. 75 de Sacy II N. 488.

1144 026

Ges. von Moros Typogr. 5130
aus dem J. 1810
Bsp. b. Dr.
Bsp.

שנת ה'תקפ"ב חשוון י"ב 912.

Herrn Professor Dr. David Kaufmann
in Budapest

widmet dies von Franz Delitzsch, dem Un-
vergesslichen und Unvergleichlichen durchschriebenen
Buch in pietätvoller Erinnerung an den Hin-
gegangenen verbunden.

Tubingen d. 25. Nov. 96 W. Faber

D. Cod. Hebr. Marcianus Wolf B. H. II N. 435.

Quellen für die Sitten-Geschichte des Araber.

- 1, Jn. 3, المواقف 3, Cod. Lips. arab. n. 4. Georg. Siles
- 4, Fleischer, Hesperia arabica t. 236. ad p. 160.
- 5, Muradze d' Othom. 6, Scharpier de Veterum et Recentiorum
Observationibus, Reliq. Christ. Musihurgi et Groningae 1799.
- 6, Kurri II, 15.

اشعرية 16 f. معنزة

كلاية 88. 59.

108.

كلاية 108.

108.

اشعرية 109.

109.

اشعرية 113. Friday

113. Friday

اشعرية 115.

115.

اشعرية 115. Friday

115. Friday

اشعرية 121.

121.

اشعرية 135.

135.

اشعرية 160. 161.

160. 161.

اشعرية 160. 161.

اشعرية 160. 161.

السيدية Dr. Abd. Diba, Kanner
Encyclop. N. 416.

Faint handwritten text at the top of the page.

וּפְּרָסָה, *Attitud*
פְּרָסָה, *By-oblation; opp. וּפְּרָסָה, פְּרָסָה (N. T.), Tradition.*
וּפְּרָסָה, *apprehendere, percipere.*

וּפְּרָסָה אֲרָזָה בִּשְׂרָרָה פ. 31, 24.

Handwritten text, possibly a signature or title.

וּפְּרָסָה בִּשְׂרָרָה (אֲרָזָה) וּפְּרָסָה בִּשְׂרָרָה בִּשְׂרָרָה
F hier ist das Monac. in den in der handschriftlichen
עֲרָזָה בִּשְׂרָרָה עַל עֲרָזָה בִּשְׂרָרָה עֲרָזָה בִּשְׂרָרָה
; early c. 17

וּפְּרָסָה, *prorsus (cum prorsus prout in V. aufgef. u.)*

וּפְּרָסָה בִּשְׂרָרָה *fluat in flu. u. u. u.*
וּפְּרָסָה בִּשְׂרָרָה (opp. וּפְּרָסָה, *Maigel*), *unvollkommenheit; opp.*
וּפְּרָסָה בִּשְׂרָרָה *u. u. u. u. u.*
וּפְּרָסָה בִּשְׂרָרָה *u. u. u. u. u.*
וּפְּרָסָה בִּשְׂרָרָה *u. u. u. u. u.*

מל. 239 Cod. Monac. ק"פ של זכרון ספר החדש פולקונד

פירוש על סד השירים נוצראמונים
פ"מ מה עמנו פ" 264, 6. פולקונד מלכודלכונפ"ה פ"י צמנו על
בפ"פונד:

ר"ה ד"א ספר ר"ה # הוא ארבע אור עיני
צמות גמרו אל א"י. # דרני ענין טרני פ"פ
ר"ה מלכודלכונפ"ה # גמון ביתאור בני אג"ה
מכונפ"ה ר"ה א"י # א"י ע"ן א"י א"י

מתי שכל ובינה מאמונים * מציאות אל ויחודו מבינים :

זבלתי גוף ולא כח בנושא * ידעתם את כבוד שוכן מעונים :

זספרויו כמדע לא במשמע * הכונותם כמופתים נאמונים :

זהם יכול וחכם חי ונמצא * לעצמו הם כלו נוסעים וחונים :

וגם כן באמת משוג לכל יש * בחכמתו אדני האדנים :

והוש חסדו לכל נוצר ונכרא * יאוררו בסוביו הצפונים :

ותורתו במאמר הנביאים * להבין סוד ותוך סתרי עננים :

תננה משמו קדשו בחסדו * לורע יעקב שומר אמונים :

והשכר והעונש להישיר * רכבו להיות המה נכונים :

ראו ספר כליל יופי ודרשו * במחברתו חכמים גם נכונים :

אשר כלל יסודות האמונה * בדיעה היא יקרה מפנינים :

ותוכו להוות נועם ה' * בעדן גן אלהים הוא לפנינים :

ועץ היים מתייה הנפשים * קראתיהו בשם נוצר אמונים :

שמח נפש עבדך כי אלך ה' נפשי אשא

אמר אהרן בן אליהו לפי שהתענוג רב בשכל האדם במצוה האמת * היא יחרון התענוג כפי מעלת המבוקש אל האמת * ויען שזה העולם אשר אנחנו מרגישים * בבחינת עצמו לפי עיונו אנחנו הוקרים ודורשים * וידענו כי מציאותו * מאין לפי בחינת איכותו וכמותו * וכי עצמו אינו מספיק בקומו * אבל צריך לרבר חצוני מעצמו * אשר מאין המציאו * ואל יש הביאו * משלימו בצורתו * ומקומו במציאותו * צריכים אנחנו לדעת אותה הרבר להאמין במציאותו וכשלבמותו * לשלול כמנו כלל החסרונים * במופתים נאמנים * ולחייב לו האמתיות * לפארו בכל עניני השלמות * שהוא שלם בהכלית השלמות העליונה * כי כן יחייב בחקירה נאמנה * הוא האל ותעלה לבדו * ואין

פ"מ מה עמנו פ" 264, 6. פולקונד מלכודלכונפ"ה פ"י צמנו על
בפ"פונד:
ר"ה ד"א ספר ר"ה # הוא ארבע אור עיני
צמות גמרו אל א"י. # דרני ענין טרני פ"פ
ר"ה מלכודלכונפ"ה # גמון ביתאור בני אג"ה
מכונפ"ה ר"ה א"י # א"י ע"ן א"י א"י

P. 40 P. 1.

Handwritten marginal notes in Hebrew script, including the word "אשר" and other illegible characters.

צור בלעדיו אשר המציא זאת המציאות במערכת סדורה • עולם העליון והאמצעי והשפל בראשית ברא • ובהכמתו הגדולה • בגדול החל ובקטן כלה • ונתן לכל דבר חלקו • הראוי לו לפי חוקו • יתעלה וישתכח השם רוח אדם בקרבנו • ודעת וחכונה בלבו • ובאמת שהשם יתעלה ראש הנמצאים • והאדם סוף הנבראים • והאדם משכן ית' בעולם השפל • סביבו חשך ענן וערפל • ומקום השכינה בשכלו אשר נתן לו • מכלל ב"ח • אשר מוחתת השמים • אשר מחזה שדי יהוה • וצריך לדעת מה זה ועל מה זה • נתחבר גמר החמר עם נפש העולה למעלה • השפל להגביה והגבוה להשפילה • הפליא עצה הגדיל תושיה • ויהי האדם לנפש חיה • עד עלותו במחשבה להסיר מסוה מעל רעיונים • להכין סוד וחוך סתרי עננים • לקרבה ל הערפל אשר שם האלהים • כי שם נגלו אליו האלהים • לחזות בנועם ה' לאור באור החיים • להיות דעת אלהים בארץ יה בארץ החיים • ואז יאמין וידע כי יש אלהים • וכי ה' הוא האלהים • וזאת תורת האדם המעלה • ואדם ביקר ולא הבין בנפשו הסכלה • ויגרשוהו ה' אלהים מגן ערן לעבוד ארמיה • אשר לוקח משם כי נמשל ככהמה • עד שזרח אב וראש המאמינים אברהם אבינו ע"ה • והבין מציאותו ית' אחרי הקירה עיונית ויקרא בשם ה' אל עולם • ונמשכה זאת האמונה לבניו אחריו כאמרו כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' • עד שבא אב וראש הנביאים משה רבנו ע"ה וחוק זאת האמונה • כנתינת התורה הנאמנה • והגבילים בתכלית הגמול והעונש באשר הוא סוף כל האדם • ויעדם כגמול טוב • ורע על צד המופת כי ישראל הוא המכון בעולם השפל והם הנבראים לכבודו כאשר כתו' כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וגו' וישראל הם הנקראים בשמו כאשר אמר וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ומך • ונאמר קראתי בשמך לי אתה ישראל אשר בך אתפאר • והם סגולתו ועמו • ועל כן עתיד לגאלם גאולה עולמית לכבוד שמו • וכבר ביאר המכון בצאת ישראל מקו היושר באמרו והעולה על רוחכם היה לא תהיה אשר אתם אומרים נהיה כגוים כמשפחות הארצות • שישרל זכו בזאת המעלה ^{מזכות} אברהם אבינו ע"ה ראש המאמינים • ועל כן צריכים אנחנו להרמות אליו באמונתו ולחקור ולדעת נפש היודעת מציאותו ית' בעיון השכל כי כל זה אינו תלוי רק בהשגת השכל כי בזאת יתהלל המתהלל (כאשר אמר הנביא) כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי • ואמר משה וידעת היום והשבות ל לבכך • ואמר דוד לשלמה בנו דע את אלהי אביך • ואמנם תכלית הידיעה בו ית' כהשיגנו אתו בלי ראשית ותכלית מחויב המציאות לעצמו שהוא רחוק מן הגשמות וממשיגו הגשמות ושהוא אחד ומחויב בספורי הנפש שבהם נקנית מציאותו ית' והם עצם אחד פשוט בלי הרכבה כלל כלל • וכי כל זה הנמצא תלוי בכחו ית' בחוט חסרו המתוח משער טוכו הפתוח בין נמצאי מעלה ובין נמצאי מטה וקיום ההשגחה ואמתת הנבואה וסוד נתינת התורה •

?
 $\eta = \epsilon \cdot \eta$

Wiede der Menschen

Fall der Menschen

Abraham, Begründer einer speculativen Gotteskenntnis v. d. d.

Mose, Befestiger derselben.

Israel, die höchste Tendenz Gottes in der menschlichen Welt

$\eta = \epsilon \cdot \eta$

Gen. III. 1. 2.

וַיִּבְרָא. Man versteht וַיִּבְרָא, auf וַיִּבְרָא = וַיִּבְרָא עוֹלָם וְעָוָה v. 4.

וַיִּבְרָא auf dem fünften, mit 2 in Text, par. 3, 27.

וַיִּבְרָא, die adverbialen mit auf dem fünften.

Der וַיִּבְרָא וְעָוָה steht mit dem schon וַיִּבְרָא וְעָוָה 3. 2. (ad. Monac. וַיִּבְרָא וְעָוָה) unmittelbar zu sein; es ist sehr wahrscheinlich
auf dem Fünften.

וַיִּבְרָא וְעָוָה die sehr Vermuthung zu unmittelbarem Gottesdank. Das ist
also die Hauptsache zu sein.

וַיִּבְרָא, Stellung auf dem fünften, steht vor sich. וְעָוָה

וַיִּבְרָא, Lese p. Verstärkung der Bedeutung, wie die zwei Anzeichen.
Es steht unter dem וַיִּבְרָא וְעָוָה

וַיִּבְרָא

וַיִּבְרָא, Lese p. Verstärkung.

וַיִּבְרָא, alle Verstärkung

ואין ספק שבאלו הדעות היתה מתפארת אמתתנו מפני שהם תכלית
 החכמה שהיא תועלת האדם שבה יהיה מתקרב האדם אל השם וזאת
 ההשגה מרמזין רק עם חכם ונבון • אמנם כשנשו ישראל מאמונת השם
 אמר עליהם הכתו' ואברה חכמת חכמיו (שהיא תועלת) וכינת נבוניו חסרתו' •
 והעירם זה הנביא עצמו למקום השקפת עיניו באמרו שאו מרום עיניכם
 וראו מי ברא אלה וגו' מפני שבאותו דור הוא דור ישעיה' היו מאמינים
 למציאות אלוה אמנם היתה אמונתם אחרי החקירה • וכשבא דור ירמיה
 וכפרו בעקר ולא היו מאמינים למציאות אלוה כנוכר כחשו כד' ויאמרו
 לא הוא • העירם לבקשת הראיות כאמרו עמדו על דרכים וראו ושאלו
 לנתיבות עולם • ואם א' אשר היו בזמן המלכות והיו ביניהם נביאים וסנהדרין
 הגדול עומד אירע לה סכך כל שכן אהנו שיצאנו בנלות מצד זה הענין
 שנשארו רקים ופוחים מכל חכמה כשנסופו הצרות עלינו בין האמות ונחתם
 חזון ונביא וכת' גם נביאיה לא מצאו חזון מה' וכת' נדמו עמי מכלי הדעת'
 ונחקים עלינו מאמר יומים רבים לישראל ללא אלהי אמת • ואחרי כל
 זאת הכתיחו גם כן ביריעתו ית' כנרמו והפיצותי אותך בנוים וזריתך
 בארצות והתמותי טמאתך ממך ונחלת כד לעיני גוים רבים וידעת כי אני ה'
 שאחרי כל אלה הפגעים הכתיחו ביריעתו לשם יתעלה כאמרו וידעת
 את ה' • וכיד אלהינו הטובה עלינו העיר את רוח משכילי נלותינו
 ככתוב ומשכילי עם יבינו והאירו עיני שכלינו על יחודו איש איש כפי
 מעלת שכלו:

קור

יג' = יג' = יג'

Es ist das richtige
Verständnis und die
richtige Folge der
Sache

ה' = יג'
ג' = יג'

יג' = יג' = יג'

2

לוי
ע"י
א"ת
א"ת

Waschen die Hände
in dem Wasser
des Besen
des Besen
des Besen

פרק ראשון יען שהתכלית המבקשת אחת והיא מציאות האל ית' **M. N. I, 1.**

ודרכי המופתים המראים למציאותו ית' חלוקים בין חכמי
 ישראל ראיתי להעריך מה היה הענין אשר הביא אל חלוק הדעות
 בדרכי המופתים • וזהו כשגלו ישראל בארץ לא להם מצד עונותיהם וגברו
 עליהם הצרות נתקמו עליהם היעודים הרעים כמו שאמר ואברה חכמת
 חכמיו וכינת נבוניו חסרתו' • נדמו עמי מכלי הדעת וגו' • והנה מדרך
 פשעם לקו ואין לתמוה בזה איך נעדרו אלו הענינים מבינינו שאם בענינים
 שהיו חסידים בינינו נפלה בהם החלוקה ולא ידענו אותם על בורים
 כל שכן בעניני השכל אשר לא ידעם אלא אחד מוני אלף וכשגבר עלינו
 חסרו שלשם ית' לתת לנו מחיה מעט בעבודתנו כאשר הכתיחו על
 ידי איש זך החמר באמרו ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם העיר
 קצת דעות זכי הנשמות אשר נגע האלהים בלבם לבקש האמת והם
 השרידים אשר ה' קורא היו עיני השכל למצוא האמת • ויש לך לדעת
 כי אברהם אבינו ע"ה ראש המאמינים כשהשקף שכלו לדעת מציאות
 האל ית' והבין דרכי המופת שמהם תודע מציאות האלוה למד לנו דרכי
 המופת שמהם קנה מציאות האלוה ככתו' כי ידעתיו למען אשר יצוה את

ועד ועד

יג' = יג'

יג' = יג' = יג'

Isa. 3, 5.

ה'
א"ת
א"ת

בנינו זאת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' והיינו מסתפקים בהם עד בא זמן
 התורה וכשבאה התורה דעות תורה כללו יפים ונתחברו דעות התורה
 עם דעות האמונה והיו לאחדים בידינו * וכבר ידעת שאומות העולם היו
 שונאים את ישראל ומקנאים בהם מצד יתרון המעלה שיש להם שהם
 סגולה השם ושיש להם אמונות אמיתיות ומצד קנאתם ושנאתם חתר שכלם
 לבטל דעות האמתיות ולהאמין הפכם וזו הם הפלוסופיים קדמוני היונים
 ואלו הם הנקראים שונאים ואויבים ומדברים עתק ככתו' הלא משנאיך
 ה' אשנא וגו' תכלית שנהא שנאתים וגו' יביעו ידברו עתק וגו' כאלו
 הפסוקים וכיוצא בהם רבו למעלה * אמנם בזמן בית שני כששלטה יד היונים
 על ישראל וראו דת ישראל ודעותיהם בתערובת עמהם נוטות אל האמת
 מצד קנאתם ושנאתם שלא יסכימו לאמונת ישראל כשקם ישוע בן מרים
 ונתן להם תורה שקרית מיד נטו וקבלו ממנו * וכבר ידעת כי כל מאמין
 תורה יש לו לבטל דעות הפלוסופים ולהאמין הפכם בדעות שחתאמת
 בהם התורה ומצד התערובת עם ישראל למדו דרכי המופת ועל כמו זה
 אמר הנביא נתנו מחמדיהם באוכל * אעפכ סכלו בעצם האלהות לא
 ידעו ולא יבינו בחשכה יתהלכו כי טח מראות עיניהם מהשכיל לבותם *
 ולפי אמונת התורה שקבלו לפי דרכי המופת שלמדו מישראל חלקו אותם
 המתנצרים לפי דעות הפלוסופים וכמלו עד שבאה גב' אומת ישמעל
 ודרבו גם הם שכל היונים המתנצרים שהם האמינו בתורה שמסר להם
 והסכימו בתורות שחתאמת התורה בהם והעתיקים מן היונים הם כת
 מעתזלה וכת אשעריה אעפ שכת אשעריה נחלקה בדעות זרות כמו
 סוף דבר שתי האמות האמינו כאמונות בתורות שלהם שחתאמת
 בהם תורה ועל המופתים שיעדקו אותן האמונות ולא למדו אותם כי אם
 מישראל * אחרי כל זאת כשגלו ישראל בארץ לא להם בין הגוים ההם
 והיו עיני השכל מגששות למצוא האמת כשנחלקו ישראל לשתי כתות
 קראים ורבנים חכמי הקראים וקצת מחכמי הרבנים נמשכו אחרי דעות
 מעתזלה כשראו עיניהם מסכימים ליסודות התורה וכי אותם הדעות היו
 מחכמת ישראל כמו שבארנו * אמנם דעות הפלוסופים כעבור היותם
 עמדים כנגד יסודי התורה ומבטלים אותם הסכו פניהם ולא קבלו מהם
 לא מה שנראה להם כפי ההודמך אלא מה שנראה להם אחרי עיון
 שכלם * אמנם חכמי הרבנים מהם נטו אחרי דעות הפלוסופים עם היותם
 מאמינים בתורה וסבלו טורת. כל הרחקה שיש בדעות הפלוסופים כנגד
 יסודי התורה וזה מה שאי אפשר שאם הפלוסופות היתה עקר היונים
 וכשנברה דעה הנצרים מצד שמירת דעות הוריות בטלו דעות הפלוסופים
 ושובו אל דעות אחרות מסכימות לאמונת התורה כל שכן אנחנו מאמיני
 התורה שהיא תורת משה איך אפשר שנמשך אחרי דעות הפלוסופים
 המבטלות יסודות התורה * ואין ראוי לו לאדם שיונה לנו כזה המאמר
 באמרנו שיוסודי התורה יהיו כמישורים לנו לאחת מן הדעות עד שיהיה

Die griech. Philosophie
 ein Produkt der Zeit.
 völlig fiktiv gegen den Isra-
 elitischen Glauben

Die Griechen nehmen die
 Christenlehre an, um nur
 diese ihnen befremdet ge-
 wordenen Lehren auszu-
 gewöhnen

Die Metapher über anti-
 philosophische, die Offen-
 barung bestätigenden spe-
 cialen Kausalie von
 den Toren.

Die Araber behielten die
 Weg der christlichen
 Glauben.

Die jüdische Halbe
 Theologie bedarf immer
 von Israel. Also die
 jüdische im Gegensatz zu
 christlicher Weltanschauung in
 Bezugnahme können und
 sich in jeder großen Partien
 getrennt haben
 ע. כ. ג. ט. פ. ט.

4624
 4624 =
 4624 =

7. אבן עזר, ז' נחל חזקת הקניין

אבן עזר. ה' אבן עזר, ואלו הן המצוות אשר יצאו מפי חכמינו
הגדולים; ואלו הן המצוות אשר יצאו מפי חכמינו
הגדולים.

אבן עזר. ה' אבן עזר, ואלו הן המצוות אשר יצאו מפי חכמינו
הגדולים; ואלו הן המצוות אשר יצאו מפי חכמינו
הגדולים.

7. אבן עזר, ואלו הן המצוות אשר יצאו מפי חכמינו

אבן עזר. ה' אבן עזר, ואלו הן המצוות אשר יצאו מפי חכמינו

אבן עזר. ה' אבן עזר, ואלו הן המצוות אשר יצאו מפי חכמינו
הגדולים; ואלו הן המצוות אשר יצאו מפי חכמינו
הגדולים.

אבן עזר, ואלו הן המצוות אשר יצאו מפי חכמינו

אשר יאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו
אשר יאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו

אשר יאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו

אשר יאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו

אשר יאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו

אשר יאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו

אשר יאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו

- א, אחריו (Akhiri)
- ב, אחריו (Akhiri)
- ג, אחריו (Akhiri)

אשר יאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו ויאמר לו ה' אלהיו

העקר פרח וכי האמת עוזרת ואינה נעזרת והאמת תעיד על עצמה
 כי תהיה החשובה לא אמרנו זה ולא עלה במחשבתנו • רק מצד הרגל
 קצת בני אדם דעתם כאותם שספרנו בדעות הפלוסופים מצד ההרגל
 והלמוד יוצאים לידי מינות לא שהאמת אמת רק כמו שנאמר על צד מליצת
 השור נפת הטפנה שפתי זרה בחלק שפתיה תדיחנו • ואחריתה מרה
 כלענה • בעמקי שאול קרואיה • ואני יען ראיתי חכמי שתי הכתוב
 נחלקות בדעות וקצת מהמחפאים בדעות זרות שעליהם אמר הכתוב
 ובילדי נכרים יספיקו • מתלוננים על חכמינו עה בדעות האמתיות ומרחיבים
 לשונם עליהם נתתי אני לבאר המכון אל האמת ולבאר כפירה
 היוצאת מהנמשכים אחרי דעות הפלוסופים ותקפוץ פיה עולה • ושתי סבות
 העירוני אל כונת זה המאמר • האחת כדי להתקיים למודי בידי שבכך
 ידעת אל יתרון חוקת הלמוד בדרך זו אלך • והשנית שיש גם מחכמינו
 נוסים בדעות שאין הרעת סובלת אותם אך לא כלל חכמינו ועל כן
 מלאני לבי לקרבה אל זאת המלאכה לבאר המכון אל האמת כפי כחי
 כי היה דבר ה' כאש עצור בעצמותי ונלאתי לכלל ולא אוכל • ודעות
 האמונה עם דעות התורה אכלול והיו לאחדים בדרך • ואני לא אחוש
 ממי שחתגבר יד תאותו על שכלו שיונה לי בזה כי לאמונת השם
 נתכונתי לבאר מה שישגי ידו • ואלהי ישעי יהיה עמדי • ומפני הפלאת
 הענין וטורח הגלות שיש עלינו אפשר שיעלם ממני ענין ואל ידינני המביט
 לספר הזה לקח חובה מפני אותה ההעלמה • ואותה השגה אני בוטח
 בצורי שאם תהיה בענפיים לא תהיה בעקרי האמונה • ומהנה אחל •
 ואל השם אקוה ואחיל •

Die ist die
 Ch. Caspary'sche
 die Kämpfe zwischen
 Verantwortung und Gewalt
 des Noctes Emurim's
 Feststellung der Offizier
 24
 1911
 in der
 der Verhältnisse einer
 Spekulation.

e. 11

פרק שני ידוע שפועל השכל הוא להבדיל האמת מן השקר ולקרב
 האמת ולהרחיק השקר • וידוע האמת והשקר בכל ענין שחכשק
 אמתו או שקרותו יצאו לחמשה חלקים שהם ממלאכת ההגיון • ואלו
 הם אמת שיהיה כלו אמת או כלו שקר • או שיהיה רבו אמת או רבו
 שקר • או שיהיה שווה האמת והשקר • אמנם השנים החלקים החלק
 שרבו שקר או שכלו שקר אין לנו לעיין בהם • ונשארו שלשה חלקים
 והם מעלות האמת • המעלה הראשונה שיהיה כלו אמת • המעלה
 השנית שרבו אמת • והמעלה השלישית שהאמת והשקר בו בשוה • ובהם
 תהיה הדרישה • ואלו השלש מעלות יקנם השכל מארבע בחינות • והם
 המושכלות • והמורגשות • והמפורסמות • והמקבלות • והנה הדבר שיהיה
 מושכל או מורגש יהיה במעלה הראשונה מן האמת החלק שכלו אמת •
 ואמנם הדבר שיהיה מפורסם יהיה מן המעלה השנית החלק שרבו אמת
 והדבר שיהיה מקבל יהיה במעלה השלישית החלק שהאמת והשקר בו
 בשוה • והנה המושכלות הראשונות כהשינוי שהכל גדול מן החלק ויש
 מושכל שלישי ואין באורם בזה המקום • והמורגש בהשינוי שווה לכן זה

Die Abtheilung der
 Wahrheit und Lüge
 nach der Logik

Die drei Stufen der
 der Wahrheit

Die vier Klassen der
 Erkenntnis, nach ihrem
 Verh. Erkenntnisgegenstand
 von

erklärt

שחור • והמפורסמות בהשיגנו שהגנבה רעה וכבוד הורים טוב • והמקבל
 מה שיקבל מאיש רצוי או מעדה רצויה יאמר שזה אמת • ואמנם
 המושכל והמורגש לא תבוא בהם החלוקה על כן הם במעלה הראשונה
 מן האמת • והמפורסם תבוא בו החלוקה כי יהיה המפורסם אצל אומה
 אחת מה שאינו מפורסם אצל אומה אחרת כי תוכן המפורסם הוא הסכמה
 לתקון הנהגה המדינית על כן הוא במעלה השנית מן האמת • והמקבל
 תבוא בו החלוקה יותר מן המפורסם על כן הוא במעלה השלישית מן
 האמת • ועקר הדברים הנודעים השלשה חלקים ר"ל המושכל המורגש
 והמפורסם והמקובל כולל שלשתם • אמנם כמה שתהיה הקבלה כל כך
 חזקה באחד מאלו השלשה חלקים היא כמורה • אבל הקבלה שתסבול
 החלוקה אחרת יורגו במעלה השלישית • ויש מקבל שאינו נודע רק מצד
 הקבלה לבד והיא ההנהגה התוריית שלא יסכים השכל בה אע"פ שהיא
 לתועלת הנפש רק מצד הקבלה • וידוע שמציאות השם ית' לא תודע מצד
 ההרגש מפני שאין השם ית' דבר שישוהו והרגשים • וגם כן לא יודע
 מצד הפרסום • כי אין מציאותו נמשכת על צד החסכמה בתקון ההנהגה
 המדינית ואיך תהיה מציאותו נמשכת אחרי הפרסום ואיכות המפורסם
 טוב ורע ומציאות השם תבוקש בכחית אמת ושקר שהם איכות המורגש
 והמושכל • הנה עלה בידנו שמציאות השם ית' מחלק המושכלות • וכבר
 נבאר שהמקבל כולל המושכל על כן אפשר שמציאות השם שהיא מושכלת
 אפשר שתהיה גם כן מקבלת • אמנם אנחנו בארנו ערך הדבר בדיותו
 מושכל שהוא במעלה הראשונה מן האמת והיותו מקבל במעלה השלישית
 מן האמת • וצריך האדם להיות חזק הדעת במציאות השם רחוק מן
 ההטעה על כן אי אפשר לדעת מציאות השם רק מדרך השכל • ומציאות
 השם לא תודע מפני מאמר הנביא מחלק המקבל לבד ופחות ממנו שמאמר
 השם לא יתאמת רק אחר מציאות השם ואיך יהיה העקר פרת :

אמת =

Eigen thümlichkeit der Traditionen ist Kennzeichen.

Der Dapim Gottes in der Gebiet der intellektuellen Erkenntnis nicht gehörig, und gleich in der Gebiet des auf der 3. Stufe stehen Traditionalen.

פרק שלישי המעיינים בחלקו במופתיהם ביריעתו ית' היותו נמצא מחויב
 המציאות לעצמו ושאינו גשם ולא כח בגשם ושהוא אחד •
 מהם קימו המופת מצד הדרוש העולם בכללו מאפס הגמור • ומהם בנו
 המופת ביריעתו ית' לפי אמונת קדמות העולם • ומהם בנו המופת לידיעתו
 ית' מצד השגות העולם וגם אלו יש להם החלות על צד הדרוש מבלי
 לעיין בקדמות העולם או הדרושו כמו שיכתאר • וקודם שנביא המופתים
 שקימה כל אחת מאלו השלש דעות למציאות האל ית' וההכרעה על
 אמונת קדמות העולם ולקים המופת בדרוש העולם נראה היאך מצירים
 מציאות העולם לפי כל אחת מן הדעות • ונאמר אמנם מה שאנחנו מרגישים
 במציאות העולם הם הגשמים ומקרים חונים עליהם • ואולם חוקרי הדברים
 למדונו שיש ענינים שלא ישוגם ההרגש ואמתו מציאותם וכל זה לא
 יבחן רק ביריעת השכל כי השכל יכרל מן ההרגש כשני ענינים • האחד

Diei Nachbungen der Beweisführung für die Dapim Gottes nach der Aufhebung der Welt als etwas existenz oder in der Zeit nicht vorhanden oder so und so beschaffen.

Einleitende Vorleser. Übergang zum Vorleser. Wie der aufgewandten Anschauungen der Welt.

שהשכל יביט בכללים וההרגש יביט בפרטים והשני כי השכל יביט במת
 שיש בשכל מכפנים • וההרגש יביט כמה שיש מבחוץ • ובצורת המציאות
 אמתו מציאות ענינים שלא ישיגם ההרגש לפי חלוק דעותיהם לפי אמונת
 הקדמות ולפי אמונת החדוש • וצריך להבין בחלוק דעותיהם באיכות
 המציאות אם שהמציאות הורית לכל אחת משתי כחות החוקרים לאחת
 מן הדעות אע"פ שכל כח נחלקת לחלקים • או מפני האמינה לאמונת
 הקדמות או אמונת החדוש לפי מופת שנולד לו הכרח לציר המציאות
 לאחת מן הדעות • וצריך גם כן להבין כי הדעת ההיא באיכות המציאות
 שהיא נמשכת לו לאחת משתי האמונות אפשרית או מחויבת • והדעת
 האחרת באיכות המציאות בכחינת אותה האמונה אפשרית או נמנעת

By sehr Ordnung der
 Aufschauung der Welt
 bei dem Philosophieren
 (Möglichkeit der hierher
 gehörigen Methode der
 aristot. Logik) ist
 der allgemeine Begriff
 der Sache und die
 der faktischen
 Form, die Quelle der
 Eigenständigkeit und
 besondern Funktion der
 Körper, der geistigen
 Bestand aller Aussagen
 derselben.

זה צריך שידקדק היטב בעיון זך וגקי והחלוקה היא בין הפלוסופים ובין
 חכמי המחקר • ואומרים הפלוסופים שכל גוף הוא מורכב מחמר וצורה
 והמופת בזה מפני השנויים הבאים לחמר מצד המקרים כי לא נשיג בחמר
 רק המקרים אבל הצורה היא אינה מושגת כחוש • ואולם מפני ראותם המקרים
 לשלש מעלות • יש מקרים שכוללים כל החמרים ואין חומר נעדר מאותם
 המקרים • ויש מקרים חלוקים לחמרים • ויש מקרים נמצאים לחמר בעת
 אחת ובעת אחרת אינם נמצאים מכאן הבינו למציאות הצורה • ואמנם
 המקרים הנמצאים כגופים בעת זולת עת כגון החי בערך אל הצומח אשר
 נמשכו אליו מקרים שאינם לו בהיותו זולתי חי ואי אפשר מהיות לו דבר
 קיים הוא הצורה אשר מסכתה נמשכו אל אותו החמר אותם המקרים והיא
 הצורה העצמית לו • ואם אין הדבר כן למה נמצאו בעת זולת עת הוא הדין
 לצומח בערך אל הדומם בעוד שאותו הכח קיים נמשכים לו המקרים והיא
 הצורה העצמית • ואלו לא היה מפני צורה עצמית אלא מאשר הוא חומר
 לא היה ראוי שיתיהר חמר בצורה מיוחדת וזולתי חמר אחר • וכן נמו
 היסודות שהם חלוקים במקריהם אלו לא היתה להם התחלה טבעית המים
 שהם מתחממים אלו לא היתה להם התחלה מושכת אותם לטבעם הראשון

خصوص

Die Form, die geistigen
 haltende Bestand der Körper,
 die der Materie nach
 neu, selbst und wie kein
 ein Leben thätig sind.

והיא הצורה לא היו שבים לטבעם הראשון • ומכאן הבינו כי הצורה היא
 המאספת הנפרדים ומקבצת אותם • ומה שלא ימצא חמר בלי שיעור והוא
 מקרהו הכולל • וכל שיעור יקבל חלוק ואפילו ללא תכלית • ואולם החלוק
 לא יקבלנו אלא מאשר הוא חמר והחבור יקבלנו מצד הצורה מפני שהפרוד
 והחבור שני נגדיים ואיך אפשר היות נושא אחד לשני נגדיים אם שהפרוד
 יהיה מצד החמר והחבור יהיה מצד הצורה מכלל שכל גוף הוא מורכב
 מחמר וצורה • ואין במציאות חמר בלי צורה כי החמר אם יחלק חלוק מה
 שלא יוכל להחלק יותר בפועל אלא יהיה הוא המעט שבחלקים והוא יקרא
 מתנועע ראשון אשר בו קיום הצורה ואי אפשר שלא יקבל החלוק בכח
 המופת מפני שכל מתנועע יש לו קדימה ואחור ובהכרח יקבל החלוק
 ומופת אחר שאם נאמר כי הגוף יורכב מחלקים שלא יקבלו החלוקה בכח
 הנה אם יהיו שלשה דקים בסדר ויחלק באמצע על כל פנים נאמר שהחלק

Es gibt in der Welt
 nicht keine Materie ohne
 Form, denn es gibt keine
 Atome, die auch selbst
 nicht untheilbar wären.

האמצעי יחלק או לא יחלק אם נאמר יחלק כשזה הנה יחלק הרק האמצעי
ואם נאמר לא יחלק האמצעי הנה לא יחלק כשזה זה אי אפשר • הן
נמצא אחר שקבל החלוק בכח הוא מורכב מחמר וצורה כי מאחר שיקבל
החלוק מכלל יש לו חבר והחבור בכח הצורה על כן קיים המופת שכל גוף
מורכב מחמר וצורה ולא אמר גוף וצורה מפני שחלקי הגוף חמר וצורה
והחמר לא יורה על החבור רק הצורה ושם גוף יורה על הרחקים השלשה •

Die fittliche Form,
der allein ist relevant
an dem bere. Prinzip
aller nach ihm gemachten
gefitteten Körpern

וכן אמר הפלוסוף שהדברים הטבעיים התחלתם הם והיא דבר עצמי מקיים
אותו הדבר הטבעי ואולם אותו הדבר תלויה מציאותו בשכל בכח המופת •
ומפני היותו נעלם מן ההרגש ויש מן החוקרים אשר לא האמינו במציאותו

Die fünf Stoffe
des physischen
Dinge?

כמו שיתבאר יש לעיין במציאות הדברים מהי סוד הפשוט עד ההרכבה
האחרונה אשר אין הרכבה למעלה ממנה היא מציאות האדם אשר מציאות
צורתו המקימת עצמו יותר גלויה • והמופת כי האדם הוא הרכבה אחרונה
כי טבע כל נמצא בעולם השפל הוא נמצא באדם מפני שחלקי מציאות
העולם השפל הם היסודות הר' והרומם שהורכב מהם מעלה שניה
שיש בו ארבע יסודות • והצומת מעלה שלישית שיש בו היסודות והרומם •
והחי מעלה רביעית שיש בו היסודות והרומם והצומת • והמדבר מעלה

120 = 72000

חמישית שיש בו הטבעים הר' והעלוב והצומח והחי ונוסף בו כח המדבר
ואין למעלה ממנו הרכבה אחרת • ולא השכילו מציאות אלה העצמים אלו
מפני ידיעת הכחות הבאות מהם משונות זו מזו • ואולם פעולות נפש המשכלת
שבגוף האדם שהוא סוף ההיות יורח מאמחות ומקימות מציאות עצם אשר
מבחו באות אותן הכחות עד שמפעולתה הבינו מציאותה היותה עצם נבדל

Die vernünftige Seele
ist substantielle Form
des Menschen, Beweis
für die subst. Formen
aller Dinge.

מן האדם אחרי מותו קיים בעצמו כמו שיתבאר במקומו בקיום הנפש ואחרי
שהבינו שאין אלו הכחות מקרים חונים בגוף התחלה ראשונה לא מפני עצם
שהוא התחלה לאלו הכחות • הוא הדין לכל נמצא טבעי שאין הכח ההוא
נוסף על הגוף רק מכח העצם ההוא והעצם ההוא ג' אינו מקרה הנק'ש מנפש

Je = 10 ex

האדם שהיא אינה מקרה אחרי שהוא עצם נבדל לעצמו מן הגוף שהמקרה
אין לו קיום בעצמו בלתי הגוף • וחכמי הג' יון הכדילין בין הדבר העצמי
ובין המקריי לשלשה דרכים • האחד שאי אפשר הנושא הדבר העצמי
מבלתי הכנת הדבר העצמי תחלה כגון שלא תוכל להבין מה הוא האדם אם

Die fittliche Seele
ist die substantielle
Form des Menschen,
Beweis für die
subst. Formen aller
Dinge.

לא הבין תחלה הדבר שנתעצם בו ונבדל מזולתו והוא הכח הדברי • ואולם
המקרי אינו מודיע עצם הנושא עד שצריך שתקדם ידיעתו • והשני שהענין
העצמי יש לו קדימה טבעית מן הנושא מה שלא כן במקרה שהעצם הוא
כללי מושג בשכל שאי אפשר מבלי היות החי נמצא תחלה ובכך יהיה האדם

נמצא • וכן המספר לארכבה שהוא עצמי להם • ולא כן הצחוק לאדם כי
אי אפשר מבלי שיקדים מציאות האדם ובכך יאמרו השחוק • כי היות האדם
צחוק בטבע הוא תוארו המקרי והוא סגולתו ועל כן מתהפך בשוני • והשלישי
לא תבקש לו סבה על דרך משל לא תאמר למה האדם חי מדבר או למה
הארבעה מספר והלובן מראה • אכן המקרה תבקש לו עלה לומר למה וזה

al. separat

912 (hoff. am 27) ist der Material si forma d'impo (alle e' 1700)

Das zusammengesetzte substantielle besteht aus der Vereinigung der materia prima mit der forma substantiatis. Diese (hingegen die substantiis incompleta) besteht aus der Materia prima, der unteilbaren Länge, die ist nicht empfänglich für die Wirkung aller Operationen. Weiterhin ist es das Material der prima materia, wie in den bögen unteilbaren extrahiert wird. Es ist unteilbar und ist nicht empfänglich für die Wirkung aller Operationen. Es ist unteilbar und ist nicht empfänglich für die Wirkung aller Operationen. Es ist unteilbar und ist nicht empfänglich für die Wirkung aller Operationen.

- 1, 27216717
- 2, 272177
- 3, 272157
- 4, 27217
- 5, 272177

- 1, der Begriff des Subjekts ist der Begriff der Materie, wie in der Metaphysik (272177) zu sehen ist.
- 2, der Begriff der Materie ist der Begriff der Materie, wie in der Metaphysik (272177) zu sehen ist.
- 3, der Begriff der Materie ist der Begriff der Materie, wie in der Metaphysik (272177) zu sehen ist.

74 in 272177

(4) Mit Beschleunigung der Lebens wird der Stoffwechsel schneller, mit der Alterung (Alter) der Stoffwechsel langsamer.

* bezieht sich auf erbliche Eigenschaften. Der Stoffwechsel wird durch die Lebensbedingungen beeinflusst.

Beachte: Omnia elementa possunt in vicem in se transmutari; non generantur, sed alterantur.

Die Lebensbedingungen sind von äußeren Umständen abhängig, die Stoffwechsel beeinflussen.

Die Lebensbedingungen sind von äußeren Umständen abhängig, die Stoffwechsel beeinflussen.

Tres gradus sunt animarum. In plantis tantum est vegetativa, in brutis vegetativa et sensitiva, in homine vegetativa, sensitiva et rationalis. Neque enim est in brutis unum ponere animam in quolibet animalis. Ideo tantum brutis est anima sensitiva, sed additur vegetativa tanquam potentia quam continent anima sensitiva, sicut et potentias appetendi et locomotivi continent. Unum tantum homini animam, rationalem, sed addunt vegetativam et sensitivam tanquam per se inferiores potentias sicut in homine potentiae quatuor sunt: vegetativa, sensitiva, appetitiva, locomotiva, rationalis.

Die Lebensbedingungen sind von äußeren Umständen abhängig, die Stoffwechsel beeinflussen.

הבגד לבן או למה הוא אדום * והבדל אחר כי בהווי הצורה ישנה הנושא
 מטבעו אמור שהלחם יהיה דם אכן בחלול המקרה בהיות הבגד לבן עוד
 הוא בגד * ואמנם ידענו כי האדם הויה אחרונה והרכבה אחרונה ובין מהויה
 הראשונה עד הויה אחרונה יש אמצעיים פשוטים ומורכבים בערך עד עלות
 הויה ראשונה שאין הויה קודמת לה (עליה נאמר החמר הראשון והצורה
 הראשונה) אלו היסודות והם יסוד כל ההויות ולא תמצא הצורה בלי החמר
 ולא החמר בלי הצורה והם יסוד כל הויה בעולם השפל שמהם יתחווה
 מתהוה ואליהם יפסד והם נמצאים כמתהוה מהם נכח כי אין היסודות
 ענמדים בצורתם כשיתהוה מהם מתהוה בהכרח אלא צורחם נפסדת והצורה
 הנפסדת נכח למתהוה שהרי כשיפסד המתהוה שבים היסודות לצורתם
 הראשונה ואלו לא היתה נכח למתהוה לא היתה שבה לידי פועל בהפסד
 המתהוה * ואולם המופת אשר יורה נמצאות ד' היסודות הוא מפני המקרים
 החונים עליהם ומכלל האכיות לא מצאו שהם ראשים אלא אלו הארבעה
 והאכיות האחרות נכנסות תחת אלו ומפני שאכיות היסודות הן בתכליתן שאין
 תמימות מפלגת יותר מיסוד האש וכן השאר על כן נקראו אלו ארבע יסודות
 ובכן נקראו יסודות שמהם יתהוה כל מתהוה ואלהם יפסד כל נפסד * אכן
 שנוי אלה היסודות מקצתם למקצתם אינו על דרך להיות כהן מה שהויה
 יסוד וראשית להווי הנשארים עד שיהא שני לאותן הנשארים הרכבה
 ושנויים אלו היתה על דרך אשר ימצא הדבר במרכבה על דרך התרה אבל
 היסודות עצמם אין האחד ראשון אצל האחר שיתהוה קצתם מקצתם ויפסדו
 קצתם אל קצתם שחמר הכל אחד ואי אפשר תמצא חמר בלי צורה ולא
 תמצא צורה טבעית בלי חמר * ואמנם במין האדם צורתו מושכלת שהיא
 = עצם קיים אפילו שהיא קיימת אחרי הפרדה מהגוף ואמר הפלוסוף זה שכל
 והידיעה יש בהן עתה ספק אם הן נבדלין אם לאו * וכן אמר אריסטו
 ואפשר שיהיה זה שרש אחד מהנפש והיה זה אפשר להבדל הנצחי מן
 הנפסד * וזה העצם מושכל אי אפשר שיסבלו בעל שכל גם על התי
 השכילו שיש בו עצם נוסף על החמר שמכחו יאותו כחות כגון המרגיש
 והמתעורר והזן והוא נבדל זה הכח מן הגוף אך יפסד בהפסד הגוף והוא
 התשלום לגוף הטבעי / שמכחו כבוא לו התנועה שיהיה מתנועע מעצמו
 גם על הצומח השכילו בו עצם נוסף על החמר שמכחו יבואו לו כחות
 נוספות והנה אלו השלש נפשות מושכלות שיש להם מציאות נוספת על
 החמר שהרי אחרי הפסדן מהגוף ישאר החמר ריקן מזהם וכל כחות
 שימצאו לצומח ימצאו לחי ומה שימצאו לחי ימצאו למדבר ואין הכונה
 ששלש נפשות יש לאדם או לכהן שחיים אלא עצם אחד יש לאדם
 שבאים ממנו כחות המדבר והחי והצומח וכן נמי על החי עצם אחד שבא
 ממנו החי והצומח שהרי בהפסד אותו העצם מן האדם לא יפסד הכח
 הדברי ושאר הכחות ישארו אלא יפסדו כללם מכלל עצמם אחד נותן
 אלו הכחות אך אם יפרד כח מכח הוא על דרך התרה בשכל לא דבר

*Der Mensch, die letzte
 Zustand der Seele, die
 na laide et forme prime
 die ersten einfachen Prin-
 cipien - gewissermaßen
 die Stützglieder der Ele-
 mente, die Grundstoffe
 aller in Natur und Ver-
 gehen.*

*Beziehungen zu Geist, Seele
 und die Vierzahl der Ele-
 mente, die vier Quali-
 täten der Seele, die vier
 und die ihnen untergeord-
 neten Elemente.*

*Die Elemente verhalten
 sich zu den vier Qualitäten
 der Seele, die vier Quali-
 täten der Seele, die vier
 und die ihnen untergeord-
 neten Elemente.*

*Die Form der Seele
 ist die vierfache
 der Seele, die vier Quali-
 täten der Seele, die vier
 und die ihnen untergeord-
 neten Elemente.*

נסדות

אליהם

הוא

19

דבר

אחר * אמנם הדומם להיות בו צורה נוספת ענין שהסכים בו השכל
 והוא צורה הערוב שנתערבו ד' היסודות וקבלו צורת הערוב ואילולי זה
 לא היו מתערבים וידוע שהשנויים המתגלגלים על הגופים הם ארבעה
 מנינים שנוי בעצם שהוא הויה והפסד ושנוי האכות שהוא חלול
 ושנוי הכמות הפריה והחסרון ושנוי האנה שהוא העתקה *
 אכן ראיתי מדברי ארסטו שאמר כי הערוב אינו הויה ולא חלול ולא
 פריה מכלל שאינו עצם ולא מקרה אכן הערוב יהיה באכות והערוב הוא
 מזג היסודות כאשר יחבאר וכפי הבנת המזגים תהיה קבלת הצורה מן
 הדומם עד המדבר * ואולם היסודות הם ד' אש מים רוח ועפר והם
 חלוקים לפי האכיות שהם חום וקר לחות ויובש אשר כל האכיות
 המתגלגלות על החמרים סבתם אלו האכיות על כן הסכימו שהם ארבע
 יסודות * וגם אלו מורכבים מחמר וצורה והצורה לא תושג רק בשכל
 מפני כי כל יסוד כאשר יצא מטבעו בהכרח ההתחלה העצמית שבו
 תחזירוהו לטבעו כגון המים שהוחמו עוד שהם שבים בקירורם או אמור
 האויר שהוא למטה בהכרח עוד ישוב למעלה בסור המכריח וזה מורה
 שיש בו התחלה עצמית ואולם אנחנו לא נשיג רק החמר והמקרים
 הנשואים עליהם ושקר היות אלו המקרים היא צורתם העצמית שכבר
 נודע התבדל בין העצמי ובין המקרי * ומסוגלות העצם שלא יעבור
 הנושא כגון החיים אשר לגוף אחד לא יעברו נושאם והמקרה יעבור
 נושאו כגון החום * וכן אמר תפלוסוף כי הדברים המורכבים יראה מהם
 כי נרכבו מיסוד ומקרים והדבר המסוים הוא עצם מצד שהוא בפעל והוא אינו
 בפועל מפני גלמו ולא מפני המקרים שהם מואחרין ממנו ואעפ"ה שהם מצואים
 בו בפעל הילכך ברור כי הוא עצם בפעל וכי זה העצם אינו יסוד ולא
 מן היסוד * עצם הדבר הוא צורתו ואינו הגולם שממנו הורכב ולא יסוד
 ולא מקרה ממקרו * וכצורה הוא הדבר מהו ואולם ראיתי בדברי זה
 האיש שמקרי היסודות הם צורותיהם כאשר אמר במקום אחד צורות
 היסודות הם אכיותיהם כלומר החום והקור והנה יש ספק בדבריו שאלו
 מקרים ואיך יהיה במקרה הקמת הדבר * ועוד אמר כי יסודות העשרה
 מאורות הם ג' הגולם הצורה והאין בעצם כיצד החום באש היא
 הצורה והקור איכות החום וההיולי המקבל לשני אלו * ובאיכות כיצד
 הלובן הוא צורה כנגד החום באש והשחרות אכותו כנגד הקור באש *
 סוף דבר הנראה מדעתו ומדעות הנמשכים אחריו כי היסודות מורכבים
 מחמר וצורה ואחרי כל צורה נמשכו אחריה שתי אכיות והנה האש יש
 בו צורה אשית ונמשכו אחריה שתי אכיות שהם החום והיובש * וכן האויר
 יש בו צורה אוירית ונמשכו אחריה שתי אכיות שהם רוח וחום * וכן נמי המים
 והעפר נמשכו אחרי כל אחד שתי אכיות * והנה כהחלק אחד מכל
 היסודות עד אשר יגיע לחלק אשר לא יחלק בפעל הוא המתנועע הראשון
 ותנועע לצד אשר יתנועע היסוד כלו ועל כל פנים יש בו התחלה אשר

דעת
 כו מנח

Die vier Arten der
 Veränderungen, und
 die Mischung, eine
 in die vier Elemen-
 te, aus der
 eine gleichmäßige Form
 hervorgeht, die Realität

Arbeitsart, zu welcher
 die Form als Leib des
 Elements kommt.

Die in der Natur vorkommende Form
 der Elemente ist die
 Mischung ihrer Qualitäten
 und die Eigenschaften
 derselben.

Sie ist der Grund der
 Effekte der Körper.
 Die Mischung aus ungleichem
 ist die Ursache der Dinge
 nicht die Mischung, nicht
 die gemischten Elemente
 nicht die Fortdauer

Es ist das, was Aristoteles
 über die Elemente in seiner
 Formel nennt.

Die Form und die
 Mischung (Mischung von
 Eigenschaften), die drei
 Hauptarten der zehn
 Kategorien.

Mutatio (1100) est quadam rei perceptio corporea, iam exspectat in 1100.
 Secundo: 1, generatio et corruptio, quia quod dominus ad quem habet substantiam.
 2, Allocated, alteratio, mutatio qualitatis; 3, dicitur etiam quod dicitur (mutatio)
 accretio et decretio, (nonni 1100), mutatio quantitatis; 4, quod
 letio motus localis, motus ad quem, motus de loco ad locum, 1100,
 3, ratio motus puri potest.

De mixto 1100. In mixto, 2100, et non confundere aut sui alteratio,
 si est apta elementorum cario.

Totum primum (1100) est perfectio mixtionis. Hoc ad eum, quod mixtum
 elementa quodque res suas contrarietates se mutuo intrinsecant ac debilitant,
 resistit utroque quadam, temperis, postquam qualitatum moderatio.

In prima qualitates de flumina sunt calor (110), frigus (12),
 humiditas (110), siccitas (121)

- 1, inter se calor cum remissa siccitate = ignis
- 2, inter se frigus cum remissa calore = aer
- 3, inter se humiditas cum remissa siccitate = aqua
- 4, inter se siccitas cum remissa frigore = terra

1100 1100. Perfectio physica dicitur 1100 (secunda) est ea, qua res potius
 est ad sua perfecte eductio operatione. Nam perfectio, transmutatio s. effective
 sunt, est autem efficientis s. perficientis, quo res fit et reddatur perfecta.

x. In 1100 1100. 1100 1100 b. s. cum 1100 1100 1100 1100 de 1100 1100
 parte de 1100 1100 1100 1100. In 1100 1100 1100 1100, ad 1100
 1100 1100 1100, ad 1100 1100 1100 1100. Ad 1100 1100 1100 in
 1100 1100 1100 1100, ad 1100 1100 1100 1100.

Act. Metaphysic. IV. Elementum est, ex quo aliquid componitur, tanquam
ex prima parte non dissimili in res divuprom peritiam.

Act. De Jure. et Corrupt. I. "Non igitur primus motus exhi est, dicitur
Cij exhibet (exhi), sed motus in oblique circulo ^{q. vnde per motu circuli} causa est perpetuitatis generati-
onum et corruptionum. Quia enim perpetuus est, non cessant et in primis motus,
sed gratia generis est et propter obliquitatem, accidunt et recedunt stellae, videtur
finem et in interioribus. Accipit finem generativum, discessit corruptionem. Philo-
soph., Physic. p. 9.

Communium X. 189. Isti sunt in d. adu. in super. Longitudinem
ductus, nach dem Mittelpunkte, von dem Mittelpunkte und in den Mittel-
punkte. In opt. Act. ist di. unlikip. Longitudinem der Phosphor, in farb. di.
Zeit der Lichte, der faden; in d. Act. ist unlikip. Lichte, der faden.

מתקין, universalia. Fontes: ואלו מהן למשל והנה הם מה שהיה ראוי להם
עליון והוא כללם ואלו מהן למשל והנה הם מה שהיה ראוי להם
אלו ואלו מהן למשל והנה הם מה שהיה ראוי להם
עליון והוא כללם ואלו מהן למשל והנה הם מה שהיה ראוי להם
אלו ואלו מהן למשל והנה הם מה שהיה ראוי להם

Die pflanzl. Form ist die Form der in der Natur vorkommenden Elemente wie die Materie der Erde die in der Luft sich befindet.
 הניעהו לשוב אל מקומו הטבעי והיא צורתו העצמית ומצד שהוא מתנועע הוא מתחלק ואם לא יתחלק בפעל יתחלק בכח והנה החלוק לא יקבלנו רק מצד חמרו ואם כן החבור אינו מצד חמרו כי אי אפשר היות דבר אחד סבה לשני נגדיים אכן הפרוד יקבלנו מצד חמרו והחבור יקבלנו מצד צורתו ואם כן נתקיים שכל גוף מורכב מחמר וצורה • ואולם ד' היסודות הם יסוד כל מורכב שמהם יתהווה כל מתהווה ואיהם יפסד כל נפסד ואינו שום הויה קודמת מהם אלא הם ההרכבה הראשונה וההויה הראשונה שלא ימצא חמר בלי צורה ולא צורה בלי חמר אך הם בעצמם ילכש האחד צורת חברו וזה מופת כי לכלם חמר אחד והחמר הוא אפשר שימצא מוזמן ומוכן לכל צורה ואולם היסודות עם איכותיהם הם יסוד כל מורכב כפי מוג הערוב באכיות לקבל צורה מעינת לפי המוג ההוא בהתגבר החום או הלחום או בהחלשם יש רוחב גדול לאותו המוג להשתנות הצורה המינית ואין הכונה כשהויה חמר היסודות בהכנה הראויה במוג הערוב ויהיה הוא הפועל לקבלת הצורה כי אי אפשר כשנדון לדבר אחד שיקבל דבר אחד שהוא הפועל בו כי אי אפשר היותו מקבל ופועל אבל נתנית הצורה יש לה פועל אחר ונותן הצורה צורה כי לא יתן הרבר כי אם ממיין שבעצמו • ומוג הערוב יהיה על פי תנועת הגלגל כאמצעות

Die Elemente die erste Generation sind Compositum, sind die Form aller Generationen, je nach der vorerhaltenen Eigenschaften. Die Generationen der Elemente ist die Form der Formgebende Stoffe wieder Form sein.
 האור והתשך וכפי ערך התנועה ההיא חתיה ההויה ובהשלמה יהיה ההפסד ומכאן נכנסו לגורת המוככים • אבל בחמר היסודות אשר נשתנה בצורותיו הארבע עם היות חמר הכל אחד והתיחדם ביושר התנועה ואין לשם מוג ארך נשתנה בצורותיו ונתן העלה יען שהוא תוך הגלגל והוא מרכז בהתרחק ובהתקרב תוך הגלגל נשתנה בצורותיו כפי שבאר • ויש כאן ספק שהקרוב והרחוק יהיה כפי מעלת החמר או לא אלא כפי הודמנו האחת בשנוי המקומות ואם לא כן אלא כפי מעלת החמר איך ילכש האחת צורת חברו ואין לדין שאנחנו כשנראה החמר בהכנה שלמה ויקבל צורה מכלל שההכנה פועלת הצורה אכן נותן הצורה צורה ואין המניעה מלפעול רק הכנת החמר והכנתו היא בכחות הגלגל • ויש ספק שאם המקרים נמשכים אחרי הצורה כפשוטים הוין כמורכב כשתפסד הצורה נשארים המקרים והנה בקושי יודע שיש ביסודות או בדומם שהם מורככים מחמר וצורה והנה הדומם מו שהוא בקי בחכמת האי קימא ה יעשה ערוב ועתיקנו מענין לענין וצורה העצמית תלויה במוג ערוב שיהיה בכחות הגלגליו לא נודע מחכמת פילוסופיאה שצורת היסודות והמקורים מפעלת בעל שכל צורות נבדלות כאשר הסכימה החכמה שנותן הצורה צורה ותכמי הקבלה הוודו בזה • והחלוקה עדיין עומדת אם פעולת הנבדל בצורת האדם לבד שגם היא נבדלת או בנפש החיונית והצומחות מפעלת הנבדל כאשר יתבאר כאשר נחלקו חכמי הפלוסופים • אכן ביסודות ובמקורים לא נמצא לאחד מבעלי העיון שמצריך עזר בעל שכל • נודע ל כי הנבדל שנבדלו חכמי הפלוסופים שמהם אומרים כי פעלת הנבדל היא בצורת האדם לבד •

Die gradlinige Bewegung der Elemente ist wesentlich von der nach dem Mittelstand der Welt, die Kreislinige Bewegung der Himmelskörper ist die causa effectiva der aus dem Elementen gebildeten Körper in der Natur.
 הנור והתשך וכפי ערך התנועה ההיא חתיה ההויה ובהשלמה יהיה ההפסד ומכאן נכנסו לגורת המוככים • אבל בחמר היסודות אשר נשתנה בצורותיו הארבע עם היות חמר הכל אחד והתיחדם ביושר התנועה ואין לשם מוג ארך נשתנה בצורותיו ונתן העלה יען שהוא תוך הגלגל והוא מרכז בהתרחק ובהתקרב תוך הגלגל נשתנה בצורותיו כפי שבאר • ויש כאן ספק שהקרוב והרחוק יהיה כפי מעלת החמר או לא אלא כפי הודמנו האחת בשנוי המקומות ואם לא כן אלא כפי מעלת החמר איך ילכש האחת צורת חברו ואין לדין שאנחנו כשנראה החמר בהכנה שלמה ויקבל צורה מכלל שההכנה פועלת הצורה אכן נותן הצורה צורה ואין המניעה מלפעול רק הכנת החמר והכנתו היא בכחות הגלגל • ויש ספק שאם המקרים נמשכים אחרי הצורה כפשוטים הוין כמורכב כשתפסד הצורה נשארים המקרים והנה בקושי יודע שיש ביסודות או בדומם שהם מורככים מחמר וצורה והנה הדומם מו שהוא בקי בחכמת האי קימא ה יעשה ערוב ועתיקנו מענין לענין וצורה העצמית תלויה במוג ערוב שיהיה בכחות הגלגליו לא נודע מחכמת פילוסופיאה שצורת היסודות והמקורים מפעלת בעל שכל צורות נבדלות כאשר הסכימה החכמה שנותן הצורה צורה ותכמי הקבלה הוודו בזה • והחלוקה עדיין עומדת אם פעולת הנבדל בצורת האדם לבד שגם היא נבדלת או בנפש החיונית והצומחות מפעלת הנבדל כאשר יתבאר כאשר נחלקו חכמי הפלוסופים • אכן ביסודות ובמקורים לא נמצא לאחד מבעלי העיון שמצריך עזר בעל שכל • נודע ל כי הנבדל שנבדלו חכמי הפלוסופים שמהם אומרים כי פעלת הנבדל היא בצורת האדם לבד •

Die cause effectiva der aus den Elementen gebildeten Körper ist die Bewegung der Himmelskörper, die Bewegung der Himmelskörper ist die Ursache der aus den Elementen gebildeten Körper in der Natur.
 הנור והתשך וכפי ערך התנועה ההיא חתיה ההויה ובהשלמה יהיה ההפסד ומכאן נכנסו לגורת המוככים • אבל בחמר היסודות אשר נשתנה בצורותיו הארבע עם היות חמר הכל אחד והתיחדם ביושר התנועה ואין לשם מוג ארך נשתנה בצורותיו ונתן העלה יען שהוא תוך הגלגל והוא מרכז בהתרחק ובהתקרב תוך הגלגל נשתנה בצורותיו כפי שבאר • ויש כאן ספק שהקרוב והרחוק יהיה כפי מעלת החמר או לא אלא כפי הודמנו האחת בשנוי המקומות ואם לא כן אלא כפי מעלת החמר איך ילכש האחת צורת חברו ואין לדין שאנחנו כשנראה החמר בהכנה שלמה ויקבל צורה מכלל שההכנה פועלת הצורה אכן נותן הצורה צורה ואין המניעה מלפעול רק הכנת החמר והכנתו היא בכחות הגלגל • ויש ספק שאם המקרים נמשכים אחרי הצורה כפשוטים הוין כמורכב כשתפסד הצורה נשארים המקרים והנה בקושי יודע שיש ביסודות או בדומם שהם מורככים מחמר וצורה והנה הדומם מו שהוא בקי בחכמת האי קימא ה יעשה ערוב ועתיקנו מענין לענין וצורה העצמית תלויה במוג ערוב שיהיה בכחות הגלגליו לא נודע מחכמת פילוסופיאה שצורת היסודות והמקורים מפעלת בעל שכל צורות נבדלות כאשר הסכימה החכמה שנותן הצורה צורה ותכמי הקבלה הוודו בזה • והחלוקה עדיין עומדת אם פעולת הנבדל בצורת האדם לבד שגם היא נבדלת או בנפש החיונית והצומחות מפעלת הנבדל כאשר יתבאר כאשר נחלקו חכמי הפלוסופים • אכן ביסודות ובמקורים לא נמצא לאחד מבעלי העיון שמצריך עזר בעל שכל • נודע ל כי הנבדל שנבדלו חכמי הפלוסופים שמהם אומרים כי פעלת הנבדל היא בצורת האדם לבד •

17.
2
auf Art.
Seite.

13.

ומהם אומרים שפעלת הנבדל ג' כחי וכצומח מפני שאומרים איך יהיו הכלליות צודקות בהשגה ואינן נמצאות חוץ לנפש והוא הדבר אשר חייב
 אפ' לטון הפלוסוף בעבורו מציאות הצורות פרטיות מהוות לפרטי כח' = e. n. 1/2 =

Im der Beantw. ...
 klug die Frage nach der
 nicht können auf die Top
 der Seele zu handeln
 und Phlo. aus dem
 der erklärt die Deu
 der weltbestehen ist
 Gattungsbegriff Phlo
 für die Seele, die aus
 der nur phlo. besteht
 in der Dinge auch die
 und geben wird die Phlo.
 nicht die Seele selbst
 geistig in der Welt zu sein.

Größe für
 und gegen die
 Zuordnung
 steht auch die
 die Seele ist

שיאנה נבדלת ממונו והשכל האנושי משכל הנבדל מכלל שהגלגל מורכב
 מחמר וצורה • יש להשיב כי אין ללמוד הדבר הנעלם ממה שהוא נעלם
 ממונו • וגשם הגלגל אם הוא מורכב מחמר וצורה חלוקה בין הפלוסופים
 וכך הורו שהרכבת הגוף מחמר וצורה זאת ההקדמה אינה מן הראשונות
 ולקיש גופי השמים מן אלו הגופים לא השלים שכלם מפני כי על א'
 הגופים עמדו שהם מורכבים מחמר וצורה מחוץ השנויים הבאים עליהם
 אכן בעצם גופי השמים לא למדו שהוא גוף רק מצד שנויו במצבו אך
 אין לו שנוי בעצמו ומאי זה היקש יחייבו שהוא מורכב מחמר וצורה •
 ורוב אנשי העיון לא יחייבו שהוא מורכב מחמר וצורה לפי הכרח דעת
 שלא לחייב עליו אפשרות: סוף דבר הווי צורת היסודות והמקורים לפי
 עיון הטבעי לא נמצא לה פועל • והנה סדר הכנת השכל הוא מצד
 המקרים החונים על הגוף הואיל ורואים אותם הווים ונפסדים והם
 מתחסיים לגוף וזאת גוף השכילו כי על כל פנים יש להם פועל והפועל
 הוא הקרוב היא צורת עצמיות ויהוד צורה העצמיות לגוף וזאת גוף
 הואיל והחמר נמן ומוזמן לקבל כל צורה הוא הכנה וההכנה היא מצד
 כחות הגלגליות ואין ההכנה היא הפועלת לצורה ההיא בעצם אכן היא
 פועלת במקרה והצורה הוה על כל פנים יש לה פועל והיא צורה נבדלת
 עד כאן הביא להם העיון :

Die nächstliegende
 Kunde kommt aus Arist.
 Lector ist die Seele, die
 die Form, die selber Ver
 bindung mit ei nem Körper
 dem Körper die Seele ist
 Form, die die Seele bildet
 die Seele selbst ist die
 Seele nur per accidens
 Die Form muß also
 die Seele die Seele
 forma separata habet.

פרק רביעי אכן חכמי המתקן לא השיגו מן הגוף רק הגוף ומקרו
 ואלו המקרים הנשואים בגוף השיגום שהם ענינים נוספים
 על הגוף ואע"פ שהגוף יתואר בתוארים וכלם הם ענינים נוספים על הגוף
 יש מהם שקראום אשורים ויש מהם שקראום מקרים ויש מהם שקראו
 מקצתם מקרים וקצתם אשורים • וההבדל שבין האשור ובין המקרה
 שהאשור אינו ענין שיבדל מעצם המאוושר אלא קיומו עם אותו האשור •
 אבל המקרה יסוד והגוף ישאר וזוהו הצד הבדילו בין המקרה ובין האשור •
 והנה כל דבר שיתואר בו הגוף ופעם יתהוה ופעם יפסד הוא הנקרא
 מקרה נוסף לפי דעתם ויש לו קיום באפס שתכלנו הידיעה אע"פ שהוא

Ob. Ich. Decung der
 Weltanschauung nach
 der Copernican. Hy.
 1871.

M. I. c. XXXIII.

J. C. M. 1698 de Philosophia

כלליה, univocalia, Jaktungsgroß.

צורה פרטית, Idem est male. In suo Manu scripto p. 107 in Corp.

Ein platonisches Idem ist univocalia ante multa sunt, vobis f
فلاطون: اثنان، spectrum Mundi No. 16.

דקדק, separata 2 idia pta omnia pta kai leotata no qobawo; atona
corporeale (physis corporealis), corpore u dividibili, u pta pta pta
physis Corp. mathematica.

דאדא, ποιότητες, Metaph I No. 1191.

- 1, אור, qualitas singularis in sua qualificatione, duo pta pta,
uiss hys pta in Corp (1191)
- 2, אור, אור, אור, אור, accidens singularis in sua pta pta, in
u hys, omnia pta pta, hys pta in Corp (1191). In hys pta pta
in hys pta (1191), omnia pta pta pta (in hys pta pta hys
ppta pta pta) omnia pta pta pta pta pta pta pta pta
(Alomay).

Proprietatem a Leucippo acceptam confirmavit Democritus. Namque si
primus aliter dicitur Atomum ad hoc Carum.

$$x = \bar{a} \sigma$$

Handwritten notes in German:
Haben, durch welche das
von selbst geschah. In
den, keine Veränderung
des Lebens herbeiführen, aus
der Verbindung, deren
Auflösung nicht notwendig
ist, das Untergehen der
Erde zu Folge hat,
herbeiführen. Und diese
und die von dem qual-
fizieren Subject
angebrachten
in deren Befehlen
bestehen; so aus dem
Zusammenleben der
unheilbaren und alle
auf die ungelösten Atome
vertheilt. So ist die
Erzeugung der Qualifikation
die Abende; so sind
ähnlich durch Bildung.
Nur aus dieser Bildung
kann die höhere Bildung
entstehen. Qualifikation
(Tugend) ist die Befähigung
die Fähigkeit des aus dem
Leben zur Erzeugung der
erhöhten Qualifikation.

נעדר אבל האשור אינו דבר בפני עצמו עד שיהיה לו קיום באפס והכללנו
הידיעה ועל כן אמרו החכמים שהדבר יחלק מצוי ואפס והוא על דבר
שהוא נודע ואמרו ויש דבר ואינו נודע והוא מה שאין לו קיום באפס
לעצמו ואלו הם האשורים והאשור הוא מה שלא יבדל הנושא ממנו אבל
התואר המקרי אפשר שיהיה בו ואפשר שלא יהיה בו ועל כן קיימו לו
עלה והוא עצם המקרה כאשר אמרו כי הגוף פעם יהיה מחובר ופעם
יהיה מופרד ואי אפשר מכילי עלה אשר עללה אותו מהיותו מחובר אחר
היותו מופרד והוא החבור וחכמי המחקר חלקוהו בחלוק הכרחי לאי צד
יהיה מחובר אם לנפשו אם למציאותו או לאפיסתו אם למציאת דבר אם
לאפיסת דבר אם בעשה ובטלו שיהיה מחובר לנפשו כי נפשו עמו והוא
יפרד ולא למציאותו כי המציאות שיהיה בו בהיותו מחובר היא ההוה
עמו בהיותו מופרד ולא לאפיסתו כי המשפט שהוא החבור לא יהיה אלא
בהיותו נמצא אבל בהיותו נעדר אין לו משפט ואיך ותכן שיהיה מחובר
לא יתכן עמו המשפט וגם לא יתכן לאפיסת דבר כי הדבר הנעדר לא
יחייב לנמצא ואין לו תליה עמו ולא יחס עליו • ולא יתכן שיהיה בעשה
כי העושה אינו ^{אחרת} מכתיב בעשוי והוא אלא בשעת העשיה והוא ישאר מחובר
אחרי שעת העשיה • ולא נשאר שיהיה מחובר אלא למציאת דבר והוא
החבור • וכן על כל כיצא בו שהוא תחת האפשר אשר הוא אפשר
שיהיה ואפשר שלא יהיה שכלם מעוללים בעלות ולזה הביאם ההכרח
להאמין שכל בעל שעור יחלק ואחר שיקבל החלוק על כל פנים יש לו
חבור • ואחרי שהכננו שכן החבור הוא אפשרי המציאות וההפסד מן
הנושא איננו אשור על כל פנים כל החבור הוא בזה הדין וצריך שימצא
נושא בלי חבור ואי אפשר זה אלא על מנת שימצא נמצא דבר בלי
שעור ואז יהיה רק מן החבור וזה ההכרח הביאם להאמין במציאות הרק
אשר לא יקבל חלוק והוא היוצא מן האפס כי לא יקימו באפס רק נפשות
הדברים המיוחדים לעצמם לא מורכבים כי ההרכבה לא תהיה רק על
מנת המציאות והנה עסק הרק קראוהו אשור שאינו עוסק לעלה כי אינו
פעם עוסק ופעם אינו עוסק עד שיהיה לעלה כי לא ימצא דק א והוא
עוסק ולא כן החבור אחרי שמיצאנו מין החבור שיתהוה ויפסד והנושא
יהיה קים לא מצאנו נמי העסק שיתהוה ויפסד והנושא יהיה קים ועל
כן קראוהו אשור • הוא הדין באשור המקרה כגון אמרם שמתנאי המרגיש
בהיותו חי הואיל ולא יצא חי מהיותו מרגיש על כל פנים הוא אשור
החי ואינו רוגש עלה עד שנקיים שיהיה רוגש בהרגשה כי לא יצא
החי מהיותו רוגש עד שיהיה באפשרי עליו שפעם יהיה רוגש ופעם לא
יהיה רוגש כי על תנאי הסרת המומים והמניעות ומציאת המורגש חמור
יהיה רוגש • ואשור הרק הוא עסקו במקום ומפני עסקו במקום יתרכב
אחד מהם עם זולתו ויהיה מהם גוף • והנה אין לכל אחד מהם בפני
עצמו כמות אך בהחבר אחד מהם עם זולתו בצדו יהיה מהם כמות

Handwritten note in red:
180
תמונה

Handwritten note in German:
Das Atom hat an
sich keine Qualität
durch das Zusammen-
leben der Atome aber
eine Lagerung, welche
Möglichkeit ertheilt
dem Körper mit seinen
drei Dimensionen.

וזה האורך ושנים בצדו וזה הוא הרוחב וארבעה עליהם וזה העומק והוא
אמת הגוף שיש לו אורך ורוחב ועומק לכל הפחות מה שיקרא שמו גוף
הוא שמנה דקים והנה לפי דעתם הרכבתם היא הרכבת שכנות לא הרכבת
מגו שלא יתערב דק אחד עם זולתו ערוב מוג כי זה יחייב שיכנס האחד
בכסו חברו ויתחייב לו החלוק והם הניחו הקדמה שהדק דק לנפשו ולא יחלק
בהכרח ומחייב הדק שהוא עוסק במקום מנע וזולתו מהיותו במקום שלו.

*Unterschied der Atome
mathematisch, die eine
mathematische Abstraktion ist, und
der Atome physikalisch, die
ein physikalisches Objekt
unabhängig vom Grundstoff der
Dinge ist.*

ואמנם לפי דעת הפלוסופים לא יאמינו שהקו מורכב מנקודות והשטח
מקיים והגוף משטחים ואם יבדיל בהם הפלוסוף הוא על צד ההתח
לא על צד החלוק והפרודי אך חכמי המחקר אמרו כי הגוף מורכב
משטחים והשטח מקיים והקו מנקודות וזהו הדק שקוראים אותו חכמינו
תתיבה וכן אמר החכם כי אין אנחנו רואים אותה וה' ית' שמו רואה

*Die Existenz der Atome
erhehlt nicht aus Kräfte,
die Wahrnehmung, sondern
aus Vernunftgründen.*

אוחה מפני שאינו רואה בעין ואומרים כי הדק דק לנפשו מפני שלא
יחלק לא בכח ולא בפעל לא ממנו ולא מוולחנו שלפי דעתם מדרד הנמנע
להחלק ואני רואה שלא אמתו מציאות הדק מפני שהשיגו אותו כהרגש
לא נחייב מציאותו מהכרח דעת והנה השכל אמת מציאותו לפי דעתם.

*Die Atome aus den
Kräften selbständig,
sondern ihrer Existenz
sich selbst gleich, sie sind
unabhängig von ungelöst
hängen ihren Nutzen bei
gegebenen Umständen
Das Atom ist für alle
Verhältnisse unapfehrt
und erhält sich. Der
nach der Location des
Atoms.*

ואולם לפי דעתם ארץ ושמים ומה שבהם הדקים שהורכבו מהם מין אחד יכללם
ולא יבדלו רק כמקרה הדקים ההם ראויים לכל מקרה אלא אם נתיחדו
במקרים זולת מקרים הוא על פי כונת מלאך ומורד לפי אלו השרשים
יתחייבו להם דעות וסבלום שהמקרה לא ישא זולתו משום שאינו עומד
בעצמו ואיך ישא זולתו וגם לא יעבר נשואו משום שאינו גוף להעתק
ואין חנית המקרים בהתקרב הדקים כי לא יאמינו בסבות הדברים לא
כל דק ודק שלו חנית מקרה זולתו הכמות שהרי אין לו כמות וכי המקרה

לא ישרת שני זמנים ובוה נחלקו אלו המעיינים יש מהם אומרים
שכל מקרה כשיתוהו יפסד לעתו ויתוהו אחר ואחרים אומרים שיש
מקרים שצריכים בנין מוסגל וכי המקרים שני מינים יש מין מן המקרים
שיושרת שני זמנים ויש מקרה שיפסד לעתו כגון הקולות כאשר תשמע
הכרח דעתם שדעתם כשעור הדק והמקרה והזמן הוא כמה שלא יחלק
כך הביא להם הכרח העיון וכלל אומר כי חכמי המחקר לא הודו
במציאות המקרים בנושאים מפני סבה עד שיבקשו סבה לסבה כי ולך
הדבר אל לא חכלית וזה אי אפשר ולהיות מקרה אחר מיחדו אי אפשר
מפני שנמצא מקרה נושא מקרה וזה אי אפשר כי המקרה לא יעמד בעצמו
ואיך ישא זולתו שלפי דעתם כל הענינים הנוספים על העצם הם מקרים
שאינם מסכימים לפי דעת הפלוסופים שיש צורות עצמיות מצדם ויתחדו

*Alle Atome werden die
das sind die Atome, die
a-fähig, werden von
den Physikern verbannt.*

המקרים ועל הצורות אין לבקש מפני מה כי אין ראוי לומר על החי
המדבר למה הוא הי מדבר אכן חנית הצורה מן הפועל על ידי הכנה
החמר והכנת החמר תלוי בכחות הגלגליות אבל חכמי המחקר כיון
שעשו גזרה שוה לכל הענינים הנוספים בנושא שהם מקרים מצד שהם
נושאים ואין להם מציאות לעצמם זולתו הנושא אי אפשר מבלי לבקש

ליק:
110
111

Verschiedene
Anfichten der
Physiker über
die Atome
sind.

Je vanke
je meins
den phis
zwischen
2 auf der
Aro'denbu

20. 11. 18, was ein altes Exemplar des Traktats von Lantier, das Altona
für heute noch wichtig war in den Jahren des 18. Jhdts. d. J. 15.

Es ist klar, dass das. das altonaer Hof Hofe unter in seiner unparthij
Beschreibung des Landes was in seiner des kaiserlichen Legation, das
mit dem Hofe. Daraus nachher sehr niedrig jedes Jahr
agere, sein Landwirthschaft und Specialisirtes Feldbau (1790), und
nicht kein andere Partei, außer die Altona der der in der an. Auf
ist die Ansicht, dass das Altona kein Quantität für sich in der
mit dem Hofe gefolgt, wie folgt, v. Borchers d. 1188. 1189.

השאלה היא האם יש להקדים את
העבודה או את הלימודים. יש
מקרים בהם יש להקדים את
הלימודים ויש מקרים בהם
יש להקדים את העבודה. יש
לשקול את הדברים היטב לפני
החלטה.

יש להקדים את העבודה, אם אין
זמן ללימודים.

סכה לכלם וילך הדבר ללא תכלית על כן סגרו השער ואמרו שכל מקרה
 נשוא נשיאות ראשונות על הנושא בלי שייחדהו מקרה אחר והוא נמצא
 מן הפועל מבלי סכה אחרת פועלת ואומרים כי הנושא הוא מקבל לכל
 מקרה שיכוון הפועל לתת עליו מפני שהדקים כלם נכללים בענין אחד
 והם מתדמים במהות שהדק דק לנפשו ואין חוספת על נפש הדק כי אם
 אשור העסק * ואני רואה שאמונת הדק אינו מפני הכרח החדוש שהרי
 אפיקורוס שאינו מאמין החדוש האמין שהגוף מורכב מדקים שלא יחלקו
 אך הם קדמונים * ואמנם הכרח אמונת הדק הוא מפני הענין שהקדמוני
 ואפיקורוס האמין קבוץ הדקים והרכבתם מקרה גמור וחכמי המחקר
 יחסום הפועל הראשון בלי סכות אמצעיות וזאת הבת נחלקת לחלקים: סוף
 דבר מציאות הדק לפי דעת אנשי המחקר אינה רק מושכלת שהרי על
 דרך החלוק והפרוד יגיע אל החלק שאינו מתחלק והוא היוצא מן האפס
 שאינו נוצל מן מקרה המצב לא מקרה אחר הכרחי נוסף עליו שמקרה
 החבור הוא מתחדש ואם יפסד צריך שימצא דבר בלי חבור והוא היוצא
 מן האפס והנה אין אמונתם מציאות גוף מן האפס כי הגוף צריך מקרים
 נוספים עליו ויהיו סכות למציאותו עד ששמוהו משער הנמוע להמציא
 גוף מן האפס אלא היוצא מן האפס הוא הדק * ואשר יורה לחדוש הדק
 הוא היותו שוכן או מתנועע ולא יתערה מן השכינה או מן הנענוע והשכינה
 והנענוע מתחדש אחר מתחדש וכיון שהדק לא יתערה מן הדברים
 המתחדשים יהיה גם הוא חדש כמוהם וגבול השכינה לעשות השוכן
 במקום שתי עתות וגבול המנוענע שלא ישרת שתי עתות במקום אחד לא
 יעתק למקום אחר ועת צאת הדק מן האפס והסגל במקום בתחלת החדוש
 לא יתואר לא שוכן ולא מתנועע שהשוכן הוא שישרת שתי עתות במקום אחד
 ותחלת החדוש אינו שהות שתי עתות והמתנועע שהמתנועע יתחדש אחר
 מכחישו ועת החדוש להקרא מתנועע אינו אחר מכחישו וקראוהו בשם
 הויה למען ההויה ההיא הסגיל בפאה וזלה פאה זאת דעת הרב ר' יפת
 הלוי נז' * וכי הדבר אשר יקרא בשם הויה אינו שכינה ולא נענוע *
 ובנו ר' לוי אמר כי הויות יתכן שיהיה השכינה אם ישאר ואם יפוצץ
 גם בחתיכה שוכנת יספר כי תשפנה בעת החדושה בספרו בעת השארתה
 והתשפנה היא היות נשאר או היות מתחדשת וכוה הסכים החכם ר' יוסף
 נז' * ואמנם צריך לעיין בחלוק אלו הדעות בין לפי דעת הפלוסופים בין
 לפי דעת חכמי המחקר בהמשך אלה המקרים אחר הויות * ודעת
 הפלוסופים אחרי שיש מקרים נמשכים לצד הגוף ויש מקרים נמשכים
 לצד הצורה וכל זה תלוי בהכנת המוג כפי שקדם כל זמן שתשרת אותה
 ההכנה בכחות הגלגליות תהיה שרות הצורה מפועלת השופע * אכן לפי
 דעת חכמי המחקר אשר לא יורו בסכות הדברים אשר יאמרו כי הם
 הוים מן הפועל הראשון מציאות ראשונות מסופק הדבר כי איך ישאר
 מדת זמן ואחר כך יעדרו ויהיה המשך קיומם לעצמם בלי צורך הפועל

Das Atom hat als
 Gegenstand der Variatio-
 nen der Natur die
 Eigenschaft der Un-
 veränderlichkeit
 des Langes (Cessum)
 und ist ein klein
 ein bewegliches
 Atom der Natur
 ist ein wenig bewegliches
 Atom der Natur
 und ist ein wenig
 bewegliches Atom
 der Natur.

Das Atom ist ein
 ein bewegliches
 Atom der Natur
 und ist ein wenig
 bewegliches Atom
 der Natur.
 Das Atom ist ein
 ein bewegliches
 Atom der Natur
 und ist ein wenig
 bewegliches Atom
 der Natur.

Levi b. Josef erklärt
 die Natur der
 Dinge als
 ein bewegliches
 Atom der Natur
 und ist ein wenig
 bewegliches Atom
 der Natur.

3 cony

Die Thyl. No. aller Ne.
Athen im Mittelbar von
einem Primarius. Hier ist
die Stadt, sind aber die
besten Anordnungen gemacht
habe, doch da ein über
die Stadt, das ist ganz
die Stadt, aber nicht
die Stadt, die ist ein
Athen bedarf.

Die Anstalt nehmen
ein eine thätige Fort-
schritt der wir mit
eigentlich den Anordnungen
an, da Anstalt die
ein ein Fortschritt der
Hauptstadt der Stadt
an die Stadt der Stadt
Athen.

ואחר כן יעדירם בעת שירצה לא הודו בזה והכונה בזה שהפועל לא
 יעשה העדר * ומכת הנמנע אצלם להעדר הנמצא אחרי המצאו ולהמציא
 מן האפס הודו אלא להשיבו אל האפס לא הודו כי ההעדר אינו מחוסר
 פועל ולזאת העלה נחלקו או המעיינים לסעיפים * כת אשר יה אומרים
 כי המקרי אחר המצאו כל זמן שיש המשך עמידתו צריך לפועל חזר
 ההכרח מביא להאמין כי המקרה לא ישרת שתי עתות אלא המחדש
 יחדשו עת אחר עת ואם יפסק הפועל מלפעול יפסד הנמצא ההוא * וכת
 מעתה ולה אומרים אחרי שימציאו הממציא ישאר המקרה ההוא לעצמו
 נמצא בלי צורך הפועל להמציאו וכן אמרו חכמי ז"ל שהפועל לא יכתים
 בנשאר * ולזאת הכונה האמינו שהמקרים שני מינים יש מין מן המקרה
 שלא ישרת שתי שעות אלא יפסד בעת השני מן מציאתו או הם הקולות *
 ויש מין מן המקרים ישארו מדה זמן כגון השחרות והלובן בלי צורך
 הפועל ואם כן העדר מציאותם איך תהיה אחר שההעדר אינו מחוסר
 פועל ואמרו שלכל דבר יש לו סותר באפס והשם ית' כשירצה להפסיד
 ענין ימציא אותו הסותר ויפסד זה הנמצא דמיון זה העולם שהוא נמצא
 מכת השם ועומד בעצמו וסותר מציאות העולם הוא הכליון וכשורצה
 להפסיד העולם ימציא מקרה הכליון לא בנושא ויפסד העולם או שיופסיד
 הלכנות בשחרות שהיא סותרת לו עד כאן הגיע עיונים * ומפני זה האמינו
 להעדר קנינים שהם קנינים אכן המקרה אשר לא ישרת שני זמנים
 לא הכרחו להאמין העדרם שהוא בכחוש אלא כחוד הקיום הוא העדר
 כאמרם שאין הסכלות כחוד הידיעה לא הסכלות הוא העדר הידיעה וכן
 נמי העדרי האורים אינם קיומים רק העדרים לא הפרוד כחוש החכור
 והשכינה כחוש הנענע והם מקרים נמצאים * אכן כת אשר יה אחרי
 שלא האמינה על מציאות מקרה לא בנושא עד שיהיה סותר לדבר
 הנמצא מפני שכל מקרה צריך נושא ועוד שהפועל לא יעשה העדר הביאם
 ההכרח שלא להאמין שהפועל אחר שימציא הפעל לא יכתים בנותר לא
 אומרים כל זמן המצא הפעל הוא מפעולת פועל וכשיעמד מלפעול יעדר
 הפעל ההוא וזה מביא להם להאמין שהמקרה לא יעמד שני זמנים
 בלתי פעולה פועל ושוענת הכה הקודמת שאלו היה דין אחד לכל מקרה
 שלא ישרת שני זמנים לא היה ראוי להיות על דרך הכרח שמקרה ישאר
 במקרה לא ישאר לא אנחנו רואים כי המקרה אשר לא ישאר לדבר ישוב
 לעצמו בהכרח לא מפעולת פועל * אמנם לפי דעה שאומרת כי המקרה
 לא יעמד שני זמנים אמנם יחדשו עת אחר עת לפי זאת הדעת הבגד
 אשר נתן לצבע האדום לא הצבע צבעו לא השם ית' חדש הצבע האדום
 כבגד ועם כל זה כך הנהיג המנהג שלא יחדש הצבע כבגד אלא על ידי
 התחברו כצבע אדום * וכן נמי תנועת הקולמוס על ידי תנועת היד
 התנועה לא נחדשה לקולמוס מתנועת היד אלא השם ית' חדש התנועה
 בקולמוס והנהיג המנהג כי לא תחדש תנועה בקולמוס לא על ידי תנועת

Die Anstalt schreiben
Athen der unimittelbar
Wickling Gottes zu.

היה וקיימו הקדמה אחרת כי המקרה לא יעבר נשאו מפני שזה העתקה וההעתקה לא תהיה אלא בדק ותנועת היר גם היא מתחדשת עת אחר עת והפועל המתחדש באמצעות היכולת הוא המתחדש מהשם ית' ואין כתום היכולת & הפועל שהיא מתחדשת ואינה נשארת אלא קיומה בעשה * אך כח מעת ז' לה מודים שהיכולת נשארת קיסודם שהפועל ישאר אחרי התחדשו מהפועל ויש לה פעל * וקצת מכת אשעריה שהשלימו לה ביכולת הנבראת קצת התלות בפעל כאמרם שחנני המעשה בחגית היכולת עלה הויה הנקרא ריוח כלשון חכמינו כאשר נרחיב הבאור בסתירת דעתם בענין הקשגחה * ואולם הכונה בזה המקום היתה לכאר איכות התיחדות חרוש המקרים כגופים וזלת גופים לא המשיך קיומם או הפסדם והעלה העיון לפי דעת אלו המעיינים שהגופים מורכבים מדקים מתדמים במהותם והואיל ומצאנו שמחיתדים מקרים בגופים וזלת גופים הכריחם העיון להאמין שהם על פי כונת מכון כון ויחד קצת גופים וזלת קצתם במקרים מיוחדים וזה הצד מורה לחרוש העולם כאשר יתבאר * ואלו הספיק להם

*Die Annahme eines be-
wussten Willens ist bei
denen Körpern nicht
denen Substanzien nicht
nothwendig auf die
Nacht eines gewöhnlichen
Körperbewusstseins*

*Ar. Bericht von Aristoteles
Anzeige bei jedem Willen
der Sphären auf; Doch
auch die Bildung der Physik
Nern, vorzüglich in ihrer
Bedeutung (die einen leeren
Doch nicht als einen
gefüllten Raum annehmen
wird) hat welche Bestimmungen
so dass sie sich nicht der
Annahme eines Willens
nach begeben.*

זה היה מופת נאמן * אלא הפלוסוף נתן לכל זה היחוד סבה כמו שידעת עד שהלך מסכה אל סבה לכתות הגלגלים * ואולם קצת מעיינים השלימו לכל זה * אמנם מפני מצאם בעצם הגלגלים וכוכביהם בהיחוד קצתם בצורה וזלת קצתם ובמהור קצתם ואחר קצתם כחנעתם ועמדם והגורם וקרכובם ורחוקם ויציאת מרכום שמפני זה יחייב פניו בין גלגל לגלגל או המצא חתיכות ממלאות אותו הפניו שאינם מקיפים את העולם * מה שראוי לבקש לכל זה סבה והסבה נעדרת תלה כל זה על פי כונת מכון מורה לחרוש העולם לא מפני שאפשר לטעון כהעדר נתינת הסבה מפני קצור יד שכלנו אבל אפשר שיש להם סבה לכל זה היחוד והיא נעלמת ממנו נשאר הדבר בספק * אחרי כלל זאת ההצעה צריך אני להעיר שורש כל אחת מן הדעות כפי מה שידעתי שיסוד הגוף כפי דעת הפלוסופים הוא הרכבת תמור וצורה במקרים שהם כמות ותכונה ומצב או אפשר פחות מזה * ודעת חכמי המתקד שיסוד הגוף הוא הדקים אשר לא יקבלו החלוקה אין להם תוספת לעצמם רק מקרה המצב * וכל אחת משתי הכחות סותרת לחברתה מפני שלא ישיגו כחוש כי אם הגוף ומקרו * והפלוסופים אומרים שיש סבה פועלת למקרים היא הצורה והנה הגוף מורכב מתמור וצורה כי לא ינצל גוף ממקרה אשר מצדו יעלה חיוב מציאות הצורה אשר היא מורכבת מצורה נפרדת כגון שהביאו המופת בחלוק הומן והנפשות לצומח לחי ולמדבר שהם צורות עצמיות לקחו דין שזה לכל גוף שהוא מורכב מתמור וצורה * וחכמי המתקד לא הודו בזה שיהיו למקרים הנמצאים לגוף בבית אלא הם הווים מן הפועל הראשון בלי אמצעות סבה ולכן כונו להסכים במציאות הדקים אשר לא יחלקו שמהם הורכב הגוף * ואולם ד' יהודה האבל נ"ל לא הסכים להיות הרכבת הגופים מן הדקים אלא אמר שהרכבתם מארבעה טבעים והם

זהו

אייפול

ב' 17

Jude Abel, die Atomen.

הנמצאים מן האפס והקשה בזה למאמינים במציאות הדק ואומרים כי
 הדק לא יחלק כאמרו כי הדק נגבל וכל נגבל יחלק * ועוד אמר כשם
 שימצא הדק ערום מארבעה טבעים היה ראוי להמצא הגוף ערום ממקרי
 ארבעה טבעים ולא כן הוא והורה שחכמינו נחלקו * יש מהם מאמינים
 הרכבת הגוף מארבעה טבעים * ויש מהם מאמינים הרכבתו מן הדקים.
 והנפשות שיש לצומח לחי ולמדבר קראום מקרים: והנה לפי אחת הדעות
 בין אמונת חמר וצורה בין אמונת הדקים אינו מורגש ולא מושכל ראשון
 אכן מהכרח דעת לפי בחינת המציאות האמינה כל אחת מן הדעות
 במה שהאמינה ונראה לה כמה שתאמין שהוא מושכל אמתי ונראה
 לפי דעת האחרת שהוא מדמה ואינו מושכל * ואינני רואה לפי אחת
 מן הדעות כי לפי אמונת החדוש או לפי אמונת הקדמות ציור כל אחד
 המציאות כפי שציירה * אכן נראה שכל אחד נמשך כפי שהורה עליו
 המציאות * ואמונת חדוש העולם בציור המציאות לפי דעת הפלוסופים
 גם לפי דעת חכמי המחקר לפי המופת שקיימו חכמי המחקר באמרום
 כי כל דבר אשר לא יתערה מדבר חדש יתחייב שיהיה גם הוא חדש
 כמוהו מוכרחת * כי לכל אחת מן הדעות בין לפי דעת הפלוסופים אשר
 אומרים כי הגוף מורכב מחמר וצורה ולא ימצא חמר בלי צורה והצורה
 מתחדשת בחמר והמקרים מתחדשים בחמר אחר התחדשות הצורה בין
 לפי דעת חכמי המחקר אשר אומרים כי הגוף מורכב ממקרים ולא ימצא
 גוף בלי מקרה והמקרים מתחדשים בחמר כלם ענין אחד יכללם להורות
 גם כן לחדוש החמר בדרך מדרמי העיון כמו שנדון על חדוש החמר מפני
 שאינו נצל מן המקרים המתחדשים עליו ולא ימצא חמר בלי מקרה *
 כן נודע בחדוש החמר מפני הצורות המתחדשות מפני שלא ימצא חמר
 בלי צורה כאשר נקיים המופת ועל זה היתה ההשתדלות בואת ההצעה
 להורות כי אין קיום המופת בחדוש העולם מועיל לפי ציור העולם על
 דעת חכמי המחקר אלא גם לפי דעת הפלוסופים בציור מציאות העולם
 המופת ההוא בעצמו מועיל בחדוש העולם * והחלוקה בעצם המופת בין
 הפלוסופים ובין חכמי המחקר * והנה החכם ר' משה אמר שאם יחאמת
 המופת הוזה שקצתם ישדל לאמתו ר"ל לבאר המנעו בדרך אבארהו לך
 בזה המאמר וקצתם אומרים שזה מושכל בעצמו וידוע בתחלת מחשבה
 ואין צריך עליו מופת ואם היה מן השקר המכואר שיהיו דברים ואין
 תכלה להם על צד בוא זה אחר סור זה ואע"פ שהנמצא מהם בעל
 תכלה יהיה שקר קדמות העולם מתחלת המחשבה ולא יצטרך ל הקדמה
 אחרת כלל * ואין זה מקום התקירה בזה הענין ודבר זה נמצא אבן אל
 ד' אונ' משלימו ר"ל קדמות הגוף אע"פ שלא יקדים הדברים החדשים
 ודבריו צריכים עיון כאשר נבאר פרוק זאת הקושיא * ורעיוני ר' ישועה
 החכם נ"נ בטוב השכילו בכראשית רבה בבחינת זה המופת אמ' שורה
 המופת יצטרך לשתי הקדמות * אמר ההקדמה האחת כי כל דבר אשר

*Lehre verstanden, es heißt
 à respecter l'Atome her.
 vorgegangen 4 Atomen
 (Elemente) für die Grund
 Stoffe der Dinge.
 Sowohl die Materie, als
 die Physische Welt
 ihr System für sich bilden.
 Alle Elemente so auf dem
 Grund und Boden der
 Schöpfung.*

*Über die Weltanschauung.
 einen jeder bewußte
 nicht die Welt für sich
 sondern vielmehr die An-
 fänglichkeit der Welt.
 eine die Beweispflichtung
 ist, wodurch sie nicht
 den Grundstoff der Phi-
 losophie mit Physikern.*

*Einige (nach A. Me-
 nckes) halten die Anfäng-
 lichkeit der Welt für einen
 sich Ware, quo Natur
 beweist die Beweispflichtung.*

*R. Lippin's zwei
 Prämissen der Be-
 weispflichtung für die Anfäng-
 lichkeit der Welt.*

132
204

97

104

Die alleu hant vffu Hlofepud in punde also den Spiel die Hefen vffu, dal
 dreytel od die 4 fleuonken ($\frac{2720}{4} = 680$), den Spiel vone Hefen.
 vffu od Abren od. Si den Todten (Si in gelatun, vonektion od vonektion,
 lo) vonekten für Acordung.

מחצית אבן.

Amac. f. l. f. m. : $\frac{2720}{4}$
 f. m. : $\frac{2720}{4}$ ($\frac{2720}{4} = 680$)
 Al-Round in Amac. vffu; $\frac{2720}{4}$ vonekten, für den Abren vffu.
 f. m.

מחצית אבן (die Schachita f. 130, 1.)

Si ist die vffu Hlofepud vonekten?

מחצית אבן
 מחצית אבן

מחצית אבן. Si ist die vffu Hlofepud vonekten?

מחצית אבן

x May den arabischen Namen: ⁵⁰⁷ 507 -- ⁵⁰⁸ 508, wie auch in Ceylonischen
die ⁵⁰⁹ 509 heißt (die Abhandlung der in flämischen Nationen an Jahren etc.
Jah), v. de Saey II, 202. 203.

102 702 ⁷⁰³ 703 kann nicht anders heißen, als: In April (den
Abhandlung), welche — ist arabisch, nicht hebräisch.

702 702 man ist darüber zweifelhaft.

27 592 702, wie J. S. von Mayerl.

יתערה מדבר חדש יתחייב שיהיה חדש כמוהו ואמר שזה מושכל ראשון •
 אכן ההקדמה האחרת הוא כשכיל אותו הדבר אשר לא יתערה ממנו
 אשר מסכתו יבוא לו השנוי בראות החלוקה בין המעיינים משום שידעיתו
 קנויה שמהם אומרים כי הדבר ההוא הוא מקרה נוסף על הגוף אשר לא
 יתערה ממנו כגון החבור וההפרד שאלו דברים חדשים והגוף לא יתערה
 מהם • א"כ הגוף חדש ובעבור שיש טוענים שאין החבור והחבור שני
 הפכים אבל הם קיום והעדר אמר החכם על דרך כלל אנחנו יודעים כי
 אי אפשר השנוי בלי דבר שנוסף על הגוף אע"פ שאין אנחנו יודעים
 בפרט הדבר ההוא והשני יורה על תדוש הדבר ההוא והואיל והגוף לא
 יתערה מאותו הדבר החדש יהיה גם הוא חדש כמוהו • והנה אותו הדבר
 מכנים אותו הפלוסופיאה בשם צורה ועל כן אומרים שכל גוף מורכב מחמר
 וצורה אע"פ שדעת החכם הנזכר חלקה הצורה מן דעות הפלוסופיאה •

1772

עלום במופת יורה כי יש יסודות שיהיה כאלו

פרק המישוי אמנם החלק אשר בנו המופת למציאות השם ית' לפי

אמונת הקדמות שהוא מחוייב המציאות ושאינו גוף ולא
 כח כגוף ושהוא אחד צריכים אנחנו לדעת איכות קיום המופת וזה הוא
 הקדמה אחת אומרת שהחמר לא ינוע עצמו וזה אמת • ואי אפשר
 שיהיה אותו המניע מתנועע כי יצטרך גם אותו המניע שהוא מתנועע
 אל מניע אחר וילך הדבר אל לא תכלית ושקר ללכת ל לא תכלית וזה
 אמת אבל חוב לעמוד אצל מניע אחד שלא יתנועע ויהיה נצחי אחרי
 שהתנועה נצחית שלא יאמן נצחותו רק מצד נצחות התנועה ואולם הראיות
 שמביאים להורות בנצחות התנועה נבארים אחרי זאת הפרק • אמנם
 אותו המניע יחלק חלוק אם שיהיה בעצם הגלגל או חוץ ממנו וכל אחד
 מאלה שני החלקים עוד יחלק לשני חלקים הרי ארבעה חלקים • אם
 שיהיה בו ויהיה כח מתפשט בעצם הגלגל כחמימות באש • או שיהיה

בלתי מתפשט ולא מתחלק כנפש האדם באדם • או שיהיה חוץ ממנו
 ויהיה גשם או בלתי גשם • ואי אפשר שיהיה חוץ ממנו ויהיה גוף כי
 הגוף בהניעו זולתו יתנועע גם הוא כי כל הנעה נשמות היא על צד החיקה
 ומשיכה וכשיתנועע המניע יצטרך אל מניע אחר ואם הוא גוף עוד יצטרך
 אל מניע אחר ואי אפשר ללכת אל לא תכלית אבל חוב לעמוד אצל
 מניע אחד שלא יתנועע וא"כ אינו גוף וזה אמת • אמנם ההקדמה הנכבית
 בזה אם שיהיה זה גוף לבד או גוף בעל דבר בהניעו זולתו יתנועע גם
 הוא והראשון יצדק והשני לא יצדק מפני שמצאנו גוף בעל דבר ולא
 יתנועע כמו אבן הנוחלת אשר תניע הכרזל מצד סגולתה ולא התנועע
 א"כ המניע כמו זאת הצורה כי בעל המופת חייב שלילת הגשמות מצד
 התנועה ורצה להפסיק ההנעה על עצם שלא יתנועע שאי אפשר ללכת
 אל לא תכלית ויהיה הוא הא לזה ולפי שבארנו יכול להעמידה אצל גוף
 בעל דבר אשר לא יתנועע א"כ זה המופת ר"ל הפסק התנועה לא יספיק

130

*2

*Beweisführung für
 die Existenz Gottes nach
 den Grundsätzen der
 Logik.*

*Nichtwendigkeit eines
 ersten Ursache eines
 Regens d. wovon 2-
 18 1/2 1877.*

*Immaterialität
 der nicht physischen
 Wesen und nur be-
 weis durch Wegfall
 von der körperlichen
 Tätigkeit Beweis für
 für.*

לשליח הגשמות כי לא בנה המופת שלא תהיה בו אפשרות התנועה בין בעצם
 בין במקרה אבל רצה תנועה עצמיית כפועל • אבל אם אמר מצד נצחות התנועה
 שיצטרך מניע נצחי מחויב המציאות לעצמו ועל כן אי אפשר היותו גוף בעל דבר
 זה אמת • ועוד אם אמר כי כל גוף בעל שעור ויש לכוונו חקר ואי אפשר להניע
 כח שיש לו חקר תנועה נצחית שאין לה חקר זה אמת • ואמנם אי אפשר
 שיהיה המניע שלו כח מתפשט בו שכחו בעל שעור מצד נושאו והתנועה
 נצחית • ואי אפשר שיהיה המניע אותו נפש נמצא בו בלתי מחלקת הנפש
 האדם מפני שאי אפשר להסיק זה בתנועה הנצחית מפני שתחול בו תנועה
 המקרית שהוא המניע בעצם והגלגל מתנועע בעצם אמנם יקרה א המניע תנועה
 המקרית כשיתנועע הגוף שהיא בו והמקרה לא יעמד נצחית • והמופת הנבנה
 בזה כל מתנועע במקרה ינזח בהכרח ואם התחייב לו המנוחה מכלל אינו
 מניע הדיר בעצם כי אם לא יפסיק הוא ההנעה לא תנזח התנועה המקרית
 וא"כ יתחייב להאמין שיש לו מביאים חוצה מן הכלל המורכב ממניע
 וממתנועע בקיום ההנעה ואם יפסקו תפסק ההנעה ואם יפסיק הוא
 ההנעה תנזח התנועה שעולה לו מחויב המנוחה של תנועה המקרית והוא
 רוצה תנועה נצחית • אמנם ראיתי קצת מן המעיינים שרצו לבטל זאת
 ההקדמה ר"ל כל מתנועע במקרה ינזח בהכרח • ואמרו כי הנה הגלגלים
 שתחת גלגל משה היום מתנועעים במקרה ולא תנזח תנועתם המקרית •
 והפלא מזה המאמר כי הנה באמרו היות המניע הראשון נפש הגלגל
 לא רצה מצד שתשיגו תנועה המקרית אמנם בהיותו מניע מפני דבר
 חצוני ממנו והסכים היות הגלגל בעל נפש לא חשש בזה • ועל כל פנים
 צריך לשאת פנים אל האמת כי לא כון לשלול ממנו התנועה המקרית
 רק בכחינת המניע הראשון שלא תשיגנו שום אפשרות אבל בכחינת
 המתנועע אינו חושש כי לא תסתפק תנועה נצחית רק בצורה שלא יהיה
 למניע תנועה לא בעצם ולא במקרה אבל אם יהיו חלקי הגלגל מתנועעים
 במקרה תנועה נצחית יהיה וכל זה כסבת המניע ולא יהיה זה פלא יותר
 מן עצם הגלגל אשר אינו מחויב המציאות בעצמו רק בכחינת סבתו מפני
 שהוא מורכב מחמר וצורה והתנועה עצמה מקרה ומתקין כסבת המניע •
 ואחרי השמע דעתנו בהתאמת זאת ההקדמה בהכריענו אופן החדוש על
 הקדמות • אמנם נשארו הפנים בהיות מניע הגלגל חוץ ממנו והוא נצחי
 בנצחות התנועה ואינו גוף ולא כח בגוף כפי שיסד והיותו אחד כי שקר
 המנות הדבר הנכבד מן החמר • רק בהיות עלות ועלולים ושקר ללכת
 אל לא תכלית הנה בנו המופת בידיעתו ית' לפי פנת אמונת הקדמות •
 ואמנם העיון במציאות העולם אם שהוא קדמון אם שהוא חדש • ואם
 אי אפשר להיות קדמות יתחייב שיהיה חדש • ואם הוא חדש ראוי להראות
 מקום הטעות במופתים המראים בקדמות העולם תחלה ולבאר איכות
 דעתם לפי הנחת קדמות העולם במופת מציאות האלוה לראות האמת
 אתם אם אין • ואחרי כן נקיים המופת בחדוש העולם ואם יתקיים חדוש

Das primäre Bewusstsein
 kann weder die Wirklichkeit
 der Kraft noch die eigene
 Kraft selbst zu Grunde legen.
 Man kann nicht die eigene
 Bewegung ohne das Bewusstsein
 der Kraft selbst zu Grunde
 legen.

Die activen Kräfte können
 nicht ohne die Wirkung
 der Kraft selbst zu Grunde
 gelegt werden. Man kann
 nicht die eigene Bewegung
 ohne das Bewusstsein der
 Kraft selbst zu Grunde
 legen.

Das primäre Bewusstsein
 ist die Ursache der Bewegung.
 Man kann nicht die eigene
 Bewegung ohne das Bewusstsein
 der Kraft selbst zu Grunde
 legen. Man kann nicht die
 eigene Bewegung ohne das
 Bewusstsein der Kraft selbst
 zu Grunde legen.

" Das Bild der Pflanzenwelt ist nicht vollkommenig gezeichnet und die Fruchtbarkeit
 der Lebewesen und der Lebewesen. Aber so, daß es eine Lebewesen Welt
 nicht der Möglichkeit nach, sondern der Wirklichkeit nach steht und eine
 Lebewesen ist, kollektiv, da Lebewesen und Lebewesen ganzheitlich. Also,
 der Lebewesen nicht möglich, sondern Lebewesen ist. Es wird also bei der Welt
 Lebewesen steht wie die Möglichkeit der Lebewesen werden soll, und ich
 habe keine Lebewesen plantieren kann. Aber da das Lebewesen ist, ist
 Pflanzenwelt nicht plantieren, steht das alles erschaffen ist, schließlich
 für dessen das Lebewesen steht nicht möglich." Thesen S. 64.

גדל חסרה היום, סדר היום ואיפא יום קטן האסות
 v. Speculum Mundi; ed. Abraham Ezechiel, Propos. IX. f. 26. 28.
 Zurat ha-Arez, aut. Abraham b. Chija Kijari; ed. Schaff. Mumpser,
 Petach III (חסרה יום, יום יום, יום יום), f. 23.
 Zunz' s. 323. In Com. Shal. of Rami, Gedonim f. 54, b. Sat.
 v. Hurri, 1, 15. p. of Rami.

של \mathbb{R}^n הוא \mathbb{R}^n , טבעי הפיכת הנד הנכונת אשר היא על
של \mathbb{R}^n .

28. \mathbb{R}^n הוא \mathbb{R}^n , טבעי הפיכת הנד הנכונת אשר היא על

של \mathbb{R}^n הוא \mathbb{R}^n , טבעי הפיכת הנד הנכונת אשר היא על

של \mathbb{R}^n הוא \mathbb{R}^n , טבעי הפיכת הנד הנכונת אשר היא על

של \mathbb{R}^n הוא \mathbb{R}^n , טבעי הפיכת הנד הנכונת אשר היא על

העולם בהכרח יש לו מחדש והוא האלוה וזה מושכל ראשון כי כל נמצא מהעדר מן השקר שימציא עצמו אבל יש לו ממציא אחר בהכרח:

Wiederlegung der aus der Natur der cast. (H. runden) Dinge entnommenen Beweis für die Urgleichheit der Welt.

פרק ששי קודם שנחל לקיים המופת כחדוש העולם נחל להראות מקום הטעות בקדמות העולם בכטל המופתים אשר הביאו

1. Beweis aus der Unvollständigkeit der Welt und der Unmöglichkeit eines vollständigen Weltalls.

להורות בקדמות העולם * ואמנם המופתים אשר הביאו להורות שהעולם קדמון הם כפי הנראה מטבע המציאות הנח המיושב על מה שהוא עליו אשר אי אפשר שיושכל העדרו כפי אמונתם * דרך אחד להם אמרו

שכל שנוי תקדם לו תנועה ואם התנועה ההיא הוא דריכה לתנועה אחרת והתנועה לתנועה שקר ללכת אל לא תכלית * אבל חוב לעמד

אצל תנועה אחת בלתי הוה ולא נפסדת והוא תנועת השמים * יש להשיב שזה המופת נמשך אחרי הנראה מצד שכל הוה תקדם לו תנועה וזה

יהיה בדברים ההויים על ידי האמצעים מן המניע הראשון * שהדברים שהם אמצעים גשמיים מנענעים ומתנועעים עד הגיע אל תנועת הגלגל

והנה כל משתנה צריך לתנועה אלא אלו השכילו שהמשתנה נאצל מן המניע הראשון הנה הוא צריך להנעה לא לתנועה ואם לא יאמין על

כל פנים יאמר שהגלגל ישנהו אבל השם ית' לא יוכל לשנותו וזה מה שאי אפשר כל שכן בהאמינו שהפועל הראשון הוא השם ית' * ועוד שהדבר

הוא כהיות צריך לתנועה או להנעה הוא כהיות לדבר ההוה דבר קיים הוה נמצא אשר יקבל ההוה וההפסד והוא יהיה הצריך להנעה או לתנועה

אבל אם יהיה הדבר כאמונתנו כל הנמצא מהעדר הנמור אינו צריך לא לתנועה ולא להנעה והמופת לדברינו על הצורה ההוה בחמר הנמצאת

מהעדר שהיא אינה צריכה להנעה ולא לתנועה כי השנוי בעצם שיחסו לו התנועה לא יחסו בעצם השנוי אלא על החמר הנמצא שצריך להכנה

לא לצורה הנעדרת שהרי השנוי בעצם לא קראוהו תנועה וא"כ הנה מציאנו הוה שאינו צריך לתנועה * דרך אחרת להם אמרו שהתנועה הסבוכה

לא תצויר בה לא התחלה ולא תכלית והחליט גורה כיון שלא תצויר א הכדור הסוכב התחלה הנה הוא לא הוה ולא נפסד אחר שתנועתו הסבוכה

לא תתהוה ולא תכלה * יש להשיב אמת שלא תצויר אל הכדור הסוכב התחלה בתנועתו אלא עוד אינו משער הנמנע שיהיה נמצא אחר שלא

יהי בצורת זאת התנועה הסבוכה מצד הרציפה * והנה הגוף הסוכב בעל תכלית מתנועע על ארך בעל תכלית * ושקר שיתנועע פעמים אין

תכלית למספרם על צד בוא זה אחר סור זה כמו שיתבאר * וממה שנתבאר שכל תנועה מורכבת ממה שבכח וממה שבפעל ואין לך תנועה שלא תקדם

לה העדר אם כן כל תנועה הוה בין היותה רצופה בין שאינה רצופה * דרך אחרת להם היא אמרם שכל מתחדש אפשרות חדושו קודמת לו

בזמן על חדושו ואותה האפשרות צריכה נושא ונושא האפשרות קודם מן הדבר המתחדש ואין קדימה ואחור רק בזמן והזמן לא יושכל רק

2. Beweis aus der Kugelform der Welt und der Kreisbewegung der Welt um die Sonne als einer notwendigen Bedingung, um ein vollständiges Weltall zu erzeugen.

3. Beweis aus der Möglichkeit der Geschaffenheit der Welt als einer notwendigen Bedingung, um ein vollständiges Weltall zu erzeugen.

ח

ה

י

und aus der Durchdringung
der Mirkelheit postulieren
Zertheilung, welche wir
das ohne die Zertheilung der
Himmels nicht denken können.

בחנועת הגלגל והנה הגלגל היה נמצא וזה יחייב קדמות העולם משני
 צדדים מחויב האפשרות בנושא ומצד מציאות הזמן * ושמע השוכחנות 21
 אמנם היות האפשרות קודמת לכל מהחדש אמת הדבר ושאותה האפשרות
 צריכה נושא אבל זה יהיה על זה הנמצא הנק' המיושב אשר כל מר
 שיתהוו ההווי יהיה בענינים הנשואים לא אל הנשואים שאמתת ההויה
 היא אל הצורה הנשואה בחמר ולעולם הנשוא קודם מן הנשוא במציאות
 ועל כן חתיה אפשרות קודמת אל הנשוא * אמנם אם הדבר על פי אמונתנו
 שהנשוא עצמו הוא המתחדש אפשרות חרושו לאי זה דבר מתחייב שתהיה
 נשואה ואין שם דבר שתנשא בו האפשרות * ומה שיוציא החלוק כי כל
 דבר אם מחויב המציאות או נמנע המציאות או אפשר המציאות * ואם
 היה מחויב המציאות היה ראוי שיהיה נמצא תמיד * ואם היה נמנע לא
 היה ראוי שימצא * ואם היה אפשר אפשר שימצא ואפשר שלא ימצא
 ואפשרותו אינה רק אצל הפועל אם יהיה נמצא מהעדר הגמור כי אין
 שם דבר קודם היותו שתהיה האפשרות נשואה בו * אמנם מה שנאמר
 שהאפשרות קודמת והקדימה היא בזמן והזמן הוא בחנועה וחייב זה תנועת
 הגלגל זה הדבר אינו נראה כן שהזמן אינו עצם התנועה ולא ג' שעות
 התנועה שהם הרגע והשעה והיום אבל הוא דבר חצוני מן התנועה מפני
 שאפשר שיש אל הגלגל ינענע בזמן או לא בזמן ואם יאמ' ינענע לא
 בזמן הוא שקר ואם יאמ' ינענע בזמן נמצא שהתנועה אינו עצם הזמן *
 צריך לעיין כאן שלשה דברים אחרי בחינה האמתית היריעה והאמה
 שבה מודרין היריעה והמספר שמודרין בה האמות והנה האמה היא שעות
 תנועת הגלגל והמספר נשוא לשעורי תנועת הגלגל ונראה שיש דבר חצוני
 מן התנועה שהתנועה משערת אותו ואלו נפסדה התנועה הפסד אותו
 הדבר לא היה נראה אמנם על מהות אותו הדבר לא עמדנו ולא השגנוהו
 אמנם על היותו דבר חצוני מן התנועה והמספר בזה עמדנו * והפלוסופים
 עצמם נתכלכלו בזה עד שגאל'ינוס אמר שהוא ענין אלהי לא השגנוהו
 דרך אחרת להם אמרו כי גוף השמים מצד שאין התהפכות בעצמו אינו
 לא הוה ולא נפסד * והמופת בזה כי ההויה וההפסד לא יהיו כי אם
 על דבר שנושא הנגדיים ויפסד נגד לנגדו וחמר הגלגל שאין בעצמו
 נגדיות מפני שאין לו נגד בתנועה כי כל מה שיש לו נגד בעצמו יש לו
 נגד בתנועה * וכיון שגוף השמים אין לו נגד בתנועה אין לו נגד בעצמו *
 הנה אינו הוה ולא נפסד וכך דבור זה באמרם לא הוה ולא נפסד יסבול
 שני פנים * אם שהרצון בו שאינו פושט צורה ולוכש צורה * או שרצונו
 שאינו הוה מהעדר לא יפסד להעדר * ואמנם אם רצונו שאינו פושט
 צורה ולוכש צורה מצד שאין בו התהפכות זה אמת כי ההויה וההפסד
 אינם כי אם מצד הנגדיות * ואם רצונו לקיים שאינו הוה מהעדר מצד
 שאין בו נגדיות וזה המופת בטל בזה החמר השפל המשותף לארבע
 היסודות כי הנה הוא מקבל לנגדיים והורה עליו שאינו הוה ונפסד ורצונו

Verweigerung der Be-
 griffenheit; sie ist
 weder die Bewegung selbst
 noch das Maass der Be-
 wegung, sondern etwas
 ausserhalb der Bewegung
 und nicht Teil der Bewegung.
 Sie ist nicht etwas Selbst-
 ländig, sondern geschieht
 also auch unabhängig von
 der Sphärenbewegung, Be-
 stehend, dessen Bewusst-
 seyn aber so unbestimmt
 ist, dass Galen die
 Möglichkeit etwas Göttl.
 daran setzt.

Galenus

4. Beweis aus der Natur
 des Himmelsbewegens, der
 nicht ohne alle Continui-
 tät der Bewegung aus-
 entstehen und Vorzuge
 um wie viel mehr Gottesbewe-
 oder Vernunft wird dem
 auszusprechen ist.

5152777, Materiae in vitam d'um, fo. 202. 21. 71. et 72. et
73. datus, hinc ipse.

Simp. de Coelo I, c. 9. et de rebus et virtutibus supra dictis et
ex de rebus supra dictis n. 1. Item Morisani D'omphi Apuleia
p. 532. Dub. III. (An Materiae sint spiritus rationis cum Materia
horum inferiorum ad d'um.)

11

א'תת'קפ"ח

Die Handschriftliche Beschreibung des
von dem Bachgänger Clavi Tabandica zu erhaltenen.
0732 ותתקפ"ח

Die erste Ausgabe ist in zwei Bänden
S. Bach's Handwritten, f. 91, a. - 92, a. (folgt die "5"). Was aber
für eine ist N. Ch. d'...
in dem Museum der...
die...
ist...
ist...
ist...

שאינו הוה מדבר ולא נפסד אל דבר כש להיותו הוה מהעדר הנפסד 4
 העדר • ואמנם כפי אמונתנו שהוא הוה מהעדר הגמור אין זה המופת
 לל צד הנגדיות עומד להכחיש אמונתנו • ואם תשחכל היטב יסתר שורש
 זה המופת רל שכל מה שיש לו נגד בעצמו יש לו נגד בתנועה עד
 שנעמיד ההקש כי כל מה שאין לו נגד בתנועה אין לו נגד בעצמו מפני
 שחמר ההקש אינו נאות לצורת ההקש מפני שראוי להיות הנגדיות מאודית
 מכל צד ופנה בכלל האכיות ואנחנו מצאנו הנגדיות בכלל האכיות אינה
 מאודית כגון נגדיות האש למים ואין תנועתם בתכלית הנגדיות • ומצאנו
 הנגדיות מאודית ואינה בכלל האכיות כגון יסוד האש והארץ מפני
 שאכות אחת תכללם ותנועתם בתכלית הנגדיות • ראיה אחרת להם אמרו
 כי חמר המשותף לארבעה היסודות אינו הוה ולא נפסד • והמופת שחמר
 היסודות במעלה הראשונה • והאכיות במעלה השנית • והיסודות במעלה
 השלישית • ואמנם החמר והאכיות תשלם מציאותם ביסודות ואין להם
 בעצמם מציאות רל על החמר לברו ועל הצורה לברו והנה כל הוה ממנו
 יתהוה וכל נפסד אליו יפסד ובשללנו כלל הצורות עד הגיענו אל צורת
 היסודות ישאר החמר רקני מן הצורה ואם היה החמר הוה היה ראוי
 להיות לו צורה אחרת חוץ מן צורת היסודות שהיא אמתת ההווה
 שהווי לא יהיה רק בצורה ואנחנו הנחנוהו חמר בלי צורה אכ אינו הוה
 ושרש ההקדמה הזאת עומד על ההקדמה האומרת כי הדבר לא יתהוה מלא
 דבר רק מדבר ואכ הדבר ההווי ההוה כעצם הדבר ההוה מדבר לא
 יהיה כי אם בדבר נוסף על עצם הדבר ההוה שנשתנה מאכות לאכות
 והיא הצורה • אמנם כפי האמונתנו שהחמר נמצא מהעדר הגמור במחולט
 לא יהיה שני מאיכות לאיכות ולא תהיה דרישה למציאות צורה נוספת
 בחמר ראשון חוץ מן צורת היסודות לאמת הויתו כי הוא עצמו נתהוה
 מן ההעדר עם צורת היסודות • דרך אחרת להם בראותם שלא יתהוה
 דבר אלא מדבר ולא מכל אי זה דבר שיוזמן רק מדבר ידוע אמרו קל
 וחמר שלא ימצא מאין והטענה כצדם שהאין לכל הדברים ערך אחד
 יש לו והואיל והצורה עם החמר הרכבתם היא סבת המצא הנמצא ההוא
 והצורה מקימת החמר במהותו וכמציאותו והיא מצואה מאין איך יהיה
 משער הנמנע המצא החמר מאין שאם לא היה שום דבר נמצא מאין
 היה כדבריו אלא אחר שמצאנו קצת דברים יצאו מן האין אל היש הוא
 הדין לכלם :

*5. Beweis aus der Un-
 rughtätigkeit der vier
 Elemente zu Grund. Un-
 gen ein gemeinamere
 Materie.*

*6. Beweis aus dem
 Unterschieden Verhältniß
 der aus einander auf-
 stehenden Dinge zu einem
 der. Wie Bsp. in d. Phil.
 aus dem ersten Buch, um
 wie viel weniger an
 Nichts.*

*7. Kritik der Beweise
 für die Unmöglichkeit der
 Welt, die von dem Welt-
 Schöpfer als dem allerersten
 Kausensatz hervorgeht.
 1. Bd.*

פרק שביעי כל הראיות האלו שקדם זכרם המורות על קדמות העולם
 אשר בטלנו אותם כולן נלקחות מטבע המציאות אמנם
 ראיות אחרות לקחו מעצם השם להורות בקדמות העולם מפני שגראה
 שאם נודה כחודש העולם מצד האמנת חרוש העולם יעלו חסרונות כעצם
 השם ואנחנו רוצים שיהיה אותו העצם שלם שאין למעלה ממנו במין

השלמות והוציאו ראיות אשר תשמע זכרם • אחת מהן אמרו כי הפועל
 אשר פעל פעולה אחר אשר לא פעל כבר קודם שיפעל היה פעל ככח
 ואחר שפעל יצא לפעל הנה כשיהיה ככח ואחרי כן יצא לפעל יש לו
 שני • התשובה יציאת הדבר מן הכח אל הפעל יאמר על שלשה פנים
 על הדבר הנפעל שהיה ככח ויצא לפעל ועל הדבר שבו יצא הנפעל
 לפעל • ועל הפועל בו שהיה פועל ככח ושב פועל בפעל • ויש לעיין על
 הנפעל ועל הפעל העדר הפעל מהם מצד שני ענינים אם שיהיה העדר
 הפועל מן הפעל מצד חסרון או מצד מונע • וכן נמי על הנפעל מצד
 חסרון או מצד מונע • אמנם על הנפעל ועל הדבר שבו יתפעל הדבר
 הנפעל כשהיה ככח ואחרי כן שבו לפעל ישיגם השני • אמנם הפעל
 אם יהיה המנע הפעל ממנו מפני חסרון ענין או מצד מונע יהיה לו שני
 בעצמו • ואפשר שיהיה הפועל שלם בכל ענין אמנם יהיה המנע הפועל
 ממנו מצד הנפעל ואז לא יהיה בפועל יציאה מן הכח אל הפעל כי הפעל
 חסיד נאצל ממנו • והמשל בזה מצד הדברים הטבעיים אור השמש היה
 מאיר ככח ואחרי כן שב מאיר בפעל ואין בעצם השמש שני • אמנם
 המנע האור ממנו מפני מונע בדבר המקבל האור • וא"כ השם ית' שהוא
 שלם בעצמו אין לו שני בעצמו כשפעל אחר שלא פעל ואינו יציאה
 מן הכח אל הפעל ואין שני בעצמו • ואם יאמר אומר אמת המנע הפועל
 מן הנפעל כאמרנו שהוא מצד חסרון או מצד מונע ראוי שלא יהיה
 שני בעצם הפועל השלם • אבל כשיהיה הדבר נעדר לגמרי אי זו מניעה
 תהיה מצד הנפעל עד שלא יהיה שני אל הפועל • יש להשיב אין כי
 דרישתנו ועיונו עתה כסכת המנע הפועל מן הפועל אלא בעצם המנע
 הפועל שאינו שני אל הפועל בין שתהיה הסבה מן הנפעל בין שתהיה
 הסבה היצוה מן הנפעל • ואם יקשה אדם ויאמר אמת הדבר אמנם
 כמו שנחבארה סכת מניעת הפועל מן הפועל השלם כהיות הנפעל נמצא
 שהוא מצד חסרון או מצד מונע ראוי שחבקש סכת מניעת הפועל מן
 הפועל השלם אל הדבר הנעדר אחרי שזה הנמצא נמצא מהעדר הגמור
 וקודם המצא היה השם ית' לבדו ואין לו שום חסרון ולא מונע אלא הוא
 פועל שלם וכח הפועל נאצל חסיד ממנו על ענין אחד וערך הדבר הנמצא
 מהעדר אצל אותו הפועל השלם בכל העתים כאחד בשוה למה בערך
 זולת עת מפני שאין שם דבר נמצא יושבל בו העדר תנאי או הסרת
 מונע • יש להשיב שזה נמשך לפי רצונו ית' ר"ל המשך העדרו קודם
 המצאו על פי רצונו ית' והמצאו אחרי התעדר ג"כ על פי רצונו • ויש על
 זה קושיא גדולה והיא כי בהיותו רוצה אחר שלא היה רוצה ונשתנה
 רצונו האין זה שני בעצם הרצון והנה יכול השני בעצמו ית' • יש להשיב
 שהרצון לא ישחנה בעצמו אלא מפני המכויים והמונעים שהמכויים
 יחדשו הרצון והמונעים יעמדו כנגד הרצון מפני שכל רצון מחדש לא יחדש
 אלא מפני הכלית אחת יוצאת חוץ מעצם הרצון ובגלל אותה התכלית

א. ח. שני

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

העדר הפועל

Die Activität nach
 einem Gesetze zu
 aktivität, das Herantre-
 ten aus der bloßen Potenz
 in die Energie überführt
 eine Veränderung angeht
 die mit einem Vollbringe-
 hend unverschiebbar ist.

Es ist in den letzten
 der recipierenden Dinge
 liegende Hindernisse
 mit dem Vorwärtigen
 in den Willen der wenig
 a. Etwas Gottes.

Ein solcher Hindernis
 ist bei dem abfolgenden
 Nichtdasein der zu effi-
 zierenden Dinge nicht der
 Wie fragen hier nicht
 nach der Ursache sondern
 nach dem Hindernis selbst

3. Nach dieser Ursache
 muß gesagt werden, dass
 eine Schöpfung zu einer
 gewissen Zeit involviret
 das Nichtdasein eines
 Bedingungs der Dasein.
 sein eines Hindernisses
 zu dem Dasein.
 Die Schöpfung ist ein
 bei seiner abfolgenden
 Willen.

4. Nicht wollen und
 wollen wollen ist eine
 Veränderung des Willens
 und somit der Willens
 Gottes.

Ein einzelnes der
 Willens selbst nicht
 von außen, aber
 Vorwärtigen Zweck ist
 nicht der Willen selbst
 sondern der Zweck.

Don't forget to bring the book (to the library)

J. G. Feb 20. 1873. ...
 up. 3. 10. ... 3. 15. ...
 als, ... (may be - Malik in Bochari), ...
 Advers per donec.

Diese Karte der Stadt ist ein sehr gutes Beispiel für den Charakter
der meisten. Sie ist die Regel = Fälle der Stadt.

יחודש הרצון • אמנם כשלא יהיה אותו הרצון בגלל תכלית אחרת חוץ מעצם הרצון אין בעצם הרצון שנוי והנה רצון הנבדל אינו מפני תכלית יוצאת חוץ מעצם הרצון ואם כן רצונו אינו משתנה • אמנם יעלה מזה שנשיב למו שישאל מהמשך העדר זאת המציאות זמן אין תכלית לו ואחרי כן נתהווה על הווי והעדרו כן רצה הנה כללנו העדרו והווי תחת רצון אחד שמרצונו היה המשך העדר זאת המציאות דמות זמן אין תכלית לו ואחרי כן שחצא לירי פעל • וכמו שאין מפני שנוי הידועים שנוי בדעתו ית' כן אין מפני שנוי הרצויים שנוי בעצם הרצון שהידועים נמשכים לידעתו והרצויים לרצונו ולפי זאת הכונה הבטל השאלה בהיות הפועל שלם והדבר הנעדר ערך אחר אצל הפועל ככל העתים כאחד כשזה פעל עתה ולא פעל בעת אחרת מפני שתכלית השוכנתו כן רצה וכך הסכימה חכמתו :

*Es ist die Wille der das Nichts und das Dasein der Welt wollte.
So wie die Veränderung der menschlichen Dinge das Wissen Gottes nicht verändert, so auch die Veränderung der geistlichen nicht die Welt.*

*deest
deest*

Incompleteness aller aus der Natur der beständigen Dinge hervorgehenden Ursachen.

פרק שמיני אחרי שבארנו כל הדרכים הנלקחים מטבע המציאות להורות בקדמות העולם ובטלנו קצתם והורינו על אפשרות קצתם יש לנו עוד לומר שאין ראוי לקחת מהנחת מציאות הדבר התחלת איכות מציאותו • ומהדרכים הטבעיים המתהווים אצלנו יש לנו להעמיד שלפי הנחת מציאותו ולפי התחלת איכות היותו אדם שלא הורגל בהתחלת איכות היותו על כל פנים מטבעו הגוף המיושב היה מביא ראיות לסתור כלל אותו הספור עד שכמעט יהיה תפשו משער הנמנע • אנחנו נביא משל שאלו ראה אדם אחד עוף אחד ולא ידע שהעוף איך מתהווה וממה מתהווה וספר לו אדם איכות היותו שבתוך הגוף יולד חלמון בשעור קטן אמור כמו הרדל ויש לו גידים ומושך מאותם הגידים ומתגדל עד שתגמר הביצה בשלש מחיצות חלמון וחלבון והקרום ואחרי כן ייבשו הגידים והקרום הוא לת ובעת צאתו מתקרש כמו שאתה רואה ואחרי כן כשיזרר העוף עליו כומן משוער בחמימות משוערת יצאו מטפת החלבון שבתוך החלמון שני גידים נגד הקרום ובהם יוזן עד שיצויר העוף בתוך הביצה ובהיותו כך סתום תבוא לו נשימה וימלא הנוצה אלו הראה אדם לו שזה העוף מתהווה מזה הביצה היה מתחיל לסתור ספור זאת ההגדה מטבעו הנח המיושב והיה מביא ראיות שזה החי אשר לא יוכל לעמד בלתי נשימת האויר שעה אחת איך יעמוד חי בתוך הקרום הסתום ובהיותו כך סתום איך יבאו לו החיים ואיך יתהווה מזה החלמון שכלו צורה אחרת כמו מים מומנו עצם וממנו בשר וממנו נוצה אי זה מצויר ציורו בתוך הקרום הסתום כל זה הספור יחל להכחיש מטבעו הנח המיושב כדמורת זה נראים כלל המופתים הנלקחים מטבע המציאות לדעת מהנחת טבעו הנח המיושב התחלת מציאותו ולזה יאמר איפה היית ביסדי ארץ • ומה שיביא מהשם להורות שהעולם קדמון מפני שאם יאמינו שהעולם מחדש יעלו חסרונות בעצם השם ותהיה תשובתנו כי אין דמיון בין עצמו לעצמו ואין פעליו דומים לפעליו וכשם שעצמו נבדל מעצמו כן פעליו נבדלים

Voraussetzung der Natur der beständigen Dinge.

Incompleteness der Ursachen der Welt.

מפעלינו אין ביניהם דמיון בשום פנים ואיך נשוה פעליו לפעלינו עד שיתחייב לו מצדם חלילה לו ופעלינו כלם כנגיעה בין באמצעי בין בלי אמצעי ופעל הנכבד בלי נגיעה ואיך יהיה להם ערך אחד ויחס אחד אמנם שם הפעלה יאמר על שניהם בשחוף השם לכד *

Manne Handeln ist von Gott gegeben und hat nichtig als den Mann mit demselben gemein

Handl. M.

פרק השיעי אחרי כלל זאת ההכרעה בענין קדמות העולם יש לנו לעיין לפי צד כחינת הקדמות על דרך השלמה על אי זה

Die Bewegung von Handlungen des Menschen zu der Welt als Beweg. grund für die Dasein Gottes betrachtet.

צד תעלה לנו מציאות האלוה ואיך יכון סדר כל המציאות שיהיה סדר מושכל ונאמן המציאות בלי סתירה כבר ידעת דעת מאמיני הקדמות לדעת מציאות האל ית' מצד תנועת הגלגל מפני שכל מתנועע יצטרך ל מניע ואי אפשר ללכת אל לא תכלית ומדרך הכרח יש לעמוד אצל מניע

Die Bewegung der Handlungen kann keine wirkliche Ursache haben, muss also eine vorantzeln sein.

אחד ראשון הוא האלוה וידוע שכל תנועת העתקה שהיא מקימת בעצם המתנועע היא נתלקת לנ' חלקים טבעית רצונית והכרחית וצד ההכרח אין דרך לתנועת השמים מפני שצד ההכרח מורה שהתנועה מחודשת ומאמין הקדמות לא כן ידמה. ועוד שההכרח יהיה על צד דחיקה ומשיכה

Es ist nicht nur behel bei Wissen, deren Be. weisungsprinzip enthält der die Bewegung der Handlungen, welche bei der Körperbewegung stattfinden, sondern auch bei der Bewegung der Seele und Intellekt bei gegeben werden müssen, so wie er ja in jeder Welt nach der Form der Welt.

וזאת ההנעה תהיה גשמית ובהניע הגשם גשם אחר יתנועע גם הוא ואנחנו רוצים מניע בלתי מתנועע וזה יחייב שיהיה בלתי גשם לפי דעתם. ואם יהיה המניע בלתי גשם אין התנועה הכרחית. ואי אפשר היוות תנועתו טבעית מפני שכל טבע יש לו התחלה והיא המגעת הדבר עד שיניע לאותה ההתחלה ובהגיע לאותה ההתחלה תפסק ותנועת הגלגל אינה נפסקת וזה מראה שאין תנועתו טבעית. ועוד שתנועה טבעית תאמר בתנועה הישרה מפני שתנועה הישרה יש לה נגד ותנועה הסבוכיה אין לה נגד ולזה לא תהיה התנועה הסבוכית מפני טבע התחלה טבעית. ואם הדבר המנוע לא יתנועע מפני הכרח או מפני טבע צריך להיות המתנועע ממנו מפני רצון והרצון לא יהיה כי אם לבעל נפש וכבר ידענו שבעל נפש יתנועע מפני הרגש או דמיון או ציור וכל המתנועע מפני דמיון או הרגש המניע הוא גוף ויעמד המתנועע אחר שיושיג המבקש וידוע שמניע הגלגל אינו גוף מפני שאין הפסק לתנועת הגלגל וג"כ אינו מחליף את מקומו בתנועתו הסבוכית כי מה שאליו יתנועע ממנו יתנועע נמצא שתנועתו בציור והציור הוא בשכל והשכל יצייר המציור ומפני חשק המצייר במציור יתנועע הגלגל שהגלגל יש לו ענינים נוספים והם כד' רותו ונפשו ושכלו הרי הם שלשה ענינים בעצם והגה הוא מורכב מחומר וצורה וכבר ידעת הקדמה האומרת כי כל מורכב הוא אפשר המציאה וידעת הכרעת אבן רשד בדברי ארסטו שבמאמר אחד אומר שכל גוף מורכב מחומר וצורה ואם כן הוא אפשר המציאה מפני שמוציאותו במציאות שני חלקיו וכולל ג"כ גוף השמים. ואומר בן רשד שאם כן הוא אפשר המציאות בעצמו מצד הרכבתו. וכן סינא השלים בזה אע"פ שנמה לסברה אחרת בצד החיוב שאמר שהחיוב הוא לשני פנים מחייב בכחינת עצמו ומחייב בכחינת סבתו. ודבריו גלוי

426.
7.38.

Quintessentia seu Quintessentia, motus naturalis (מקום), animalis (חי) and violentus (כח), s. Melancthon, Physic. P. 306, s. Sup. n. 27.

מקום, חיות, מנוחה.

מקום, חיות, מנוחה, pulsus et tractus corp. sicut sicut uultus sua uoluntate

מנוחה, חיות, מנוחה, motus rectus

מנוחה, חיות, מנוחה

Idem. Quia uincit autem ad. sicut, quod dicitur in libro de generatione animalium dicitur
Quia uincit autem ad. sicut, quod dicitur in libro de generatione animalium dicitur
sicut non possibile existens sicut, uincit et uia necessarium per
sicut ipsum ad uia necessarium respectu causae ad.
Aristoteles, Metaph. 1012, n. 29.

Ausweis 1. In die demselben nicht zu sein und
Matrona und Lucan, samt seiner zu dem possibilia existentiis von
aus der Schrift, nicht der Grund, sondern die Freiheit der Willkür ist
nicht sein animatum. 2. In der Bewegung ist keine voluntas. 3.
In der Bewegung non movetur movendo est. Es bleibt ihm nicht, als
in der Bewegung für eine Bewegung zu fallen; denn die beiden anderen
Lösungen, die unteilbar und selbstständig, sind Unmöglichkeit der
Matrona aus dem Grund. Es ist in einem anderen Falle gegeben.
Denn eben die gegenwärtige Bewegung ist existentiis in dem
aus sich selbst die Bewegung. Aber dies fällt aus dem Grund der
für sich selbst aus in der Freiheit, als - vollständig.

7 Die folgenden Worte sind unklar, aus dem 29. B. 14. 15. zu
erklären.

1. In der Bewegung, im Anfang der Bewegung

2. In der Bewegung, im Anfang der Bewegung, St. N. von. Dux. S. 131.

3. In der Bewegung, im Anfang der Bewegung.

4. In der Bewegung, im Anfang der Bewegung, im Anfang der Bewegung.

הסתירה עם התכונות * סוף דבר בן רשד עמד כזה שאם הוא מורכב
 הוא אפשר ואם הוא אפשר * אי אפשר בעת מן העתים שלא יצא
 פועל וכבר בטלה הכונה בקדמות העולם אשר ירצה ארסטו על פי הסדר
 אשר לקח ממנו מציאות האלוה כי על פי אותו הסדר אשר יחייב היות
 הגלגלים חיים הנה הוא מודה היות הגלגל מורכב מחמר וצורה ואם הוא
 מורכב הנו אפשר כרעת בן רשד * ואם הוא אפשר ראוי לו ההעדר ואם
 ראוי לו ההעדר הנהו צריך לפועל אשר המציאו מהעדר כי כל נפסד
 הוה ואם הוא צריך לפועל כאשר קבל כח הפעלה ממנו בלי נגיעה כך
 קבל כח התנועה בלי נגיעה אחרי שאותו העצם אינו גוף ולא כח בגוף
 והנהו יגיע ולא יתנועע ואם כן בטל ההכרח אשר יביא להאמין שהגלגלים
 חיים לפי הנחת קדמות העולם בהודאתו שהגלגל מורכב מחמר וצורה
 מהקדמה האומרת כי כל גוף מורכב מחמר וצורה * ואל יקשה בעיניך
 זה בהאמינו כי הוא מניע ולא יתנועע עם שלא יהיה המתנועע בעל
 רצון כי הנה בן רשד ברצונו צד החיוב גור אומר שהגלגל אינו מורכב
 מחמר וצורה פן ילכד ברשת האפשר ואם כן הוא מאמין שאינם חיים
 וכבר באר שיש כאן דרך לבאר מציאות המנוענע הראשון זולתי דרך
 ארסטו * וממה שנתבאר כי המנוענע לגופי השמים הוא צורה נוספת על
 הגוף יראה כי הם מתנפשים בהכרח * ואם אינם חיים אין התנועה
 רצונית ועם כל זה האמין בן רשד כי מניעים לא יתנועע בהניעו אותם *
 ואמנם הבאת דבריו להעזר ממנו זהו שאין עצר כח להאמין עם היות
 תנועת השמים בלתי רצונית שמניעים לא יתנועע ואמנם זה כמי שינוס
 מפי הארי ופגעו הדוב מפני שכלל תנועת ההתקפה הן על ג' תכונות
 רצונית טבעית והכרחית * והטבע והרצון יורו שיש להם התחלה בעצם
 המתנועע כה יתנועע ואם כן הוא מורכב והוא ירצה פשיטות גמורה
 ולא נשאר אלא חלק ההכרח וצד ההכרח יורה שהוא בכונת
 מכוון חדשו ויחדו בתנועה על אי זה פנים שרצה ואמנם בהתנצלותו לפי
 זאת הפנה להאמין שהגלגל נצחי ושלל ממנו ההרכבה ברצונו צד הקדמות
 זה לא יושלם לו לעולם כי כל אלו הטענות הם כדי להחזיק הטענה
 בלבד וכבר יבואוך ענינים בקצת פרקי זה המאמר שמהם יתבאר כלל אי
 הענינים * ועל פי חיוב אלו הטענות הנה בהאמינו גם כן שהוא גוף יחייב
 שיהיה לבחו חקר ותכלית * ובהאמינו שיהיה בעל נפש נפשו מתנועע במקרה
 ועל כל פנים הנוח בהכרח ויותר גדול מזה כוכבי הגלגל שהם מתנועעים
 תנועה חלקית והיא חלק ממה שבמקרה * ובהיות הגלגל מתנועע תנועה תדירה
 נמצא שהמניע התצוני הועיל לזה המתנועע שיתנועע תמיד והוא בעצמו אפשר
 התכלית וכזה מסכים מאמר ארסטו שהגלגל קבל התנועה מצורה זולתי
 היולאנית נראה שהוא בעצמו אפשר ואם כן על כל פנים אי אפשר
 שיעלה ברעת משכיל שאפשר המציאות בעצמו והמחויב המציאות לעצמו
 שיהיו שניהם שוי המציאה ולא יקדם אחד לאחר * וזהו סוף החקירה

*Arzt, am 26. März
 1841. Das Verhältniß
 der Himmelskörper zu
 einander, das die
 Bewegung derselben
 nach der Richtung der
 Welt und die Form
 der Welt zu zeigen.*

*Doch bleibt auch nach
 dem die Mittel der
 etwas Erleichterung der
 die alle Mittel aufzuheben
 der Bewegung (Nacht,
 nicht) die Form, se-
 parat in die einzelnen jeine
 oder unendliche Anzahl
 als Punkte bedingt.*

מאחר שסלקנו טענות מאמיני הקדמות והורינו על חלשת אמריהם ומופתיהם נחל לבאר המופתים המורים על

*Beweis für die Un-
vergänglichkeit der Welt.*

חדוש העולם ואלו הם • מופת א' • יש לך לדעת כי כל נוף מורכב

*Es aus der Vergänglich-
keit des Formen und
ist nicht ohne sie zur
Bestehen. Konstanton
alle gleich und ist ohne
Materie. Beweis für
die Unvergänglichkeit
der Welt. und dass
einzelne Formwechsel.*

מחמר וצורה • המופת על זה ידענו כי החבור והפרוד שני נגדיים והחמר

מקבל שני הנגדיים ואי אפשר היות הדבר שמקבל החבור הוא בעצמו

סבת ההפרד אלא נאמר כי החבור מצד ענין אחד וההפרד מצד ענין אחד

וא"כ הנוף בעל שני ענינים והם החמר והצורה שההפרד יבוא מצד החמר

והחבור מצד הצורה • והנה הצורות הולכות וכאות בחמר מצד השנויים

הנראים בחמר עמדנו על זה שהצורות הוות ונפסדות ואין לך צורה נשואה

בחומר שההיה נצחית גורה שוה אפי' לגרמי הגלגלים • וידוע כי החמכ

אין

לא ימצא בלתי הצורה והצורה הוה וא"כ מה שיתחייב על הצורה יתחייב

על החמר שיהיה גם החמר הוה • ולשון חכמינו בזה כי כל דבר שלא

יתערה מדבר חדש יתחייב שיהיה חדש כמוהו וזה המופת מביא לחדוש

אין

העולם • וצריך להורות מקום הספק שיספק בעל ריבנו בזה המופת ולהשיב

עליו להרחיק כל סותר כבר ידעת שהחמר תמיד פושט צורה ולובש צורה

ואין לנו חמר בלי צורה אמנם הצורות הן חוזרות חלילה בסבוב בזה

2

החמר ואין תכלית להן על צד בא זה אחר סור זה • הנה א"כ החמר

אין תכלית למציאותו ואנחנו לא כן נאמין מפני שכל צורה הוה כבר קדם

לה ההעדר ואין לך צורה חמרית בלתי שקדם לה ההעדר ועם בא זאת

אחר סור זאת כלן נעצרות בשעור המספר וכל שעור הוא השגת הכמות

והמספר הוא ממין הכמות וא"כ המספר הוא בעל שעור וכל בעל שעור

*Die Formen fallen unter
den Begriff der Zahl
als auch da die von
ihnen, den natürlichen
Zahlen, die mathematische
eine Natur.*

היה נעצר ונגבל ויהיה לו תכלית למציאותו • ואם כל צורה נשואה

בחמר יש שעור למציאות עמידתה בחמר הנה כל הצורות שנשאו בחמרים

על צד בא זאת אחר סור זאת כלן נכללות בשעור המספר וכל דבר

שישוער יש תכלית למציאותו ואם החמר לא קדם למחויב התכלית גם

הוא יהיה חדש • ואם יטעון כי לא יתחייב התכלית במספר אלא בדברים

שיהיו • יש להשיב שהתכלית יחויב במספר והמספר כולל דברים שנמצאו

ונעדרו והעד על זה משל אלף צורות שקדמו על זה החמר ונעדרו על

צד בא זאת אחר סור זאת כלן נכללות במספר • וכיון שהמספר

כוללם וכל מספר בעל שעור • וא"כ מציאות דברים על צד בא זה אחר

סור זה אין תכלית למספרם שקר • וידעת שחלקי הכמות שנים מתדבק

ומתפרק והמספר ממין המתפרק ואחר שהוא ממין המתפרק כולל הדבר

שהיה נמצא ונעדר והדבר הנמצא אין ספק בדבר • ואין לטעון שזוה

שעור מוחשי שאין לו מציאות כיון כי כל מה שעבר כלל אותו המציאות

יבוא גם תחת השעור שאם לא כן ימצא דבר שאין תכלית לו יותר ממה

שארין תכלית לו בשעור שנחסרו להווייתו באלף שנים בבא זה אחר סור

זה ולדבר האחר נוספו • ולפי כתינת זה הענין שאמרנו בצורות ההולכות

וכאות בחמר יש לקחת מופת על חדוש תנועת השמים מפני שהשמים

2.

גרמני הגלגלים

מקום מדיע 1710/11

קמות מתרובק *guaritas continua*
מתפרק " " *discreta*

Wiedergeburt des Lebens für die Frucht der Welt und Anstalt an der
 Frucht der Wissenschaften, und der Lebens für Leben,
 die er aus der Natur empfängt.

יסר, מי ^{אנ} יבין
 / In-ine gilt die Frucht der Welt und Anstalt an der
 Frucht.

§ דברי, depressio, ponderavit, refutavit; (2, ventilare,
 pro mundi ponderavit.

معنى, תורה

*Die Bewegung des
Himmels, das als Körper
unverwundbar sein muß,
ist nicht selbst eine un-
verwundbare, also eine ewige,
also wie die Himmelskörper
unverwundbar.*

בעל שעור מצד היותו גוף שאם כן המקרה הדבק בו גם הוא בעל
שעור ואם כן יש שעור לתנועת השמים מצד השמים והנה התנועה נגבלת
ואם התנועה נגבלת ומשערת מפני שהגוף משוער השגות התנועה שהיא
השעה והיום והשנה נגבלים כי כל דבר משוער אי אפשר שלא יהיה
נגבל ואחרי שהוא נגבל יש לו תכלית על צד בא זה אחר סור זה
ואם התנועה עצמה תהיה מחודשת מפני שתחזיק לה התכלית יבטל המופת

*2) aus der Jussation
gefolgt ist, somit
Möglichkeit somit
möglich ist alles und
nichts, nach dem
Himmelskörper.*

שלקח ארסטו לנצחות התנועה מצד התמדת התנועה • מופת ב' • ידוע
שכל גוף מורכב מחמר וזה הרכבה היא סבת המצא אוהו הנמצא
ואילו הרכבה לא היה הנמצא נמצא שהרי חלקי המורכב לא ימצא
כל אחד בפני עצמו וזולתי המורכב מפני שמציאותו בכחינת סבתו שהיא
ההרכבה וכל אפשרי המציאות בעצמו הוא חדש ואם העולם ככללו הוא
חדש מפני שהוא מורכב מחמר וצורה ומי שנסתפק בנופי השמים שאינם
מורכבים מחמר וצורה נלחץ מפני האמינו שהוא קדמון שאם יודה שהוא
מורכב בהכרח ילכד ברשת האפשר ואם יתקיים שהוא אפשר יכשר שתצא

*Aus der Abweisung
von Aristoteles Beweis
in der von A. behauptet
das Unverwundbarkeit
und doch Zugewandte
Zeit der Himmelskörper
Widerspruch und
läugnet die Unverwundbarkeit
gleiches ist nicht zu sein
wären jetzt nicht das
das Himmelskörper
was man von einer
himmelskörper empfangt
von der doch behauptet
dass der erste Beweis
die Form für das in
die Form für das in
die Form für das in*

אפשרותו לידי פועל בעת מן העתים ונמצא שהוא מחורש • וזה הדבר
ר"ל הרכבת השמים מחמר וצורה נמצא בן סינא משלימו אמנם בן רש
אינו משלימו אלא מכריע לדברי ארסטו על הקדמות שקיים שבהקדמה
אחת אמ' שכל גוף מורכב מחמר וצורה וכולל גם גוף השמים ונראה
שהאפשרות בו מצואה ועוד אומר שגוף השמים אינו הוה ולא נפסד
ונראה שמאמריו סותרין זה את זה • ובן רשד מכריע בין שתי ההקדמות
ומקיים שגוף השמים אינו מורכב מחמר וצורה שלא היה אפשרות
מצואה בו וזה לא יושלם לו לעולם כמופת שאם תהיה בריחתו שלי
להאמין שאפשרות מצואה בו מה יעשה בהודאתו שהגלגל קבל התנועה
מצורה זולתי היולאנית מכלל שהוא בעצמו/ ואם נראה ככורח מואר

ההקדמה וכאלו אינו משלימה הלא באמרו על פי כונתו שהמנענע הראשון
הוא צורה לדבר מצוי בפעל הוא גוף השמים ואין הקמתה בו לא הקמתו
בה והוא גוף השמים המתנועע היעלה בדעת משכיל שאלו המלות מורות
ענין אחר זולתי מה שהורה הקדמה האומרת כי גוף השמים קבל התנועה
מצורה זולתי היולאנית וכמו מה שמחייב בגוף השמים אפשרות מאמר
קבל התנועה מצורה זולתי היולאנית כך יתחייב האפשרות בגוף השמים
מאמר אין לה בו הקמה אבל הקמתה בה ר"ל אין הקמת הצורה בגוף
השמים אבל הקמת גוף השמים בה ואין הבדל בין אלו שני המאמרים
רק חלוק המלות אמנם המענה אחר • ועוד מה יעשה על אפשרות
החלוק שכל גוף בעל רחקים ושיגם החלוק בהכרח בין בפעל בין בכח
בין כאפשר והחלק שיפול בעצם השמים הוא ממיין האפשרי ואם הרחוק
ההרכבה מגשם השמים מפני שאין בו שני מפני שהשני ראייה על
עולם השפל שהוא מורכב מחמר וצורה • יש להשיב אמת שמפני שמצאנו
גוף אחד מקבל שני נגדיים חבור והפרד דננו על היות הגוף מורכב מחמר

A

וצורה • וזאת הראיה עצמה מתקימה בעצם השמים מפני שיש לו מקום
 ויש לו שלשה רחקים ויפול בו החלוק באפשרות וכבר נתקים שאין לך
 גשם בלי צורה והנה כל גשם מורכב וההרכבה היא סבת מציאותו והוא
 אפשרי בעצמו ואם הוא אפשר בעצמו אינו מחויב המציאות וצריך אל
 מחדש שהרכיב הצורה בחמר והוא האל ית' המציאם מן ההעדר כיון
 שאין לכל אחד מציאות בפני עצמו והרכיבם • מופת ג' • ידוע
 שהמציאות מקרה קרה לנמצא ונמצא ואין המציאות עצם הנמצא שהרי
 יבקש הדבר במהותו אע"פ שאינו נמצא מכלל המציאות חוץ מעצם
 הנמצא ואם המציאות מקרה נוסף על הגוף ידוע שכל מקרה נשוא על
 הגוף יהיה המקרה בעל תכלית לצד היות הגוף בעל תכלית • המופת על
 זה המים בטבעם הם קרים וכשיחממו ויגיעו בתכלית החמימות תסור
 הקרירות הטבעית מכלל יש שעור למציאותה וכן כשיונחו המים לפי
 טבעם ישוכו לקרירותם הטבעית ותסור החמימות • וזה יורה שכל מקרה
 נשוא על הגוף יש לו שעור ואם המציאות על הגוף מקרה נוסף עליו
 הנה המקרה יהיה בעל שעור מצד היות הגוף בעל שעור ואם המציאות
 בעלת שעור לא ימצא גוף בלתי בעל שעור ותכלית למציאותו ונמצא
 שהוא חדש • מופת ד' • אחר שהמציאות הנשואה בגוף החייב לה
 התכלית אי זה ערך ואי זה יחס יהיה בין מציאות שהחייב לה התכלית
 ובין מציאות שלא תחייב לה התכלית והיא מציאות האל ית' ושתייהנה
 שתי המציאות יחד שוות בלי שתקדם האחת על האחרת וזה מדה
 שאי אפשר •

*Längere und die
 man selbstheit so oft
 nach zu Rücklichkeit
 die Dimension die
 Theilbarkeit die
 gewiß, und somit auch
 zu Stoffe nicht
 mit Befugnis, sondern
 für sich selbst durch einen
 Körper.*

*3. aus der Aristotelischen
 Welt und sonst in der
 Welt der Schöpfung.*

*4. aus der notwendigen
 gegen Priorität der
 und Cetera (Gott
 ist) vor der endlichen
 (Welt).*

*Beweis für das
 sein Gottes aus der
 Betrachtung der Welt.*

*5. aus dem Entstehen
 und Vergehen der
 verschiedenen Formen an
 der Materie bei dem
 werden die Formen selbst
 Materie nach der Welt.
 sein das Agens für
 kann so die aus der
 Bestimmung die aus dem
 in sich selbst ein
 sondern zu schenke
 ist.*

פרק אחד עשר אחר שנחקים שהעולם חדש מתוך בחינת אלו
 המופתים שהקדמנו א"כ הוא צריך אל מחדש ואי
 אפשר היותו נמצא בלי מחדש אשר המציא את העולם מלאידבר כי
 אי אפשר היות הדבר נמצא מעצמו אלא על כל פנים יש לו פועל
 ומחדש הוציאו מן ההעדר אל המציאות והוא האל ית' קדמון מחויב
 המציאות לעצמו כי אי אפשר היות גם הוא חדש כי ילך הדבר אל לא
 תכלית וזה שקר • ואמנם המופתים הנלקחים מצד השנות העולם להורות
 למציאות השם ית' אלו הם • מופת א' • מפני השנוי המצוי בחמר
 עמדנו שהגוף מורכב מתמר וצורה • מפני שהחמר עצמו לא ישתנה כי
 הוא שומר גבולו ר"ל שלש רחקיו ועסקו המקום והמשוש וככל אי זה
 שישתנה שומר גבולו • וא"כ השנוי ההוה בחמר יהיה מפני ענין נוסף
 על החמר והוא הצורה וככל שנוי יקדם לו ההעדר ואילו קדימת
 ההעדר לא היה השנוי הוה וזה ההווי אחרי שהיה בכח ואחרי כן יצא
 לפעל אי אפשר מכלל מוציא שהוציאו מן העדר אל הפעל ואי אפשר
 היות הדבר הנעדר הוא הפעל לעצמו כי אין יחס בדבר הנעדר אל
 המציאות • ועוד אי אפשר היות החמר הוא הפועל מפני שהחמר מקבל

97

صفحة ٧٠ من مخطوطات، مخطوطات، مخطوطات

מסוק המקום
המשוער

1. by 1872 1892 1892 in einem kleinen Zylinder, als

Zufolge in der Zeit der Voll, fast mit demselben Inhalt v. XV. F. 42.

(in F. 32. Buch 1872 1892)

Die V. 1872 1892 1892 ist ein Buch, das in der Zeit der Voll, fast mit demselben Inhalt v. XV. F. 42. ist. Die V. 1872 1892 1892 ist ein Buch, das in der Zeit der Voll, fast mit demselben Inhalt v. XV. F. 42. ist.

לשנוי ואי אפשר היותו מקבל ופועל ועוד שהדבר תמיד פועל בנגיעתו ואיך יפעל בדבר הנעדר ונגיעה לא תהיה בנעדר א"כ הוא צריך לפועל זולתי החמר והצורה והוא האל ית' אשר הוציאו מן ההעדר ה' המציאות ולפי שורש זה המופת אחרי שהתנועה מורכבת ממה שבכח וממה שבפעל כי כל מה שיוגיע חלק מן התנועה יעדר חלק לפניו ואם הדבר כן צריך אל מניע שמתחדש התנועה ואי אפשר ללכת אל לא חכלית כי זה שקר

אלא לעמוד על עצם אחד הוא האלוה ית' ויתנ' • מופת ב' • ידענו שהחמר בכללו אחד מפני שאין לך חמר שלא יכללנו גבול אחד ואם הדבר כן היה ראוי שיוחד כלו בצורה אחת וכיון שאנחנו רואים חמרים מחלפי הצורות ידענו שאין חנית הצורות בחמרים מצד החמר רק מפני כונת מכון ומיוחד שיהיה כל חמר בצורה שרצה שאלו לא הויה מפני כונת מכון ומיוחד היה ראוי שיתבללו כלל החמרים בענין אחד וכיון שהם מחלפים ראייה על שיש מכון ומיוחד וזה המופת כולל חומר ארבע היסודות שהם במעלה אחת ובחמר הגלגלים ג"כ יתקיים זה המופת מפני שכל גלגל ונגלגל מיוחד בצורתו ותנועתו ומכוכבו וחמר הגלגלים כלם אחד מפני שכלם מתנועעים בסבוב כמו שיחרנו לארבע היסודות חמר אחד מפני שכלם מתנועעים בתנועה ישרה • וזה מורה על שיש מכון ומיוחד כל גלגל ונגלגל כמה שהוא נמצא עליו שמהם יש ממהר התנועה ומהם יש מאחר התנועה ומהם יש כוכוכים רבים ומהם יש כוכוכ אחד ומהם למעלה ומהם למטה והכוככים מהם גדולים ומהם קטנים מהם זהירים ומהם בלתי זהירים והם תקועים בגלגלים ומתנועעים תנועה חלקית שאין התנועה מקימת בעצם הכוכב רק בעצם הגלגל והגלגל בתואר אחד והכוכב בתואר אחד וחמר הכל אחד אע"פ שיש אומרים שהגלגל עם הכוכב חלקי החמרים מצד שוה מתנועע בעצם וזה מתנועע במקרה זה יהיה מורה לפליאות המכון שחקע חמר בחמר בלתי דומה וכל מה שהענינו מורה שיש מכון ומיוחד הוא האל ית' שכון ויחד כל זה נמצא על אי זה פנים

שרצה • מופת ג' • כיון שאנחנו רואים נמצאים בעולם החלוקה בהם הוציאנו לג' חלקים אם שיהיו כלם חדשים או כלם קדמונים או מקצתו קדמון ומקצתו חדש • ואמנם החלק הראשון שיהיו כלם חדשים זה אי אפשר מפני שכל חדש יצטרך אל מחדש ואם יהיה גם הוא חדש ילך הדבר אל לא חכלית וזה שקר ועוד שכל חדש יהיה ג"כ נפסד א"כ יהיו כל הנמצאים נפסדים ולא יהיה נמצא אחד בעולם • ואמנם החלק השני שיהיו כלם קדמונים אי אפשר כי אנחנו רואים דברים חדשים • ונשאר החלק השני שיהיה מקצתו חדש ומקצתו קדמון • אמנם בחלק החדש יש לנו לכלול חדוש העולם בכללו כמה שהשגנוהו מדין החקירה

והחלק שהוא קדמון הוא האל ית' אשר המציא את העולם מאדם אמנם חכמי הח' שיה משער החקירה פלפלו כיון שהשינוי חדוש העולם במופת באי זה ענין הוא אמתה החדוש • מהם אמרו כי לא הועיל

2, aus der Meinung, falls die Form au des d'uran Materie (auch der Eleusisch u. der Sphaere) worauf auf ein höchst ist. Distanz und die Formen sowohl an der Form u. Kellierung zu schließend ist.

B, aus dem Einem, unter dem möglichen Fall, dass die Dinge der Welt nicht unabhängig sind, und aus dem, dass die Dinge der Welt nicht unabhängig sind, und aus dem, dass die Dinge der Welt nicht unabhängig sind.

Einige der Weisen, die das Gott nur die Lebewesen, als Fortdauer der Fortbewegung, und die nicht sehen, um Nichts (S. 84) befriedigten Leben (S. 85) zu tragen, das Leben nicht.

בחדוש העולם כי אם המציאות הואיל והמציאות הוא מקרה קרה לנמצא
 על כל פנים צריכה אל נושא לקבל המציאות ולעולם הנושא קודם מן
 הנושא ונפש הדבר שנושא המציאות הוא כאפס ועל כן חלקו הדבר א'
 מצוא ואפוס ואכ נפשות הדברים הם כאפס והנפשות ההם אינם מפעולת
 פועל ואינו מועיל בהם כי אם המציאות * והמוענים אומרים כי אי אפשר
 מפני זאת ההתלית לקים נפש הדבר כאפס שהרי כשנשלול היות שני
 לו ית' והשלייה היא משפט ויחויב לו היות ית' שני כאפס וזה לא יתכן

Andere längeren diese
 Bisthan christlicher
 Leben im Monach
 als zu einem gewissen Prin-
 zip neben Gott führend.

ועל כן אומר החכם רבי' ושועה נג' ^{alterum} כבראשית רבה, ולכן נתחייבה
 העמידה בקיום האפוס וכונתם שנפש הדבר הוא הנכרא הרצון בו כי
 הוא יברא הדבר על דרך התחלה ויש להכין כי אשר האמינו בקיום
 האפוס לחצם העיון לחץ גדול מפני שמצאו ענינים מוכרחים לעצמם אי
 אפשר השתנותם מפני שהוא מן הנמנע כגון ההפך העצם מקרה והמקרה
 עצם או התקבץ שני הפכים בנושא אחד ברנע אחד והואיל והם מוכרחים
 לעצמם אינם מפעלת פועל ולכן נתחייבו להאמין בקיום דברים כאפס *
 ואמנם האומרים כי נפשות הדברים הם הכרואים על דרך התחלה והם
 בעשיה יש לו להשלים בהפוך המקרה עצם והעצם מקרה או התקבץ שני
 הפכים בנושא אחד ברנע אחד שלפי כונתם לא יסתור זה לזה כי אם
 בפעולת פועל ובכונת מכוז ואם לא ירצה לא יסתורנו ונראה כי לא יהיה
 ההפסד מפני שיפסד נגד לנגדו לא לפי רצון הפועל יהיה ההפסד ואמנותם

Nach Sokrates behält die
 Wahrheit aus, an sich
 selbständig, unverschie-
 blich Dinge auf die
 sich Meinung (die der
 Menschheit), nach dem
 Ansehen hinsetzen be-
 ziehen auch dieses ist
 nicht nur pro se, in
 sich selbst, sondern
 auch in Beziehung auf
 die Corruption, nicht
 ein durch Verwesung,
 einer entgegengesetzt dem
 Fortleben, sondern durch
 Affektion der Welt der
 Wirklichkeit

כי ההעדר אינו מחוסר פועל מביאים ההכרח להאמין כי הפועל יסתים
 כנותר ומפני עמידתו מלפעול יבא ההפסד * ואולם דברי אלו החוקים מן
 האמת כפי שיוורה המורגש שהרי אנתנו רואים דברים ישארו הדברים
 לא ישארו כהכרח וזה ההכרח אינו מפעולת פועל מכלל שהפועל לא
 יסתים כנותר * ועוד ראינו שמקרה יסתור מקרה ואם הפועל מסתים
 כנותר לא היה ראוי שיסתורנו ושלא יפסד דבר אלא לנגדו אבל היה ראוי
 שיפסד דבר בלי בחושן וזה העיון לחצם להאמין על מציאות מקרה לא
 בנושא ולפי זאת הכונה צודק מאמר הפלוסוף כי העצם אין לו נגד ולכן
 לא יקרנו ההפסד ולכן אין להאמין כשנראה דבר שיסתורו ואין לו נגד
 שיתחייב עליו ההפסד אבל ההפסד יהיה עליו אפשרי כשיוורה עליו מורה
 בהפסדו יברא עליו מקרה הכליון לא בנושא ועשו ההעדר קיום עד כאן
 הגיע עיונם אכן כשלא יורה עליו מורה כהפסדו יהיה המשך קיומו כל
 ימי העולם סוף המאמר במציאות המקרים וחלוקיהם דעת מעתולת יותר
 נמשכת להקש השכל ועל כן נמשכו חכמינו עה אחרי זאת הדעת * ויש
 לך לדעת כי כלל חכמי הדעת לפי שיענתי בספר היתוד האמינו בקיום
 האפוס ואולם תסתה לדברי הרב רבי' ושועה נג' אשר אמ' ולכן נתחייבה
 העמידה בקיום האפוס כי כל ענין אשר האמינוהו כל אחת מן הדעות
 לא אמרוהו באשר נודמן לולי שלחצו העיון * ויחייב החכם ואם יתן זה עם רשום

Der letzte und höchste
 die Erfahrung, davon
 nehmen die Menschen
 die Fortdauern eines
 selbstigen Fortdauern, es
 welche das Abgehen der
 gesteht wird.

Der Geist an die Fort-
 eines Moments, gemäß der
 unauflösbaren Prin-
 zipien der Wirklichkeit
 und nicht nur die
 der allgemeinen

M. 6
 30

2.

12

של ימים מולידים, פראג בראש פסח

כעג' מו"ק, די זביו, זביו. אפ' דורן אפ' די מיומנד'ס.
מ"ג, זביו; ד"ר, זביו

ד"ר, די זביו, זביו. זביו. זביו.

די זביו איז די זעלבע, די זעלבע, די זעלבע זעלבע זעלבע.
"די זעלבע?"

*Die Anknüpfung der
Analogie mit der Welt
mit der Dasein Gottes
ist die Basis der positiven
Zufolgebarung, die
ist der Stoff, der zur
Wahrheit aus dem
gegenüber
in der Haupt-
gibt und die Wahrheit
zu dem Beweis, dass
die Prophetie für
steht.*

פרק שנים עשר ראוי לנו שנודה למי שהועיל לנו אלו העצות הוא ית' כשרצה להשלימנו על ידי תורותיו המעשיות אשר לא יתאמתו אלא אחרי התאמת דעות שכליות ר"ל לאמת הנבואה על ידי אמונת ההשגחה שהיא חכמה אלהית ולא תחקיים ההשגחה האלהית לא בקיום תרוש העולם ועל כן החלה התורה המאירה על ידי משה רבי' בראשית ברא אלהים • מכאן יש להבין שאמונת מציאות האל ית' תחקים על ידי אמונת תרוש העולם • ואברהם אבינו ע"ה ראש המאמינים מעיר לעזור כשגדל בין הכופרים הם אומות הצבא שהיא מאמינים בקדמות העולם והיו מאמינים שהשמים הוא האלוה ואברהם אבינו ע"ה יצא מכללם ויחד את השם והאמין בחדוש העולם ומצד תרוש העולם לקח מציאות האלוה באמרו ברוך אל עליון קונה שמים וארץ • ואעפ" שמת קנין לא תורה על המציא יש מאין תורה על שהם כעבדים לפני הארון • והוא המנהיג אותם בעבור שהכפירה הנגלית כטעותיהם הוא בשומם הגלגל הוא האלוה אמ' טענה נגלית לכטל אמריהם שהם כעבדים לפני הארון וכי יש להם התחלה ראשונה על כן אמ' מלח קנין וכאמת שאברהם אבינו ע"ה קדם מן מאמר משה ע"ה שהוא בראשית ברא אשר הוא מאמר נבואי ואי אפשר היות אברהם מקבל ממנו וגם לא קדם ממנו שום נביא להורות בזה עד שהיה אברהם מקבל ממנו שאם היה כן היה נודע מצד ההגדרה וגם אי אפשר שהיה אברהם

ה

*Die Anknüpfung der
ging bei ihm her
physische voraus.*

בנבואתו מורה בזה כלי הודאה שכלית כי לא יוחן בזה ועוד כי קודם שיתנבא הורה בחדוש העולם • ועוד מה היה טוען לבעל ריבו בלתי מופתי השכל • והנה אחרי שהכיר מציאות האל שפעה עליו הנבואה ומציאות השם לקחה מחדוש העולם • ואם היה מקבל בו קבלתו לא היתה מספקת לטעון לבעלי ריבו כי לא היו דבריו יותר אמתיים מאמריהם מצד הטענה בלבד • ואי אפשר היות אברהם מקבל ממורה הורדתו חרוש העולם כמופת השכל כי החן שהוחן אברהם היה ראוי שיוחן אותו שקבל אברהם ממנו אעפ" שיש לומר כי הדבר האמתי אי אפשר שייסבלוהו כל אנשי העולם כמי שהועד קודם בוא זמן אברהם • אמנם לא היה אחד מהם מפרסם החלוקה עם אנשי דורו אלא במפרסם היה נבלל עם אמונתם עד שבא אברהם אבי' ע"ה וחלק עמם ומסר עצמו לסכנה באהבת השם וזהו טעם לורע אברהם אוהבי וזהו האהוב הנאמן שייסבל הזק בעבור אהובו כמפורש אשר הוצאתיך מאור כשדים ובכל מקום שהיה הולך היה מעיר דעות בני אדם אל יחוד השם כמו שאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן • ויקרא בשם ה' אלוהים • ולכן הוחן בטובות שיעד לו השם לורעו אחריו מה שלא זכה אדם אחריו זולתו • ומכל זאת ההצעה שאברהם אבינו ע"ה הורה למציאות האל ית' כמופת שלקח מצד חרוש העולם אחרי עיון השכל וזה מורה שיש מדרך השכל מופת על חרוש העולם וראוי לנו קתל המיוחדים שנודה לו ונמשך אחרי דעתו

ה

*Es ist ein Vorbild der
Bekannt (ע. 100)*

להורות לחדוש העולם לדעת מציאות האלוה ב"ה כמו שהוחן ע"ה במאמר הנבואה כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת בא"דו וגו' .

רבים יתמהו על חשק אברהם להיות לו זרע הלא ידעו כי כל זה לאהבת השם שכן נאמר זרע אברהם אוהבי כדי למסור להם יחודו במושכל

ובמקובל להתפשט ידיעתו כל ימי עולם בקיום זרעו זוהו כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו . יודעו כי ישראל כשסכלו למציאות

האלוה והיו הנביאים ע"ה מעירים אותם למציאות האלוה לא המציא שהיו מעירים אותם רק מצד חדוש העולם כנראה מן

מאמר ישעיה ע"ה כאמרו שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה . ומלת בריאה הורה על המצא יש מאין אע"פ שנמצאת על המצא יש מיש

כמו ויברא אלהים את האדם . יש חכם גדול שהורה שהוא ג"כ על המצא יש מאין והוא רמו על הצורה הנוספת שהיא נמצאת מהעדר .

וכא מאמר הנביא כדרך שאלה כאמרו מי ברא אלה כנראה שאין ספק על היותם ברואים אמנם היתה ההערה על הממציא ועל זה השיב המוציא

במספר צבאם פן יעלה על הדעת שהוא זולתו . ולא תכון הכונה על סדר זאת ההצעה אמנם הראוי לסבור שאמתת הכונה היתה בעבור

להורות שהם ברואים ובהכרח תעלה לנו מציאות האלוה והיה טוען זה הנביא כנגד אותן הדעות שהיו מודים בקדמות העולם והיו אומרים אי אפשר שיהיה להם מחדש שהרי תראה כלל אותה הפרשה סוכבת על

זאת הנקודה כאמרו מי מדד בשעלו מים טען הנביא ואמר יש לכם להבין שהם חדשים וצריכים למי שידרשם והעירם למקום השקפת עיון

במופת שכלי ואמר כיון שהם צריכים מסדר ומנהיג על צד כונה יחוד זה המראה שהם חדשים וצריכים אל מחדש כאמרו המוציא במספר

צבאם ותכלית הכונה הוא על תנועת הגלגל בהיות קצתם ממחר התנועה וקצתם מאחר התנועה ומהם מתנועעים ממזרח למערב ומהם ממערב

למזרח וכיוצא באלו הנתלים על ענין התנועה והתנועה אינה נגלית רק על ידי צבא השמים על כן תלה הענין בצבא השמים . ונשוב לעניננו

והוא שאלו לא היה נודע חדוש העולם מצד השכל לא היה ראוי להעיר על צד החשובה בריאה שכלית כאמרו המוציא במספר צבאם . ועוד שאלו

לא היה נודע חדוש העולם מצד השכל אלא על דרך קבלת הפה שהורה בחדוש העולם הוא המורה למציאות האלוה ולא היה ראוי להביא קצת

מאמרו ראייה לקצתם הנה נכת מצד אלו המאמרים שיש מופת בחדוש העולם מעיון השכל . ברוך השם אשר האיר עיני לבבנו על ידי נביאנו

עצות מרחוק אמונה אומן . ועוד לפי דרכי ההקש בחכמת ההגיון זרה נמנע ר"ל שיוודע חדוש העולם ממאמר הנביא מפני שההקש יתחלק אל

מה שנקרא החכמות ומה שנקרא השנאיי . אמנם ההתחברותי הוא שתוכלנה שתי גזרות שיש ביניהם שתוף בגבול אחד מפני שכל גזרה

מורכבת משני גבולים נושא ונשוא וא"כ אותו הגבול שיהיה שתוף בין שתי הגזרות נקרא הקו האמצעי ואם כן נמצאו שלשה קוים גבולים בשתי

And die Propheten sind bewußt, die Welt in Hilfe des Besirgers Gottes auf dem Grunde der Welterschöpfung zu beleben, und derselbe auf die perlat. und griech. für dasselbe.

אע"פ

אע"פ

Beweis für die Aufrichtigkeit der Propheten ist das, was sie sagen, daß die Welt nicht durch die Propheten, sondern durch Gott selbst und durch die Kraft der Propheten, belebt werden soll.

א.א.א. מהי תפיסתו של הפוסק? אולי יש בו משהו מהפוסקים האחרים?

האם יש בו משהו מהפוסקים האחרים? אולי יש בו משהו מהפוסקים האחרים?

על צד כונה ויחוד

על דרך קבלת הדין

1, בין שיש בו משהו מהפוסקים האחרים או לא, הרי זה נראה שיש בו משהו מהפוסקים האחרים. (אולי יש בו משהו מהפוסקים האחרים?)
2, הרי זה נראה שיש בו משהו מהפוסקים האחרים. (אולי יש בו משהו מהפוסקים האחרים?)

(הרצון והרצון) (הרצון והרצון)

הרצון

הרצון

כל הרצון

הרצון

(הרצון והרצון)

כל הרצון

הרצון

medium submedium / magis extremum
medium submedium / minus extremum
medium.

הרצון

הרצון

Di 3 conclusiones signorum et syllogismorum (הרצון והרצון)

- 1, in du du medius terminus sigillatim habetur signum signum
- 2, in du du medius terminus praedicat in hunc signum signum
- 3, in du du medius terminus sigillatim habetur signum signum (sup signum)

והו"ל (הרצון והרצון) and praedicat ut quodam (signum signum)

והו"ל (הרצון והרצון)

Signum primum di 4ta signum galenicum signum

- 4, in du du medius terminus praedicat in du major (signum signum)

and sigillatim in du minori (signum signum) ut, 3 d.

Alle Drey ist Reductio,
 alle Reductio ist obliqua
 alle ist etiam obliqua di Drey.

Man hat sich sehr in metaphysischer Terminologie, und das
 ist alte (signum signum) = prop. major di. di obliqua und
 (signum signum) = minor di. subter 3, nicht ohne Nutzen.

Di galenicum signum signum signum b. flui ut signum signum
 signum in subter aristotelicum und syllogismum ut Mittelkenn,
 ut signum, und in ad Gillies D. 83. signum, in this aspect signum
 the more general term is placed as the subject to the more
 particular. The natural arrangement of the terms is thus totally
 reversed. See Thomas Tully in: A Sylabus of Logic
 Cambridge 1839: Some of the old schoolmen carried their veneration
 for Aristotle so high, as to reject the fourth or Galenic figure,
 solely and thus reduced the whole number (of moods) to fourteen.
 And this reduction is nearly as unphilosophical as the other, for
 the only rational ground upon which it can rest will apply
 to the second and third figures only, though not perhaps to the
 same extent.

Organismus der 100 logarithischen Sylben.

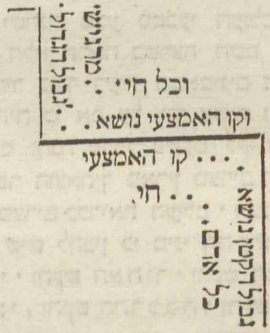
הגזרות והחולדה שתבא מאלו שתי הגזרות הוא מפני גבול האמצעי והחולדה גב' תהא מורכבת משני גבולים נושא ונשוא והנשוא בחולדה יהיה גבול קטן והנשוא בחולדה יהיה גבול גדול ומה שהביא אל החולדה יקרא גבול האמצעי • המשל בו כל אדם חי וכל חי מרגיש • כל אדם חי הקדמה קטנה וכל חי מרגיש הקדמה גדולה אם כן כל אדם מרגיש החולדה מפני ששהף בין האדם והמרגיש גבול החי והנה יקרא האדם גבול קטן והמרגיש גבול גדול והחי גבול אמצעי • ואמנם אלו שלשה הגבולים שמהם תרכבה הגזרות וחבאנה החולדות יחגלגלו לארבע תמונות ואלו הן שיהיה הקו האמצעי נושא /ה/ לשתי הקצוות • או שיהיה נשוא לשתי הקצוות • או שיהיה הקו האמצעי נושא על גבול הקטן נושא לגבול הגדול • או שיהיה הקו האמצעי נושא לגבול הקטן נושא על גבול הגדול • והנה נחוק אלו ארבע תמונות על ארבע צורות •

Schemata der vier Figuren der 100 logarithischen Sylben.

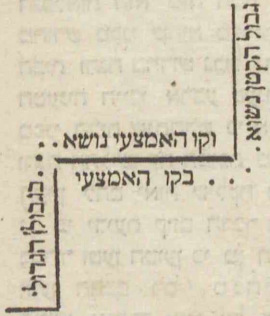
הצורה השנית

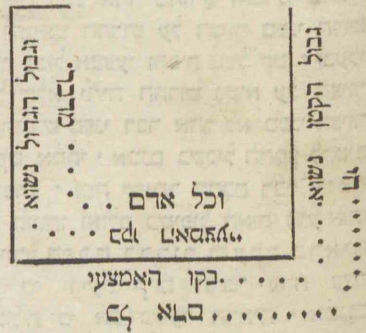
הצורה הראשונה

הצורה הרביעית

הצורה השלישית

והנה השלש חמונות תלדנה • ויבא מהם הקש אמתי כאשר נתבארו בחכמת
 ההגיון • אמנם החמונה הרביעית שיהיה הקו האמצעי נושא לגבול הקטן
 ונושא לגדול זה הכל ואינו עולה כמחשבה מפני שגבול הגדול בטבע
 שיהיה נושא על גבול הקטן ואם נושא הגדול יהיה נושא לקטן נמצא
 הקטן נושא לנושאו ונושא לנושאו וגם הקו האמצעי נושא לנושאו ונושא
 לנושאו ונמצא שהוא נושא את עצמו • ואמנם זה אשר אנחנו כשבילו
 ל"ל חרוש העולם ומציאות השם ומאמר הנביא אלו שלשה גבולים אם
 בחקון אחם בכל שלשת מיני הצורות תמצאם אמתיים ויולד מהם הקש
 אמתי • אמנם לפי הצורה הרביעית אם נשים הגבול הקטן חרוש העולם
 והקו האמצעי מאמר הנביא וגבול הגדול מציאות השם שחרוש העולם
 מתאמת כמאמר הנביא ומאמר הנביא מתאמת לפי אמונת מציאות השם
 ומציאות האל חודע מחרוש העולם נמצא שהדבר נודע מעצמו ואין יסוד
 לו לעלות ממנו יסוד אמתי וזה מה שאי אפשר :

*In der Abweisung der
 aplogistischen Galen
 sehen Figur aus der die
 Propädeutik als Vorkurs
 führt für die Hauptlehre
 wird der Welt und somit
 des Daseins Gottes erwies
 sen werden.*

פרק שלשה עשר ואולם עשית הנפלאות כנראה מדין השכל

*Die Wunder, als durch
 Veränderung der Natur
 herbeigeführt, setzen die
 Unmöglichkeit der Welt
 voraus, daher die Frage
 an die Seele durch Was
 der beständig und befestigt
 worden ist. Sie sind ganz
 nur demnach zu beurtheilen
 weil, aber doch ein
 analogisch-inductives
 eine durch die Sinne vor
 mittelte Handlung zu
 speculation ist. Man muß
 die Nichtanzwesenheit der
 Welt beacht. auf der vor
 gelassen Meinung ihrer
 Stammgeltigkeit.*

כחוכעים לחרוש העולם מפני שמאמין הקדמור
 לא יודה בשנוי הטבע ואולם אם ישחנה טבע מטבעי העולם יורה
 שהעולם מחדש ונמצא כמות מכוון הלא תראה כשרצה השם יתעלה
 להשלימו בידעת חרוש העולם לעמוד כנגד דעות המאמינים בקדמור
 העולם וכי הגלגל הוא האלוה לא היה כי אם על ידי עשית הנפלאות
 שנעשו במצרים שהם בחרוש העולם והנה מדרך פשעם לקו וכן פתח
 בעשרת הדברות אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים ולא אמר
 אשר בראתי שמים וארץ • שיציאת מצרים כבריאת העולם • אמנם עלינו
 הקש מופתי לבריאת העולם אכן מה שיש להבין כי מיני הקש בחכמת
 ההגיון הם לה' מינים • הקש מופתי • והקש האחר • והקש המפרע •
 והקש ההמשל ויקרא מופת החפוי • והקש ההרכבה • והקש המופתי
 הוא שימצא הגבול הגדול בקטן ככח האמצעי • והקש החפוי שימצא
 הגדול באמצעי ככח הקטן • ואולם להאמין חרוש העולם מפני עשית
 הנפלאות הוא מזה המין היאך ראית בית אחד מחדש ואמרנו שהיה
 מחדש מפני שהוא מצויר והנה השיאנו ^{לפי פשוטו} החרוש על הצויר מפני חרוש
 הבית והנה החרוש גבול גדול והצויר גבול אמצעי והבית גבול קטן • ובעלי
 הטענות חייבו ארבע טענות לכטל שלא יהיה החרוש נושא על הצויר
 מפני הבית שנתחדש כי אפשר שנתחדש מפני דבר אחר לא מפני הצויר
 והנה החלישו זה המופת מהיות הקש אמתי • אמנם כשביל ההמון להטיב
 העיון להם יאות שילקח ממנו מופת • ומה שאמר החכם רבי יוסף
 נב' כי ידיעת קיום הדבר פרח על תומתו ואולם כשיפול האות נדע אותו
 כברור וטען הטוען כי מן האליל שיועד הפרח כברור והעקר בראיה
 וטען החכם רבי מנחם אמר כי ידיעת קיום הדבר פרח על
 תומתו אמנם אינו על דרך משלח כי אם בשער הראיה • אמנם

*R. Josef
 R. Men
 hem*

1722, אשר אמתו, אבילף.

1, הקט מופת, Syllogismus apodicticus s. demonstrativus.
2, הקט מפוש, in ductio h. e. secundum Aristotelem syllogismus, cum major
extremum de medio per minus extremum, quod ex omnibus simpliciter
consequitur. Dicitur vulgaris s. s. sicut dicitur דקט (V. Main.
סופית), exemplum.

3, הקט האמור

4, הקט המפורט

5, הקט ההרכבה

In allen Logik: Syllogismus demonstrativus, inthymus, inductio, exemplum, sponitur.

הג, notandum, in hacten, sicut in prima (vgl. 1109. Logik)

ח.ט.י. Index. vgl. N. 44.

74 מושלם, absolute (opp. relative s. limitale)

Logica: ידועה על ידי הוכחה, cognitio substantivae rei cujus
piam nititur in completionem ejus. Dicitur nam sicut
vnde asseritur in constructione, sed est et nisi cognoscit
hujusmodi.

Wieder, das ist die Meinung.

הנה (dispositio sec. futuram)

ענין ענין, בפירוש. כל ענין אחריות או תכלית?

הוא ה"ה (ענין. mit einer Dreie. von 10)

הוא ה"ה, die mögliche Zeit der Tugend.
2 פנים. 2 פנים, geistlich, Wissenschaft.

— Philosophische Wissenschaften. Die 27 sind, die mit dem Willen
27, wissenschaftlich identifiziert sind, sind die 27 in Bezug auf
Geist.

2 פנים, = ארבע, außer הנרצה = ארבע

ענין ענין, das ist die Meinung, Wissenschaft.

הנה = תורה

Die 27 sind die kulturellen Punkte in philosophischen Wissen-
schaften. Es sind fünfzig, 1, Überlegung der Tugend
überhaupt soll nicht sein. 2, Betrachtung der geistlichen
Wissenschaft, als bloße Wissenschaft, die die Wissenschaften der Tugend
3, Philosophie als etwas Besondere, die Macht der Tugend, die
27 sind die Tugend.

כשנדע פרימת קיום פרימת מנהג אחד מוסגל בברור כשידיה קיומו בברור
 בן יהיה עקרו שהוא ידיעת תומתו בברור ומען כי מי שנכנס עליו הספק
 בקיום האות בברור הוא בעבור שאינם מודים באפשרותו מעיון השכל
 כי אומרים משער הנמנע להשתנות מנהג מטבעי העולם על כן כשרואים
 אות עוצרים עצורים שהאות יעשה על דרך טבע או שהאדם יעשה אותו
 ברפואה ידע אותה והנה התכם הכריל מעלת העיון שהוא בדרך
 מופתי השכל מהשגת ההרגש. אמנם זה יהיה על דרך החנוך לעלות
 מהשגת עשית הנפלאות למעלת המושכל והם על דרך הלאוטי. וכן
 פתח המשוורר ואמר אודה ה' ככל לבב בסוד ישרים ועדה. ואמ' בכל
 לבב ושם לב הנזכר בזה השאלה על השכל והוא שם משותף ובעבותות
 היות הלב התחלה למשכן השכל נקרא השכל לב ומעם בכל לבב שאין
 דעתו מספקת במציאותו עד שתהיה דעתי חלוקה במציאותו אבל אני
 מאמין ומודה מציאותו ית' ככל לבב. ואמר בסוד ישרים ועדה המעשים
 בסוד ישרים ובסוד עדה ובאמרו בסוד ישרים כן במופתי העיון הנודעים
 בסוד ישרים לאמת מציאותו. ואמר ועדה ר"ל לדרך שמאמינים המון
 העם מציאותו ית'. ואחר כן החל לבאר מאי זה דרך ילקחו מופתי
 העיון למציאותו ית' שהם סוד ישרים. ומאי זה דרך ילקחו דרכי הלמוד
 למציאותו ית' שהם סוד העדה. ואמ' גדולים מעשי ה' דרושים לכל
 הפציה. כלל שני המינים אשר תלקחנה מהם שתי הדעות כאמרו מעשי
 ה' ואחר כן הבדיל כל אחד משני מיני המעשים ר"ל המעשים אשר ילקחו
 מהם מופתי העיון שהם סוד ישרים. ואמ' הוד והדר פעלו וצדקתו עומדת
 לעד. כלל בזה הפסוק ג' חלקי המציאות. במלת הוד רצה מציאות
 המלאכים. ובמלת הדר ענין חכמת הגלגלים. ובמלת וצדקתו עומדת
 לעד רצה עולם ההויה וההפסד. כאשר הרחיב נקבי המשכית אשר על
 תפוח הזהב זה הטעם באלו המלות במזמור ה' אלהי גרלת מאד הוד
 והדר לבשת. ואמ' עוטה אור כשלמה נוטה שמים כיריעה. ומעם אלו
 המלות הרמזים כחתימת המזמור קודם כאמרו ברכו ה' מלאכי גבורי כח
 עושה דברו הנרצה במלת הוד. ואמ' ברכו ה' כל צבאיו הנרצה במלת
 הדר. ואמ' ברכו ה' כל מעשיו הנרצה באמרו עוטה אור כשלמה והני
 שני המזמורים כאחד אלא הבדילם המחבר ע"ה להעלים ענין אשר כון
 לבאר מה שלא בארו משה רבי ע"ה והוא שמשו ע"ה במעשה בראשית
 לא הורה למציאות המלאכים ודוד ע"ה כון להעיר כענין מציאות המלאכים
 ועל כן הבדיל המזמור להעלים הענין. ואולם היות מאמר וצדקתו עומדת
 לעד מרמז לעולם ההויה וההפסד יאות לכונה שמלת צדקה הורה על
 כפל הברכה והוא בעבור שהשם המציא העולם השפל ועם הויה הורה
 ונפסד השם ית' מחמיד מציאותו ומקימו על ידי ההויה וההפסד. והנה
 מתוך בחנת שלשה חלקי המציאות ילקחו המופתים לידעת השם ית' ודבר
 ידוע כי אין בנמצאים כי אם השם ומעשיו ומצד מעשיו נדערו ומתוך עיון

*Nachweisung dieses sog.
 goldenen Schlüssel =
 quelle d. d. d. d. d. d.
 Das ist der Schlüssel zur
 des Beobachtung der
 (Ore) Halbes) Schöpfung
 vermittelt der Speculation
 und der göttlichen Wände
 (sehen für die Welt)
 an einem jenen Weltstellen
 und die d. d. d. d. d. d.
 philosophische Meditach.*

*שם
 חב.*

הנה

מעשיו נדע אי זה דבר יחויב לו ואי זה דבר ירוחק ממנו וזהו סוד ישרים
ואולם כבוד עדה אמר זכר עשה לנפלאותיו חנון ורחום ה' ר"ל ידיעת השם
אשר חלקת מעשית הנפלאות כגון המופתים שנעשו כארץ מצרים :

פרק ארבעה עשר אחרי שהעירונו למציאות שלשה חלקי המציאות
ועולם השפל אמת מציאותם ההרגש ומחקירת המדע ידענו הדומם אחרי
שהבינונו כי הם אפשרי המציאה אכן העולם העליון לא ישיגנו ההרגש
אכן השכל אמת מציאותו ולא נאמין במציאותו מפני שהורו בו דברי
הנבואה כאשר זה נודע בכמה מקומות כמו שנבאר ולכן צריכים אנחנו
להורות דרכי העיון לפי חלוק הדעות אשר אמתו מציאותם מן השכל •

Beweisbarkeit eines höchsten, reinlich nicht wahrnehmbaren Werts auf dem Wege in alle Welt zu übertragen in man ein für allemal nicht das Bewusstsein separater Wesen, sondern nur der ungetrennten Bewegung des Bewusst.

ונאמר כי דעות הפלוסופים אשר אמתו מציאות שכלים נבדלים מדין
השכל דרך המופת זהו מצד נצחות התנועה אשר אי אפשר מאשר
המתנועע גוף בעל תכלית להתנועע תנועה נצחית בלתי בעלת תכלית •

Die Unmöglichkeit der Bewegung ist nicht der Mangel der Kraft, sondern der Mangel der Richtung, die Bewegung selbst ist nicht an sich, sondern nur in der Bewegung selbst, die Richtung selbst ist die Bewegung selbst.

ותנועת השמים ההדירית הורית אותם על מציאות שכלים הנבדלים שהם
הוא שאפשר שתבוא מצדם ומאתם זאת התנועה ההמירית עד שהוציא
להם העיון ד' סבות לתנועה ההדירית ואלו הם כדוריות ונפשו ושכלו

Die Bewegung der Himmelskörper ist nicht die Bewegung selbst, sondern die Bewegung selbst, die Richtung selbst ist die Bewegung selbst.

ות שוקתו כאשר הכריח להם המופת בלי לבת אל השתלשלות ממוניע
למנוע אל לא תכלית אלא לעמד אצל מנויע אחד אשר יניע ולא יתנועע
ואם המנוענע לגוף השמים אינו מתנועע כלל הלכך ברור כי הוא מנוענע

Die Bewegung der Himmelskörper ist nicht die Bewegung selbst, sondern die Bewegung selbst, die Richtung selbst ist die Bewegung selbst.

כמו שינוענע הדבר הנחמד המושכל כי הנחמד והחשוק יענע ור"א
יתנועע • וראש החמוד שבגופי השמים הוא הציור בשכל בהכרח לפי
שלא יצא ציור החמוד מג' דרכים אם הציור בהרגש או הדמיון או
הציור בשכל או בטבע והנחמד מפני הרגש או הטבע הוא גוף והמופת
הורה שזה הנחמד אינו גוף כי המתנועע אליו יעמד אחר ההשגה על

Die Bewegung der Himmelskörper ist nicht die Bewegung selbst, sondern die Bewegung selbst, die Richtung selbst ist die Bewegung selbst.

כן נשאר להיות זה החמוד הוא ציור בשכל והמציור בשכל הוא שכל •
ואולם החכם ר' משה הורה כי סבות התנועה אשר באר הפלוסופים הם
מענות שלא בא עליהן מופת אלא הם הראויות מפני שהם מועטות ספק
ויותר הולכות על סדר • וכבר ידעת כמה שהבאתי הוכרעת בן רשד לדבר

Die Bewegung der Himmelskörper ist nicht die Bewegung selbst, sondern die Bewegung selbst, die Richtung selbst ist die Bewegung selbst.

ארסטו מהיות גוף השמים מורכב מחמר וצורה והביא בתויות דבריו
סותרין זה את זה שפעם אומר כי אין בו אפשרות כלל וצריך שלא
חמצא בו הרכבה כלל וזה סותר למה שנאמר כי כל גוף מורכב מחמר

Die Bewegung der Himmelskörper ist nicht die Bewegung selbst, sondern die Bewegung selbst, die Richtung selbst ist die Bewegung selbst.

וצורה ועוד חוזר ואומר שגוף השמים מחמר וצורה לפי שההרגש שבנה
על אי זה צד יהיה מתנועע תנועה נצחית מפני שהם חיים בעלי שכל
ומצויירים • ובארנו שבן רשד הכריע לדברי בן סינא אשר הסכים כי
הוא מחמר וצורה ואמר כי מחוייבי המציאות ב' מינים מחוייב בכחינת

Die Bewegung der Himmelskörper ist nicht die Bewegung selbst, sondern die Bewegung selbst, die Richtung selbst ist die Bewegung selbst.

עצמו ומחוייב בכחינת סבתו • ואם גוף השמים מורכב מחמר וצורה יהיה
אפשרי בכחינת עצמו ומחוייב בכחינת סבתו • ובן רשד לא השלים לכל

Die Bewegung der Himmelskörper ist nicht die Bewegung selbst, sondern die Bewegung selbst, die Richtung selbst ist die Bewegung selbst.

ו
ח
א. 1
ו
ב

Die Bewegung der Himmelskörper ist nicht die Bewegung selbst, sondern die Bewegung selbst, die Richtung selbst ist die Bewegung selbst.

ל. מרס, isafpmit. mit ba lca in der zehnt. Nymf darsz z darsz.

ר' נשה. Di mytische Rda ist More II. cap. 3.

עורק יקוור וקורי

Account kept: In der Büchel Kögeln, und drey neig - Ko
 fells der Lament für die Hoffenung hat wird nicht
 ruzig primum, novem Septi. Ansonne vltis für drey, vltis
 der Büchel für nicht - für vltis und für nicht in drey
 auf für vltis vltis, aber mit Hoffenung Lament, vltis
 vltis in für vltis (siehe 50) vltis für drey
 vltis.

Indische Partia (Lament für die Pluralität der abstrakten
 Subjektiven) für drey und More l. l. vltis vltis,
 vltis vltis.

(1717) v. J. J. ha. vltis, cap. III. Ind. vltis für drey
 vltis, vltis vltis vltis 8. vltis (1770, 1770). vltis
 vltis 8. 9.

S. 1717, 5010

- 1, 1111, Sol.
- 2, 111, Venus, زهرة
- 3, 200, Mercurius, عطارد
- 4, 1125, Luna, قمر
- 5, 1120, Saturnus, زحل
- 6, 175, Jupiter, المشتري
- 7, 1775, Mars, مريخ

- 8, 1111, 1111 (1770), in vltis für
 vltis (1770-1770) vltis, vltis
 vltis
- 9, 1111, 1111, 1111, 1111, 1111
 1111 1111 1111 1111 1111 1111
 1111 1111 1111 1111 1111 1111
 1111 1111 1111 1111 1111 1111

v. J. J. ha. vltis II, 2. vltis vltis 8910.

Account kept in vltis vltis vltis, vltis vltis
 vltis.

אל

זה אלא הוא מתנצל להסכים שהאפשרי בעצמו ישוב נצחי והורה שאם
 חמצא צורה היולאנית נצחית לא תעלה מציאות מונענע אינו כבעל
 היולי ופסק שאם לא נציע להיות גוף השמים פשוט בלי הרכבה וכי שם
 גוף נאמר עליו בשחף וגור שהוא נושא לכד זך ונקי לא גוף ולא חמר
 ואמר שאם לא כן לא יחבאר לנו מופת אמתי על מציאות המנענע
 הראשון בזולת גולם כלל ונראה שעיון זה רחוק מעיון בן סינא שדעתו
 שיש כאן דרך לכאר מציאות המנענע הראשון וזלתי דרך ארסטו אך
 ממה שנחבאר כי המנענע לגופי השמים הוא צורה נוספת על הגוף
 יראה כי הם חיים והכאתי זה לכאר כי סבות התנועה אשר נחבארו
 לפי כונה ארסטו אשר מהם הוצא מציאות שכלים נבדלים לא הודו בהם
 חכמי העיון עוד עם ההודאה באלו הסבות מציאות שכלים הוציאו
 על זה הדרך אם שיהיה הנפרד אחד אשר כל הגלגלים יתנועעו אליו
 והוא האלוה ית' אלא מצד שאין כל הגלגלים מתנועעים תנועה אחת
 מיוחדת אלא הם חלוקים בתנועתם מהם ממורח למערכ וממה ממערכ
 למורח אע"פ שנמצא קרוב לזמן שימצא תכונה היות כל הגלגלים
 מתנועעים ממורח למערכ שנתן לכל גלגל וגלגל שני סדנין וזלתי סדנין
 הגלגל העליון וממה ממהרים התנועה והמה מאחרים התנועה והם
 משוני הסדר שימצא ממחר למעלה מן המאחר ומאחר למעלה מן
 הממחר אמר על כל פנים סבת החחלף כל זה ואע"פ שיכללם כלם
 תנועה הסבוכית יתחייב לפי זה העיון הטבעי שיאמין שהענין אשר יציריהו
 זה הגלגל עד שיתנועע התנועה הממחרת ביום בלתי הענין אשר
 יציריהו הגלגל אשר יתנועע תנועה אחת בשלשים שנה וגור נורה שיש
 23. שכלים נפרדם ואי אפשר שיהיה מספרם בלי חכלית כי אחר שרבו
 אינו כי אם מצד היות עלות ועוליים שקר ללכת אל לא חכלית והסכים
 היות השכלים הנבדלים כמספר הגלגלים כל גלגל יכסוף לשכל ההוא
 שהוא חשוקו אשר הוא החחלתו והוא מניעו זאת התנועה המיוחדת בו
 והשכל ההוא הוא מניע הגלגל ההוא וגור כגורה היות מספר השכלים
 הנבדלים כמספר הגלגלים עד שדקדק בעל התכונה ואמר שמספר הגלגלים
 הם תשעה שבעה כוכבי לכת שהם הנכלשצם וגלגל המזלות וגלגל
 ערבות אע"פ בן שרד לא האמין למציאות גלגל בלי כוכב וממה אמרו
 שהם עשרה גלגלים בשומם גלגל הכוכבים הקיימים וזלתי גלגל המזלות
 סוף דבר הענין המוסכם שהם תשעה גלגלים ואם כן הם תשעה שכלים
 והעשירי הוא נותן הצורות לעולם השפל שהוא עולם ההויה וההספר
 מפני שהצורה נפעלת לא כנגיעה והפעולה בלי נגיעה היא פעולה
 הנברל כי נותן הצורה צורה עד כאן הביא להם העיון לפי הסדר הראוי
 לפי דעתם להוציא מציאות שכלים נבדלים והרחיק החכם ר' משה
 היות מנענע הגלגל העליון הוא האלוה מפני שנשתחף בהנעת הגלגלים
 עם האחרים ויתחייב להיות האלוה חוץ מן הכלל שמניעים הגלגלים

גוף אע"פ
מ. ד. 21.

Das höchste Ziel der
 Vorstellung und Liebe
 dieses des Königs ist
 Gott. Auch schloß
 Kopf aus der Meinung
 daß die Welt die Bewegung
 des Sphären auf dem
 die Zahl der Sphären ist.
 sprechen Parabeln
 die in alle Augen, nicht
 die Arbeit der Bewegung
 und Prinzipien der Bewegung
 ganz der Sphären ist.

Nach der ursprünglichen
 Annahme wird es
 also, wie 9 Sphären,
 10 auch neun Planeten
 drei Planeten geben
 und die 10te - Gott.
 Das ist meine Überzeugung
 nach der Wahrheit.
 9. Das was wahr ist, nicht
 10. Das was wahr ist, nicht
 11. Das was wahr ist, nicht

Man muss will für
 nicht für die Bewegung
 der obersten Sphäre in
 Himmels - und Welt der
 ich dem Himmelsbewegung
 Planetenbewegung eine
 12. Das was wahr ist.

23.

אמנם ארסטו השיב על מי שמכר כי העלה הראשונה אינו מנענע הגלגל
 הראשון המתנועע. התנועה היומית • ועם היות ציורים רבים אי אפשר
 המנות הנכבד רק מצד היות עלות ועלולים ושקר ללכת אל לא הכלות
 אבל חוב לעמוד אצל מנענע אחד הוא האלוה • אכן לפי דעת אשר לא
 יסכים היות התנועה הגלגל מפני צורה נוספת על הגוף הנה לא ואמין
 שהם מתנועעים מפני תשוקה ואיך יוציא מציאות שכלים נכדלים • יש
 להשיב כמו שלא הספיק לאותם המאמינים שהגלגל חי ויהנועע מפני
 תשוקת המצויר היות לכל הגלגלים מצויר אחד ויהיה הוא האלוה אלא
 מפני חלוף תנועותיהם שם לכל גלגל מצויר הגלגל האחר וזלתי מצויר
 הגלגל האחר והוציא שכלים נכדלים • כן אם האמין שהגלגלים לא
 התנועעו תנועה רצונית אע"פ שיאות להאמין שכלם יניעם מנענע אחד
 הוא האלוה • הכונה הראויה שהדעת נוטה בה הוא להאמין שרכיב
 המתנועעים לפי חלוף תנועותיהם ראוי להיות לכל גלגל מניע אחד אלו
 הם השכלים הנכדלים ואי אפשר היות כסא בלי משרתים ודברי הנביאים
 כפי שמפרשים הורו בזה שכחוב אחד אומר השמים כסאי • וכחוב אחר
 אומר ה' בשמים הכין כסאו ונראה שהכסא הוא חוץ מן השמים והוא
 התנועה • והעיר מציאות השכלים מתנועת הכסא באמרו ואראה ארץ
 ה' יושב על כסא רם ונשא ואומר שרפים עומדים ממעל לו הורדה
 מציאות השרפים מצד הכסא והכדיל בין האל ובין המלאכים בהיות
 הוא יושב והם עומדים • והחכם ר' אהרן נ"ג העיר בדברים האלה למציאות
 המלאכים • והכתוב מעיר לעזור שמחקירת המדע תעלה מציאות המלאכים
 שבאמצעותם הודע מציאות האלוה כאשר סדר המשורר באמרו ברכו
 ה' מלאכיו גבורי כח • ברכו ה' כל צבאו • ברכו ה' כל מעשיו • ונאמר
 הללו את ה' מן השמים הללוהו במרומים • הללוהו כל מלאכיו הללוהו
 כל צבאו • וצריך לעיון בדברים כי אין הטעם והכונה שבקש מהם לברך
 את השם על דרך צוין כי איך יצוה יציר חמר שפל הוה ונפסד ארץ
 צבאות השמים בעלי חמר זך ונקי מתמיד וקיים מעלים ממנו במערכה
 ובמעלה כל שכן השכלים הנכדלים שהם נקיים מחמר והם גבוהים
 במעלה מן צבאות השמים • ואפי' בדרך פנים אי אפשר כי איך יפיוץ מי
 שקצר זמנו ודעתו לברך את השם את המכרכים לשם ית' בלי הפסק
 ושנוי שיבכרוהו • אבל הכנה מצד בחינת מציאותם המעיון בהם משיג
 את השם שכל הנמצא צריכה לו ית' להמציאם ולקיים שהוה העליון
 שבעליונים שמכחו מתקים כל הנמצא בחוט חסדו המתוח ובשער טוֹבו
 הפתוח וזאת היא הברכה והשבת שישג לשם ית' מחוך בחינת הנמצאות •
 ועוד שאי אפשר להיות הכונה שבקש מהם לברך את השם ואע"פ שהם
 חיים ומשיגים ומכרכים את השם כיון שכלל כוונת הברכה ובהלול ג'ב
 דברים נקפאים אשר אין הכונה כלל שיבכרוהם בעצמם שוה אי אפשר
 אך הכונה למעיון בהם ומשיג את עצמם איך מצד עצמם יוכן שהם

*Aber An. biffht auf
 Dieg in den Bewegung
 der obersten Sphäre
 andrer Laufkräfte
 so wie auf die Rebe.
 wird durch die unebene
 allein die oberste die
 Mannigfaltigkeit der
 in der Bewegung
 unwillkürlich.*

*Zugriffe für die Winkel
 die sie machen, gegen
 ihre Richtungsflächen
 lehrend, aus der Schrift,
 in der Pl. 103, 19 ff.*

*Die himmel. phänom.
 zeigen für die Engel,
 die den Thron Gottes
 umgeben. Er nicht
 ohne nach ihrer Höhe
 von dem Platz von oben
 unterschieden.*

12

8/

דמיון יואיר. *Deum in diebus zebio* (zona oculi colorum et
in diebus zebio (aqueductus diei), *Geometriae* N. 26.

Aharon, Larice, sit est. artifical. Josephus *omnibus.*

פיוס, *fundus* *Abraham*, 1775, *Suppl.*

א' 727 ב' 727

ה'תק"ל, להודיע.

ה'תק"ל, או שנת ה'תק"ל.

ק"א, מי שיש לו ק"א. או שיש לו ק"א? או שיש לו ק"א?
ה'תק"ל. או שיש לו ק"א: או שיש לו ק"א: או שיש לו ק"א?

ה'תק"ל, מי שיש לו ק"א. או שיש לו ק"א? או שיש לו ק"א?
ה'תק"ל, מי שיש לו ק"א. או שיש לו ק"א? או שיש לו ק"א?
ה'תק"ל, מי שיש לו ק"א. או שיש לו ק"א? או שיש לו ק"א?

ה'תק"ל, מי שיש לו ק"א. או שיש לו ק"א? או שיש לו ק"א?

ה'תק"ל, מי שיש לו ק"א. או שיש לו ק"א? או שיש לו ק"א?

השם על ידי אמצעות מלאכיו כפי שנרמו במעשה המרכבה גם מדי שאמר כי מלאכיו יצוה לך ואין צריך להעיר בזה כי רבו למעלה ודי בזה הערת דוד באמרו ברכו ה' מלאכיו גבורי כח • ברכו ה' כל צבאיו • ברכו ה' כל מעשיו אשר הראה לנו' חלקי המציאות • והבי תארום שהם עושים • והג' תארו בשם מעשים וכל אחד משלשה חלקי המציאות מורה על אי לות השם ית' להיותו הוא לבדו אשר המציא כל זאר המציאות מהעדר הגמור כאשר אמר המשורר אחרי ססדר כלל המציאות שלשה חלקי המציאות בזמור הללו את ה' מן השמים וחתם יהללו את שם ה' כי נשגב שמו לבדו הודו על ארץ ושמים • כי אחרי שהמעשה מורה לעושהו ומצאנו שני מיני עושים שהם המלאכים והצבאות על כן צריכים אנו להודות בזכות שהאלוה אינו גוף שלא תקצר דעתנו על הצבאות שהם משרתיו עושי רצונו שהם האלוה • ואחרי כן צריכים אנחנו להודות בזכות על יחודו ית' שלא להאמין שהאלוה יותר מהאחד שלא תקצר דעתנו על המלאכים שהם גבורי כח עושי דברו שהם האלוה כי פעולת אלו שני העושים הוא בנמצא מכת השם ית' • אמנם פעלת השם ית' מהעדר הגמור כאשר הורה העיון מכת המציאות :

Dies Vernichtung der Wirk. d. Gottes auf die Nichtigkeit auch die Engel und Späteren (1833) zeigt auch die Schrift, indem sie sagt, woher bewahrt gegen die Nichtigkeit der Engel.

פרק חמשה עשר מאחר שהורו לנו המופתים מציאות האלוה צריכים אנחנו לדעת מעיון השכל אם הוא גוף או אינו גוף ואלו הם דרכי המופתים • דרך ראשון • כיון שהמופתים המורים על מציאותו הורו לנו על נצחותו מפני שכלל הדברים לא יצאו מג' חלקים • אם שיהיו כל הדברים הווים ונפסדים • או שיהיו בלתי הווים ונפסדים • או שיהיה קצתו הוה נפסד וקצתו בלתי הוה נפסד • ולא יתכן החלק הראשון שיהיו כלם הווים ונפסדים כי לא היה ראוי שיהיה נמצא אחד בעולם • ולא יתכן שיהיו כלם בלתי הווים ונפסדים מפני שאנחנו רואים דברים הווים ונפסדים • אם כן נשאר החלק השלישי שיהיה קצתו הוה נפסד וקצתו בלתי הוה נפסד • כי אי אפשר ללכת לא תכלית • והוא האל ית' והוא הועיל מציאות כל זה הנמצא שאילולי זה הנמצא לא היה העולם מתקיים ואם כן צריכים אנחנו להרחיק ממנו כל דבר שמביא לבטל הנצחות והיותו גוף או כח בגוף יבטל היותו מחויב המציאות לעצמו כמו שיתבאר באלה המופתים • דרך שני • אם היה השם ית' גוף כל הראיות אשר הביאנו להורות על חדות הגוף מורים על עצמו ית' אם הוא גוף להיותו חדש ויצטרך אל מחדש והמחדש אל מחדש ואי אפשר ללכת אל לא תכלית וחוב שנעמוד אצל מחדש אחד שלישי • ידוע שפעולת הגוף תמיד כפגישה ואי אפשר היות הגוף פועל מאשר הוא גוף שאם היה כן ראוי שיאצל הפועל ממנו תמיד כי העלה תמיד קיימת והוא הגופניות ונמצא שהוא פועל בדבר נוסף על עצמו אם

Beeweis für die Unkörperlichkeit Gottes.
 1. Alle Dinge sind auch späteren werden erzeugt, sich zu Späteren ungeschaffenem, so muss sie ungeschaffen sein, so muss es sich nicht, so muss es ungeschaffen sein.

2. Jeder Körper ist in der Zeit hergebracht, die letzte Ursache ist, so muss es ungeschaffen sein, so muss es ungeschaffen sein.

ה' / 2.

ה' / 2.

5
arab. تقييد

הצדק, die Aufsuchung nach dem, Zuerstherg (von 1154 1172).

הצדק, צדק

הצדק, אילנות, Allways Gold.

הצדק אילנות, von pp. 103, 20, 21, 22. | e. g. 10 = e. g. 10, 20, 30
= e. g. 10, die beide in 100 Jahren; 1154 = 1172
ist ein Beispiel gefunden d. h. d. d. d. d.

הצדק פרוסתיות

הזואלס | אגן, סגן מאגנט
נגיעה, בגישה contactus physisus.

ספר הזואלס

*3. Der Körper will
auf keine andere Weis
nach außen als durch
Bewegung. 3. aber
die Welt aus dem
inneren Nichts her
erschaffen und die
Welt unterhalten
auf der Welt schaffen
in weltlicher
Geist sein.*

*4. Der Körper verlangt
nach seinem Nutzen und
Spezialer Diensten. 4.
wenn er sich nicht
für seinen Nutzen
und möglich - Er
wird nicht mit dem
größten Nutzen von
neinherkommen. 5.
Der Körper ist local
und also mensurabel und
also in sich und auch
bezüglichen Kraft - die
endliche Kraft kann alle
andere im Körper nicht
Kraft an einem Körper
6. Die Welt ist die
und die Welt ist die
nach der Welt. 7.
die Welt ist die
Weltlichkeit und
Wahrheit. 8. Die Welt ist die
nach der Welt. 9.
die Welt ist die
Weltlichkeit und
Wahrheit.*

מצד טבע אם מצד שהוא בעל נפש ועל אלו שני הפנים פעלחו בנגיעה ולא יסתר דברנו זה באבן הזוחלת שהיא מנעת הכרזל לא בנגיעה כי גם הוא על ידי פגישת האבן לאויר מצד סגולתה והאויר לכרזל והעד על זה שלא יגענו על אי זה רוחק שיהדמן רק על רוחק משוער. אך הגוף בין על ידי אמצעי בין בלי אמצעי חמיד בפגישה. וידוע שהעולם נמצא מהעדר הגמור ואי אפשר שפועלו חדשו בנגיעה כי אין בין ההעדר ובין הנמצא יחס נגיעה זה מראה שמחדש העולם אינו גוף. דרך רביעי. ידוע שהגוף אינו אחד בכחית עצמו בין מצד הרכבתו שהוא מורכב מחמר וצורה בין מצד שקבל החלוק מצד שהוא בעל רחקים והם ארך רחב ועומק וא"כ נמצא שמוציאותו מצד הרכבתו וחבורו וא"כ עלה למציאותו והוא בעצמו אפשר וידוע שמחויב המציאות אין שום אפשרות למציאותו. דרך חמישי. ידוע שכל גוף הוא צריך מקום ואחר שהוא צריך מקום הוא בעל שעור וכל בעל שעור יש לו חכלית וכל בעל חכלית יש ג"כ לבחו חקר כי אי אפשר שימצא כח שאין לו חכלית נשוא לגוף שיש לו חכלית זה שקר. וכיון שחייב לנו העיון להאמין שהשם ית' עצם אין חכלית לו זה מורה שאינו גוף ולא כח בגוף פן יחתייב לו החכלית דרך ששי. כבר ידעת שהגוף צריך שיהיה בפאה וגם שיהיה בעל שעור ועל כל פנים צריך שתבקש עלה על התיחדו בפאה וזלתי פאור אחרת ועל התיחדו בשעור וזלתי שעורים אחרים וכבר נתבאר שהקדמון לא יעולל. הדרך שביעי. דבר ידוע כי אי אפשר שידמה הפועל לפעולו שאם לא כן יחתייב שיהיה פועל לעצמו ואם כן אחר שהשם ית' ברא הגופים איך אפשר היות השם גוף ואם יקשה אדם ויאמר שעצם גופו ית' מכל חסרון מתחלף מעצם אלו הגופים ועל כן פועל הוא בהם כמו שעצם השמים מתחלף מעצם היסודות ונמצא שאין הפועל דומה לפעולו. יש להשיב שאין דעתנו על אמתת העצם וגם מלת גוף לא תורה על אמתת העצם ובין היותו דומה ובין שאינו דומה אין לנו חשש להשגיח בזה רק כוננת על מה שהורה מלת גוף וידעת מה שנתבאר בספר המחקר כי הקו הוא ארך כלי רחב וכלי עומק והשטח הוא אורך ורחב בלי עומק והגוף הוא ארך רחב ועומק וא"כ על אלו הרחקים הסכמה מלת גוף וכל העצמים בין היותם דומים בין היותם כלתי דומים ויהיו להם אלו השלשה רחקים שהם אורך רחב ועומק שם הגוף אמור לכלם בהסכמה. ואם נאמר שהשם ית' גוף וברא הגופים הנה יהיה הפועל דומה לפעולו ויהיה פועל לעצמו מפני שהוא בעל רחקים ויהיה פועל לרחקים וזה מה שאי אפשר. מכלל המופתים שבארנו בהרחקת נשמות שלשה המופתים המפורשים הראשון השלישי והשביעי אמנם האחרים מתחייבים מן הראשון. אמנם להיות הענין מבואר יותר על כן דקדקנו אותם כראשם שיהיו המופתים מבוארים אמנם על הסדר אשר סדרתים המעיין ידרש וידע.

*Handbuch der
3. Die Welt ist die
Weltlichkeit und
Wahrheit.*

פרק ששה עשר דע כי ענין הרחקת הרמות מהשם ית' הוא מה

שהורו מופתי השכל ואם נמצא בכחוב מאמרים

נבואיים מראים הפך מה שהורה עליו השכל יש לחוש בדבר זה • ונאמר

כשנמצא דבר שהורה עליו השכל ומצאנו הכתוב עומד לנגדו ר"ל נגד

המושכל לא נכריח השכל לישבן על פי פשטי הכתובים כי ימצא בלתי

מושב אלא נכריח הכתובים לישבם על פי שהורה עליו השכל ודבר

ברור זה שהכתוב במקומות לא ידבר על פי שעזר אמתי ואפי' בענינים

שהם משיגים בהרגש שדבר עליהם הכתוב על דרך גומא כמו ערים

גדולות וכצורות בשמים • אשר נגובה ארוזים גבהו שהוא על דרך הפלגה

שדויה באחד הנמצאים אדם או זולתו דבר אחר • ויחסם עליו מן הדבר

הוא יותר מן הנמצא ממנו בו • ופנים אחרים שיוחס בדבר אחד ענין

שאין נמצא בו כלל מן המין שהוא לא מעט ולא רב אך משל לדבר

הומה לענין שהוא לפי הנראה להמון והוא על דרך הפלגה אי אפשר

שכוון בו שיאמרו ההמון המצא הענין שהוא לאשר יוחס לו וזוה המין

ואשוא אחכם על כנפי נשרים וכיוצא בו רבים • ואם כן הדבר כיון

שודענו כי הכתוב במקומות לא ידבר על פי שעזר אמתי בדבר שהשגנוהו

בהרגש כמו כן בענין שהשגנוהו אחרי השכל ומצאנו הכתוב עומד כנגדו

ש לנו לחקן הכתוב להישירו בזה שהורה עליו השכל כד' דברים הם

שמוציאים הדבר מאמתו • הא' כאשר נשיג הדבר בהרגש ויבטלנו

נדע שאינו אמתי • והב' אם נשקול משמע הדבר במאזני השכל ויעידהו

כד אינו אמת נדע שהוא מעבר • והדבר הג' כאשר לא נשיגו בהרגש או

בשכל ויתרבו עליו הראיות כי אינו אמת נדע שהוא מעבר • והדבר הד'

אם נשיא אותו בדבר זולתו ולא ידמה כי יסתור אותו נדע שהוא מעברי

ואמנם הרחקת הגשמות מהשם ית' הוא מה שהורה עליו השכל • ואם נמצא

בכתוב אמרים מראים שיש דמות לשם ית' נתעורר על אותם המאמרים

בתוספת מלה או בהשאלת ענין או בשמות השתוף ונסיר כל

ספק כמו שיתבאר כל זה בפרקי זה המאמר כאשר העירונו חכמינו ע"ה

לחקן הכתוב כאלו שלשה פנים שהם אם תוספת מלה או השאלת ענין

או השתוף בשם • והנה כשנמצא השכל מרחיק הרמות מהשם ודבר

הכתוב עומד כנגד השכל כאמרו וירד ה' • עיני ה' • יד ה' • וכיוצא

בהם השכל יהיה נצח להוציא אותו הכתוב ממשמעו כל שכן במצות

מצד הכתוב מאמרים אחרים מורים למה שהסכים עליו השכל מהרחקת

הדמיון כאמרו ואל מי תדמיון אל • למי תדמיוני וחשו • מאין כמוה ה' •

שהרחקת הדמיון יהיה בעצמו ואפי' ביחסו הנה אלו הכתובים מרחיקי

הדמיון מכחישי המאמרים הראשונים שהם מביאים הדמיון ומבטלים אותם

מפני שנעזרו מהוראת השכל כל שכן בהיות אותם המאמרים שנראה

לפי פשוטם עומדים כנגד השכל נלכדים ברשת תוספת מלה או השאלת

או שתוף אשר אפשר להישירם לפי הוראת השכל שלא יחזו עומדים

*Man die Schrift genau
von Gott wie von einem
persönlich ist, so muß
nicht der Verstand sein
Wortlaut zu Schrift
sondern die der Verstand
trauf der Verstandspanne
geßt werden.*

*Journal, da die Schrift
selbst bei den höchsten Ge-
schlechtern hergeleitet
wird und oft in Bildern
geleitet.*

*in der Seele muß
die Anfertigung der
Wörter durch eine
Äußerung in blosser
Sprache bedingt werden
nicht wie wir
gewöhnlich glauben
während der Schrift
schreibung der Verstand
selbst die
Wörter in sich
schreibt und durch Ver-
ständigung der Ver-
ständigung selbst
sprachlich gestaltet.*

*Die 8 Mittel des Bewei-
sungs der Richtigkeit
von Gott gebrauchten
Wörter sind:
1. Einigkeit der
Äußerung und
2. Einigkeit der
Äußerung und
3. Einigkeit der
Äußerung und
4. Einigkeit der
Äußerung und
5. Einigkeit der
Äußerung und
6. Einigkeit der
Äußerung und
7. Einigkeit der
Äußerung und
8. Einigkeit der
Äußerung und*

ע.ז.ש.?

מישע =

ל'ע.ג.ת.

ע.ז.

1821, 59

Wenn die Dreyßig Leiden... neu gilt... ist die...
Längere... in...
der... rationalen...
K...
K...

777: V. Die... 777
777 (n. 777)

777 777, in die...
777

יב"ד, אהבתך לך, ושלשן גורו אהב, משפחתך אהבתך.

אשרי, affectionem corporis, in primatu o ut secundum ad
Matris, sicut ad hunc populum vel regnum Regem ad hoc Regem ad hunc.

אשרי, n. sicut Significat ad hunc. Hippocr. Apoc. 8, 18. dicitur ad hunc
וְכֵן יָדָע לְהַקְדִּים דְּרָגוֹת. 2 Cor. 5, 1. וְיָדָע לְהַקְדִּים דְּרָגוֹת יָדָע לְהַקְדִּים
voss (h.e. in hunc ad hunc regnum).

אשרי, n. actionis, sicut Ahabus ad hunc n. unitatis.
אשרי, sicut ad hunc Regem. Reg. 20, 17. cap. Xli. v. 59. f. 6. n.

בנגדו כפי שיבוא הבאור בפרקים הבאים בעניני השמות המושאלים והמשתתפים עד שלא ישר שום קוץ מכאיב למה שהורה עליו השכל:

174

פרק שבעה עשר

הכרח גדול הביא העבריים להשאל שמות שהם משיגי גשמות לשם ית' והוא בעבור היות נפש

המשכלת שוכנת בתוך ארמון חמרי ונאצלים ממנה כחות ואי אפשר שירא כחותיה רק על ידי כלים חמריים הסכימה לשונותיה על אותן הכחות

והם נאחזים ברשת הגשמות וכשרצו ג' להודיע שיש כחות שופעות מאתחור יתע' והם בלי אמצעות כלים חמריים ולא היו לה שמות פשוטים מפנע

הגשמות להודיע כחות השם הביאה ההכרח להודיעם על ידי לשונות שהסכימה לעצמה שהם נאחזים ברשת הגשמות כגון ירד ועלה ושב ועמו

ועשה ופעל ודבר וכיוצא בזה המין ולא הספיק לה זה השעור אל כשרצונה לאמת שפעולות נאצלות מהשם ית' בלי ספק יחסה לו ג' שמות

הכלים החמריים כמה שהרגלה לעצמה כי על ידי אותם הכלים נעשות הפעולות כגון יד ורגל וכף ואצבעות וזרוע ושפה ופה ולשון ואף ועין

ואזן • והנה כאשר רצינו לדעת שהשם ית' מתקרב ומתרחק השאלה לו ההליכה והישיבה והביאה והירידה והעליה וכל אלו הפעולות הם על

ידי כלי ההנעה שהם הרגלים השאלו לו אלו הכלים באמרו והארץ הדום רגלי • את מקום כפות רגלי • וכאשר רצו להודיע שפעולות נאצלות

ממנו השאלו לו הפעל והמעש וכל אלו הפעולות הם על ידי כלי המשוש והם הידים והכף והאצבעות והזרוע והשאלו לו אלו הכלים באמרו מעשי

ידיך מעשה אצבעותיך • וחשת עלי כפכה • ימינך ה' • בגדול זרועך • וכאשר רצינו להודיע שהשם משיגי הענינים השאלו לו הראייה והשמיעה

והריח וכל אלו ההשגות הם על ידי כלי ההשגה שהם העין והאזן והאף והשאלו לו אלו הכלים באמרו עיני ה' • עפעפיו יבחנו בני אדם • הט

אונך • ישימו קטורה באפך • וכאשר רצינו להודיע שענינים מגיעים ממנו ית' לנביאים השאלו הרבור והדבור לא יהיה כי אם על ידי כלים

שהם השפה והפה והלשון והקול השאלו לו אלו הכלים באמרו פי ה' • ולשונו כאש אוכלת • קול ה' יחיל מדבר • ויפתח שפתיו עמך • אעפ

שיש לנו מקום עיני בענין הדבור כאשר יתבאר בקצת פרקי זה המאמר • והנה יבואוך בפרקים הבאים בשביל אלו מקומות מפורסמות בענין ההשאלה

שמהם תובא הראיה לאמת ההשאלה כשיוחסו אותם המלות אל השם ית' • ויש לך לדעת כי לא הושאלו אלו השמות שהם שמות הכלים

ושמות הפעולות המיוחסות אל אותם הכלים רק מצד שרצו ליחס לו ית' כלל השלמות ולסלק ממנו כל הסרון כפי הנראה מדעת ההמון • והנה

כשראו כחות נאצלות מעצמנו ויש בעצמנו לכל כח כלי מיוחד השאלו לו ג' שמות הכלים כנראה אל ההמון שזאת היא השלמות הגדולה אם

כן הכרח הכחות הנאצלות הביאם אל יחס הכלים על כן שנמצא

Die sprachliche Uebertragung von Begriffen auf die Handlung ist die Folge der menschlichen Beschränkung, nach welcher schon die Kräfte der Seele durch ihre Beschränkung die Sprache nicht so weit ausdehnen können, wie sie die unendlichen von Gott geschaffenen Kräfte der Wirkungen der menschlichen Seele analog.

Die Uebertragung von Namen menschlicher Handlungen und der ihnen entsprechenden Organe ist die Folge der Beschränkung der menschlichen Seele, nach welcher schon die Kräfte der Seele durch ihre Beschränkung die Sprache nicht so weit ausdehnen können, wie sie die unendlichen von Gott geschaffenen Kräfte der Wirkungen der menschlichen Seele analog.

Daher werden auch kleine
Organe, die die Kraft keine
analoge Kraft in Gott
ist, ihm zugeschrieben, wie
die attributive Dignitate
sind.

Wohl zu merken, dass die
der metaphysischen und
Anonyme Gebrauch der
Wörter. Weil haben
die die Metapher ist
die attributive Dignitate
(epitaphische).

Bemerkung über die
beide vorstehenden
Erklärungen der meta-
phorischen und anoni-
men Ausdrücke. So-
wohl, wie die, die man
sagt.

Gegenstand der Erklärung
sind aus:
1) die Darstellung der
Dinge bei Moses, die
Wahrnehmung zu klaren
Dinge nicht durch die
Einbildungskraft ver-
mählt war.
2) bei den Propheten u.
Hagiographen, soweit
die Schrift kühnlich
verfälscht, nicht wif-
tig ist.

Sucht man die von Gott
per metaphorem die
per anonymen Namen
metaphorischen Namen
(Typik der heiligen Ge-
my mis).

Der die anonymer abste-
den und prophetischen Na-
men sind die, die
als die metaphysischen
auf Gott ganz anzuwenden
sind.

בנו ולא נמצא בדמיון אותו הכח נאצל מהשם ית' לא תמצא ג' הכלי
המיוחד לאותו הכח המיוחד לשם וכיוצא בזה המין כלי הזן וכלי ההולדה
מכאן יש ראיה להבין שלא השיגורו בעניני הגשמות רק מצד יחס הפעולות
לאשר הוא ית' מכל חסרון בעל גשם • ויש לך לדעת כי יש שמות במקומות
מעמם השהאלה ובמקומות יהא הנרצה בהם השתוף הגמור אפי' בשמות
הכלים וזה צריך לשמירה רבה פן נכשל למה שהוא מכון מפי הנביא
ויתרון שתוף הגמור מההשאלה כיתרון האור מן החשך :

פרק שמנה עשר לא תחשוב שלא קדמונו חכמים מחכמי הקראים
בבאור אלו השמות אלא שכבר באר החכם ר'
יוסף ג' על דרך כלל נקדות החרת ספקות אלו השמות כמו שקדם
לנו הבאור • והחכם ר' יהודה האבל ג' הרחיב הבאור בספר אשכול
הכפר בכל מלה מאלו השמות מה שבא בידו ובאר כי הזכיר באור אלו
השמות מבאור המשכילים יר' • ומבאור יהודה בן קורא יר' • ואחרי
הבאור הזה באר החכם ר' משה בן מימון ז' בספרו המדע שמורה
המושאלים והמשתתפים והזמן שבין שני החכמים קרוב לכ"ט שנה • כי
ר' יהודה האבל ג' היה חבורו בזמן ד' אלפים ותשע מאות ותשע
לפרט • וחבור החכם רבי משה בזמן ד' אלפים ותשע מאות ושלושים
ושמנה לפרט • ואני רצתי אחריהם בפרוש זה להישיר לשוננו האמתית
מה שבא בספור דברי הנביאים לפי המכון אל האמת כפי שיראה לי
לפי דעתי • ולא תהיה השתדלותנו אלא לבאר מה שבא בדברי משה
שלא שלט בעניני השגחו כח המדמה ומה שבא בדברי המדברים ברוח
קדש ודברי הנביאים מה שבאו על צד הספור לא מה שבא להם כמראה
הנבואה, אשר היה מפועל כח המדמה • ואתה המעיין במאמרי זה אם
יעלה בשכלך בבאור אלו המלות וזלתי מה שאומרתו אני יהיה משלם
לך רק אחרי עיון ודקדוק לפי המכון אל האמת לבד האזהרה הגדולה
תהיה שלא תשיג בבאורך הפעלות גשמות בעצם השם ית' :

פרק תשעה עשר בזה הפרק נכלול מקום הסכמת השמות ונראה
מאי זה מקום חתכן ההשאלה ואי זה חלק יהיה
ראוי להתיחס אל השם מכלל ההסכמות • ונאמר כי השם בחכמת
ההגיון יבוא על ג' פנים • שם שיש לו גוף מרגיש או אינו מרגיש כגון
אדם שדה אבן עץ דג שור שה • ושם שאין לו גוף רק הוא יש כמו חכמה
גבורה חיים • ושם ללא-יש רק הוא העדר כמו עוררן מות רש עוני •
ומאלו הג' חלקים החלק השלישי הוא הפחות ועל כן לא תמצא מזה
המין מיוחד אל השם ית' מכל חסרון ונשארו שני חלקים הראשונים וזה
דומה למאמר הפלוסוף ההתחלות הם ג' • החמר והצורה וההעדר •
לפי זה הדרך אמרו חכמי המחקר כי שם דבר כולל שלשתם ולזה

Præter corpus affectiones (700 מלא), quæ a materia sunt, sunt quæ
 fieri et fieri. ex forma: quælibet et potestatis

- I. 1. An. In Materia respectu
 2. An. In affectionem de corpore in Materia velle, v. ג' ה' ה' ה' ה'
 3. An. In affectionem de corpore in Materia velle, v. ג' ה' ה' ה' ה'
 In perceptibilia velle, ה' ה' h' aut in perceptibilia aditum.

- II. 1. An. In Forme et species (quælibet h'g)
 a, מורה היבוס, per velle in Gott.
 b, מורה הדנקות, in 793 (P'P)
 c, מורה הדנקות, per velle in Gott.
 d, מורה החיות, per velle in Gott, in 793 aut 794, in 795
 e, מורה הדנקות, in 793, in 794, in 795

Ab. In forme naturali
 In forme appetitivæ
 In forme vegetabilis
 In forme animalis
 In forme rationalis.

- a, In velle in 793, in 794, in 795, in 796, in 797, in 798, in 799, in 800, in 801, in 802, in 803, in 804, in 805, in 806, in 807, in 808, in 809, in 810, in 811, in 812, in 813, in 814, in 815, in 816, in 817, in 818, in 819, in 820, in 821, in 822, in 823, in 824, in 825, in 826, in 827, in 828, in 829, in 830, in 831, in 832, in 833, in 834, in 835, in 836, in 837, in 838, in 839, in 840, in 841, in 842, in 843, in 844, in 845, in 846, in 847, in 848, in 849, in 850, in 851, in 852, in 853, in 854, in 855, in 856, in 857, in 858, in 859, in 860, in 861, in 862, in 863, in 864, in 865, in 866, in 867, in 868, in 869, in 870, in 871, in 872, in 873, in 874, in 875, in 876, in 877, in 878, in 879, in 880, in 881, in 882, in 883, in 884, in 885, in 886, in 887, in 888, in 889, in 890, in 891, in 892, in 893, in 894, in 895, in 896, in 897, in 898, in 899, in 900, in 901, in 902, in 903, in 904, in 905, in 906, in 907, in 908, in 909, in 910, in 911, in 912, in 913, in 914, in 915, in 916, in 917, in 918, in 919, in 920, in 921, in 922, in 923, in 924, in 925, in 926, in 927, in 928, in 929, in 930, in 931, in 932, in 933, in 934, in 935, in 936, in 937, in 938, in 939, in 940, in 941, in 942, in 943, in 944, in 945, in 946, in 947, in 948, in 949, in 950, in 951, in 952, in 953, in 954, in 955, in 956, in 957, in 958, in 959, in 960, in 961, in 962, in 963, in 964, in 965, in 966, in 967, in 968, in 969, in 970, in 971, in 972, in 973, in 974, in 975, in 976, in 977, in 978, in 979, in 980, in 981, in 982, in 983, in 984, in 985, in 986, in 987, in 988, in 989, in 990, in 991, in 992, in 993, in 994, in 995, in 996, in 997, in 998, in 999, in 1000.

Regl: Alle von Gott geordnete Naturen, welche in den Körpern sind,
 sind von Gott geordnet, sind von Gott geordnet.
 Alle von Gott geordnete Naturen, die in den Körpern sind,
 sind von Gott geordnet, sind von Gott geordnet.

החלק הג' אמרו ויש דבר ואינו נודע • ואמנם נשאר שני חלקים
 שהם החמר והצורה ויש לך לדעת כי יש שמות מיוחדים אל החמר
 להורות על עצם החמר והם כמו גלם חמר גשם גוף • ויש מקרים נמשכים
 לחמר מאשר הוא חמר והם השגותיו כגון אורך רוחב ועומק מקום ענינו
 משוש קטן וגדול • ויש מקרים נמשכים לחמר מצד התחברו בצורה והם
 ה' ענינים שמושגים בה' חושים והם מקרים גופניים כגון הקור והחום
 שמושגים בחוש המשוש והטעם כמו כן המראה שמשג בחוש העין •
 הקול שמשג בחוש האוזן • והריח שמשג בחוש האף • ומכל אלו ג' המערכות
 לא תמצאם מיוחדים אל השם לצד פחיתותם רק מן החלק הב' שם
 מקום ושם גדול • ומן החלק הג' המראה והקול והשגות המראה כל
 מה שמשג בחוש העין והם הצלם והדמות והתמונה והתבנית והתואר •
 והשגות הקול כל מה שמשג בחוש האוזן כגון הקול שיוציא הגוף מצד
 הקשקוש והתקוע והנענעו ובוה נכלל קול הרבור • והנה כל מה שנמצא
 מהשגות אלו הג' חלקים ל"ל המקום הגדול הקול המראה מיוחדים
 אל השם ית' מצד הכתוב יש לנו בהם כאורים בפרקים להסיר כל
 ספק • ויש לך לדעת שיש שמות מיוחדים על הצורה והיא הנקראת נפש
 ויש לה מערכות • המערכת האחת צורת היסודות • והב' צורת הדוממית
 והג' צורת הצמיחה • הד' צורת החיונית • וה' נפש המדברת • וזאת
 היא העליונה והחשובה מכלן ולא תמצא מיוחדים לאל ית' צורת היסודות
 והשגותיה • וצורת הדוממית והשגותיה רק שם צור • ולא צורת הצמיחה
 והשגותיה ולא צורת החיונית והשגותיה שהם כבעלי חיים שאינם מדברים
 שהרי יש לה סגלות בכח שאינם כחי המדבר ולא תמצאם מיוחדים
 לשם ואם תמצאו מלת שאגה ונעירה הם על צד הדמיון לאותם הנושאים
 אותם הסגלות שטעם וה' מצוין ישאג הטעם כאריה ישאג וטעם כי נעור
 ממעון קדשו טעמו כאריה נעור ומלת כנף על צד השתוף הגמור כמו
 שיחבאר • ואם כן לא תמצא מצורת נפש החיונית והשגותיה מיוחדים
 לאל ית' מאשר היא צורה לצומח רק מאשר היא חמר לנפש המדברת
 והנה כלל השמות שיש לנפש המשכלת מיוחדים לשם ית' שהם נפש
 חיים נשמה רוח מצד שהיא עצם נברל מהגוף ויש לה השגות שאינה
 צריכה בהם עור מהגוף כגון הידיעה והבנה והמחשבה והעד על זה
 שהרעות חבדלנה ממקרי הנפש שמקרי הנפש כשיחפעלו בנפש יעשו גם
 כגוף שום פעולה כגון הירוקת לפחדן ואדמות בכושת והרעות אינן כן כי
 כשיחפעלו בנפש לא יעשו כגוף שום פעולה ואלו ראויים להתחכם אל
 השם ית' שהם פשוטים מן הגשמות • ואמנם יש לה השגות מצד חבורה
 בחמר על ידי נפש החיונית והם החמשה חושים שהם משוש ראיה
 שמיעה ריח טעם המדמה המתעורר ונוסף עליהם החלק הרברי •
 ואמנם תמצאו שלשה חושים מיוחדים אל השם ית' שהם הראות והשמיעה
 והריח וכחות הנפש המתעורר והדבר והשאלו לו אלו הכחות אל השם

Substanz der
 Materie ist
 das gar nicht von Gott
 dicke, wohl aber die
 Materie der Affektione
 der Materie als solche
 und als mit der Form
 verbunden.

Von der Natur der
 Materie ist gar nicht von Gott
 dicke, wohl aber die
 Materie der Affektione
 der Materie als solche
 und als mit der Form
 verbunden.

V

ית' והכלים נמצאים בהם אלו הכחות כגון העין והאוזן והאף מהחושים
 ולב ורגל ויד זכף ואצבע וזרוע שהם כלים לכת המתעורר • ויש לכל
 כלי פועל מיוחד לכחות כח המתעורר כגון בקשת הדבר והבריחה ממנו
 וקרבת הדבר והתרחקו מושכל אלו נתלים לתכונות הנפש לכת המתעורר
 שהם הכעס והרצון והפחד והגבורה והאמוריות והרחמנות והאהבה והשנאה
 והרבה כיוצא מאלו ויש כאלו מה שראויים להתיחס אל השם ית' • ויש
 מה שאינם ראויים מצד שהם חסרון אל השם השפה והפה והלשון שהם
 כלים לכת הדברי • והנה כל שם שיהיה חוץ משמות הנפש המושכלת
 וכחותיה שהם כלי עזר הגוף כלם באים תחת ההשאלה • אבל שם שיהיה
 כחו השתוף ויהיה חלק מחלקי השתוף מוסכם לנפש המושכלת וכחותיה
 שהם כלי עזר הגוף אז יהיה אותו השם משבח ופשוט מן ההטעה וכל
 המשתדל לזה החלק גדול המעלה יהיה מתקרב לשם ומעתה נחל
 בכאור השמות על פי הסדר :

Die Namen welche
 der Weltlichen Schule
 und ihren Weisheit als
 Substantia separata zu
 verstehen sind, wenn sie
 von Gott creativ sind
 sind, *improper*; alle dem
 Körper und dem Dasein
 der Weltlichen Schule
 zugehörige sind nicht
 philosophisch.

פרק עשרים מקום שם משותף ענינו הראשון לעסוק הגוף וגבול
 העסוק יקרא מקום ויאמר ג'כ לגבול שאינו מיושב כי
 אם את כל המקום • ונחלקו המעיינים בדעת המקום • מהם אומרים
 הפשוט הרבץ על שטח הגוף ומקיפו מסביבותיו • ומהם אומרים
 שהוא הפנוי שמקיף בעקום וצודקת הדעת הראשונה והשאל יחס המקום
 לדבר שאינו גשמי • מקום המשפט שמה הרשע ומקום הצדק שמה הרשע
 ר"ל במקום המשפט עושני רשע והנה מקום הצדק והמשפט הוא זה
 העולם שהוא בית המעשה ולפי זאת ההשאלה נאמר ברוך כבוד ה'
 ממקומו • חלילה שרוצה בזה אל כבוד נברא שתופש מקום שהמחפלת
 יתפלל כנברא והאמין בזה מאמין בשתי רשויות אלא מאמר כבוד ה'
 ר"ל יפעת השגחתו העצומה שלשם ית' • ומפני שכוון המראה היקרה
 העיר בהסתלק השגחתו יתע' שהיתה תמידית במקדש לשוב על סדר
 קשר מציאות העולם בכללו עד שהשקיף מצד בחינת העולם עצמו כשהגיע
 אל ראשו והבין ממנו בהשקפת עיון מציאות השגחת האל ית' כאלו
 מהענין שהשקיף שכלו לדעת השגחת האל ית' אמונה קיימת אמתית
 הוא מקום האל וכאלו אומר שהשבח והמהלל לשם ית' באמרו ברוך
 הוא מאותו המקום שמורה על השגחתו • ולזה הרמין באמרו אלך אשובה
 אל מקומי • וכזה הענין רצה באמרו הנה מקום אתי ונצבת על הצור •
 ר"ל מעלת השקפת עיון שתשיגני ועל כן אמר ונצבת על הצור • וזאת
 ההתיצבות היא התיצבות מדע ומלת צור ענינה מקור הנמצאים לא שהוא
 ית' גוף תופש מקום חלילה •

Ort, die
 Anzahl Bedeutung der
 Welt (Lust und
 immer Ort, der
 überhaupt nicht
 Welt), der Handlung
 von wo aus Gott will.
 seine Verfügung
 kann wird, die Kraft
 operativen Beziehung.

פרק עשרים ואחד גדול ענין זאת המלה תוספת ומשתתפת
 ככל ענין הרבוי בין בענין הכמות בין בענין

172 (groß), in
 Bezug auf Quantität
 fehlt bei M. in M. (Diction; Menge, Zahl)

Dualismus

2-4!

795

quantitas continua, difonct.
כמות הנתונה, כ' מתפרק

relatio, arith. אריתמטיקה, אפי' in spec. Arith. 1. 78. § 11. 12
מס' (עמ' 77). עם המורה לר. אבן עזרא. ח. אבן עזרא

א"ש
I figura, species qualitatis
תכונות (מאמות)

א, טעיות
מלאכותיות, מלאכותיות, אפי' in spec. Arith. 1. 78. § 11. 12

II טעיות (טעיות) טעיות
* in homine: נפש הנפשית / נפש הנפשית

נפש החיות, נפש החיות, אפי' in spec. Arith. 1. 78. § 11. 12
נפש החיות, נפש החיות, אפי' in spec. Arith. 1. 78. § 11. 12

Arith. de Quina I. 3 § 18. Quia non videtur esse
videtur esse, unde non, ad a. u. n.

Die Kunst eines alle Arten der Befehle der Könige zu fassen, zu
einem Summularium (אגודת המלכות); die Kunst der Schriftsteller zu
einem epitome (אפי' in dem Abficht über lego munda). Ein epitome
Licht ist die Kunst. א"ש in der Vorle der Form in Form und
Mausen; 79 (78) ist die epitome. א"ש in der Vorle der Form in Form und
die Kunst der epitome, die Kunst der Schriftsteller zu fassen, zu
einem.

فوقه فوق auf Kopf, אפי' אפי' فوق, א"ש

und Qualität (Geacht, Hochachtung, Verehrung), von Gott in Bezug auf seine Thätigkeit, die alle quantitative Wirklichkeit.

האיכות אמנם בענין הכמות בשני מיניו בכמות המתדבק ובכמות המתפרק אמנם בכמות המתדבק כגון נטע ארץ וגשם יגדל • ובכמות המתפרק כמו חיל גדול מאד • וכשימצא בענין הזמן בתוספת השנים ויגדל הנערים • ובענין האיכות את שני המאורות הגדולים שהוא באורם • המסות הגדולות בפליאות • ובענין החשיכות והכבוד אשה גדולה • ותאמר בענין המעלה והכבוד מצד צורך הפעולה גם האיש משה גדול • ולפי זה הענין נאמ' לשם ית' ה' אלהי גדלת מאד • כי גדול אתה ועושרה נפלאות • וכל לשון גדולה שבאם בשם ית' הוא מזה המין מצד פעולתו הנפלאות לא שהוא מודה לתוספת הכמות :

אם (Form), versteht von der mensurablen Figur materieller und künstlicher Körper, als von der faktischen Welt, nicht der Anschauung, d. h. der Intelligenz, welche durch die abstrakte, spezifische Differenz sich bei der Schöpfungsgeschichte anzeigt.

פרק עשרים ושנים צלם שם מוסכם לכל צורה המקימת דבר *M. N. I, 1.* בין בתכונה בין במציאות • והצורה המקימת הדבר בתכונה בין היותה טבעית בין היותה מלאכותית • ולפי צורתה המלאכותית נקראו הצלמים צלמים • ונאמ' צלמי מחורכים רוצה בהם צורתם המלאכותית ולתכונה הטבעית רוצה בו באמרו וצלם אנופיהו אשחנו שרוצה בו לתכונה פניו שכבר נאמ' התמלי חמה • וידוע זה שמי שיתמלא חמה ויכעס לא יהיו פניו בצורתם בשעת הכעס וזה מסכים למאמר הפלוסוף שאמ' כי מקרי הנפש כשיתפעלו בנפש יעשו גם בגוף שום פעולה כירוקת לפחדן וכאדימום לבישן • אמנם מה שאמר ה' בעיר צלמם תבוה אינו רוצה לתכונה האברים רק לנפשם שהיא מקימת אותם במציאותם ומנהגת אותם כי הביון לא יפול רק על החלק המעולה שנמצא בעצמו והמשילו בתלום לפי שבשעת החלום נראה יש ואחרי הויקעה נראה אין • ומתבאר הדבר מסופו כי הוא אין כן צלם הרשעים יתבוה בעודו בעיר (שהוא משל על הגוף) מסופו והוא אחרי הפרד מהגוף בשביל העונש העתיד לבוא על נפשו והוא הכרת זוהו הביון המשיג לנפש בעודה לגוף שלא מיושר פעליה השיגה משלורת העולם הזה רק לצד ששמה כלל השגחתה לקיום הגוף והנאותו ותאותו ולא השגיחה לקיום עצמה שהוא קיום העולם הבא ועל כן אמ' ה' בעיר צלמם תבוה ר"ל אחרי ששמה כלל השגחתה לקיום הגוף מצד זה ישיג לה הביון כי לא יהיה לה השארות אחרי המות ולזה החלק השכלי רצה באמרו נעשה אדם בצלמנו כדמותנו בצלם אלהים ברא אותו מפני שכל הבריאות שנבראו במעשה בראשית לא רצה בכל בריאה ובריאה התואר שלה רק לענין עצמי שבו יבדל משאר הבריאות והנה אמר הדשא הארץ אינו רוצה רק לנפש הצומחת לא לתואר וכאמרו ישרצו המים רצה לנפש החיונית וכן תוצא הארץ נפש חיה • שבה נבדל מן הצומח וכן באמרו נעשה אדם בצלמנו רצה על החלק השכלי שבו נבדל מן הבהמות שאם לא כן מה הפרק שנתן בין האדם ובין הבהמה כמו שהבדיל בין התי ובין הצומח בנפש החיונית באמרו

נפש חיה וזה מראה שלא רצה במלת צלם רק נפש המשכלת שבה
 נברל האדם ואפשר לומר בעבור היות צלם שם משוחף על כן אמו
 כדמותו מפני שכנו בצלמו עדין לא הוציא לאור הכאור מפני שכל
 הצורות הן צלמיו מצד הקנין על כן אמו כדמותו ר"ל צלם שהוא
 מחקיים בעצמו בלי צורך הגוף כדומה לו באחד הפרושים אע"פ שאין
 צורך כי היותו עומד בעצמו עולה לנו מדיון החקירה וידוע שמלת
 דמות שם נגזר מדמה ואינה שם עצם כמלת צלם אבל צוחן דמיון דבר

*Unterschied zw. Werk
 als und als
 der Begriffe von
 Ebenbilder Gottes am
 Menschen.*

כל

*פרוש
 פירוש*

דבר בין בעצם בין בענין שידמה זה עם זה ואם כן מלת הכונה
 שהוא כפל לשון שמה שיורה שם צלם יורה שם דמות וא"כ על פי
 סגת האומרת צלם כדומה לו ר"ל עומד בעצמו לא יתכן כי לא היתה
 תכלית הכונה בדמיון בכריאת הצלם לבד רק על חבור הצלם עם הגוף
 כי כן אמו נעשה אדם בצלמו ומלת אדם תואר מתואר מאדמה
 ובאמרו כדמו חנו שב אל שניהם לא אל הצלם לבד כי לא אמר אעשה
 צלם כדמותי ובי"ת בצלמו ב"ת העור וגם האומ' שבמלת צלם רצה

כ

הצורה ובמלת דמות פעליה שהם בלי אמצעות כלים למעשי השם
 כיוצא בראשון שמשויב דמות על הצורה לבד וגם האמר שבמלת צלם
 רצה הצורה ובמלת דמות החמר מה טעם כ"ף הדמיון במלת כדמותו
 רק יהיה הרצון לצד דמיון ההנהגה ור"ל כמו שאנחנו מנהיגים כך יהיה
 היות מנהיג מצד מעלתו מה שלמטה ממנו וזהו הרצון באמרו וירדו
 בדגת הים ובעוף השמים ר"ל אופן הממשלה והרשות שלו עליהם מצד
 היותו מנהיג כי כל מנהיג שולט כמו שאמ' ותחסרהו מעט מאלהים
 וכבוד והדר תעטרהו • תמשילהו כמעשה ידיך כל שחה תחת רגליו •
 ולזה כון באמרו בדמות אלהים עשה את האדם • ר"ל שלם בהנהגה
 שלא היה כמו הנולדים שעדיין לא יצאו לפעל והעד על זה שאמ'
 ביום ברוא אלהים אדם ולפי זה הפי' יכון אות ב"ת במלת בדמות
 שרצה דמיון הנהגת המלאכים והעד על זה שאמ' אלהים שם השתוף
 אבל במלת כדמותו מפני שנכללה ההתחלה הראשונה בא כ"ף
 הדמיון • והנה באמרו בצלמו הוא קנינו אל כל על כן בא כדמותו
 באות כ"ף שלא תשהה • ומה שאמ' ויולד כדמותו כצלמו • באה מלת
 דמות בב"ת ששתי ההנהגות שוות ומלת צלם בכ"ף כי לא היה צלם
 אדם הוא צלם שת • ואם לא יהיה שם צלם לנפש משכלת רק לצורת
 התאריית מכלל שאר בניו הנולדים לו לא היו כצורת אדם התאריית
 ומי שכון שהוא מרמז על צורה התאריית ופרשו כתבנת שאני נראה
 כמראה הנבואה אך ^{לפי}משיל המורגש שיש לו מציאות חזקה במדומה
 שאין לו מציאות רק בדמיון • גם המפרש שהוא מרמז על תואר הכבוד
 שנאמר עליו כמראה אדם עליו מלמעלה אי אפשר מפני שצריך שהיה
 האחד עקר שיתדמה האחר עליו • אבל בזה כל אחד עקר שיתדמה
 האחר עליו וזה אי אפשר ועוד שהוא על דרך משל במעשה מרכבה

ויבחר און, ואע"פ אומר

כנוי, pronomen suffixum.

שם נגזר, ששת"ק, derivatum.

שם צדק, גאל, primitivum.

שם צדק, Er die Duos.

שם צדק, תנארי מתורג' מן, mi daron uku... (אדא)

צ"ח העצור

כ"ף הדמיון

תכלית הכוונה

אויף די זאצן לייט. וועלכע, ווייניג און ווערנט אפ. דאס נען
וואונדער. עס ווייט נאך פאר אפ, אין דעם א זעלבס (געזענדע, לויט
פאר אפ) די מינישע פראדעקט פאר אפ, און די זאצן די
צדק, אפ מ. מיט אפ פאר אפ: דעם זעלבס, וועלכע זיך אפ אפ
די זאצן (דאס פאר אפ) אפפאלט. דאס זעלבס - א זעלבס.
אפ מיט מ. זעלבס, אין דעם זאפ די זאפ פאר אפ אפ אפ אפ אפ
ההשגה השכלית, זעבן די זעלבס.

שם חסות, ז. זעלבס, nomen homonymum (acquiratum).

שם חסות, nomen synonymum s. univocum.

שם חסות, nomen amphibolum.

דברי ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ

אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ
אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ

172. אף אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ
אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ

אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ

* אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ
אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ

הומונימיא ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ

ד. מנימיא ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ

אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ
אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ
אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ

אין אף ר' אהרן י, ובראשית ובראשית, ואם אתה עב. פ

כפי שיחבאר • גם האומ' כי משה אמ' בעדו ובעד אנשי דורו שאדם הראשון היה בתבנית תואר שלנו אי אפשר כי אלו היו מספקים אנשי דורו בצורת האדם עוד הרבור אינו מחכם:

התואר (Gesicht) von der sinnlich wahr nehmen kann. Ansehung von Eigenschaften der Dinge, selbst vom Klang, von Tactgefühl, von der geistigen Vorstellung, von der rein-ideellen Welt. Das Wesen selbst ist die der Welt der Dinge, die der Welt der Menschen, die der Welt der Götter aufsteigt.

פרק עשרים ושלושה תמונה שם מוסכם לצורת הדבן המתואר **M. N. I, 3.** פסל וכל תמונה ונופל על תכונת אי זה

דבר שיהיה אע"פ שאינו חמרי כאמרו ותמונה אינכם רואים זולתי קול באמרו זולתי מכלל ששם תמונה נופל על הקול והעד על זה שאינו נופל על צורה התאריית לבד באמרו פסל וכל תמונה ולא החריש בזה אלא בעד מה רוצה לומ' כמלת תמונה והוא כל אשר בשמים וכל אשר בארץ שהיא תמונה התאריית מכלל ששם תמונה נופל חוץ מהתמונה התאריית ואם כן הדבר, כל דבר שמושג באי זה הרגש שיהיה תכונה הענין ההוא המושג נקרא תמונה ואפי' המושג בדמיון אע"פ שאין לו מציאות חוץ לשכל כאמרו יעמוד ולא אביר מראהו תמונה לנגד עיני • שהרי אמ' בסעפים מחווינות לילה כל שכן הדבר האמתי המושג בשכל יאמר עליו תמונה וזה הוא הנרצה באמרו ותמונת ה' יבט: ר"ל על ההשגה השכלית • ועדק החכם ר' משה בן מימון ששם שתוף זאת המלה מצד הספוק מר' שמואל אבן תבון ששם שתוף זאת המלה מצד ההשאלה כמלת ותמונת ה' יבט מפני שהמספק אהי המוסכם ולפי זה הענין יהיה אמרו אשבעה בהקיץ תמונתך שאין זאת היקוצה אחרי התמונה שאין הנה זכרון כי היה שוכב אלא רוצה על החלק הנשאר אחרי המות כצאתו מן הבח אל הפעל ותהיה ההשגה שכל בשכל לא כאשר מורה הפסוק הקודם לאותם האנשי שחלקם בחיים ואינם מודים על החלק הנשאר אחר המות וזו היא ההשגה שהשיג משה בהיות עדין נפשו בגופו ותמונת ה' יבט • ופי' הפסוק כך הוא אני בצדק אחזה פניך • ר"ל על ידי צדק שאעשה אשיג מציאותך ר"ל כחתי לכל דבר חקו מה שיש בכחו לצאת לידי פעל • ושם פנים שם משותף נאמ' על המציאות וזה יביאני שאחר המות אשבע אמחתך וזהו הנרצה באמרו אשבעה בהקיץ תמונתך:

7
27

לכת
בענין

פנים

פרק עשרים וארבעה מראה שם • נאמ' למה ששיג חוש העיין **M. N. I, 4.5.** כמו שאמ' יפה מראה • וירא והנה באר

בשרה • ויאמר לענין המושג בשכל ולב' ראה הרבה חכמה שהחכמה אינה נראית בחוש העיין רק בתבנת הלכ ומוה הענין כל ראייה מיוחסת לשם ית' שהיא השגת שכל והבנתו כאמרו ויראו את אלהי ישראל • וכן ומראה ולא בחירות ר"ל השגת שכל בשכל • וכן כל ראייה או הכיטה וחזייה שבאות בשם כלם השגת שכל כגון ויראו את אלהי ישראל • ויחוו את האלהים • ותמונת ה' יבט • שמענין ראייה מצאנו ולכי ראה

וילג' י"ב. וי"ב.

13

השגת

ראיה

ראיה

נראה (Object und Subj.)

הרבה חכמה • וחזויה באמרו הרבר אשר חזה • שהדבור מוכן ואינו
 נראה • ומענין הבטה • והביט אל עמל לא תוכל • שהעמל אינו נראה •
 לא כן במראה אליו אחרוץ • שענין זאת המראה נופל על החידוה ^{מראה} ^{M. N. 2, 36}
 המושגות במראה הנבואה באמצעות הרמיון שהסירם מהשגת משה שהם
 אמצעיים בין השם ובין הנביאים ולא כן עבדי משה ^{שפה} אל פה
 דבר בו • ר"ל בלי אמצעי אשר הוא בשכל • ושם מראה מלשון
 מראות הצובאות שבאמצעות המראה משיג האדם ענינים • וכל ראייה
 שתמצאנה מיוחסת לאל ית' ויסתת היות להשגת השכל יהיה, ואם לא
 יספיק, לך בכל המקומות, רק יהיה להשגת חושיית בקצת אותן המקומות
 ויהי רצונו להתחדש ענין שמראה על עוצם ההשגחה הוא הנקרא כבוד
 השם שהרי גלה זה הענין הכח' במקומות מה שהעלים במקומות
 באמרו כי היום ה' נראה אליכם • ובמקום אחר אמ' וירא כבוד ה' •
 וכן יהיה הרצון באמרו ויראו את אלהי ישראל • ר"ל כבוד אלהי ישראל
 לאחד הפרושים • שהוא לענין השגתו ית' מצד השגחתו וכנה ההשגחה
 המיוחסת לעולם השפל בשם רגלים כאשר אמ' ותחת רגליו כמעשה
 לבנת הספיר כאשר יחבאר:

jung der Verhens) von
 allem Nichtbaren und dem
 allem Geistes-Vertrauen,
 off von Gott als dem Blick
 der geistigen Erkenntnis na-
 mentlich von der rein in-
 allen vollen Erkenntnis
 (die Kaffeltheorie) aus
 von der durch die Spiegel
 klar der Fantasie vor-
 mittelbar (die Kaffel der
 Propheten — in der
 Welt, wo die Anschauung
 einer sinnlichen Anschauung
 unangenehm ist, unmittelbar
 der Welt gleich,
 von der Form der göttl.
 Vorstellung — ist die
 Vorstellung Gottes über die
 Niederwelt.

מראה
M. N. 2, 36

מראה
M. N. 2, 36

פרק עשרים וחמשה קול מוסכם למה שישמע באון כגון ויהי
 קול השופר • ויאמר על המאמר והקול
 נשמע בית פרעה • וכן אם לא יאמינו לקול האות הראשון • פירושו
 למאמר • וכן ושמעו לקולך • שפירושו למאמר • כי לא היתה הכונה
 להשמעות הקול וכן יהיה הרצון באמרו וישמעו את קול ה' אלהים
 מתהלך בנג • אין פירושו קול הליכתו כי השם ית' אינו גוף רק הוא
 רוצה על המאמר שקדם מאוחרתו באמרו מכל עץ הגן אכל תאכל •
 ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו • שפירושו שלא תאכל האכילה
 מעץ הדעת לבד רק שיהיה מספיק אכילתו מפרי שני העצים • ויהיה
 מתהלך נשוא על הקול כמו ויהי קול השופר הולך וחוק מאד • ושעם
 מתהלך • מחפשט ויוצא לידי פועל ענין האוהרה בנג ממד שאירע
 ויהיה הענין האדם ואשתו כשנפתחו ואכלו מעץ הדעת לבד ולא
 השגוהו להספיק אכילתם משני העצים לא שמו לב לענין האוהרה •
 עד שמאכילת עץ הדעת הרגישו למערומייהם ועדיין לא שמו לב עד
 ששקעת חמת התאוה לעת הצטנן רוח היום כאמרו לרוח היום • ואמר
 מה זה ועל מה זה בדבר שלא היינו משיגים קודם שנתחד האכילה
 מעץ הדעת עתה אנחנו משיגים כשיחדנו האכילה מעץ הדעת לבד
 אין זה אלא שמקודם לכן היה גובר החלק השכלי • כשהיה העסק
 בענינים הגופניים לקיום המין וצורך ההכרחי ולא היינו צריכים להשגת
 בענינים המפורסמים • ר"ל להסכים הסכמות טוב ורע ר"ל לגנות ענינים
 ולשבח ענינים (והנביאים יוכיחו בהחבר שפע השכל עליהם ומאחר)

Sip (Kleinmal) von
 der hörbaren Stimme
 von der Rede und ihren
 Inhalt, in der Geschichte
 der Kundentafel Gen. 3,
 8, von der in Weisheit
 nicht zu trennen göttl. War-
 scheinung, nicht von einem
 Behauptung allein zu offenbar
 dass den Geist der Kunde
 nach der Heiligkeit der
 Bewusstseins der Seele
 und zur Liebe zu ver-
 binden.

מראה

מראה

מראה

מראה

הנהגות על בני עיר קהלנו ופירושם

הנהגות = 2 תנאים

» כמו שיש בזה, וכל מי יודע
הנהגותינו וכל מי יודע

הנהגות, ומה שיש להם להשגיח עליהם, וכל מי יודע
הנהגותינו וכל מי יודע

הנהגות = הנהגות, ומה שיש להם להשגיח עליהם, וכל מי יודע

הנהגות, ומה שיש להם להשגיח עליהם, וכל מי יודע

שנתיחדנו באכילה עץ הדעת ונשינו להשיג לענינים הגופניים לתאבון
 לחד בלי צורך הכרחי (כי זהו שמביא חקנת המפורסמות לגנות ולשבח)
 ומהשגת הפחות הרגישו ערך מה שנעדר מהם מיד ננע כלכם ענין
 האוהרה או/מה היתה תכליתה וכעת שנגע כלכם ענין האוהרה כאלו
 אז שמעו אותו כענין ושבח עד ה' אלהיך ושמעת בקולו • וכיון שנגע
 כלכם ענין האוהרה נחכאו מפני בשחם • מיד ויקרא ה' אלהים אל
 האדם • ונת החבאה לא היתה מצד שהיו ערומים כאמרו ואירא כי
 ערום אנכי שהרי תפרן עליהם עלי תאנה ועוד מה היה להם לחוש
 בדבר זה שהרי מקודם לכן לא השיגם ננאי מזה מצד שהיו ערומים • אמנם
 תהיה הכונה באמרו כי ערום אנכי ר"ל בלתי סמוכה למלת ואירא ור"ל
 באמרו כי ערום אנכי ר"ל ידיעתי עתה שאני ערום שהוא מוגנה ממה
 שלא הייתי משיג קודם זאת ערותי שנטייתי אל ידיעת המפורסמות
 וסבת ידיעתם לא היתה לי לא מצד המרי שמריתי ויחדתי האכילה
 מעץ הדעת והצרכתי לגנות ולשבח זהו טעם טוב ורע • ולא הספקתי
 אכילתי משני העצים וכאלו אמ' אני בוש מצד שנמצאתי עברייין על כן
 ואחבא • הנה נתבאר שמלת קול ה' אלהים הוא מאמר מיוחס אל
 השם וכל קול שחמצא מיוחס אל השם אינו כמו שיוציא האדם הקול
 שהוא ית' אינו גוף שיהיה בעל ריאה שיצעק וישמע קולו חוצה מעצמו
 מיוחס אליו כמו שחאמו ומטה האלהים • ויש לנו מקום לבאר זה
 הענין :

*Dieses Wortes Erklärung
 von Ketzern die behaupten
 die Auferstehung von dem
 Todten ist die Nachfolge
 der Schrift ist hat auch
 den Nutzen die Vermeidung
 der Spekulation und
 die Prophezie zu erklären
 schenkt die tiefen Schrift
 durch aus der Bedeutung
 der Glaubensgeheimnisse*

פרק עשרים וששה אמנם השתדלותינו בבאר אלו השמות הוא
 לצד העלה שהזכרנו בפרקים הקודמים שהעלה
 היא לתקן פשטי הכתובים שלא יהיו עומדים כנגד השכל מה שהורה
 עליו המופת מהרחקת הגשמות וממשיגי הגשמות ויש ג"כ תועלת
 אחרות • ואלו הן שאם השכל הורה במופת הרחקת הגשמות ומצאנו
 מאמר נבואי עומד כנגדו בפשוטו שקר הוה תבונת הנביא לפי הנראה
 מצד פשוטו עד שיהיה עומד כנגד השכל אלא הנרצה בענין אותו
 המאמר ענין אחר וזלתי פשוטו עד שלא יהיה המכוון מאותו המאמר
 עומד כנגד השכל • והנה בזה ג' תועלות • האחת להישיר מה שהורה
 עליו השכל עד שלא ימצא סותר מצד הנבואה • והתועלת השנית שאם
 נתוכח כי אותו המאמר לפי פשוטו כנגד השכל ושקר שיהיה הנרצה
 מאותו המאמר צד פשוטו אמנם יש לו ענין אחר צריך לבאר מה היה
 הענין המכוון אל האמת כי כל השתדלותינו למצא האמרת ונמצאנו
 כמוכרחים בזה שהוא מאמר נבואי וצריך לתבאר כי אינו סותר פנת מה
 שהורה עליו השכל ולתבאר מה המכוון ממנו • והתועלת השלישית
 שאם יתבאר לנו המכוון ממאמר הנבואה שהוא ענין זולתי פשוטו הנה הוא
 דבר נעלם וסתר תורה ובהתבארו יהיו לנו תועלות גדולות בסודות האמונה :

אמצע
י"ג
אמצע
י"ג

י"ג

von (Seele) von der empfindlichen Seele der Thiere und die vornehmlichste der Menschen mit dem Leben zu verbinden. Ruhe, Aufheben von Bewegung im At- und in der Rede (von Gott), Wille, Wohlgefallen (so fast immer wenn von Gott).

פרק עשרים ושבעה נפש מלה משתחפת • ענינה הראשון לנפש

M. N. I, 41.

החיה הכוללת כל מרגיש כל אשר בו נפש חיה ויהיה שם הנפש המדברת אשר באדם כמו ונפש אדם • ויהיה על החלק הנשאר אחרי המות • והיה נפש אדני צרורה • ויהיה בענין המנוחה אחרי הטורח והעמל וינפש בן אמתך והגר • ויהיה בענין הרצון אל חתנהו בנפש אויביו • ועל פי זה הענין ר"ל ענין הרצון יהיה מזה שבא מענין נפש על השם ית' אין נפשי אל העם הזה • ר"ל אין חפצני ורצוני • כלכבי וכנפשי יעשה • ואמנם החכם ר' משה הביא בענין הרצון שבת וינפש ר"ל נשלם רצונו והויה כל חפצו • וכן פי' במלכת ותקצר נפשו בעמל ישר' ר"ל פסק רצונו מעונות אה ישראל • וכן פי' ר' יהודה האבל ג"ל נמעט רצונו והפצו מלענותם עוד יותר בראות ענין ועמל ישראל שנעברו ונתענו בפרך חחה יד העמונים • וכנראה לה

Main... lada Abel

שאלו שתי המלות שחיהם מצד ההשאלה מהענין הרביעי • וכמו שהשאלה לו השביתה ואינו שביחה אחרי הטורח והעמל עד שישגי לו הפעלות שגרי נחבאר שבמאמר נכרא העולם ומצאנו השביתה על המאמר וישבתו שלשה רעי איוב • יהיה גם כן אמרו וינפש פסוק יקר מן המאמר שכן אמ' שבת וינפש לא מנוחה אחרי הטורח והעמל אמנם השאלה לצד פסיקתו מענין המאמר ואותו המאמר הוא שם על הרצון או היווה מאמר מיוחס אליו כמו שיחבאר • אמנם אמרו ותקצר נפשו בעמל ישראל פי' קצרה שביחתו ושקימתו בעמל ישראל מלרחה אותם בענין למען ציון לא אחשה ולמען ירושלם לא אשקוט :

אשקוט

פרק עשרים ושמונה חיים מלה משתחפת • נאמרת לכל חי נוון

M. I, 42

Leben, mit besonderer von der Weisheit wegen der weltlichen (weltlichen Wahrnehmung) und von Gott, überlegen von der sinnlichen Wahrnehmung als Kraft nur der physischen Lebens.

ומרגיש מכל החי ויאמר על ענין הרפואה ויהי מחלוי • ויקרא הבשר בלתי מבשל כי אם חי • ויאמר על המים הנובעים שהם מחוקים יצאו מים חיים • ואמ' ירפאו וחי • ר"ל שיהיו מחוקים • ותקרא החכמה חיים • חיים הם למוצאיהם וכמו שיקרא החי ממנו חי מצד היותו מרגיש כן תקרא החכמה חיים מצד השיגה ענינים שיש בכחה להשיג ואין השיגה ההרגש כהשיגת השכל ושם חי יאמר בשניהם כשהף על צד הספקן ומוזה החלק האחרון מלה חיים שבאה בשם ית' :

פרק עשרים ותשעה נשמה • שם נאמ' על הכח אשר בו מתנשם

Lebensgeist, vernünftige desse. Das Mensch eth. mit und sich bewegt, von der Rede, insb. wenn von dem Verstand. Wenn von Gott, in der Rede der Intellektus gegen sich und der menschlichen in Energie tritt oder die Rede das Wort.

האדם ר"ל רוח החיים שבה יתנווע האדם וזהו אשר נשמת רוח חיים באפיו • ונאמר וימות לבו בקרבו עד אשר לא נותרה בו נשמה • ונשמה לא בשארה כי • ויאמר על הדבר ונשמת מי יצאה מוכן • פי' דבור • ויאמר על השכל שבו משחכל האדם נר נשמת אדם חפש כל חדרי בטן • כי החפוש אינו רק בשכל • וזאת

האדם ר"ל רוח החיים שבה יתנווע האדם וזהו אשר נשמת רוח חיים באפיו • ונאמר וימות לבו בקרבו עד אשר לא נותרה בו נשמה • ונשמה לא בשארה כי • ויאמר על הדבר ונשמת מי יצאה מוכן • פי' דבור • ויאמר על השכל שבו משחכל האדם נר נשמת אדם חפש כל חדרי בטן • כי החפוש אינו רק בשכל • וזאת

In diesem Capitel ist die M. meistens auf gewisse Weise, obgleich in - Malton,
aus der Platon'schen Logik und die gewisse Eigenschaften der Logik in Kap. 22 = 67 mit
mit zusammengefasst. *א. א. : תולת לל אריל : תולת לל אריל*

העקר העיקרי או האבן אחר *א. א. : תולת לל אריל* , תולת לל אריל אחר השוה
העקר העיקרי או האבן אחר *א. א. : תולת לל אריל* , תולת לל אריל אחר השוה

אשר אליו נבואה הנהגה אפילו אליו נבואה אחר השוה. *א. א. : תולת לל אריל*
הנהגה אחר השוה, *א. א. : תולת לל אריל* , תולת לל אריל אחר השוה.
הנהגה אחר השוה, *א. א. : תולת לל אריל* , תולת לל אריל אחר השוה.
הנהגה אחר השוה, *א. א. : תולת לל אריל* , תולת לל אריל אחר השוה.

לכל די - תולת לל אריל *א. א. : תולת לל אריל* , תולת לל אריל אחר השוה.
תולת לל אריל *א. א. : תולת לל אריל* , תולת לל אריל אחר השוה.

u. Geist hat?

quadernigen - der hat ja
den Tric. Geist haben, an ihm
wird, in ihm der Geist der Seele
u. der ist 1, ^{empfangen} empfangen
wird ja. Objekt 2, ist bei ihm
oben also haben? und allen
dem haben, so ist haben in haben

ist nicht, dass es Gottes Lenzel
der Geist Gottes in dem haben?

u. die zu haben ist haben. Das
ist haben. haben da eine haben
in dem haben. haben bei haben

u. Aber nicht haben, u. nicht haben
als in haben wie ein haben das haben
das haben, haben das haben. haben
wird, da immer haben das haben.

haben in dem haben, haben haben
das haben, haben u. immer haben. haben
u. haben in dem haben, haben haben
an zu haben das haben haben. haben
wird in haben, haben haben haben
wird, haben mit haben haben haben.

haben haben haben. haben haben
Das haben haben. - haben: haben, haben haben
haben, haben haben, haben haben, haben
haben haben. haben haben haben haben
haben haben

o, haben haben haben. haben haben
o, haben haben haben, haben haben haben haben
haben haben haben, haben haben haben haben
o, haben haben: haben, haben, haben.
haben haben haben haben.

כסדר הזה *influentia diuini intellectus agentis.*

C. immobilitatis, n. actioij.

הנהיגו, puritas intellectus

יש קצת מה שכתבתי:

כי

*הנה אהיה משפט זה נכונה, וכן. מה שהוכרתי, דבר
אז. א.ב. היה נכון ואצרכו על כל הנהגתו בעל המופת,
הוא על מה שכתבתי, זה הנהגתי.*

*הנה אהיה צריך זה א.ב. ב. נוסף אחד, על מה שכתבתי
אז. א.ב. מה שהוכרתי על מה שכתבתי על מה שכתבתי
ענין.*

המלה לא מצאנוה רק מיוחסת אל מין האדם וענינו אמרו כל אשר נשמת
רוח שב אל האדם • וכנראה לי שזה השם מוסכם על נפש המשכלת
אמנם מצד היות רוח החיונית שבאדם והדבור שהוא סגולת האדם ר"ל
מכדילו מכח הנפש וקראו כשם נשמה והוא ג"כ שפע השכל ששופע
באדם ומוציא שכל האדם מן הכח אל הפעל • ונשמת שדי חבינם •
ומזה הענין כל מה שבא מענין נשמה מיוחס אל השם ית' וקצתה לפי
הענין השני שהוא הדבור ומה שאמ' מנשמת אלוה יאבדו ר"ל מדבור
אלהי • מנשמת אל יתן קרח ר"ל דבור ותמס מסותו ג"כ על ידי דבורו כמו
כן ישלח דברו וימסם :

פרק שלשים רוח • מלת רוח משתתפת בענינים רבים ימצא האוויר
M. I, 40. היסודי • ורוח אלהים מרחפת • ותמצא בפאה לארבע
רמות השמים • וימצא על הרוח החיונית כל אשר רוח חיים כאפיו •
וימצא על החלק הנשאר אחרי המות והרוח תשוב אל האלהים אשר
נתנה • וימצא על דעת איש אשר רוח בו • וימצא על שפע הנבואה
ותנח עליהם הרוח • וימצא על הרצון רוחי זרה לאשתי • אל אשר
יהיה שמה הרוח ללכת • פי' הרצון • וכן הניחו את רוחי • וכל שבא
משם רוח מיוחס על השם ית' הוא מאלו שני הענינים ר"ל שפע הנבואה
ועל הרצון :

פרק שלשים ואחד ראה • ענינו הראשון על השגת חוש העין
M. I, 4. ראה פניך לא פללתי • והושאל להשגת השכל
ולבי ראה הרבה חכמה • שהחכמה לא תשגו בעין **ע** רק בשכל ועוד
שאמרו ולבי ושם לב משותף לשכל כמו שנבאר ראו דבר ה' שענינו
הכיני • ראיתי בלבי • והלב אינו רואה רק מכין • ואמנם לפי טבעו
הענינים הראיה המיוחסת אליהם; אם יהיה טבע הענין המושג שישגו
בהשגת המראה הנה ענינו ראיה ואם יהיה ענינו שיוכן שיהיה ענין
הראיה הכנה כמו שנקדם לנו • ואין דעתנו שהמראה אם יושג הוא
בראית עין אם כן השם בעל עין כי השם ית' רחוק מהגשמות • אמנם
דעתנו על אי זה צד שישגנו אותה ההשגה תכנה ראיה והיא השגת
המוחשים ולא תרמה [השגת המוחשים ולא תרמה] השגתנו [הרומות]
בהשגת השם ית' כי אנחנו משיגים בכלים והשם ית' לא כן • אם כן
הראיה הנאמרת עלינו ועל השם ית' בשותף השם לכד ולא תדמינה
שתי ההשגות • וזה יבאר בפרקים הבאים בענין ההשגחה וכיצא בו
מלת חזה • והביט • ענין הכנה ארדה נא ואראה • וענינו הכנה • כי
כבר אמ' הכצקתה :

רוח (H. A. G. d.)
wird von dem
von der unentwickelten
Icke von dem prophet.
Willeh (in den beiden
Lezten Bedeutungen
wenn er von Gott
wird)

ראי, ארדה, הביט
von dem durch keine
mittelbar zu Kennen
desse kann.

Quelle, Aug.
Wahrnehmung mittelst
der Augen. Auges, von
Gott. Wahrnehmung und
Hülfes Aug.

19, d.
17, d.
Ergl

M. I, 44.

לעינים • ונמצא לענין השגחה הראיה • ועיניך שים עליו • ואשימרה
 עיני עליו • שר"ל ראיתי שהיא ההשגה ומה שבא משם עין מיוחס אל
 השם היא העזרה כמו שנאמר הנה עין ה' • שענינו עזרתו שלשם •
 וענין השגחה והיו עיני ולבי שם • עיני ה' אל צדיקים • ובאר זה באמרו
 עיניו יחזו עפעפיו יבחנו בני אדם • וכן פקח עיניך וראה • ר"ל
 התעוררות ההשגה להשיג חלילה שיש לו עין מפני שאינו גשם והנה
 חכנה ההשגה לפי טבע המושג שהמראה לא יושג רק בראיה :

פרק שלשים ושלשה מלת שמועה משתתפת חמצא לענין שמעו
 האזן כמו קול ענות אנכי שומע • וישמעו *I, 45*
 את קול הנער הלוי • ויאמר לענין קבלה והיה עקב תשמעון • ואם לא
 תשמעו • ונמצא לענין הבנה ונתח לעבדך לב שומע • וכל שמועה
 שבאה על השם ית' היא לפי הענין הראשון ר"ל ההשגה שבה ישיג
 הרברים הנשמעים בקול שהוא איכותם • ותכונה בשם שמועה שהשם ית'
 אינו גוף שיהיה בעל און • וממנה תבוא לענין קבלה שמעה ה' צדק •
 שמע ה' תחנתו • אינני שומע • ויבוא בענין הבנה לשם ית' הקשבתי
 ואשמע • כל מה שבארנו במלת ראיה הוא אשר נאמר במלת שמועה
 כי השמועה תפורש לפי טבעי הענינים שתיוחס בהם השמועה אם יהיה
 קול נשמע תפורש השמועה שמועה ממש • ולא שישגי השמועה באון
 כי השם ית' אינו גשם אמנם על אי זה צד שישגי הקול אותה ההשגה
 תכונה בשם שמועה ואין דמיון בינינו ובינו ית' בשמועה רק בשם לבד •
 ואם תהיה ענין קבלה תהיה ענינה שיענה על שאלת השואל או לא
 יענה ועל ענין השגת השכל הקשבתי ואשמע לא כן ידברו • וכל מה
 שבארנו בחוש השמע הוא הדין בחוש הריח לא פחות ולא יותר ואזן
 ענינו ידוע והושאל על ענין השמועה מי בכס יאזין זאת • שפי' ישמע •
 וכן נמי האוזנה עמו תורתו וכל מלת און מיוחסת אל השם הוא השאלה
 על ההשגה שבה ישיג הנשמעים כאמרו הט אונך • ולא האזין לכם
 פי' ולא שמע :

פרק שלשים וארבעה יושב • ענינו הראשון על ישיבת האדם
 יושב המלך על מושבו • ובעבור שהישיבה *M. N. I, 11*
 מורה להנחת הדבר מבלי השתנותו יותר מכלל הגופניות על כן השאלה
 לכל ענין מחמוד קיים אפי' שאינו גוף כמו וחגישון שבת חמוס ר"ל
 התמדת החמוס וכן אמרו וצדקה בכרמול תשב • ולפי זאת השאלה
 יהיה ענין אמרו ויהודה לעולם תשב • ענינו התמדה וקיום וכל ישיבה
 שבארה בשם ית' כאמרו וה' לעולם יושב • ר"ל מחמוד וקיים ובעבור
 היות כל הנמצא משלב קצתו בקצתו וכל הפעולות תפסקנה עד הגלגל
 והן הוות ונפסדות והגלגל מחמוד בתנועתו ומורה להתמדת מצויאותו

*אין עין, אהרונג, ורנח
 men; verstanden von
 Gott: göttliche Wahr-
 nehmung dessen, was
 bei den Menschen ist.
 Ich der Herr und ich
 Ich, von Gott: mehr
 physische Beziehung
 der durch Wissen ist
 Innerer Gehör von
 mittelbar göttlichen
 Apparaten wie beim
 Gehör. Erhöht sein
 Gemüth.*

*20. sitzen; ruhen
 bestehen, beharren ohne
 Veränderung von Körper
 und untödt. Daraus auch
 von Gott der im Himmel
 sich d. i. d. Sphäre zu
 hat in unempfindliche Abfah-
 rten aller Veränd. und ist
 (Maimon).*

75 73 8 59, auf selbe Weise wie vorher

אין, die Himmelskugel (siehe Maimonides).

אין is Maimonides.

x Siehe ein hebräisches Buch. Ist ein Buch 'ה' אבן ספיר
אבן אבן. Aber das Buch ist falsch. ...
hmm

γ Siehe ein Buch über die Maimonides ab. das andere ist
Kolumbus oder ein Buch über die Entdeckung, so die Linné
für Rausch.

Maim. ein Buch über die Maimonides. Ist ein Buch
Linné über die Entdeckung der Welt. Ist ein Buch
über die Welt; in dem Buch ist ein Name afon Linné
über die Welt?

ית' נתיחסה התמדת מציאותו אל השמים כשם ישיבה • כאמרו היושבי בשמים • יושב בשמים • וכן אמרו היושב על חוג הארץ • הוא על הגלגל כאמרו וחוג שמים יתהלך ור"ל שפעולות הארץ נתלות על זה החוג והחוג מורה להתמדת מציאותו ית' שנותן הכל לא לפי דעת החכם שרוצה במלת חוג על הווי הארץ שהם חוזרים חלילה שהארץ לא נתיחסה רק בהדום רגלים שני' והארץ הדום רגלי • ומה שנאמ' ה' למבול ישב • ענין המבול הוא יורה להפסד ושנוי והורה שהשם ית' קים תמיד במלת ישב לא ישיגהו ושנוי והסתכל אמרו למבול ולא אמ' במבול והראה שאם כלם ישתנו השם לא יבוא לו שנוי ומלר' ישב נקשרת עם ובהיכלו כלו אומר כבוד והכן זה :

פרק שלשים וחמשה שם כסא ענינו למה שישב האדם עליו *שם כסא*
 כמו והמלך יושב על כסאו ובעבור ששם *שם כסא*
 כסא נמורה לגדולת ומעלת היושב עליו כל דבר שמורה למעלת *שם כסא*
 וגדולת דבר נקרא בשם כסא וזוהו הענין יהיה אמרו והמלך יושב על *שם כסא*
 כסא ה' ר"ל שהוא מורה למעלת המשפט שהוא אמת כנרמו כי המשפט *שם כסא*
 לאלהים הוא • וכן כי שמה ישבו כסאות למשפט • וכן אמרו והיה *שם כסא*
 לכסא כבוד לבית אביו ר"ל כל כך יהיה זה האיש מעלה שיוורה למעלת *שם כסא*
 ולגדלת בית אביו כהוראת הכסא למעלת היושב עליו • והנה הגדולה *שם כסא*
 והמעלה אינם דברים שינשאו בחמר וכמו זה הענין יהיה יחס הכסא *שם כסא*
 אל השם ית' כאמרו השמים כסאי וכל כיוצא בו • ר"ל שהשמים הם *שם כסא*
 מורים על עצמותו וגדולתו ית' לא שהוא גוף נשוא בכסא • אמנם מה *שם כסא*
 שפי' החכם ר' משה בפסוק כי יד על כס יה במלת כס שהוא תואר *שם כסא*
 עצמותו וגדולתו ומלת כס מורה על עצמו ואומר אי אפשר שבמלת כס *שם כסא*
 רצה חוץ מעצמו שאם נאמ' כן שהוא חוץ מעצמו נמצא שהוא פעם *שם כסא*
 בכסא ופעם בלא כסא וזו כפירה והנראה מדבריו שאין זאת הכפירה *שם כסא*
 למי שיפרש כי מלת כס אינה מורה על עצמו אלא דעתו למי שיאמין *שם כסא*
 פעם בכסא ופעם בלא כסא • ורצה למצא מצד הכתובים שאם כסא *שם כסא*
 מורה על עצמו עד שלא יאמן שהוא פעם בכסא ופעם בלא כסא שאם *שם כסא*
 תהיה מלת כסא תמיד מורה חוץ מעצמו יהיה פעם בכסא כי כל זולתו *שם כסא*
 יכנס תחת ההעדר והעצמה והמעלה שהיא מתוארת בכסא צריך שיהיה *שם כסא*
 השם ית' מתואר בה תמיד ועל כן כל מי שיאמין שהוא ית' פעם בכסא *שם כסא*
 ופעם בלא כסא זו כפירה וסיוע דעתו מפסוק אתה ה' לעולם תשב *שם כסא*
 כסאך לדור ודור • שהוא מורה להתמדת הכסא א"כ הוא עצמו • ואני *שם כסא*
 אומר אם אי אפשר שיתואר פעם בכסא ופעם בלא כסא אדרבה זו *שם כסא*
 נראה כפירה כי המעלה והעצמה אם יתוארו בכסא הוא מצד שהכסא *שם כסא*
 נמצא ומורה עליהם וכל זמן שהם מתוארים בכסא יתחייב מציאות הכסא *שם כסא*
 וזו כפירה שמורה לקדמות השמים • כי אי אפשר שיתואר בכסא והכסא

שם כסא
 Marky...
 haben...
 die die...
 dass...
 die...
 die...
 über...
 und...
 Mann...
 17/16
 17/16
 nach die...
 ist als...

נעדר • ועוד אם יהיה עצמו ית' נקרא כסא לעולם הסכמת הכסא הוא
 להורות למעלה ענין אחר חוץ מעצמו • והנה החכם ר' שמואל אבן
 חבון אמר שאמרו על פנים לא ירדתי לסוף דעה • אמנם המכון בענין
 כי יד על כס ית' נראה שהוא רומז במערכת העליונה ור"ל יש זמן
 במערכת העליונה שחמוט רגל עמלק כענין לי נקם ושלם לעת המוט
 רגלם • אבל אז מימי משה היה מולו פועל כדרך והכנעני אז בארץ • ואם
 יש לך לב הבין ענין והיה כאשר ירים משה ידו וגו' ופסוק ואתה ה'
 לעולם תשב כסאך לדור ודור • ר"ל גב לענין יחס סבוב המערכת
 בנמצאי מטה כאמרו לדור ודור שהרי תראה אומ' כי עת לחננה
 כי בא מועד • ור"ל שאם הענינים ישחננו כפי המערכת אתה ה'
 לעולם תשב • ר"ל שאתה נצחי קיים בלי שנוי :

פרק שלשים וששה שכן • ענינו הראשון מורה בהתמדת איש
 אחד במקום בין היותו יושב בין מתנועע = More I, 25.
 ככל מיני התנועה כמו והוא שוכן באלוני מנרא • והושאל לענין שאינו
 גוף הופש מקום כמו לשכן שמו שם • שהשם אינו ענין שחופש מקום
 ומורה יהיה כל ענין שכונה מיוחסת לאל ית' כאמרו ושכנתי בתוך
 שאינו שכנות עסוק רק התמדת ההשגחה ופעמים יהיה רוצה על דבר
 נברא שמורה על עצם השגחה מיוחס לו ית' אמור האור הנברא
 שהוא שוכן במקדש כאמרו וישכון כבוד ה' ר"ל דבר שמורה לעצם
 ההשגחה ולאופן זה נקרא המשכן משכן :

שכן [sich] (wohnen, stehen)
 mehr von Gottes Natur
 für sich, auch von ihm
 auszugehen
 dieses für sich empfängt
 nämlich zu empfangen
 ihm selbst (אור נברא
 אור נברא)

אור נברא

פרק שלשים ושבעה קם • ענינו מורה לעמידת האדם אחרי
 הישיבה כמו ויקם וילך • והושאל גם כן
 לענין נעתק מענין שהיה מונח בו ונאמ' בו לשון קימה אפי' כל זמן
 החמידו כמו ויקם שדה עפרון • וקם הבית • וקמה בידך ממלכת ישראל •
 כללן של דבר ענין הנעתק מההנחה הראשונה נאמ' בו ענין קימה
 וכל לשון קימה שבאה בשם ית' הוא לפי זאת ההשאלה בין ליעוד טוב
 בין ליעוד רע • כאלו נעתק ההנחה הראשונה לענין אחר • כמו אתה
 חקום הרחם ציון • וקמתי על בית ירבעם לא שהוא גוף שיקם אחרי
 הישיבה :

קם (aufstehen, seine
 vorige Lage verlassen,
 eine andere einnehmen)
 von Gott: eine Verheißung
 oder eine Strafung aus-
 föhrend.

אין

פרק שלשים ושמונה עמד • מלך משתפת ענינה הראשון
 לעמידת האדם על רגליו • כמו עמד בן
 אדם על רגלך ונאמ' לענין הפסק כמו והעמוד מלדת • עמדו ולא ענו
 עוד • ר"ל פסיקת הרבור • ותאמר לענין השארות קיום • וצדקה
 עומדת לעד • ואמרו ועמדו רגליו ביום ההוא אפשר שתהיה השאלה
 מענין הראשון ור"ל בעבור שכל פעולה שצריך האדם לעשותה בחוק
 יעשה כשהוא עומד על רגליו מצד הנפלאות שיעשו באותו הזמן באותו

עמד (aufrecht ste-
 hen, stehstehen od.
 aufstehen) bleiben od.
 wächren, von Gott
 entweder in der meth-
 phorischen Reden lang
 des Stehens der der
 Bleibe.

אין

אין

W. Heyden Samuelita = Tibbon?

שכנות עסוק

הערה אבינו א הלחמי באינו אנו להקדימה לו הלחמי או אל זכר להקדימה לו. חלילה לה
א. הווינו, אבינו לומר אווה הנכרא

א. הווינו, אבינו לומר אווה הנכרא.

- 1, הקימה כנגד הישיבה, May Mainim
- 2, קיום הדבר ואחלתו
- 3, הגעורוה ואיזה ענין

כנפח יקד נעתק

May קיינו אבינו לומר אווה הנכרא, א. הווינו, אבינו לומר אווה הנכרא, א. הווינו, אבינו לומר אווה הנכרא.

May Mainim Mon I, 13

- 1, ענינת האדם וקיתו
- 2, ההסנע וההפסק
- 3, הקיום ובהשגח, א. הווינו, אבינו לומר אווה הנכרא.

א. הווינו, אבינו לומר אווה הנכרא, א. הווינו, אבינו לומר אווה הנכרא, א. הווינו, אבינו לומר אווה הנכרא.

527 die der Welt geschrieben, durch die in ihre geschickten Hände vertheilt
und erhalten Gottes Verheißung. das Man. vorwärts für es für die neuen
Schreibung der Welt von Thom I, 28.

das 725 726 ist mit dem Stempel, wenn es nicht
1. 4. 7. e. 23 24 25 ist.

Das dritte Buch ist von b. f. ab, und die in dem ersten Buch.
Licht 217 218 219 gebauet es ist die die 217 218 219
nicht geübt ist.

217 218 (217, 218), und die in dem ersten Buch.

Die Welt ist die Welt.

Das dritte Buch ist die Welt und die Welt, und die Welt
alles sind die Welt und die Welt.

Die Welt ist die Welt und die Welt und die Welt und die Welt

Die Welt ist die Welt und die Welt und die Welt und die Welt

217 218

המקום השאלה לו עמידה רגלים • או שיהיה מהענין השלישי לשון קיום
והתמדה על מנת להיות מלת רגליו לפי שנתפת מורה לענין ידיעת
השם המיוחסת לעולם השפל וכל זה מצד הנפלאות שיעשו באותו
המקום התפשט והתמיד ידיעתו יה' :

פרק שלשים ותשעה יצב • מלה משתפת החלה ענינה התיצבות
רגלים כמו אחס נצבים • ויצאו נצבים ויאמ' *M. N. I, 15.*
לענין הנהגה הממנים את העם לכר משרי הנצבים • ולפי זה הענין
יהיה אמרו דברך נצב בשמים • ר"ל מנהיגים ומעמידם כענין בדבר ה'
שמים נעשו • וזוהו הענין יהיה כל לשון התיצבות שבאה בשם באמרו
והנה ה' נצב עליו • ר"ל שלא השיג את השם יה' בראש הסלם רק
מצד היותו פועל בו על כן הוציאו במלה נצב וכן נמי אמרו נצב לריב
ה' • אמנם ונצבת על הצור • וירד ה' בענן ויהיב עמו שם • התיצבו
מדע הושאלה מענין הראשון • ויחכן לפרש על והנה ה' נצב עליו פנים
אחרים שיהיה הןשאלה מענין הראשון ור"ל שבמלת סלם לא כלל
השמים כי כן אמ' וראשו מגיע השמימה • ור"ל השמים חוץ מן הסלם
והשמים הם כסא הכבוד והארץ הדרום רגליו והנה ראש הסלם הוא
מנצב הרגלים והבן :

פרק ארבעים הולך לשון הליכה • ענינה הראשון בעל חיים במקום
למקום כמו וילך ארצה כנען • הולך על רגליו • וימצא *M. N. I, 24.*
לענין התפשטות • כמו קולה כנחש ילך • וכן ולשונם ההלך בארץ • ר"ל
המשך והתפשטות שיהחם ולפי זה הטעם יהיה אמרו ארץ קול ה'
אלהים מההלך בנן ר"ל נמשך ומתפשט וכמו כן אחרי ה' אלהיכם הלכו
ר"ל המשכו והתפשטו אחרי רצונו ולפי זאת ההשאלה כהתפשט השגחת
השם חכונה בהליכה כמו ילך ה' בקרבנו ר"ל התפשטות השגחתו
וכשתחלק ההשגחה להמשך למקומה חכונה בהליכה כמו אלך אשובה
אל מקומי וכן נמי אמרו ויחר אף ה' בם וילך • שהרי אמר למעלה
וירד ה' בעמוד ענן • לא שיהיה ענינה הליכה גשמיית :

פרק מא' עבר ענינו הראשון על הנועה בעלי חיים במקום • כמו
עברו לפני • ויהיה בענין עבר הגבול וכגבר עברו יין •
ויהיה להמשך הקול • ויעבירו קול במחנה והושאל לענין שאינו גשמי
ומאלהי משפטי יעבר • ויעבר עלי מה • ר"ל פגעים הרעים • והושאל
לענין המחשב הנועה אל הפה • וזוהי בל יעבר פי • ולפי זאת ההשאלה
יהיה אמרו ועברתי בארץ מצרים ר"ל עכור גורחו ומאמרו • אמנם ויעבר
ה' על פניו ר"ל שפע השגה עצומה בהשגת משה • ויהיה רמו על פניו
שב אל משה ר"ל בפניו הפנימיים וכן נמי באמרו והיה בעבור כבודי
ושכותי כפי עליך עד עברי • וכשהשיגו עובר ולא עומד ולא יושב שהעובר
פעם יתראה ופעם יתעלם ואין בזה טעם אעביר כל טובי כי באמרו

25, sehen;
überdies selbst
sein, darüber wachen
Darauf wachen im
Speiß sehen.

7 gehen; f. h.
verbreiten, metaph.
von der Ausdehnung
und Entziehung der
Vollheit, oder Ethik
Gott's.

1.

12

13

14

Das Manuier steht $1122 \text{ by } 2 \text{ 1124}^1$ (Exod. 34, 6):
Gott kauft es ab von der gemeinlichen Abkäufer, von welcher d. j. von
seiner Abkäufer zu sprechen.

Man hat nicht nach Aufklärung der gemachten Aussagen; Gott aber steht ihm
mit Schenkung widerum gegen, $1122 \text{ by } 2$, die Freiheit die mit dem
begebenen Geld verleiht und die Augen ($1122 \text{ by } 2 \text{ 1124}^1$)
 $2 \text{ 1122} \text{ by } 2 \text{ 1124}^1$).

$1122 \text{ by } 2$. Das Manuier ist Nebenleistung der Entlohnung mit Gott steht, sondern
die Abkäufer, auch Gottesdienst, der für den Handel manuskripten.

$1122 \text{ by } 2 \text{ 1124}^1$ was wir anders von M. erwarten schickte (unvollst.)
ist dem Entlohnung: = $1122 \text{ by } 2 \text{ 1124}^1$. Manuier steht das ganze
zu $1122 \text{ by } 2$ steht in der Abkäufer die $1122 \text{ by } 2$ ist ein gewöhnliches Manuier gemacht
und es ist mit der Freiheit und Freiheit Manuier zu bezeichnen
zu bezeichnen $1122 \text{ by } 2$ ist nicht möglich gemacht.

Das Manuier die Libanische Abkäufer des Manuier von sich
sich, bezieht sich auf eine gewisse Art von Manuier, die Freiheit mit der Freiheit
manuier bezieht sich auf die Freiheit der Freiheit. Das Manuier die
Manuier in dem Manuier (Manuier bezeichnen) steht.

$1122 \text{ by } 2$, ein Manuier $1122 \text{ by } 2$.

Das Manuier Manuier steht $1122 \text{ by } 2$ ist wichtig mit Libanische Abkäufer, M.
M. I, 38. $1122 \text{ by } 2$

כמורמו כמלת ונצבת על הצור • והיה בעבור כבודי כי אי אפשר שיהם
 עובר אם לא יושג כמו שיהבאר • ועוד יש לחוש במאמר זה החכם איך
 לא חשש להעיר מה הסבה וכששאל משה שאלת הודיעני נא את
 דרכיך לא השיב לו מיד אני אעביר כל טובי אלא אחר התשובה עד
 שישאל שאלה יותר נפלאות אפי' נמנעת • ויותר יש לחמוה עד שאנו
 צריכים לתת סבה כששאל משה שאלת הודיעני נא וראה שלא השיב לו
 איך שאל בשאלה יותר עמוקה עד שמהם אומרים ששאל בדבר נמנע
 אשר ישגוהו חלושי העיון שהוא נמנע והצרכו לישר השאלה עם
 היותה נמנעת ולא עלה בידם • וראיתי שכל המפרשים העלימו עין
 מזאת הקשיא ואינו יודע אם שלא הרגישו בה או שהרגישו בה ולא יכלו
 לתת טעם • אולם קצת מעיינים בלבלו הסדר ושמו השאלה המוקדמת
 מאוחרת והמאוחרת מוקדמת לעלה שהזכרתי והוא בעבור ששאל על מי
 ילך עמו באמרו ואתה לא הודעתני את אשר תשלח עמי • ונאמר
 לו פני ילכו אחר ששאל הודיעני נא את דרכיך ואיך אפשר קודם
 שישב בשאלה הראשונה שישאל שאלה אחרת אעפ"כ שיש להשיב
 ששתי השאלות היו במעמד אחד והשיבו על האחת ועל האחרת
 לא השיבו ואולם אשר לתצטם לסבור הסברה הזאת מפני שבשאלת
 הודיעני נא את דרכיך היה הרצון בשביל הנהגת ישראל איך ינהיגו •
 ובשאלת הראני נא את כבודך בהיותה נמנעת שהושג בעוד שהאדם
 נפשו כגופו ואי אפשר שסכל משה בזה לשומה אפשרות אמרו כי
 רצון משה היה שתפרד נפשו מגופו וזה אי אפשר כי קודם לכן שאל
 להנהיג את ישראל ועוד שב ושאל שתפרד נפשו מגופו זה אי אפשר
 על כן הסבמו להקדים ולהאחיר השאלות ואלו סברות בלתי מיושבות •
 וראיתי שבן עזרא סבר שמאמר אעביר כל טובי תשובה על הראני
 נא את כבודך • ורמז טובי הפנים שהם כדמיון ראשית • ופי' אעביר
 כמו והוא ירה החצי להעבירו או יהיה רמו עד עברי הוא שנאמר לא
 תוכל לראות את פני אלא יעדו בהשגה למטה ממנה בהשגת אחרי •
 ורצה באמרו אעביר כל טובי על פניך פני משה הפנימיים והם פני
 הלב הפנימיים • והשיב מאמר וחנותי את אשר אחון שב אל משה
 הוא מה שנאמר לו ושכתי כפי עליך עד עברי • ור"ל אחר שאין בטבע
 שכל האנושי להשיג זאת ההשגה העצומה ר"ל ראית הפנים כמבאר
 איך תעבור מהשגת שכל משה כדי שלא תפרד נשמתו ממנו כשאסוכך
 בכפי עליו וזהו טעם וחנותי את אשר אחון אלא בהשגת אחרי אסיר
 הקף וזהו טעם וחמות ה' יביט • וכסברת זה החכם שלא ישגו
 מפאת שאינו כמו הכל ולא עם כל ולא בכל וזהו ופני לא יראו • ובוה
 צריך סבך הקף אלא שישגונו מפאת שהוא הכל וכבודו מלא הכל
 ומאחו הכל שהוא השגת אחורי • וכנראה מדעתו שמאמר וקראתי בשם
 ה' לפניך תשובה על הודיעני נא • ולפי דעתו שאלת משה באמרו הראני נא

א"ת

?

17
D

אח כבודך כללית והשם השיב אי זה נמנע להשיג ואי זה אפשר להשיג .
 ובמה שלא יוכל לראות כי אין כח בעוד שהנפש עם הגוף להשיג אלא
 אם תפרד והודה לו איך תעבור זאת ההשגה ממנו באמרו ושכתי כפי
 עליך עד עברי וזה אי אפשר שזה המאמר ר"ל סך הכף אינו למנעו
 מלהשיג אמתו ית' כדי שלא תפרד נפשו מגופו שאפי' הנבדלים לא
 ישיגוהו כאשר הוא ואף כי נשמה הנבדלת • והנמנע מעצמו אינו צריך
 למניעה מבחוץ אבל אפשר להיות מאמר ושכתי עור אלהי ואם הוא כן
 אי אפשר מבלי היות השגה נפלאה שאין בטבע האדם להשיגה ועל
 כן הצריכו בעזר אלהי להשיגה וזהו שאמר והיה בעבור כבודי ושמתוך
 בנקרת הצור ושחוף מלת עבר יורה שפע ההשגה עצומה בהשגת משה
 שאם לא השיג משה לא היה ראוי שיכנה הכבוד עובר על פניו והנה
 לא בחן אלו הקושיות וגם לא השגיח על הקושיות שהקדמנו • והנני מתל
 לבאר המכון מצד הפשט בעיון מופלא • ידוע שהשם אמר למשה
 ושלחתי לפניך מלאך ומשה השיב ואתה לא הודעתני את אשר תשלח
 עמי ר"ל אם המלאך הנרמז כי שמי בקרבו • ואין הטעם שידע איזה
 מלאך הוא אלא פתיחת המאמר הוא מפני שאמר ואתה אמרת
 ידעתך בשם וגם מצאת חן בעיני • ואם כן מה צורך לי שחשלח עמי
 מלאך ועם זאת השאלה אמר הודיעני נא את דרכיך • והעלה שבקש
 משה זאת השאלה בעבור שהשגת משה לידעת השם ית' שהוא צדיק
 ושם צדיק נגזר מצדק שיתן לכל דבר חקו הראוי לו כדון וכשראה
 שישראל פשעו בענין העגל והיו חייבים פליה על פי הדון והשם העירו
 לבקש בעדם • עמקו דרכי מחשבות השם כמחשבות משה וכן לדעת זה
 על כן שאל ואמר הודיעני נא את דרכיך • והשם ענהו בשאלה
 הראשונה פני ילכו ר"ל אני בעצמי אלך רק והנחותי לך ומשה השיב
 אם אין פניך הולכים בכללנו אל תעלנו מזה • ואמר משה ובמה יודע
 אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו וגוי השיב
 השם גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה וכיון שראהו משה שהיתה
 שאלתו בהודעת הדרכים שידענו מצדם שהם אמצעיים בין השם לבינו
 ושאלתו היתה אפשרית ואחר השם ולא ענהו חשב משה שלא אחר
 השם ולא השיב בשאלת הודעת הדרכים אלא כדי שיקצנו בהשגת
 עליונה ממה ששאל כראשונה על כן שאל בשאלת הראני נא את
 כבודך כי לא יספיק לו הודעת הדרכים לבר בלתי שידענו מאמתת העצם
 שיתאמת אצלו הודעת הדרכים ויבין כי כמו שעצמו נבדל מעצמו כן
 הנהגתו נבדלת מהנהגתו • והשיב על ראשון ראשון בשאלת הודיעני
 נא את דרכיך • השיבו אני אעביר כל טובי על פניך • ר"ל אעביר כלל
 הנמצאים שנאעלים ממני שהם טובי כמו שנאמר וירא אלהים את כל
 אשר עשה והנה טוב מאד • אעבירם על פני שכלך וכשתבין מציאות
 עולמי הבנה שלמה תכיר קשר הנהגתי בהם וזהו וקראתי בשם ה'

נשמה הנבדלת, anima separata.

ס' חיים, מן ג'ה. sub. מ' חכמת, ס' 7

ויהי אשפתו ויוצאנו אשפתו פקולוגי, ופניו אשפתו
ק' 74 (ק' 74)

אשפתו מן ג'ה. מ' חכמת

- 1, אשפת מן ג'ה.
- 2, אשפת מן ג'ה.
- 3, אשפת מן ג'ה.

מלכות אלהים

ענין

Die Weltlichkeit ist der Welt allein vollkommen Gottesdienst.

ד. 62. 63. פה"ק על חו"ל, בפנימיות אלהים.

- 714. Die Welt ist die Weltlichkeit Allegorie zu sein, wenn er
- 714 für ענין אלהים (Wissen) nimmt, ist es an der Welt
- 715. Menschheit Erklärung der Welt.

für eine Weltlichkeit: ענין אלהים, die Welt
für eine Weltlichkeit der Weltlichkeit.

לפניך שתבין אמתת דרכי ותדעני * אמנם מאמר ונחתי את אשר אחן
יתבאר בקצת פרקי זה המאמר * ובשאלה השנית אמר לא תוכל
לראות את פני והודיע לו מניעת ראיית הפנים ואין טעם מניעתו בעבור
שנבשו נקשרת בגופו וכשיראנו תפרד נשמחו כי מאמר פני אמתת
מציאותו ואמתת מציאותו הוא לברו ידעת לא זולתו והן בקדשו לא
יאמין והוה הנרצה במלת וחי שפי' לא יראני אדם ולא מלאך הנרצה
במלת וחי ואין הטעם שמשא לא הבין אם הוא נמנע ושמ' מהאפשר
ולכן שאל כי מניעת השגת עצמו ישיגוהו אפי' חלושי העיון * אמנם
משה ע"ה אחר שראה אחר החשובה בדבר שהיתה שאלתו אפשרית
ויקץ לשאול בהשגה למעלה ממה ששאל קודם כבר ידעת שאחר
ידעת דרכי הוא השגת העצם ועל כן אמר הראני נא את כבודך
שאלה כללית וכונת משה רבי' במה שלא יוחן לו כי לא ידע שעור
אשר הקיצו להודיעו והשם השיבו ורצה להודיעו אי זה נמנע להשיגו
ואי זה למטה מזה אשר אפשר בעור השם להשיג ואי זה אפי' בלא
עזר אלהי שישגנו ועל כן אמר בהשגה שהיא נמנעת לא תוכל לראות
את פני לא שמושה סכל בזה ושאל עליו אלא הוא פתוחת המאמר כדי
להעירו בהשגה שהיא נמנעת בשכל האדם להשיגה בלי עזר אלהי
ונאמר לו בהשגה שצריך עזר אלהי הנה מקום אתי ונצבת על הצור *
ומלת צור משתפחת וענינה בזה המקום היותו מקור הנמצאים וכן הצור
תמים פעלו שנקרא צור מצד הפעל הבא ממנו וכן הביטו אל צור
הצבתם * ורצה במלת הנה מקום אתי מעלת השקפת עיון שישג מעצם
הכבוד ואמר ונצבת על הצור פי' התיצבות מדע והשתכלות ורצה במאמר
והיה בעבור כבודי ר"ל השגת הצור שענינו התחלת המציאות על פני
שכלך ור"ל אחת תתיצב על הצור אלא אני אעירך בנקרת הצור ר"ל
אני בעצמי אעירך על עיון בעצם ההתחלה איך נקרו ונאצלו ממני
הפעולות הנמצאות כלם שאין טעם ושמתוך בנקרת הצור כמו לבא
בנקרת הצורים כשסברו רבים שטעמו מחבו כי אחר שאמר לו ונצבת
על הצור לפי דעת הקראים והולכים לתמוס היות ראוי לומר לו
תבוא בנקרת הצור * לא שיאמר ושמתוך בנקרת הצור אמנם הכונה בו
כמו שבארנו ועל צד המליצה הביטו אל צור הצבתם ואל מקבת בור
נקרתם ובאמרו ושמתוך בנקרת הצור ושכתי כפי עליך עד עברי * והנה
אליהו לט פניו באדתו * ומשה סככוהו כפי השם וההערה על אליהו
באש ורעש ורוח ואחריהם קול דממה דקה ולמשה ע"ה לא כן אלא
נתעורר בזאת ההשגה מעצם הכבוד באמרו ושמתוך בנקרת הצור ואמתת
זאת ההשגה לאי זה צד יש יחס הפעל אל הפעולה וזאת ההשגה נפלאות
ונעלמת כמעט שבהשגתה וידעת העצם על כן הכתיחו בסכך הכף ועל
כן אמר והיה בעבור כבודי ושמתוך בנקרת הצור * ושכתי כפי עליך
עד עברי ואין הכבוד ענין מיוחד לו שהרי אמר עד עברי * ובהשגת

2/5
D

אחורים ייעדו בהסרת הכף באמרו והסרותי את כפי וראית את אחורי • ומלת אחור משתתפת כמו שיחבאר ור"ל הנאצלים ממנו ית' שנמשכים אחריו שגם הם נבדלים מן החמר וכוה תתכן הידיעה ר"ל בהשיגו יחס הפועל אל הפעולה ובהשיגו בזאת המעלה ר"ל שתהיה ידיעתו מצד הפועל מה שעלה לו מצד הפעל • ואז ידע קשר הנהגתו בידיעת דרכיו וקוה שהשיג משה לא השיג אדם לפניו ולא לאחריו וזאת היתה תכלית השגתו שמושה בקש שיודיענו דרכיו לדעת אותו מצדם • והשם העירו לדעת דרכיו מצד השגת הכבוד על צד שיוצלו ממנו פעולות ואז ידע כי כשם שעצמו נבדל מעצמנו כן חזיה הנהגתו נבדלת מהנהגתנו • והנה יצאנו מכונת הפרק לבאר בענין המראה הנוראה • וכפי סדר זאת ההצעה יתפרש ענין אמרו וירד ה' בענין ויתיצב עמו שם • וזאת ההתיצבות שנאמרה בענין ונצבת על הצור ר"ל השגתו שנענה בשאלתו השנית ולכן אמר ויקרא בשם ה' • ר"ל על השגת הקודמת וכיון שעבר הכבוד באמרו ויעבר ה' על פניו העירו בשאלה הראשונה שנענה לו באמרו אעביר כל טובי והוא ידיעת דרכיו מה שאמר ה' אל רחום וחנון • ברוך שהורגנו נפלאות מחורתו :

פרק מ"ב שב ענינו הראשון העתק הגוף ממקום למקום שהלך ממנו מ. N. I, 20. כמו הולך ושב • ואחרי כן הושאל בענין העתק האיש ממחשבה אל מחשבה שהיה מאמין קודם ואין שם תנועה כמו שובה ישראל עד ה' • שענינו הסור האמונות הרעות להאמין אמונות אמתיות שהיה מאמין קודם • והושאל לענין שאינו גשמי כן יהיה דברי אשר יצא מפי לא ישוב אלי ריקם • והרחיב הכתי' השיבה לנושא הדבור בעצמו כלומר כבוא דברו כאלו הוא שב כמו שאמר שוב אשוב אליך כעת חיה • ולא מצאנו ששב אלא כשכא דברו כאלו הוא שב • ולפי זאת ההשאלה תמצא כחסור השגחת השם או כואה במלת שיבה כאמרו אלך אשובה אל מקומי • ואשובה אליכם • ר"ל כוא השגחתי להטיב אותם ככראשונה • אמנם מה שאמר שובה ה' רכבות אלפי ישראל • כענין ושב ה' אלהיך את שבוהך • וכל מקום שתמצא מלת שיבה מיוחדת לשם והיא מענין מנוחה היא יוצאת עד שלא תהיה הפעלות לשם ית' אמנם אם תהיה עומדת תהיה ההשאלה לפי שפירשנו לענין סור וכוא ההשגחה לא שהוא ית' גשם שיעתק ממקום למקום :

21w, g. n. Mch.
20. insb. von Entf.
fen der göttlichen
Wahrheit, wenn von
Gott, heißt trans.
heißt intrans. von
der Einheit oder
Möglichkeit der göttli-
chen Verfassung.

פרק מ"ג ירד ועלה • ענינם הראשון העתק הגוף ממקום שפל לגבוה M. I, 10. יאמר עליה • וממקום גבוה לשפל יאמר ירד כמו עלו ההר • ירד ירדנו כחחלה • והושאלה עליה וירידה לענין גדולה ופחיתות הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה חרד מטה מטה ויבוא בענין ההשגה בהיות הענין המושג פחות ויוחס כירידה ובהיות

77, auf-
steigen von
Höhe und Niedrig-
keit des Standes von
dem Ate der göttigen
Spezialität höherer
und niedriger Dinge

וְהָיָה שְׂמֵיךָ עַל הַיָּם, וְעַל הַיָּבֵשׁ.

Gen 1. 210 מִיָּמֵינוּ מ. נִשְׁפָּט עַל הַיָּם וְעַל הַיָּבֵשׁ, וְעַל הַיָּם וְעַל הַיָּבֵשׁ
וְעַל הַיָּם וְעַל הַיָּבֵשׁ 25

וְעַל הַיָּם וְעַל הַיָּבֵשׁ (מִיָּמֵינוּ) מִיָּמֵינוּ מִיָּמֵינוּ מִיָּמֵינוּ.

וְעַל הַיָּם, וְעַל הַיָּבֵשׁ מִיָּמֵינוּ מִיָּמֵינוּ מִיָּמֵינוּ מִיָּמֵינוּ (מִיָּמֵינוּ)

וְעַל הַיָּם, מִיָּמֵינוּ; וְעַל הַיָּבֵשׁ, מִיָּמֵינוּ.

Dieses Capital ist jedoch plebejisch; und ist nur der Vorwand
Mittel. Man hat es abgekauft, indem man die ursprüngliche Höhe
auf hat und so concubation mit anderen verbindet.

1825 500, vgl. das Urtheil. אוי , פזיל , Mann. 1825 500

7120 (1825 712), für Ansehen mit Mittel zur Befähigung der Aufzucht.
ausgesprochen.

? große Stufe. Das ist ein Beweis zu Manu's.

Dieses Urtheil ist das Urtheil אוי und 1825 (1825) ist
aus.

Es ist für den Plebejischen Geist Manu's 1825 7120 (con-
gruente scientie et rei solibilij) verbunden, und also auf den Plebejischen
nicht für, was die ursprüngliche Höhe des Capital ist.
wird ist. In diesem Capital ist ein Manu's wieder ein mal
ausgesprochen.

von Gott: sich zu den
nicht von Dingen sondern
(Gen. von Mithras
des Propheten und
entstehung von), wie
der Welt von dem geistlichen
Herrn Lichte de Herold
heit (1712 27)

מעלה ייוחס בעליה כמו שאמר מדרכיו ישבע סוג לב ומעליו איש טוב
הל' השבע מן הפחיתות הוא סוג לב והפחיתות הם הנקראים דרכים
מענין מדרג רל' שהם פתוחים ממנו אמנם איש טוב שבע מן המעלה
והנכבד ועל כן אמר ומעליו אב' המשיג מעליו יקרא עולה המשיג
מדרכיו יקרא יורד כי בענין ההשגה רמו באמרו סוג לב ועליו ודרכיו
הם תארום לענינים המושגים ולפי זאת התשאלה כל עליה וירידה
שבאה מיוחסת לשם כי כשתיחס משוג לשפלים יקרא יורד כמו שאמר
וירדתי ודברתי וירד ה' על הר סיני וכל שמע שישפע אל הנביאים
יבנה בירידה ובהסתלקו יבנה בעליה כמו ויעל אלהים מעל אברהם
ואם אפשר במקומות שתוהם הירידה אל דבר מצורף לו יכשר הוא
האור הנכבד המורג לעוצם ההשגחה המבונה כבוד ויהיה יורד ה'
מורה על עוצם ההשגחה ואפשר שמצדו ישג השגחה פליאות בדעות
אלהיות :

§ 3, § 5, Kanten,
herausgehend, von Kopf,
und im Kopf. Einmal,
auch von Kopf. Einmal,
die Kette losmachen
Fähigkeit haben, von
Gott: in die Erscheinung
treten, sich offenbaren.

פרק מד' ביאה וציאה ענינם הראשון העתק הגוף ממקום למקום
M. V. I, 22. יקרא ביאה ובסורו יקרא יוצא כמו שאמר ויהי אך יצא יצא
ועשו אחיו בא מצידו והושאלו לענין שאינו גשמי יבא נא דרך
וכברנד כי מציון תצא תורה יצא דבר המלך והושאלה הביאה
והציאה לענין אע"פ שאין הביאה והציאה בו בעצמו כי אם מוחם לו
כמו וכל הארץ באו מצרימה העיר היוצאת אלף ולפי זאת ההשאלה
ציאה וביאה שבאו בשם שהם על דבר מצורף לו לפי ההשאלה
הקודמת שענינו הגלות והראותו כמו הנה ה' יוצא ממקומו ויבא ה'
אלהי שענינו דבר וגורתי

ה' ו X ו S von
Höhe des Ortes und der
Erde, oder der Würde
offener von der Erhabenheit
des Wesens Gottes, als
von der Erhabenheit
seiner Wesensäußerung.

פרק מה רם ונשא ענינם הראשון רוממות ונשיאות מקום כמו הרם
L, 20. אה מסך ומענין נשיאה נשא סבל ייבא בענין מעלה
וגדולה מענין רוממות רוממות קרנוד צדיק והומם החר
לשונות שענינה השבח והמהולל למעלה וגדולה ומענין וכי נשאר
ממלכתו העצם והגדולה לא מעלה מקום אמנם רם ונשא דמו משמות
הנדרפים אמנם הם נחלקים שמלת רם תורה על העצמה והגדולה
לעצמן לא מצד זולתו אמנם מלת נשא תורה יחס המעלה והגדולה
בכתונה פעולותיו המראים על עצמותו וגדולתו י' לנו מקום לבאר
יחס אל התארום כמו אשמה האשמה סגא אש זרם אשמה האשמה

21. von dem
höheren, nicht von der
des geistlichen Tones in
geistlichen Sinne von Gott als
Erhabenheitsobjekt und seiner
Vorsehung.

פרק מה קרוב והתקן ענינם הראשון לגוף אחד ברוח ומסרם ומתרחק
L, 20. מנה אחת בגוף ולא קרם וה' אלמות כל הלילה ונאמר
קרובה אל הומון קרבת שנת השבע ונאמר בענין הבורעה וקרובו
אלו ושמעתי ולצד זאת ההשאלה כל לשון קרובה ושמצאנו מיוחסת
אל השם באמרו קרוב ה' בקרובי אקדש ענינה ההשגחה השכלית לא

קריבה גשמיית להפך ענין הרחוק • ורחוקים המה מצדונים שהוא רחוק
 גשמי • ויאמר על הזמן מרחוק ה' נראה לי • עוד למרחוק • ונאמר עוד
 לענין שאינו גשמי על כן רחוק משפט ממנו • ויאמר בענין רחוק ההשגה
 כמו ולכן רחוק ממני • ואל זה האופן אמר כי הנה רחוקך יאברו •
 ומטעם זאת ההשאלה רחוק ה' מרשעים ר"ל שלא ישגיח בהם והנה
 כל קריבה ורחוק שיתחם מהשם לברואיו או מברואיו אל השם כלם
 לענין ההשגה • ומטעם קרוב ענין נגע ונגש שיאמרו על ענין גשמי
 כאמרו גש הלאה • והגע כראש השריבי • ויאמר בענין שאינו השגה
 גשמיית יען כי נגש העם הוה בפיו • ויגע הדבר למלך • וכן יהיה פי'
 גע כהרים ויעשנו • ר"ל הגיע דברו וכן ויגע על עצמו • ר"ל כהביאו
 ענין מכחו • ומלה סמך מלה משתתפת ענינה הראשון וסמך ידו וימצא
 לענין הקרוב עלי סמכה המחך • ויאמר בענין החזק וצדקתו היא
 סמכתו • סמוכים לעד לעולם • ומוזה יהיה אמרו סומך ה' לכל הנופלים
 לא שהוא סמך גשמי :

Original
 סמך, נגש, נגע
 wenn von Gott nicht
 von Localer Beziehung der
 physischen Contact, sondern
 von der Applikation seines
 Wortes, ferner beifolgt,
 nicht die Wirkungs-

פרק מ"ז רגל שם מוסכם לרגלי ב"ה כמו רגל החת רגל • ואחר כך
 השאל בדבר לכל אי זה ענין היתה עמידתו בו נקרא בשם
 רגל כמו רגלי השלחן • והשאלה ממנו פעולה לענין שיעמוד בו דבר
 אעפ שאין אותו הענין דבר שנקרא רגל אלא לאופן העמידה בו לבד
 כמו שאמר ואנכי הרגלתי לאפרים קחם על זרועותיו ר"ל שמתו רגל
 לאפרים ועמד בו ואי זהו לקחתו אותם על זרועותיו להחזיקם כמו
 החינוק שמעמידים אותו על זרועותיו שהוא מעצמו לא יוכל לעמוד לולי
 יש לו עוזר כך פי' רבי ומשרפי ר' יהודה נ"ל • ואמרו ולא ידעו
 כי רפאחים כי לא האמר רפואה רק למי שיש לי חולי ומצד שלא חל
 עליהם החולי אלא הם נעורים ממני תמיד ותורגלו בזה ועומדים נראה
 להם כי בכותם ולא ידעו כי אני רפאחים • ולפי זאת ההשאלה לשון
 רגל הכאה לשם ית' לא לצד שהוא עומד בו אלא לצד יחס המקומות
 שאם השמים כסא השם שיושב בו והארץ הרום רגליו הנה הארץ
 מכון הרגלים • ור"ל עצמותו ונדולתו שנקנית בשכל מצד העולם השפל
 הכונה לרגלים • ואם יש לה' לב הדע שהעולם נחלק לג' חלקים •
 וכפי מעלת הוראת כל אחד מהו' על עצמו ית' יתחם השם ית' בעולמו
 בהשאלה חלקי גופו של אדם המעולה והשפל ואם מרצה להבין תשתכל
 במראות יחזקאל לאדם החלוק ותבין האמת • ולצד זה יתישב ענין
 ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר • וענין לבנת אינו לשון לובן שאלו
 היה כן היה אומר כמראה ולא היה אומר כמעשה רק הוא מלשון
 לבנים ונאמר במקום אחר אבן ספיר וכתוב היה להם הלכנה
 לחמר • ולפי דעת החכם ר' משה שאמר שמעמו הוהר שהוהר אינו
 מראה אמנם יקרא בשם לבן ומקבל כלל המראה ועל כן אמר כמעשה

רגל מ"ז רגל als
 Glied lebend in Wasser.
 2. Pfiedesfuß lebend
 3. Pfiedesfuß lebend
 4. Die aus der
 Niederrand abkomme
 5. Atkmanisch und Grotze
 6. Gottos. Gottes Hand ist
 7. Von der drei Wollen
 8. wird unter dem Bitron
 9. der menschlichen Glieder
 10. das Gefühl wie die
 11. der Hand thengestalt
 12. Chem. bin. an. an. an. an.
 13. der Hand thengestalt
 14. an. an. an. an. an.
 15. die prophetische Aufschau
 16. an. an. an. an. an.
 17. an. an. an. an. an.
 18. an. an. an. an. an.
 19. an. an. an. an. an.
 20. an. an. an. an. an.
 21. an. an. an. an. an.
 22. an. an. an. an. an.
 23. an. an. an. an. an.
 24. an. an. an. an. an.
 25. an. an. an. an. an.
 26. an. an. an. an. an.
 27. an. an. an. an. an.
 28. an. an. an. an. an.
 29. an. an. an. an. an.
 30. an. an. an. an. an.
 31. an. an. an. an. an.
 32. an. an. an. an. an.
 33. an. an. an. an. an.
 34. an. an. an. an. an.
 35. an. an. an. an. an.
 36. an. an. an. an. an.
 37. an. an. an. an. an.
 38. an. an. an. an. an.
 39. an. an. an. an. an.
 40. an. an. an. an. an.
 41. an. an. an. an. an.
 42. an. an. an. an. an.
 43. an. an. an. an. an.
 44. an. an. an. an. an.
 45. an. an. an. an. an.
 46. an. an. an. an. an.
 47. an. an. an. an. an.
 48. an. an. an. an. an.
 49. an. an. an. an. an.
 50. an. an. an. an. an.
 51. an. an. an. an. an.
 52. an. an. an. an. an.
 53. an. an. an. an. an.
 54. an. an. an. an. an.
 55. an. an. an. an. an.
 56. an. an. an. an. an.
 57. an. an. an. an. an.
 58. an. an. an. an. an.
 59. an. an. an. an. an.
 60. an. an. an. an. an.
 61. an. an. an. an. an.
 62. an. an. an. an. an.
 63. an. an. an. an. an.
 64. an. an. an. an. an.
 65. an. an. an. an. an.
 66. an. an. an. an. an.
 67. an. an. an. an. an.
 68. an. an. an. an. an.
 69. an. an. an. an. an.
 70. an. an. an. an. an.
 71. an. an. an. an. an.
 72. an. an. an. an. an.
 73. an. an. an. an. an.
 74. an. an. an. an. an.
 75. an. an. an. an. an.
 76. an. an. an. an. an.
 77. an. an. an. an. an.
 78. an. an. an. an. an.
 79. an. an. an. an. an.
 80. an. an. an. an. an.
 81. an. an. an. an. an.
 82. an. an. an. an. an.
 83. an. an. an. an. an.
 84. an. an. an. an. an.
 85. an. an. an. an. an.
 86. an. an. an. an. an.
 87. an. an. an. an. an.
 88. an. an. an. an. an.
 89. an. an. an. an. an.
 90. an. an. an. an. an.
 91. an. an. an. an. an.
 92. an. an. an. an. an.
 93. an. an. an. an. an.
 94. an. an. an. an. an.
 95. an. an. an. an. an.
 96. an. an. an. an. an.
 97. an. an. an. an. an.
 98. an. an. an. an. an.
 99. an. an. an. an. an.
 100. an. an. an. an. an.

1872. 1873 ist ein Aufschwung der Kunst, keine Leberplatt.

2777 Die 2. ist weiter bei Auch weg Kunstsch. Ist nicht ganz
mehr von demselben Stande. Auf der Arbeit hat keine. Am Ende
Jahre in die Zeit der Kunst, Inspector, Kupfer, ist das nicht
das Bild.
Auf dem Bild (Bild)

אשר: וְיִשְׂרָאֵל, וְכֹל אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל וְכֹל אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל וְכֹל אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל.

וְיִשְׂרָאֵל, וְכֹל אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל וְכֹל אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל וְכֹל אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל.

My Mein wider ist Ex. 24, 10. וְיִשְׂרָאֵל, id quod per Deum et propter Deum existit. Gegenstand der Schenkung der selben Herrschaft וְיִשְׂרָאֵל וְכֹל אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל וְכֹל אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל וְכֹל אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל. Das eigentliche Verbum der Annahmehin, durch welchen Gott ist, die in sich selbst nicht gekannt (וְיִשְׂרָאֵל) ist, aber unvollständig und unvollständig. Es ist ein Substantiv וְיִשְׂרָאֵל, durch welches der Herr ist und ist die oberste, Substantiv; die in sich selbst nicht gekannt ist, aber nicht die Substantiv der Herrschaft, nicht kann sein, aber die alle Form unvollständig Substantiv.

אשר וְיִשְׂרָאֵל
 7. Missigkeit, unvollständige Auffassung, v. Cap. XLIX, v. 68.
 5. Gottes Manifestation in der wideren Welt.

- אשר וְיִשְׂרָאֵל - (אשר) אשר אשר א
- אשר וְיִשְׂרָאֵל - (אשר) אשר אשר א
- אשר וְיִשְׂרָאֵל - (אשר) אשר אשר א

אשר, auf der Mein. II I, 66. imt.

Wider die eigentliche Form der Herrschaft, die in sich selbst nicht gekannt ist, aber nicht die Substantiv der Herrschaft, nicht kann sein, aber die alle Form unvollständig Substantiv. Das eigentliche Verbum der Annahmehin, durch welchen Gott ist, die in sich selbst nicht gekannt (וְיִשְׂרָאֵל) ist, aber unvollständig und unvollständig. Es ist ein Substantiv וְיִשְׂרָאֵל, durch welches der Herr ist und ist die oberste, Substantiv; die in sich selbst nicht gekannt ist, aber nicht die Substantiv der Herrschaft, nicht kann sein, aber die alle Form unvollständig Substantiv.

דמיונו אל החמר שפושט צורה ולובש צורה אינם נראים דבריו לפי העיון מפני שהדמיון צריך שיהיה חמר כחמר ולא דמיון חמר במקרה אמנם פי' לפי שמקבל המראים וכך החמר שפושט צורה ולובש פירושו יאות * אמנם הדחה שנתנה אבן עזרא ופי' לבנת מן לבנים מפני שאמר כי הספיר אדום ממה שמצא אדמו עם מפנינים ספיר גורחם ונראה שהוא אדום אין הענין כן אלא לפי שהספיר זהיר ומקבל כלל המראים והביא ספיר אצל פנינים שהם אדומים יהיה גם הספיר אדום * ואינם נראים דברי ר' אהרן שאמר נסמכה הלבנה אל הספיר שהספיר זולתי הלבנה מפני שהריקיע נמשל בספיר מפני שענין דמיון הממשל כמשל יהיה בחלק מחלקיו ולשם אומר למראה והנה כמעשה והבן זה * וזה דומה למה שנאמר בחלום יעקב והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה * ואחריו כן אומר והנה ה' נצב עליו * השתכל אמרו נצב עליו ואמחת הנצב שיהיה נצב ברגליו ואמחת הסלם הוא מה שנאמר כמעשה לבנת הספיר כי תחת צרף עליו * והרמז כי הם השיגו את השם מצד העולם השפל לא למעלה מזה ועל כן אמר ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו * ויד הוא רמז אל הנבואה לפי שהוף מלת יד וכאמצעות הנבואה משיג העולם האמצעי אשר התחלוחתים שכלים נבילים שבאמצעותם תהיה הנבואה שופעת וחיוני המראות יוכיחו * ולכן אמר ויחוו את האלהים ויאכלו וישתו שהשגתם היחה עיונית לבד לא נבואית * ולא היחה השגתם כל כך חזקה להתגבר החלק השכלי בלי שיגו אל המורגשות כמו משה ששב כלו שכל מפני עוצם ההשגה כמו שאמר ונגש משה לכדו אל ה' שהיה הגשה מדעית ולכן עמד ארבעים יום לחם לא אכל ומים לא שתה * ומה שנאמר ועמדו רגליו ביום ההוא אל הר הוהים ר"ל הנפלאות שיעשו באותו המקום כל כך מצדם חפשיט ידיעת השם ית' שהיא משולה ברגלים כיחסה אל העולם השפל :

+ /
כ"י

C

פרק מח פעל ועשה ענינם הראשון לפעולת הידים כמו אף יפעל
 אל * ועש את השלחן * ויבאו לענינים שאינם צריכים
 נגיעה נשמית רק הוא ענין תקון כמו שאמר ועשה משפט וצדקה
 בארץ * וכן אשר משפטו פעלו * וממעם זאת התשאלה כל פעולה
 ומעשה שבאו אל השם ית' באמרו מי פעל ועשה * ומלת בריאה היא
 פשוטה מפגע הגשמות אחרי שהיא תחלה כהעדר כמו שאמר עשה
 שלום וכורא רע * וכן בראשית ברא אלהים * הואיל וזאת הבריאה
 מהעדר * ומלת יצר מצאנוה ענינה הראשון כמו יצר חוש שהיה
 פעולה בידים ומצאנוה לענין שאינו גשמי כמו יצר עמל עלי חק *
 שפירו' שהרשע חורש מחשבות רעות כל היום וזהו חק עליו לעשות
 קן * ונקראת התאוה יצר כמו שאמר כי יצר לב האדם רע מנעוריו כלומר
 חרישית המתחשבת הרעורר * וכן על המתחשבת הטובה באמרו

יצר סמוך חצר שלום • ולפי זאת ההשאלה מלת יצירת שבאה אל השם
ונמצאת היצירה לענין שאינו גשמי לפי אחת הפירושים ויוצר רוח אדם
בקרבו:

פרק מ"א יד מלה משתפח • ענינה הראשון ויתן יד • ויהיה בענין
הרשות • קח בידך עשרה אנשים • ומוזה יהיה אמרו נפלה
נא ביד ה' • ויהיה בענין המאמר היד יואב אתך • ר"ל צווי ומאמרו •
וכן על ידי דוד • ומוזה יהיה אמרו ידך עצבוני ויעשוני שבאמת אין ברחם
הושטת יד כי אם מאמרו וגורתו • ויאמר בענין המכה ידי כבדה על
אנחתי • ידי לילה נגרה • ומוזה יהיה אמרו הנה יד ה' יהיה • מפני
ידך • ויאמר בענין הכח מידכם היתה זאת לכם • ר"ל מכחכם • ומוזה יהיה
אמרו היד ה' תקצר • הן לא קצרה יד ה' • ויאמר בענין העזרה תהי
נא ידך לעזרתי • ויאמר בענין הנבואה היתה עלי יד ה' • ויד ה' עלי
חוקה • לא שהוא ית' גוף שיהיו לו אלו הכלים:

Hand, dann
kommen in den Boden
krägen: Macht, Macht
Weltmacht, Befehl
Anordnung; Plage, göttl.
Rückwärts; Kraft; Miß-
g. W. f. g. g.

פרק נ"ב כף שם נאמר לכף היד • כמו אפרוש כפי • ויהיה שם
הענין על כפים כסה אור • כמו והנה עב קטנה ככף איש
לצד הדמיון • והושאל לענין שאינו גשמי וכתבונות כפיו ינחם • שהחבונה
אינו דבר גופני שהרי אמר וירעם בתם לבכו ונקראת בשם כף בעבור
שהמחשבות נגמרות בידיים בכפים • ומלת ושכתי כפי הושאלה מן
הענין הראשון רמו אל הכח והעזרה הוא עזר אלהי כמו שכנה בשם יד
וכנדה בשם כף שהוא עגול ומסך מכל צד וכן ותשח על-י כפכה • לפי
שאמר אחור וקדם צרתי • וכן את מקום כפות רגלי • רמו אל החכמה
המקפת את העולם השפל שהוא כרווי:

Hand, die die
Schwerkraft, Klugheit, Welt-
von der Welt, von der
allgemein die Menschen
und die Menschen
Kraft und Hilfe, Kraft,
plus, von der der Kräfte
der Menschheit umfassen
zwischen Weisheit.

פרק נ"ג זרוע שם ידוע הורוע בשלה • זרועו יבוש תיבש • ומפני
שהכח נמצא בזרוע כנרמו ויפעלוהו בזרוע כמו נקרא הכח
בשם זרוע • ואיש זרוע לו הארץ • וזרועים ישמופו • וזרועות הנגב שהם
כחו וגבורתו • ומוזה יהיה אמרו מעונה אלהי קדם ומתחרת זרועות
עולם • פי ר"ל מגן וסחרה יהיה לך אלהי קדם • פי הרוכב בשמי שמי
קדם • ומתחת השמים יהיה לך זרועות עולם ר"ל כח ואילות • וכן
בזרועך הגדול שטעמו ככחך לא שרצה גדל זרוע הבשר:

Arm, und die
die göttliche beiständige
und rechte Allmacht.

פרק נ"ד ימין שם נאמר לגוף בעל צדדים • והצר האחד שהוא צד
נכבד יקרא ימין ועל כהן ידו הימנית • ומפני שהכח נמצא
בצד הימין נקרא הכח בשם ימין כמו וימינים ימין שקר • ר"ל כחם
וגבורתם לא שרצונו על צד הימין שהוא דבר גשמי וכן רצה כאמרו
יטיבך ה' נאדרי כח • ימין ה' רוממה:

Die Rechte, weil
die Kraft der göttl.
der göttl. Allmacht.

Das Buch ist ein Teil der Sammlung des Herrn von ...
(ein Teil der ... orientalischen ...)

720 75, 100

Dieses Cajet ist nicht geordnet und unklar.

Jahrg: תשי"א הסתיו, Gewandbringung der Tische. Die jungen Tische ist
nicht nur ein Mann
727 תשנ"ז, 727 תשנ"ז, fühlend: Auch mit den in Verbindung
begeben.
תשי"א des Conclaves oder Messias-Kommunikal Löffelmaße.

Sprache, Exposition des/.

Rabbi Joseph, seine Aufsicht über die in der f. Kapelle Gott zugehörigen
Kunde.

727, die besonders oben dargestellt (777, 777, 777).

727 der 727, kulturell ist. Das erste ist nicht ohne 777,
ohne dass folgende Aufklärung der gesprochenen Sprache, das erste ist
nicht 777 (777), nicht 777.

428 א. *Frage, nicht
vom göttlichen Schöpfer
und Willensbefehl, was
nicht etwas auf sich
jedoch nicht zu denken
Wesen gehörig zu denken
ausgedrückt wird.*

פרק נ"ג אצבע שם האצבע ידוע • ומפני שכל פעלה שיפעל האדם
I, 86. היא על ידי האצבעות השאיל לפעולת השם יחס האצבע
כאמרו כי אראה שמיד מעשה אצבעותיך • והלא במקום אחר אומר
בדבר ה' שמים נעשו • והנה באר שבמאמר נמצאו השמים ונקראו
המאמר בשם אצבע • וכן נמי כחוכים באצבע אלהים • ר"ל שהוא חפץ
אלהים • ומפני שהכתיבה מלאכת האצבעות נתיחסה כתיבת הלוחות אל
האצבע והוא רצון האלהים ולא חלילה מציאת הכתיבה ברצון האלהים
יותר נפלאות מבריאת העולם • ואם נאמר שהאצבע הוא דבר מצורף
אל השם אין בזה חוק והשחכל אמרו אלהים ולא ה' • שהוא שם השתוף
והמראה בדבר כאלו הוא העושה אותו ועל כן אומר אשר כתבתי
להורוהם :

429 א. *אין שפה
הרבה, ומה שיש
אלה, ומה שיש
אלה, ומה שיש*

פרק נ"ד פה ושפה ולשון שלשם ידועים מהסמכת הלשון
לדברים גשמיים • ומפני שהם כלי הדבור נקרא הדבור בשם
כאמרו הן עם אחד ושפה אחת • ושפתי רננות • שפירושם הדבור
כל איש אשר ימרה את פיו • איש לשון כל יכון בארץ • לשון שקר •
שענינם הדבור וכאלו הרשאלות יהיה אמרו פי ה' • פה אל פה • ויפתח
שפתו עמך • ולשונו כאש אוכלת • שפי' הכל דבור ואמירה :

430 א. *נדר, נדר
דעות, von der Rede
Gottes, die immer durch
ein zerschaffenes Medium
geschieht, so wie von
den göttlichen Dingen
und Worten.*

פרק נ"ה אמירה ודבור ענינם ידוע לפי הסמכת הלשון שהוא
I, 88. אותיות כחותות חסוך מוסגל בקול יועיל • ויהיה ג"כ בענין
המחשבה כמו אמרתי אני בלבי • דברתי אני עם לבי • ענינם מחשבה •
ועל פי שני אלו הענינים יהיה צורך הדבור אל השם • אך לפי
הענין הראשון יהיה הדבור מיוחס אל השם לא שיהיה בא מעצמו מפני
שהדבור צריך אל בנין גשמי • והשם ית' רחוק מעניני הגשמות אך
הדבור יהיה נברא מתחדש מלפניו ויתיחס אליו כאמנות החכם רבי'
יוסף כאשר יתבאר בפרק מפרקי זה המאמר ואין רחוק שיהיה הדבור
בזולת עצם השם ויתחדש מלפניו ויתיחס אליו הנה מצאנו ויאמר ה' אל
אוחו וזה יהיה על ידי נביא ויתיחס הדבור אל השם כש כהיותו
ממציא הדבור לעצמו ושהיה הדבור נמצא לעצמו בלי בינוני יתבאר
בפרקו כשנכנס בענין הנבואה ואם תרצה שיתברר לך זה כי פעמים
יחוס הדבר אל השם על פי ההסמכה הראשונה שפעם יוציאהו בלשון
אמירה ופעם בלשון דבור ואפני הדבור ידועים שהם צווי והגדה
וגוים וכיצא בהם • והאמירה אינה בלי סמיכה ועל כן יצדק האומר
הי מדבר ולא יצדק האומר חי אומר :

פרק נ"ו פנים מלח משתתפת • ענינה הראשון ונהפכו כל פנים
I, 87. לירקון • ומקרי הנפש הם הרחמנות והכעס כשיעשו בנפש

15

l. on...

17
9

שום פעולה גם יעשו כגוף כמו הירקות בפתח והארמות כבושת • והרחמות
 והכעס כשיעשו פעלחם כנפש גם הראה להם שום פעולה כפנים
 לכך נקרא הכעס והרצון בשם פנים כאמרו ופניה לא היו לה עוד •
 ומוזה יהיה אמרו פני ה' כעושי רע • וכן לענין הרחמים האר פניך אל
 עבדך • ישא ה' פניו אליך • ויאמר לענין המציאות כמו ועל פני כל העם
 אכבד • על פני אהרן אביהם • ומוזה יהיה אמרו לא יהיה לך אלהים
 אחרים על פני • ר"ל שלא תחברו על מציאותי אלוה אחר • וכן נמו אמרו
 ופני לא יראו • אמתת מציאותי כשנאמר לו הראני נא את כבודך •
 כי הכרת האדם מוולתו היא בפנים על כן כנה אמתת מציאותו ית'
 בפנים וכן נמו באמרו ודבר ה' אל משה פנים אל פנים • ר"ל מציאות
 מציאות בלי אמצעי אע"פ שלא יהיו נראים הפנים :

אנגליש. Anselm. Unwille, Wille, Wam
 hat, nicht, weil sich auf
 dem Ausgange befindet.
 In der, Realität der
 Wirkung, in diesem Be-
 tracht, charakt. Ver-
 bünd. der Moralität
 vom Gott.

פרק נ"ו אהור שם משותף הוא שם הגב • אחרי המשכן • ויהיה שם
 הזמן אחרי הדברים האלה • כי הקדימה והאחור הם אמתת
 הזמן • ויאמר בענין רדיפת והאמתת אמונה אחרי ה' אלהיכם תלכו •
 ולא ילכו אחרי שרירות לבם הרע • ואחרי הכעלים אשר למדום • ומלת
 וראית את אחורי הם המציאות שנמצאו ממני ראשון • ולא יראו פני שהם
 אמתת מציאותי והקודם קודם במעלה ובמציאות • ולעולם הנפעל אחרי
 הפועל • ועל כן אמר וראית את אחורי • והיא ההשגה העליונה כמה
 שסובל שכל האדם להשיג וכמעט למעלה ממנה יחס הפועל לא הפעולה
 ובה רומז באמרו ושמתוך בנקרת הצור כמו שנתבאר בשותף מלת צור •
 ואל זאת ההשגה אומר ושכתי כפי עליך :

אנגליש. Rückseite.
 Später in der Zeit; mo-
 derliche Nachfolge. die
 Gesandtheit zu erschaffen
 von Dingen, die. helfen
 der existenziell oben Gott.
 kein Wille ist.

פרק נ"ז לב שם משותף מצד ההשאלה • ענינו הראשון יאמר על הלב
 שהוא גשמי • ומפני שהלב משכן החכמה נקראת החכמה
 בשם לב כאמרו בלבי צפנתי אמתך • והשבות אל לבבך • ואמרו
 בחוק מעי • ר"ל בחוק לבי שהלב חלק מחלקו המעים כאשר אומר המון
 מעיך הומה לי לבי ויהיה בענין הרצון היש לבבך ישר • ומוזה יהיה אמרו
 כלבבי וכנפשי • ונחתי לכם רועים כלבי • ר"ל כרצוני ויהיה שם המחשבה
 אשר לכו פונה • ויהיה שם העצה כל ישראל לב אחד • סוף דבר בעבור
 שהלב המרכבת הראשונה אל הגוף וממנו באות כל הכחות נקראות
 כל הכחות בשם הלב • והושאלו גם תכונות הלב אל השם כמו השמחה
 והעצבון וכיוצא בהם כאמרו ויתעצב אל לבו • ישמח ה' במעשיו :

25 Herz, Gemüth
 der Gedankenthat die Körper
 ist die der Körper aller
 Kräfte und Affekte, wobei:
 Wille, Wille, Gedanke,
 Gedanke, Wille, Gemüth
 — so vom Gott in göttlichen
 Sinne.

פרק נ"ח ילד מלה משתפת • ענינה הראשון על הלידה הרה ויולדת
 יחדו • הנך הרה ויולדת בן • ונאמר ילידה לענין ההויה
 והחדוש במרם הרים יולדו • ולפי שהזמן מוליד הקורות נקראו הקורות
 ילדים כמו מה ילד יום • ומחשבת הלב ג"כ נקרא ילד כאמרו וכילדו

gebaren vom
 Entstandenen nachfolgenden
 Dinge der Zeitfolge, nicht
 der Gedanken in der
 Seele, und somit auch
 vom einem geistigen in
 Übertragung der Willkür
 hat die intelligenten Seele
 bestehenden Gemüth (Moralität)
 (siehe, S. 11).

für ein Stück zu erhalten und die Dinge.

Das Capital ist wiederum an dem Mann geblieben, nicht gut,
weder verbunden. No. fünf Aest, fünf bis auf die 1200, und
Maimonides.

Am 1337 an der Tithen 1337 (Nurf الزمان).
1337, Große Infektion.

Das Capital ist an dem Mann, der verstorben ist, über den
noch weiter nachzusehen.

Maimonides an die Angehörigen, in Jerusalem.

ע.י.ק. / Ende.

35. / der Tag in Jerusalem.

הראשון או השני (?)

Wieder alle mit Maximilian, das mit der Sache, um immer, die Sache
und die zu nationalisierenden Methoden.

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900
1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025

1870

Wieder alle mit Maximilian, das mit der Sache, um immer, die Sache
und die zu nationalisierenden Methoden.

Maximilian: 1870

1870

Wieder alle mit Maximilian, das mit der Sache, um immer, die Sache
und die zu nationalisierenden Methoden.

נכרים ושפיקו • פי' למודי נכרים ע"כ נקראו חלמירי הנביאים בני הנביאים מצד למודם ולפי זה הענין מורה אמרו ויולד בדמותו כצלמו • ר"ל למרו ונמשך אחרי הנהגתו שאם היה רוצה תכנית האדם הלא הוליד קודם לכן קין והבל והם לא היו בתכנות אדם וזה מ"ה שאי אפשר אבל רוצה במלת צלם נפש המשכלת שהיא שלמות האדם ולפי זה הענין (והענין הב' יהיה אמרו צור ילדך תשי • ר"ל ההתחלה שהמציאתך מן האפס והורה לך שלמות האנושי בנתינת התורה שכחת אותו •

פרקם כנף שם משוחף • ענינו הראשון כל בעל כנף • והושאל אל I, 43. הקצה על ארבע כנפוח כסותך • לאתו בכנפוח הארץ • ויאמר לענין פרישות ומרפא בכנפיה • ר"ל פרישות האור • ועל כנף שקוצים ויאמר בענין הסתר ולא יכנף עוד מוריד • ומה יהיה אמרו לחסות חת כנפיו • וחת כנפיו חסיה • ר"ל חת צלו וסתרו • או יהיה מההשאל הראשונה מהענין הראשון מצד שהשגחת השם מסכת הושאל סכוו בשם כנף •

פרק טא ענין המנוחה משתתף לשלשה דרכים • מנוחה תאמר לחניה I, 67. הדבר במקום כמו ובמנוחות שאנגות • ותאמר מנוחה אתר היגע יגעתי באנחתי • ומנוחה לא מצאתי • ותאמר לענין הפסק כנון וידברו אל נבל ככל הדברים האלה בשם דוד וינוחו • ולא הורה כן היו עיפיים ולא מצד שהרכו דברים עד שייגעו כי מהוך שנים שלשה מאמרים מה צער היה להם עד שמאמר וינוחו מנוחה מן הצער א"כ רוצה ענינו הפסק המאמר • ומה הענין הג' יונח כיום השביעי • ר"ל פסק מן המאמר שיצאה ממנו המלאכה • וכיוצא בזה מלת שביתה באמרו וישבת כיום השביעי שהיא שביתה מדבור שאין בו יגע כי העולם במאמר נברא • ומצאנו שביתה על המאמר וישבתו שלשת רעי איוב •

פרק טב צור מלה משתתפת נאמרת למין ידוע כמו והצורים נתצו I, 16. ממנו • ולצד היות הצור חוק הושאל זה השם למה שהוא חוק במאמר חרבות צורים • ותקח צפורה צור • ולענין החוק הושאל לשם ית' במאמרו אלי צורי אחסה בו • ומפני היות הצור התחלתי הרכיכות דומם וצומח חי ומדבר כשרצה להפליג בענין ההתחלה לענין מדמה הענין שהוא התחלה כצור הביטו אל צור חצבתם • הוא עצמו שאמר הביטו אל אברהם אביכם • ולזה הענין נקרא השם ית' צור התחלה שהוא ית' הנה הנמצאות כמו שאמר הצור תמים פעלו • צור ילדך תשי • צור עולמים • אין צור כאלהינו • ר"ל שהוא התחלה המציא כל זה הנמצא וכל אשר יחפץ יעשה • מוריש ומעשיר • עד עקרה ילדה שבעה • ולזה הענין הרמזו באמרו ונצבת על הצור • ר"ל

כנף, Flügel, Schwanz, etc. Ausbreitung, Vorwärtigung, etc. von der 3. Glieder u. Luftschicht. zweien Vorwärtigung Gottes.

תנוח, 1. Lagerung, einm. Abz. 2. Rast nach vorwärtigungem Mühen, 3. Cessation nach vorwärtigungem Mühen. N. 4. so von Gott nach dem Annehmen.

114, Fels, Stein, wegen der Härte übernehm. auf Gott: der Fels, so weil zu Stein zu sein. In der 3. u. 4. Glieder. Corporel: der Fels, als der Fels in der 3. u. 4. Glieder.

77

200?

תעמד בהשגת ההתחלה אשר ממנה נמצאה זאת המציאות שרומז במלת
הנה מקום אתי: וזאת היא המציאות הזו וזו היא המציאות הזו

פרק כג מלא ענינו הראשון כשיבוא גוף בגוף וימלאנו מלא

כל, erfüllen, voll
abzulegen sein, voll
man sein, von der Manife-
st. von der göttlichen Welt.
Königheit im Bereich
der Creaturen.

ארכעה כרי מים ויאמר בענין ההשלמה בני מלאו ימי

I, 19

ואמ' בענין השלמות מלא אותם הכמת לב ולוה הענין יהיה אמרו מלא
כל הארץ כבודו וימלא כבוד ה' את כל הארץ ל' שהעולם שלם

M. N. I, 64.

במציאותו ית' שהוא מספיק לעולמו ואמנם אמרו וכבוד ה' מלא את
המשכן אם נאמר שהוא מרמז אל האור הנברא שמראה על עוצם

1120, das Wesen Gottes;
das geschaffene Offenbar-
heit (Theilung) die göttl.
Vorsehung; die Lebenskraft der
Schöpfung.

השגחה השם יתכן אמנם שם כבוד משהת' יאמר על עצם השם כאמרו
ברוך כבוד ה' ממקומו כי אי אפשר שרוצה בדבר נברא כי איך

אפשר שיחלל המתפלל בנברא שהוא זולתי עצם השם וכן כאמרו והיה
בעבר כבודי ל' על עצמו שהרי יאמר עד עברי ויאמר על האור

הנברא שישכינהו השם במקום להגדילו כמו וישכן כבוד ה' וכבוד ה'
מלא את המשכן אמנם אמרו מלא כל הארץ כבודו ל' התפשטות

M. N. III, 1-7.

השגחתו בעולם השפל ונאמרת על השבת שמשתבח המשתבח כאמרו
תנו לה' אלהים כבוד ונאמר ובהיכלו כלו אומר כבוד ויען היות

הדבר נפלא בעניני שחוף וזה המלה שמע אמרי בינה יש להבין כי המציאות
בכללה נקשרת קצתה בקצתה ל' שלשה חלקי המציאות ובכן ההשגחה

האלהית נמשכת לכל פרטי זה העולם מפרטיו עד כלליו על פי שראה
בחכמתו היות השגחתו משגת לכל מעשי ידיו תקן את העולם בתקון

הראוי שאין תקון אחר יותר טוב ממנו כפי שראה בחכמתו כאשר
נאמר ה' בחכמה יסד ארץ בונן שמים בתבונה ולכן אמר וירא אלהים

את כל אשר עשה והנה טוב מאד ועל ידי זה התקון נקשרת השגחתו
ית' מלמעלה עד למטה בשפלי שפלים ובכן מלא כבודו העולם וזאת

היא אמתת השגחתו ית' לעולם זה הנביאים עה העירו צורת המציאות
בקשר ההשגחה כאשר נרמז כל הענין במעשה מרכבה האופנים ומעשיהם

והכרובים ומראיהם פניהם וכנפיהם והרקיע אשר עליהם ועל הרקיע
דמות כסא ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם חלוק בזה הסדר

נכללים ג' חלקי המציאות וכשרצה השם להסגיל את ישראל בהשגחה
יחרה תקנם כמערכת העולם בכללו על ישראל גאוה ועזו בשחקים להיותם

מיוחדים בהשגחה עצומה והנה ישראל יב שבטים הם ד' דגלים כנגד
ד' פני המרכבה ושבת לוי שנחלק לד' שבטים והנה ד' דגלים כנגד

ד' היות ד' פנים לאחד להדמות במרכבה ותקון המשכן והארון עם
הכרובים והשלחן והמנורה והמזבחות המעוין ימצא רמזים עצומים בסדר

העולם הכביר והנה בכסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו להיות
כבודו שוכן בתוך ישראל להשגיח בהם בין ליעוד טוב בין ליעוד רע כאשר

נאמר מקוה ישראל ה' כל עוזיך יבושו גם בניי כהן גדול בתקונם

Inhalt Lizon. Ein: a ist ja alles und möglich vollkommen mit.
geschill, wst. wstif $\frac{1}{2}$
I die fische abgesehen von der M. N. I, 9.

7132 jussal. = 1520 114

Wird für die G. auf unmi. und von jedem der Loden. V. M. I
in wst. ein 11921 2100 etc. 11921 2100 11921 2100 wird dem Schmeind.
abgegeben, oder willig gesteuert.

Die Abbild aller wissenschaftl.
Merkmal, die Form der Kräfte der natürlichen Dinge (تصوير)

Kunst, die Welt Gottes im Mikrokosmos und im grossen Kosmos
veranschaulicht, die Abbild der Merkmale

Wissenschaftlich findet im Mikrokosmos, von der Kosmologie,
die Punkte hindern etc. Dies hilft G. mit Hilfe zu verstehen.

العالم الكبير, die Philosophie, die Welt der kleinen
العالم الصغير, die Welt der kleinen, die Welt der kleinen
216 219. - 42 212, 213, 214

אי אפשר וכך מודים כל חכמי ישראל אעפ"י שאומר כי ה' אלהי ישראל בא
בו הטעם בו כבוד ה' אלהי ישראל והיותו מצורף מורה שהוא זולתו
ואעפ"י שיאות להיות מורה על עצמו ית' כי אין הכרח בין צורף הכנוי
באמרו הראגני נא את כבודך * ובין צורף ענין באמרו הוא מראה
דמות כבוד ה' * אכן חכמי הקראים פסקו שהוא מלאך והוא גשם *
לא ישיגוהו העינים מפני שיחס לו הכתו' העתקה והגבלה ביחוד מקום
וכל אלו השגות גשמייות ואי אפשר שיהיה מרמזו על השם והנה הכבוד
היה דר במקדש ונאמר ואתה תשמע השמים מכון שבתך * ונאמר והיו
עיני ולבי שם כל הימים * ואולם החכם ר' משה הורה שאינו מרמזו
על השם ית' אלא הוא דבר נברא מצורף אל השם ית' מכלל המרכבה
והיותו מחואר ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה והשם ית'
לא יתארוהו ולא ימשילוהו אכן יהיה הרצון על האדם החלוק שהחלק
העליון מרמזו על מין מן המלאכים שאינו מדבר עם האדם והוא הנקרא
חשמל אשר אש סביב בית לה * והחלק השני מין מלאך הנקרא אש
אשר נגה סביב לה שהוא מדבר עם האדם * ואם החכם ר' שמואל
הכליל את השם עם החלק המדמה חשמל כבר במראות ישעיהו
הבדילו באמרו וארא את ה' יושב על כסא רם וגשאו ושוליו מלאים
את ההיכל ואמר שרפים עומדים ממעל לו והבדילם מהשם ואיך אפשר
שיוכלל עמהם בשם חשמל ולהיות זה מורה על השם ית' והאש כולל
מין המדבר עם האדם ושאינו מדבר עם האדם אי אפשר שיתואר
השם ממראה המתנים ולמעלה בכלים רבים חלוקים ועוד הדבר נראה
קשה איך לא ירמזו את השם ית' אחרי שהרצון היה לאמת ההשגחה
להתלות כלל הפעולות שהן הוות מאתו ית' והנה חלום יעקב ומראה
ישעיהו וספור יחזקאל שלשתם מין אחד יכללם ליחס כלל הפעולות
ההוות מאתו ית' אעפ"י שהוויים על ידי אמצעיים * ויעקב ע"ה הזכיר
את השם ית' וסתם מיני האמצעיים * וישעיהו הזכיר את השם וכאר
מיני האמצעיים בראשי דברים * אכן יחזקאל באר באור מחלט מיני
האמצעיים כפי מה שאבאר ואיך יקצר בלי להורות מציאות הפועל
הראשון * ואמנם ספור יחזקאל בענין מעשה מרכבה כיון שראה רוח
סערה באה מן הצפון ענן גדול כאשר נאמר מצפון תפתח הרעה וזהו
הענין בשלוט האומות הסכלות וראה במראה שכל זה ברצון אלהי *
כיון שכפרו ישראל בעקר ונתחייבו ביעוד רע כאשר נאמר ואש מתלקחת
ונגה לו סביב ומתוכה כעין החשמלה מתוך האש שכל אלו משלים
לשם ית' עם מלאכיו והבין מתוך זה המחזה בהשגחה הכללית כאשר
נאמר ומתוכה דמות ארבע חיות זה רמז לעולם האמצעי אשר ד'
האופנים נמשכים אהריהם כי רוח החיה באופנים כאשר נאמר ברומם
ירמוזו ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים לעומתם וכלל זה
מראה בגבורת האומות הסכלות מכחו של שם ית' ועל כן בא הנביא ע"ה

M. N. III, 7. fin.

?

כל תוכן זה הוא כולל כוחותיהם של כל אלה, לראות את המצב.

צרכי הכנסה, מוכרזים על ידי הממשלה, ח. 24, 31.
צרכי הכנסה, מוכרזים על ידי הממשלה, ח. 24, 31.
(צרכי) מוכרזים על ידי הממשלה, ח. 24, 31.

אשר, חוקי ח. 74. חוקי ח. 76.
אשר, חוקי ח. 74. חוקי ח. 76.

מספר: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.

מספר: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.

ש כען

רוסגולד און זיך באשפאנדן. זיך העיליגים, די קעניג.

לגלות כאמרו ודמות על ראשי החיות רקיע כעין הקרח הנורא וממעל לרקיע דמות כסא ועל דמות הכסא דמות כמראה • אשר במתניו ולמעלה כעין חשמל וממתניו ולמטה דמות אש ונוגה לו סביב ואמר הוא מראה דמות כבוד ה' וזהו הכבוד שנראה לנביא בשעת נסיעת הכבוד וענין שכינת הכבוד ונסיעתו הוא הראות ההשגחה והסתלקותה על ידי מלאכיו לא שיש שם העתקה והגבלה חלילה ולהיות פעולות השם על ידי מלאכיו כבר נאמר כי מלאכיו יצוה לך • ונאמר ובה ה' אלהי כל קדושים עמך • והנה הורה כי ההשגחה שבה למקומה עד שתהיה נקשרת על ידי האמצעיים בשפלים ועל כן יתגברו אומות הסכלות לשלוט על ישראל אלו הם ארבע מלכיות והם ארבע מרכבות שראה זכריה באמרו ואשוב ואשא עיני והנה ארבע מרכבות יוצאות מבין שני ההרים וההרים הרי נחשת ובכן נאמר ברוך כבוד ה' ממקומו כענין וקרא זה אל זה ואמר קקק • ומה שנאמר והבית ימלא עשן כעין שנאמר והנה רוח סערה ענן גדול ועל כן הנביא נשתומם על המראה • ולאך מר בחמת רוחי • ואדם ואשב שם שבעת ימים משמים • עד כי כמראה השנייה באר איך היתה נסיעת הכבוד מעל מרכבת ישראל המיוחדת למרכבה הכללית • ואולם יעקב אבי ע"ה מה שראה בחלומו להוות מעלת ארץ ישראל שההשגחה עצומה לארץ ישראל כאשר נאמר מר נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלהים • ונאמר ויקרא שם המקום ה' יראה • כל זה בעבור שהבטיח לאבות לחד הארץ הזאת לישראל רצה לבאר מעלתם שא"ע שהשם ית' שוכן בגבהי גבהים השגחתו בארץ ובסגולה לארץ ישראל • ועל זה נבנה בית העולמים שמורה על עצם השגחתו כאמרו והיו עיני ולכי שם כל הימים • ונאמר עיני ה' אלהיך בה • ונאמר נורא אלהים ממקדשך • אמנם כמראת ישעיה בעבור שחרה אף השם על ישראל מפני רוע מעלליהם שהיה אחרי מות עזריהו ודרכי אחר ידועים וכרצוה השם להענישם לא יענישם רק על ידי עריצי גוים אשר תהיה להם הצלחה ועל כן רצה ליחס היות השם יושב על כסא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל וענין השרפים שהם אמצעיים והם קוראים זה לזה קדוש קדוש וינעו אמות הספים מקול הקורא מרמזו לעולם האמצעי • והבית ימלא עשן מרמז לעולם השפל וזה מלא כל הארץ כבודו • כי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים ועל זה ענה הנביא ואמר אוי לי כי נטמאתי • מפני ראותו כמראה הנבואה הפורענות העתידה לבא והיה נמנע מלהוכיחם בשבילתו והוא מניעת התשובה כאמרו השמן לב העם הוה עזרו כשבאה אליו התעוררות הנבואה באמרו ויעף אלי אחד מן השרפים כלל הפרשה ההיא עד שהוכיחם והנביא מרוכ תמהו בענין תמוזה וקושי היעוד אמר עד מתי ה' אלהים • ונאמר לו עד אשר שאו ערים מאין יושב וכתים מאין אדם והארמה תשאה שממה • וכל זה מפני סוד ההשגחה שהיתה מיוחדת לישראל ושב

להשגחה הכללית שישגים כל יעוד רע מהתגברות אומות העולם שהם חלק המזרות באמרו אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים • ועם כל זה הכטיח באמרו כי הרחקים בגוים וכי הפיצותם בארצות ואהו להם למקדש מעט וגו' • והוא לטעם השגחתו עליהם שלא יעשה אותם כלה אלא יהיה מצולם בעת שיערימו אמות הסכלות להזיק את ישראל והו' שני' ואף גם זאת כהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם וגו' • והנה אחרי סור הכבוד נשאר ישראל על ידי שמירת האמצעיים באמרו ואין עמי מתחזק על אלה כי אם מיכאל שרכם • ואמר ובעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול וגו' כעין שני' והנה שר יון בא ושר מלכות פרס עומד לנגד • כי אז לא תהיה השגחת השם עצומה לישראל ועל כן תמצא השם מתיחס ה' צבאות ער שוב הכבוד שהיא השגחה העצומה עליו נאמר והנה כבוד אלהי ישראל בא מדרך הקדים • ואמר עתה ירחקו את זנותם ופגרי מלכיהם ממני ושכנתי בתוכם לעולם • וחלילה שהרצון בו על דבר נברא ומציעים פירושי לטעם מלת ברוך אינו עולה מכת הפשט • אך בכל מקום שזכיר שכנת הכבוד ונסיעתו הוא לענין השגחתו • אמנם השגחתו ה' מהארת בבחינת חלקי אברי האדם עליונו ושפלותו • ועל כן יען היות מושב האדם על הכסא במתניו וממרום גבנונית הכסא עד מרכז הארץ כלם מעשו שלשם ית' אשר מורים על עוצם אילותו על כן מראה כמראה אש ונוגה לו סביב • לפעת הוד השגחתו ית' עליהם נקנית ידיעתו ית' למשיגים באמצעותם והו' טעם וראית את אחורי • אבל כמראה מתניו ולמעלה בעין חשמל כמראה אש סביב בית לה אשר לא תושג אמתתו וזהו ופני לא יראו • ועל כן נקרא בשם חשמל שחשים מלמלל אמתת עצמו ית' אפי' העומדים לפניו מפני שהשגחתו נמנעת ומשלי הנבואה ידועים • ואמנם אמרו מלא כל הארץ כבודו ר"ל התפשטות השגחתו בעולם השפל • והשאלה היקיצה וההערה והפקידה והזכירה בהתפשטות ההשגחה • והשינה והנחום בסור ההשגחה וכל זה כנגד המקבל לא שיש שנוי בעצמו ית' שכן נאמר וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם • ונאמר כי אני ה' לא שניתי • ואם החכם ר' משה שלא אמר שלא מצאנו מן הכתוב שינה מיוחסת לשם ית' ר' משה רבינו וחותני נ"נ הכי מן הכתוב עורה למה תישן ה' הקיצה • וכבר בארנו שהיקיצה והשינה בהתפשטות ההשגחה יקרא יקיצה וכסורה תכונה בשינה זה על צד ההשאלה ואין שנוי עצם השם שפעם ישגית ופעם לא ישגית אמנם השנוי יבוא מצד המקבלים והוא ית' רחוק מן הגשמות וממשיגי הגשמות והוא אחד באמתת יחודו ולא ישתנה בשום שנוי מדרכי השניים ית' וית' שמו באמתת שלמותו • בכל מה שבארנו מהרחקת עניני אלו השמות מהשם ית' הוא האמת אין ספק בדבר אמנם בכאור המכוון מאלו השמות וההפעליות דברנו על דרך הקרוב באחד משלושה דרכים שתתנינו

Die Nationen in der Hand des 1750 In J. i. v. i.
sagen unter der Aufsicht der Plebeien.

Die Nationen in der Hand des 1750 In J. i. v. i.
sagen unter der Aufsicht der Plebeien.

2751, von Kap. Leipzig und Leipzig.

5 Lin. ist richtig 25 notyfallen.

בפרקים הקודמים אם בשחוף הנמור או על צד הרשאלה או בתוספת
מלה לישב אותו המאמר שלא הבוא סתירה על מה שהורה עליו
השכל: *זוהי תורה • משעש יש הנהגה ויש מי וזכרה וזה*

וזה הנהגה קלה ונאצל וזה הנהגה חריפה ויש מי וזכרה וזה

*Deum An live Ver.
nimmst beiseite für die
Einheit Gottes, in der
Ist auf seine Erkenntnis
hat Augustin in seiner
heil und heiligt
die Einigkeit der
Wahrheit, die
Nicht seine Bestimmung.*

פרק סד כיון שנחבאר לנו שהשם ית' נמצא במופתים חזקים

ואינו נוף ולא כח כגוף צריכים אנחנו לקיים המופת ליהודי

השם ית' • ויש לך לדעת שמלת אחד תאמר על הרבה ענינים ועיוננו

בזה המקום לשלשה דרכים • הדרך האחד שהוא ית' עצם אחד פשוט

ואינו מורכב מחלקים וכי עצמו לא יקבל החלוקה • האופן השני להאמין

שהשם ית' אחד כעצם אמתו ואין אמתו עצמו מקיימת לולתו

האופן השלישי להאמין שהשם א' בחיוב המציאות ואין עצם אחר

זולתי עצמו מחויב המציאות • כאלו השלשה פנים צריכים אנחנו לקיים

המופת מתוך עיון השכל לאמנם • אמנם היותו מחויב המציאות הוא

ממה שכבר נחבאר ונתקיים במופת חזק מה שאין לזו ממנו והיותו

מחויב המציאות מורה שעצמו אינו מורכב מחלקים מפני שהרכבה

הנמצאת בו היא סבת המצא הנמצא והוא א"כ חלקיו בכחינה עצמם

הם אפשרי המציאות וא"כ חייב מציאותו אינו אלא מצד הרכבתו

וההרכבה היא סבת מציאותו וכל מה שיש סבה למציאותו הוא בעצמו

אפשרי המציאה ואנחנו רוצים עצם מחויב המציאות שאין עלה למציאותו •

והוא צורת המופת כך האלוה הוא מחויב המציאות ואין אחד מחויב

המציאות מורכב תהא התולדה ואין האלוה מורכב ועל כל פנים צריך

להרחיק ממנו כל דבר שמביא אל הרכבה • וגם אי אפשר שיהיה

מקבל אפשרות החלוק לעצמו מפני שמחויב המציאות אי אפשר שיהיה

שום אפשרות נשוא בו • ועוד מפני שהחלוק לא ימצא רק כגוף ומה

שהוא זולתי גוף יחלק בהחלק הגוף שהוא נושא אותו • ואחרי שנחבאר

במופתים חזקים שהשם ית' אינו נוף ולא כח כגוף הנה לא יושכל בו

חלוק • ואי אפשר היות שני לו ית' מפני שמחויב המציאות העלה לנו

להאמין עצם בלי הרכבה ושללנו ממנו כלל החסרונות וחיבנו לו כלל

השלמיות • ואם נאמין שיש לו ית' שתף צריך שיהיה גם הוא מחויב

המציאות וכל מה שהאמננו בעצם הראשון צריך להאמין בעצם השני

ואם יהיו שניהם שוי העצם איך יושכל בהם החלוק עד שיפול בהם

המספר והם עצם נבדל מן הגשמות א"כ אי אפשר אע"פ שהם שוים

בענין מבלי היות בעצם כל אחד דבר נוסף בו יבדל מן האחר ונמצא

כל אחד בעל שני דברים וזה מה שהכחשנו שמחויב המציאות אי

אפשר שתהיה בו אפשרות הרכבה ולא דבוי בעצמו ואם יש ג"כ

שהאחר מהם נחלק מהאחר בענין נוסף לעצמו הנה יעלה שהאחד

יהיה מחויב המציאות מפני שאין בו הרכבה והאחר שנחלק בענין נוסף

נמצא שהוא בעל הרכבה והוא אפשר המציאה כי אחר שהם נכללים

*1/2 aus dem Widenspruch
des Begriffes der Nihil-
wesenheit, weil das Teil/
mit dem der Nihilismus
und Nihilist.*

במין האלהות צריך להבין ביניהם כי כל מין נחלק לאישים בין האישים
 יש ענין שיוכר ויובדל אחד מחברו אך אותו הענין שיוכר ויובדל בו
 אחר מחברו עם ענין האלהות שני ענינים • דרך אחד ביהוד • ידענו
 שמצד העולם עמדנו על מציאות האלוה ואלו מצאנו חלוק בפעולות היינו
 מבינים כפי חלוק הפעולות מציאות כמה פועלים ומפני שכל זה הנמצא
 הוא כאיש אחד משלב קצתו בקצתו וכחות שלמעלה מתפשטות כנמצאי
 מטה איך אפשר שיהיה לכל אחד פועל בפני עצמו • ועוד אחרי שהם
 שוים בענין האלהות יהיו שוים בפעולותיהם ויהיה פועל האחד הוא
 פועל האחר • דרך אחר ביהוד • אלו היו שני אלוהות לא יצא זה
 מארבעה פנים • אם שיהיו שניהם פועלים יחד • או שיהיה האחד
 פועל בעת אחת והאחר בעת אחר • או שיהיה האחד עוסק בענין
 אחד והאחר בענין אחר • או שיהיה האחד פועל והאחר שובת • ואי
 אפשר שיהיו שניהם פועלים יחד מפני שזה לא יצא משני ענינים אם
 שלא יושלם הפעל אלא בשניהם מפני שהאחד לא יוכל לבדו להשלים
 הפעל ההוא • או שהאחד יוכל להשלים הפעל / אמנם האחד יהיה
 מותר ולא יתכן אחד משני הפנים שאם לא יושלם הפעל אלא בשניהם
 נמצא כל אחד חסר להצטרפו לשני ומחוייב המציאות לעצמו ראוי
 שיהיה בחכמית השלמות ואחר ששניהם שוי העצם ראוי שיהיה פעל
 שניהם ממין אחד • ואי אפשר שנאמ' כי החלק שנלאה מן האחד
 בלתי השלים הפעל עד שהצטרך לשני היה נמנע בחק האחר להשלים
 כלל הפועל עד שלא נחייב לו לאות כי הנמנע לא יחייב לאות בהקבץ
 שני הפכים בנושא אחד כי מאחר שנפל אותו החלק מן האחד ושניהם
 שוי העצם ראוי שיפול גם מן האחר ולזה לא יאמר צד המנע רק לאות
 כי אין ההמנע מצד הפעל רק מצד הפועל כי הנמנע הנמור או אפשר
 בעת מן העתים שיצא לידו פעל ולא בפועל אחד וזלח פועל אחד
 ומאחר שזה הפעל אפשר שיושלם בשניהם ונמנע אל האחד על כל
 פנים זה יחייב לאות וזה אי אפשר בחוק מחוייב המציאות • ואי אפשר
 שנאמ' כי הפעל יושלם באחד אמנם האחד יהיה מותר שאם הפעולה
 תספיק בהוראת פועל אחד אי זה מורה יורנו אל השני ואנחנו לא
 נאמין רק מה שיודע מצד חקירת הפעל • ואי אפשר שנאמר האחד
 פועל בעת אחד והאחר פועל בעת אחר שזה לא יצא משני פנים אם
 שיהיה הפעל אפשר שיפול מן האחד בכל העתים או שיהיה נמנע ואי
 אפשר שיהיה זה מצד הנמנע כי אחר ששניהם שוי העצם בעת שיפול
 הפעל מן האחד ראוי שיפול מן האחר ואם כן הוא אפשר ואם הוא
 אפשר ראוי שיפול הפעל מן האחר בכל העתים כאחד בשוה ומאחר
 שזה פועל בעת זולת עת וכל העתים כאחד בשוה עליו אעפ' שהומן
 לא יכלהו אי אפשר מבלי סבה שחייבה לפעול זה בעת אחד וזה
 בעת אחר וכבר נתבאר שהקדמון לא יעולל • ועוד אחר ששניהם

*2. aus der einheitlichen
 Harmonie der Welt
 gezogen.*

*3. aus dem Absoluten,
 2. aus der Anschauung
 derer Wirklichkeit güt-
 lichen Wesen folgen*

21
 7/19

שני אלוהות, האמת, may son ambifidus.

מורה נבוכים, ח' 78. 79. (Indes), א. 78. 79.

אם היה נאמר כי אין בזה שום חכמה, לא
ambifidus **بحق** מיתפלג, ratione?
לא אמת, ונפילת דעת בגרסא זו. חכמה (המורה).
המורה המורה, לא אמת חכמה.

חכמה (המורה), חכמה (המורה).

שוי העצם הסכה עם כל אחד שזה ככל העתים ובעת שתחייב לאחד
 תחייב לאחר כי אין עדפנות לאחד מן האחר בעת מן העתים וא"כ אי
 אפשר שיהיה בעת זולת עת ונמצה ששניהם פועלים כאחד זכבר נחבאר
 בטולו • ואי אפשר שיהיה האחד פועל בענין אחד והאחר בענין אחר
 מפני ששניהם שוי העצם בענין האלהות ואם הם נחלקים בפעולותיהם
 אי אפשר מבלי סבה נוספה לכל אחד להחלק בפעולות זכבר נחבאר
 שהקדמון לא יעולל ואם לא תהיה לכל אחד סבה להחלק בפעולותיהם
 אבל הם שויים בענין האלהות יראה שיהיה פועל האחד מהם פועל
 האחר • ואי אפשר שיהיה האחד פועל והאחר שובת מפני שאנחנו
 לא השכלנו למציאות האלוה רק מצד הפעל ואם איננו פעל איך
 תושכל מציאותו ועוד אי אפשר מבלי סבה שחייבה להיות האחד פועל
 והאחר שובת והקדמון לא יעולל • דרך אחר ביחוד • בארו החכמים
 על העברת שעור המניעה שאם יהיו שנים והאחד רצה להשקיט והאחר
 רצה לנענע ולעולם הדבר לא יצא מהיותו אם שוכן ואם מתנועע ולא
 יחפן שיפול חפץ שניהם אלא חפץ אחד משניהם וא"כ כשיפול חפץ
 האחד מהם וחפץ האחר לא יפול / האחד שלא נפל חפצו חלש ואין
 טענה מי שיאמר כי שניהם יהיו רוצים ברצון אחד אם להשקיט ואם
 לנענע מפני ששניהם חכמים טענתו אינה טענה כי רענתו על שעור
 ההעברה שאלו רצה האחד הפך חברו היתה עוברת בהם המניעה
 המראה על חלשת אחד מהם וא"כ נתוכח מכלל אלו המופתים שהשם
 ית' אחד מיוחד בחיוב המציאות ואין שני לו וכי עצמו לא יקבל החלקה
 כאשר הורו לנו המופתים הממהרים אל האמת: *אחדים יצאם ית' ית'*

*Aus der israel. ange-
 nommenen göttl. Offen-
 barung hervorgegangen
 ist, so ist die Schrift
 als aus dem geistlichen
 Traditions nur ein Hoffen
 licher für die weltliche
 bis zu den allen demselben
 k. am Nerven aus dem
 Schicht der geistlichen
 nicht wahren Können.*

126

פרק ס"ה כשם שהורו מופתי השכל אל יחודו ית' כך דברי הנביאים
 העידו על יחודו באמרו שמע ישר' ה' אלהינו ה' אחד • מאין כמתי
 ה' גדול אתה וגדול שמך כגבורה • אתה ה' לבדך • למי תדמוין
 אל • למי תדמווני ותשו • וכיוצא באלו הפסוקים • ואין הבאת אל
 הפסוקים להורות על יחודו ית' מצד שאנחנו מספקים לדעת יחודו ית'
 מצד עיון השכל בשכבר נחבאר לנו יחודו מעיון השכל במופתים חזקים
 כי לא יהיה הפסוקים המורים על יחודו ית' מן הפסוקים המורים על
 רבוי • רק יהיו אלו הפסוקים ראיה על יחודו למי שקצרה יד שכל
 להבין יחודו מעיון השכל ישען במאמר הנביא • ומה נעמו דברי החכם
 רבי' יוסף המאור באמרו כי המצוה יתעשר מן הראיה כהיותו מי ומשיג
 והכרת שני עמו וגו' ואמ' ואשר אי אפשר מן המצוה שלא תהי
 ממנו הדיעה שידע כי ה' ית' שמו אל יכול יודע • וכת דבורו בזה
 שהמצוה אם יתשל מן החקירה וישען במאמר הנביא כהיותו ית' אחד
 וכיוצא במה שספר אין הזק בזה מצד שאין שם הכרח לקחת ידעתי
 קודם אמונת הנביא • אמנם על אלו שני הספורים ר"ל יוכלו יודע אי

*Auch das prophetische
 Wort geht für die Ein-
 heit Gottes, aber da die
 nature eines Offenbarungs-
 die S. Wahrheit Gottes vorliegt,
 nicht, so ist die Schrift
 als aus dem geistlichen
 Traditions nur ein Hoffen
 licher für die weltliche
 bis zu den allen demselben
 k. am Nerven aus dem
 Schicht der geistlichen
 nicht wahren Können.*

?

שאם חיוב המציאות העלה לנו להאמין בעצם אחד אמת מה שהם צריך
להאמן כן ראוי להאמן בכל עצם שהוא מחויב המציאות * ועוד אם
יהיו רבוי ענינים נוספים על העצם לא יהיה כל אחד מהם שלם בבחינת
עצמו * והעיון חייב שמי שהוא מחויב המציאות שיהיה שלם בבחינת
עצמו ואם שקבוץ אותם הענינים הוא המחויב להיות שלם נמצא
שהקדמון יעולל מפני שהקבוץ הוא עלה למציאותו ועוד שבהיות אלו
העלות נמצאות בו יהיה שלם ונמצא גם כן שהוא מעולל והקדמון לא
יעולל ועוד שאלו הדברים יהיו צריכים חניה והחניה לא תאמת רק
בנושא והשם ית' אינו גשם נושא המקרים * וממה שנתבאר בשער
היחוד שהמורכב בעצמו אינו מחויב המציאות בעצמו שההרכבה היא
סבה מציאותו ומה שיש סבה למציאותו אינו מחויב המציאות בעצמו
ואנחנו רוצים עצם מחויב המציאה לעצמו * ואם יהיו אותם הענינים
הנוספים חדשים אי אפשר שאם יהיו חדשים צריכים אל מחדש והמחדש
צריך שיהיו לו יכולת וידועה כדי לחדשם ואם יהיו גם עליו חדשים
צריכים אל מחדש אחר ואי אפשר שיחדש דבר ואין לו יכולת וידועה
זילך הדבר אל לא חכלית וזה שקר * אמנם החלק השני שיהיו ענינים
רבים נמצאים בעצמו עד שיהיה עצמו מורכב מדברים רבים מחלפים
זה מזה ויהיה מחויב המציאות אי אפשר מפני שהרכבת הכלל היא
סבת מציאות הכלל אמנם חלקיו כל אחד בבחינת עצמו אפשר המציאה
ואנחנו רוצים עצם שלא יעולל ושלם היה בעצמו שום אפשרות ואו
יהיה מחויב המציאות * אמנם החלק השלישי שיהיה השם ית' אחד
עצם פשוט מאין הרכבה ולא רבוי ענינים כמו שהיית לנו העיון להאמין
הוא אמת כונחנו שהעצם האחד ייחס בהרכבה ענינים לפי יחסים
מתחלפים ולא בהתחלף היחסים יחויבו לו רבוי ענינים אמנם הוא
עצם אחד פשוט דמיון השכל שמשויג ענינים רבים ומתחלפים ומכוישים
והוא כח אחד ולא בהשיגו אלו הענינים הרבים המתחלפים יהיה הוא
מורכב מרוב ענינים * וכן נמו האש שמתכת ומקפאת ומשחרת ומלבנת
ושורפת ומחממת וכל אלו הפעולות יפעלם כת אחד לא רוב ענינים כך
השם ית' עצם אחד ייחסו לו רוב שלמיות לפי יחסי פעולותיו בבחינת
עצמו ולכן האמננו שהוא הידיעה והוא היכולת והוא החיים והוא
הרצון והוא המציאות והם עצמו ועצמו הם * ר"ל עצם אחד פשוט בלי
הרכבה ואנחנו לא השגנו עצמו ית' בשכלנו עד שנבדיל בהשגתנו עצם
היודע ועצם היכול ועצם החי להשיג מהותם רק מצד יחס הפעולה
הישרנו דבור לשוננו בשכלנו להורות על אמתת ישותו הקשנו פעולותיו
לפעולותינו וחייב שמות הכחות הפועלות לפעלתנו אל השם ית' שפעל
אותם הפעולות לא שיש דמיון בינינו וכינו ולא שיקבצנו גדר אחד *
אמנם על אי זה צד שפעל קראנוהו יכול * ועל אי זה צד שתקן קראנוהו
יודע * וכן נמו הדין בהיותו חי ורוצה ונמצא לא שהשגנו עצמו * ומה

ר

7

71177 797 Cap. LXV. unprobat. Abstrakt.

ינתק פים ונסחיים, contraria and contradictoria.

אמר, 6 figuratim appellat (working and M. N.).

ו.א.?, cuius rabitza (مقاييس), negrified, combinat.

Einzelne Begriffe sind nicht im Publikum allgemein bekannt, sondern
sind in der Wissenschaft, namentlich in der Philosophie, auf die
Eigenschaft der Dinge zu beziehen.

ספרים עבריים - Abhandlung über die Eigenschaften der Dinge, von dem
Forscher, bei Mainz. ^{und die in d. J. 1871.} אברהם בן יצחק, von dem
im Alter von 4 Jahren: אברהם, אברהם, אברהם. ^{Abraham b. Isaac}
bekannt ist für seine Auffassung der Dinge, namentlich
Abraham, namentlich nach der Auffassung der Dinge, namentlich
ausgeführt, zum Teil abgehandelt.
כמו שהיה, בעיד.

Abraham, namentlich die Auffassung der Dinge.

بعد تدقيق النظر, אחרי עיון דק.

Abraham (אברהם), namentlich die Auffassung der Dinge, namentlich
ausgeführt, zum Teil abgehandelt.

נכבד דבר חכמינו ע"ה בקראם אלו הספורים ספורים עצמיים ר"ל
 הם עצמו ועצמו הם ואינם דבר חוזה מעצמו ואין כונתם שאם הם
 עצמו שיהיה כל אחד חלוק העצם ר"ל שעצם היכול חוץ מעצם החיים
 ואיך יהיה זה דעתם והם עצמם אמרו אם תהיה היכולת ענין נוסף על
 העצם הפילוח בענין החלוק בקדמות וחדוש וקיימו מופת שאינה ענין
 נוסף על העצם אלא היא עצמו כמון שנחבאר וכן הדין אם יהיה עצם
 היכול חלוק מעצם היודע שיפול בכל אחד מאלו העצמים ענין החלוק
 בקדמות וחדוש ויחקיים המופת שאינו מורכב מעצמים רבים כמו שהרחק
 היות בעצמו ענינים נוספים הנה נחבאר שדעתם ע"ה לא היתה לאיך
 כי אם הפס ספורים עצמיים והם עצמו ר"ל שעצמו אחד פשוט אין
 בעצמו ענינים נוספים ואין עצמו מורכב מעצמים רבים * ר"ל שעצמו
 אחד פשוט אע"פ שבעצמו יחויבו שלמות זאת היא השלמה שבה יתבאר
 קהל המיוחדים חכמי האמת :

הנה ית' כשהו' יזכיר' אל' חזקה ק'תת' * ספ'ת'
 חזקה ית' כשהו' יזכיר' אל' חזקה ק'תת' * ספ'ת'

פרק ט"ו אני רוצה להקל הבאור אך יאמן שאלו הענינים המושגים
 בעצמו הם עצם אחד * כבר ידעת מה שנחבאר בשחוף מלך

הי ששם הי הוסכם לגוף נוון מרגיש ולחוספת המרגיש על הנוון נקרא
 חי ואמתת ההרגש הוא ההשגה ואין עצם החיים דבר חצוני מאמתת
 ההשגה זאת שהחי הוא גבול וחלקיו נוון ומרגיש ואם הפחות שבהשגות
 והוא ההרגש נקרא חי השכל האמתי שהוא משיג השגה אמתית לא
 יקרא חי וכי היעלה על לב שהשכל יש לו חיים שהם דבר חצוני
 מעצמו הנה נחבאר שאין אמרנו חי ענין חלוק מעצם היודע * ואמנם
 ענין הרצון כבר ידעת שמאמתת השכל הוא יושר המעשד ויושר
 המעשה הוא הרצון הנה נחבאר שהשכל והרצון ענין אחד * וכן נמי
 ספור יכול אינו חלוק מעצם ההשגה כי אמתת פועל השכל הוא ההשגה
 וכל פועל יורה לפועלו שהוא יכול הנה נחבאר שעצם ההשגה הוא
 היכולת * אמנם היותו נמצא לא במציאות אלא הוא ית' עצם המציאות
 דבר ידוע הוא שכל דבר שתושכל מציאותו הוא מעצמו יש לו סבה
 למציאותו נמצא שכל מי שאין סבה למציאותו אין מציאותו מעצמו *
 הנה נחבאר מזה הבאור המופלא והעמוק שהוא ית' היכולת והוא
 החיים והוא המציאות והוא הרצון והוא הידיעה והם עצם אחד פשוט
 בלי הרכבה * ואע"פ שנראה בתחלת המחשבה כי היכולת והידיעה
 והרצון יחואר בהם חשם בכחינת דברים אחרים ר"ל היכולים והיודעים
 והרצוניים ולא כן החיים והמציאות כי הם יחוארו בכחינת עצמו ונראה
 חלוק ביניהם אין הדבר כן אחרי עיון הדק * כי צריך לעיין בעצם הכח
 ההוא לפי בחינתו וע"כ יכללם כלם שם העצם והם עצם אחד בלי
 הרכבה :

הרכבה : ה' יזכיר' אל' חזקה ק'תת' * ספ'ת'

*Die Einheit der fünf
 Attribute mit dem höchsten
 Wesen. Hauptstück des Buchs.
 von dem Herrn Baron de
 C. von ...
 und der ...*

פרק ס"א בכל מה שבארנו בענין התארים אין ראוי שיחשב אדם עלינו שנטינו לצד תגבורת תאוה מפני שמירת דעות שרצינו להרחיק כל סוחר מהם והעמסנו על שכלנו הרחקות מה שאין ראוי להאמן ויונה לנו בזה אבל דין לו לאדם שיראה ויחקור לבחון האמת לעצמה לא שישליט מחשבותיו עלינו לגזר אומר בלי חקירה להתלונן עלינו והנה יבואוך באורים בפרק הבא אחרי זה בחלוק הדעות בענין שמות התארים שבהם תעמד על האמת • וחמצא נפשך רוחה כמה שנחלוק ונמנע להסיר כל טענה וכל קושיא ולבאר תחבולות מאמר קצת ממין המטעים לנו איך ימצאו מוטעים ומה שיתחייב עלינו יתחייב עליהם מצד הטענות ולא תועילם התנצלותם שהיא אך בדבר שפתיים

In der Übersetzung des Besonderen
denen der Übermaße in die
Spezialtheorie, und Vorarbeiten
auf die Haupttheorie des
des folgenden Capitels.

כדברי שפתיים לא אחרי חקירה עיונית: *אם ימצאו מוטעים עלינו יתחייב עלינו יתחייב עליהם מצד הטענות ולא תועילם התנצלותם שהיא אך בדבר שפתיים*

פרק שבעים דעות בני אדם בקריאת שמות לשם ית' נחלקו לני חלקים • החלק האחד לא הביאו את השם ית' תחת

in Bezug auf die Namen
nennens Gottes gehen drei Par.
teile auseinander:

הלשון ולא קראוהו בשם כי אם בשם עלה לבד לצד שרוצים בקדמות העולם והעולם נמצא מסכתו והשם עלה והעולם עלול וכבר בארנו שהעולם מחודש • אמנם העלה שמונעת מהביא את השם ית' תחת הלשון זאת היא מפני שכל הנמצאים המושגים אלינו הם עצם ותשעה מקרים והלשונות כולם הסכימו על אלו העשרה וכבר השכל הוודיה שהשם ית' אינו ממוין אלו העשרה אעפ"י שבמלת עצם כוללים אותו אב"א זה לשון תאות בו ולנו אין לשון מוסכמת חוץ מכלל אלו העשרה והנה נסדר טענותיהם • טענה אחת • אומרים אחרי שנודע לנו שכל הלשונות מוסכמות לאלו העשרה ענינים שהם עצם ותשעה מקרים והשם ית' נבדל מאלו העשרה ומתיהר ביחוד אמתי הנה אם נקראהו בשם אעפ"י שבאותו השם ניהדרו מכל מה שזולתו באותו השם נשתף אותו עם מה שיוורה השם ההוא ואינו יחוד אמתי והנה נביאהו תחת הרמיון זה מה שהרחקנוהו • טענה שנית • אומרים כיון שאנחנו לא השגנו עצמו רק ישותו לבד ואיך נביאהו תחת הלשון ונאמר הוא הפך שאם נאמי הוא הפך ויהיה מורה על העצם והשגת עצמו נעלמת מעין שכלנו • טענה שלישית • אומרים בכל שם שנקראהו לא יצא משני ענינים • אם שיכלול עצמו אותו השם או שיוורה על חלק מעצם המבקש והיות אותו השם כולל עצמו אי אפשר מצד שיש שמות רבים מורים על ענינים חלוקי העצם ואי אפשר היות השם הא' כולל טעמים • ואם שיוורה על חלק מעצם המבקש נמצא שעצמו מורכב מענינים רבים ואינו יחוד אמתי ואנחנו רוצים יחוד אמתי • טענה רביעית • אומרים שכל תואר מורה על נושא ונשוא ותחואר לעולם הוא חוץ מעצם המחואר והנה יהיה מורכב משני ענינים חלוקי העצם שהם נושא ונשוא ואנחנו רוצים יחוד אמתי • טענה חמישית • אומרים שכל תואר מורה

1. das welche Gott gar Nicht
Namen besitzen wollen, sondern
sich nur schicklich für die Ver-
redung (als) gebrauchen die
zu können die eig. Wort des
Welt. Dies führt zu gegenüber
concentriren sich in der the-
ologischisch Welt der ganzen
menschlichen Vernunft an-
gewandten geht Redeorien-
ten denen über nur die alle
apostolisch auf sich selbst und
von der in jeder Beziehung
in weltliche Natur hat Körperliche
Welt und Aristotelische Welt.

ה
21

הרמז, נתקן, דברי דין, ר. 84.94.

המטע, נתקן, די אה אה אה (מטעים) פון.

אין דיין אה אה אה
אין דיין אה אה אה
אין דיין אה אה אה

די אה אה אה (מטעים) פון.

לענין נוסף על העצם ואותו הענין יהיה מקרה נשוא בו ולעולם המקרה יהיה נשוא על הגוף והשם ית' אינו גוף נושא המקרים שיתואר בהם • והחלק השני קראו את השם ית' כחארי השלילה באמרם לא סכל ולא לואה וכיוצא בהם ר"ל שלילה החסרונות כנראה להם שבוה המין לא יתחייבו מאלו הטענות הקדמות וכשמצאו פשטי הכתובים שלא נהגו כמין שמות השלילה אלא במין שמות החיוב לחצם שכלם לאמר שלא באו אלו השמות לחיוב אלא אם שיהיה אותו השם תואר פעלה או לשלול ממנו חסרון ר"ל לא נקראהו יודע אלא לשלול ממנו הסכלות • ולא נקראהו יכול אלא לשלול ממנו הלאות אם כן באו לשלול ולא לחיוב והוא הדין בקראנו אותו חי ורועה ונמצא וקדמון ואחד • ואלה דברי התנצלות אמנם האמת תחברר אחרי כן בפרק הבא • והחלק השלישי היא דעת חכמינו ע"ה שבארו הכשרת השמות לאל ית' בעיון זך לפי האמת והביאו ראיות על זה מצד השכל ובטלו כל טענה וכל קושיא וכל הטעה שמענו הדעות הקודמות ואלו הם הראיות שהביאו חכמי האמת להורות בהכשרת שמות לאל ית' • ראיה ראשונה • אמר החכם הרב הגדול המופלא רבינו ישועה נ"נ דבר זה לשוננו ודע כי המענה שיוליכנו לעשות שם לזולתו ית' הוא קיים בו ית' וית' ולו אמרנו כי אנו צריכים לתקן לו שמות יותר מוולתו היה קרוב מחמת כי אינו ית' שמו נראה לעין ולא ידוע בשאר ההרגשות ולכן לא יתכן שנרמז אליו באבר מאברינו ואין לנו דרך להודיע לאחרים נפשו ואשורו אלא בדבור לשוננו זה תורף דברי החכם שפתים ישק • ואמר ועוד לומר כי אנו צריכים אל קיום הראיות עליו ית' ומי' • ראיה שנית • היא אחרי שהסכמנו שמות לדבר אחד מצד ענין ר"ל בשראינו נפילת פועל מאדם אחד קראנו אותו יכול וכאשר ראינו ג"כ נפילת פעל מהשם ית' קראנו גם אותו יכול הקשה מצד הפועל לכך לא לפי בחינת עצם הפועל כי לא השגנוהו ולא ידענוהו עד שנביארו תחת הרמיון רק לצד נפילת הפעל קראנו לשני הפועלים בשם יכול על אי זה צד שפעל כל אחד עם היות עצמיהם חלוקים • ראיה שלישית • כיון שמצאנו שהשם ית' קרא לעצמו שמות והכשר ממנו ית' קריאת השמות לעצמו הוא כשר ממנראנחנו מפני שחקון השם בין ממנו ית' בין ממנראנחנו הוא לעלה אחת והוא להודיע לאחרים חפצו בקריאת אותו השם ואם יהיה נמוע תקון השם ממנו יהיה נמוע גם מהשם ית' ואין פרק כמו שנתוכחה האמת בהכשרת השמות לר' ישועה נ"נ מספר העריות וטען על מי שאמ' כי השם ית' יודע בתקון השם יותר מוולתו מפני שהסגיל טעם תקון השם הוא הודעת התפץ לבד והודעת התפץ אין הכולל בין ממנו ית' בין ממנראנחנו והואיל והתקון לקריאת שם לעצמו כשר מהשם ית' יכשר גם ממנו :

2, Die welche Gott nur mit negativen Attributen bezeichnen und selbst die positiven des Schrift aufzunehmen zurückzuführen.

3, unsere Weisen, welche nicht positive als negative Attribute statuierten und die auf speculativen Wegen gegen Einwendungen und Widersprüche sich zu behaupten suchten.

100

Coiffy

אמת היה ויחזקו בלשונם את החכמה
 ויהיה רוב החכמה ויהיה רוב החכמה ויהיה רוב החכמה

פרק ע"א בזה הפרק צריכים אנחנו להורות כי כמו שהעמיסו עלינו
 הדעה הראשונה טענות כן ראוי להעמיס אוחן הטענות
 לדעת השנית * ואעפ" שהנמשכים אהרי דעת השנית כמתנצלים כי לא
 ישיגום הטענות לא תועילם התנצלותם כאמרם אם נתאר הדבר בתואר
 השלילה יתר טוב משנתאר אותו כחיוב בשער היחוד אעפ" שזה מיוחד
 וזה מיוחד דמיון זה שראית איש מרחוק ושאלת בעבורו למי ששאלת
 מה זה יענה לך אותו הנשאל לא הוא מין צמח ולא מין מחצב יותר נכון
 משיאמר הוא בעל חיים כי כבר חארו והורה על חלק מכלל המבקש והנה
 בתואר השלילה ייחדו ממה ששללו בתואר החיוב ישחף עמו זולתו
 הנבדל באותו התואר ואנחנו נבאר כי בין בתואר השלילה בין בתואר
 החיוב כאלו שני המענים טעם אחד יוצא וכמו שלא ינצל תואר החיוב
 מן השחוף כן לא ינצל תואר שלילה מן השחוף * כי מבח השלילה
 יולד החיוב * כי הנה כאמרם לא הוא מין צמח ולא מחצב חייב שהוא
 חי כי המינים הנמצאים ארבעה מינים דומם צומח חי ומדבר * והחי
 כולל המדבר ובשלול הדומם והצומח נשאר החי * וכן נמי באמרם לא
 לואה ולא סכל מחייבים שהוא יכול ויודע ויותר חיוב יש על זה מפני
 שזה העדר וקנין אין שלישי בין ההעדר והקנין כמו שיש בין שני
 קיומים * דמיון זה אמרנו ראובן נמצא בירושלם או במצרים *
 ואפשר שלא יהיה נמצא בירושלם ולא במצרים ויהיה נמצא בחברון *
 אבל אמרנו ראובן נמצא בירושלם או אינו נמצא בירושלם לא
 יצא מאלו שני החלוקים * אעפ" שהבדילו בהכמת ההגיון בין מלת אין
 ובין מלת לא * שמלת לא מחייבת * ומלת אין אינה מחייבת אין לנו
 חושש בזה ההבדל וכוה המאמר * וממה שטענו ואמרו שהשלילה שאנחנו
 שוללים איננה כגון שנאמר על ראובן לא רואה שמדרכו הוא
 להיותו רואה אלא כמו שישולל ענין מדבר שאין מדרכו להמצא בו כגון
 אמרנו על האבן לא רואה שאין מדרכו להמצא בו וכל זה כדי להנצל
 מן המחייבות * כי הנה באמרם על האבן לא רואה יכול לשלול ההפך
 שלו באמרם ולא סומא ולא כן באמרם לשם ית' לא סכל לומי' גב' לא
 יודע והלא הם בעצמם אמרו הוא היכולת והוא הידיעה והוא החיים
 וכו' * ויותר צניעות יש בלשון בתואר החיוב מתואר השלילה כש' בראותם
 דברי הנביאים שתארוהו בתואר החיוב רל' ביכול ויודע ונתנו החבולה
 ואמרו נקראהו כן לשלול הלאות ממנו והסכלות אכ' אפשר כשנשלול
 ממנו הלאות והסכלות שישאר היכולת והידיעה * ואם לא יתבאר המחויב
 בתואר השלילה יצויר בצויר השכל והעקר צויר השכל לא המאמר
 וקמאמר נמשך אחרי צויר השכל לא צויר השכל אחרי המאמר * כי
 אף המאמרים טבעיהם טבעיים לא יצאו מטבעם רק הם מוסכמים
 וההסכמה היא נמשכת אחרי צויר השכל וצויר השכל אל כל אשר
 יחפוץ יטה המאמר * הנה נתתי לך זה המפתח שבו תפתח כמה שערים

Affektive Satz, die
 nur negative Affektive
 zu helfen wollen.

Die Affirmation und
 negation des Affektiven
 sind eine Einheit und werden
 zusammen beide zu Affirmation

Die positive Affektive
 sind zwar genannt, stehen
 jedoch nicht da.

In Bezug auf die Bemerkung
 über das Contradictorische
 ist zu bemerken, dass die
 Affirmation und die Negation
 nur in der Verneinung

In der Folge von dem getheilten Attributen z. B. von Minus. u. b.
 Man würde getraut sein die via negativa, und steht die affirmativa
 Attributen z. B. für Aufsteigen, die correspondenz aber f. u. b. auf negative p.
 w. k. b. f. p. u. zu der unter l. p. 70. aufsteigen p. k. b.

2877, ^u ^u ^u Mineral, 70., f. u. b. in der Constitution gleich
 die arithmetische ^u ^u ^u
 9777, homonymia
 2777, die genere der geschehen Dinge.

7777, 55, Aufsteigen beide in negative Folgen nach der Logik.

7777, nimmt nomen actionis, das Einlogend geschehen p. k. b.

7777, der decorum.
 7777, die Sprache, die Verhältnis zu 7777 7777, der Ausdruck 7777 7777.
 die Sprache, aber die Sprache ist ein ungenügendem geschehen nach dem
 p. 86. u. l. 88.

נעולים ויהיה חמיד בשכלך חקוק אל כל מה שאבאר בעניני התארים
וכו יתרו קשרים רבים • ואמנם אחרי שהורינו והשוינו בין השוללים
ובין המחייבים מחיוב טענות של דעת הקודמת נשוב לבטל אותן
הטענות: *הטענות: ה' טענה יחס את כל מה שציינו ואי יתקנה יחס המאמר*
הטענות טענה: יצא את כל מה שציינו ויחס המאמר יחס המאמר

פרק עב התשובה על הטענה הראשונה האומרת שהשגת עצמו
נעלמת מעין שכלנו ואם נתארהו בתואר ונאמ' הוא הפך

נמצא שעצמו מושג בשכלנו ולא יצא זה מאחד משני ענינים אם
שבאותו התאר השגנו עצמו באשר הוא או חלק מעצמו • ואי אפשר

שבאותו התאר נשיג עצמו באשר הוא מפני שיש לו תארים אחרים
חלוקים מזה התואר ואי אפשר היות זה התואר כוללם • ואם נאמ'

נשיג חלק מעצמו נמצא שעצמו מורכב חלק יושג וחלק לא יושג וזה מה
שהכחשנו מצד ההרכבה • תהא התשובה אמת שהשגת עצמו נעלמת

מעין שכלנו ולא השגנו רק ישותו לבד • אמנם על אי צד שהשכלנו
ישותו ית' מצד פעולותיו תארנו ישותו לפי יחס הפעולה • והנה כשהשגנו

שעשה מעשה תארנוהו כשם יכול ויודע ועל ידי אלה התארים השכלנו
ישותו והנה כתואר אותו כשם יכול ויודע שהם תארים עצמיים ישותם

לבד ידענו אמנם השגת עצמם נמנעת מעין שכלנו • והתשובה בהיות
התואר הא' כולל לעצמו או חלק מעצמו עד שיוורה שהוא מורכב

כבר נתבאר שהעצם האחד יפעל פעולות שונות ויתואר עצמו לפי יחס
כל פעלה ויהיה מביא רבוי והרכבה בעצמו אם תורה הפעלה האחת

ענין מה שלא תורה האחרת ועוד יתבאר זה בתשובת טענה הרכבית
מכת דברי החכם רבי' יוסף איך תהיה תכלית האמונה בו • אמנם

התשובה אל הטענה האומרת צד הרמיון תהיה תשובתנו אלו היתה
דעתנו בקראנו לאחד ממנו יכול ולשם ית' יכול שיקבצם גדר אחד היתה

זה הטענה והיה זה מביא דמיון ואיך יהיה זה דעתנו לקבצם גדר אחד
ואנחנו האמננו אל השם ית' עצמיים ואינם צריכים אל נושא ולוולתו

ית' הם ספורי העלות והעלות הם מקרים נשואים עליהם ואיך יקבצם
גדר אחד עד שיבא תחת הרמיון ואיך תהיה קריאתנו לשם ית' ולוולתו

ית' כשם יכול ויודע מתלק גמורי השתוף שהשתוף בשם לבד לא בענין
ואיך לא יבואו תחת הרמיון בטעם כלל • ומה נכבד דבר החכם רבי'

ישועה שאמ' כי השמות שני מינים • האחד מן השמות הוא כלל
נבונה כשם דבר שהוא כולל עצם ומקרה ואין שום ענין נצל משם דבר

וקראוהו החכמים שם שלא יועיל • והחלק השני הוא מורה על
גדר או על חלק גדר • ושמות השם ית' אמר שאינם מן החלק השני

שמורים הסגלה ומין שאלו היו שמות השם ית' מזה המין היו מביאים
את הש' ית' תחת הרמיון אבל הם כרמיון החלק הראשון כשם דבר
שכולל ענינים מתחלפים ומכחישים • ואם נכללו בשם אחד לא יביאם

*Die Bedeutung der Begriffe
Gottes durch Attributa
1. Die Bedeutung aus
der Unbegreiflichkeit ist und
Unbegreiflichkeit die göttliche
Wesens.*

*Die Bedeutung der Begriffe
angelehnt an den Attrib.
beiden legenden Herab.
Naher Gottes ins Cru.
fürliche*

*ע"פ
L. 68 contin.
L. 73*

תחת הדמיון אלא השם האחד יהיה כולל דברים חלוקי העצם הנתן
 בטלנו גם זאת הטענה מעקרה • ולטוען מאנשי אומתנו בכיאת הדמיון
 מצד השם כבר הנביאים עצמם שקראותו בשמות הרדוקותו מן הדמיון
 באמרו למי דמיון אל וכיצא בהם ואלו היה מביא השם דמיון הנתן
 יהיו דברי הנביאים סותרים זה את זה וזה אי אפשר • אמנם התשובה
 על הטענה השלישית האומרת שרבי השמות הם מורים לענינים
 חלוקי העצם ונמצא שעצמו ית' מורכב מענינים רבים ואינו יחוד אמתי •
 ההגה התשובה אמר שרבי השמות יורו על רבי ענינים ועם הודאתנו
 זאת עקר אמונתנו נחבאר שכלם יורו על עצם אחד פשוט בלי הרכבה
 ובעבור היות הש' ית' נודע מצד מעשיו ומעשיו כלם חלוקי הפנים לפי
 יחס הפעולות אשרנו אותו באשורים רבים ועם כל זה העיון הכריחנו
 להאמין שהוא עצם אחד פשוט ואמנם על היות כח אחד פועל פעולות
 שונות כבר נחבאר קודם לכן • ומה נפלא דבר רבי' יוסף נ"נ בואר
 התשובה עצמה כמה שאמ' יודע כי המענה יודע ויחבונן ויצק ממנו
 המלה ויחייב המדבר במלות ויעביר אל הפטרת מלה והיה למחליף
 שיחבונן מענה המלה ולא היה יטה לבו בנתיצת דבורנו על גלויים • וכן
 המצאה אומ' התואר אשר לה' בהיותו יודע הוא ית' שמו או הויה
 וזולתו והתואר אשר לו בהיותו יכול הוא התואר אשר לו בהיותו יודע
 או הוא וזולתו וידבר עמנו במשא ומתן וכו' • וכן דברו בזה אם יהיה
 עצם ספור יודע הוא עצם השם וגם עצם ספור יכול הוא עצם ספור
 יודע או אין אם הודינו בזה היה זה הטעה אכל עקר אמונתנו זהו
 שיהיה כלם עצם אחד וחכמות בנת החכם כמתנצל שאם המלות ידמו
 שלנו ושל בלא כיה אין הצורך שיהיה מפני שאלו מורים ענינים נוספים
 וענינים חלוקים ואנחנו לא כן נאמין • ועל כן אמ' החכם שאין לו לאדם
 שיחפשנו מצד המלות אבל דין לו שיראה וידרוש ויחקור בעקר אמונתנו
 בצורך השכל כי יצר לו לאדם להוציא איכות אמונתו שהיא נטועה
 בצורך השכל בדבור הפה בעבור היות הענין המצויר בשכל נעלם מאד
 ולא ידמה המצויר עם המאמר ואין שום החבולה בזה זולתי בהקל
 המאמר להתקרב אל המצויר מעט מועד • אמנם התשובה על שתי
 הטענות הרביעית והחמישית • הטענה האומרת שהתואר
 מורה על נושא ונשוא • והטענה האומרת שהתואר מביא האיכות
 והאיכות היא מקרה וצריך אל גוף נושא • תהיה תשובתנו שאין הסכמת
 לשוננו בשמות של שם ית' נמשכת לפי תקון הלשון ודין היה לטוען לעיון
 בהפלאות המאמ' בקראנו אותם עצמיים שפי' שם העצם מורה על העצם •
 ואמנם השמות הם לחמש מערכות • המערכת האחת שם שיהיה
 הכרה על העצם לכך כגון אמרנו ראובן שמעון אדמות לבנות • והשנית
 שם שיהיה מצד המקיים העצם כגון צומח חי מדבר • והג' שיהיה מצד
 המחייבים בעצם רל' המקרה וזה יצא לד' חלקים • החלק האחד הוא

2. aus der angebl.
 3. dadurch experimen-
 4. Pluralität in Gott.

Dieu, qui par sa
 Tout-puissance, son
 par idéal, son être
 de l'écriture, il est
 gütlich, nicht blos
 Lieder und rechte
 enthalten.

4. Grund aus der in
 dem Begriff der Eigen-
 schaft liegen. Voraus-
 setzung eines Trägers
 und eines Getragenen.
 5. aus der Natur der
 der Begriff der Qualität
 und mithin der Existenz
 fällt.

1/2
 4/5
 1/2
 1/2
 1/2

Es ist ganz und gar, wenn abwesend. Nicht die am 17. April den Namen, sondern
 1701. 17. und 1711. 17. April. In April ist eine unheimliche
 und eine Zeit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man

Das ist eine Zeit, die ganz anders ist, als die Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man

Die Zeit ist nicht die, die man in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man

Die Zeit ist nicht die, die man in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man

Dann ist es nicht die, die man in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man
 in der Zeit der Abwesenheit der rathenlosigsten. Die Zeit ist nicht die, die man

*Metaphysische Einleitung
Der Aristotelischen fünf
Erstbegriffe, von demselben
I. (Kant'sche Kritik der
reinen Vernunft, des Handbuchs
zur Begreifung der
angewandten Logik.)*

*Dr. Joseph Meindl
jüdischen Attribute
an ihre Effektivität
angewandt, nicht 1816
zur Aufschlüsselung von
Wilhelms.*

מקרה נמשך לחמור מצד הכמות כמו הארוך והקצר • והחלק השני
שם שיהיה נמשך לחמור מצד הצורה כגון הקר והחם והמראה והטעם •
והחלק השלישי מקרה שנמשך לצורה כגון הדעות והתכונות שבנפש •
והחלק הרביעי מקרה שנמשך לצורה מצד התחברה כחמור כגון חמש
ההרגשות • ואלו המקרים יש מהם מצד הכמות ומהם מצד האיכות •
ושם שיהיה מצד הצרופ כגון אמרנו האב והבן • ושם שיהיה מצד
הפעולה כגון בונה וכותב • ומכל אלו החלקים רצוננו בשמותיו שלשם
ית' הראשון והאחרון שאינו מניע לעצמו ית' לא רכוי ולא הרכבה ויש
לך לדעת שהחכם רבי' יוסף חלק בשביל זה הענין וקרא אותם
תוארים ולא ספורים שלא תדמה אמונתנו כאמונת כלאביה מפני
שאמונת זאת הכת בקראם אותם ספורים רצונם שהם דברים נוספים
וברת החכם מזה השם והחליף המלה וקרא אותם תוארים שלא תדמה
אמונתו לאמונתם ר"ל להאמין שהם דברים נוספים כי אם רצונו כאמרו
תואר עצמי כאלו אמ' שם עצמי ואמרנו יודע לעצמו הוא כאמרנו
שחרות לעצמה שרצונו המורה לעצם השחרות לכד לא דבר נוסף ואי
זה עם יתחלף העצם יתחלף גם השם וא"כ אמרנו יכול ויודע כאמרנו
הוא היכולת והוא הידיעה לא שיהיה הענין הוא ויכולתו הוא וידיעתו
ואמנם יהיה רצוננו באלו המלות להקל הלשון בידיעתו ית' • והחכם
רבי' יוסף אמ' דבר זה לשונו • ובארנו כי השם ית' מתפרד ממין אשר
לא יוכל וידע כי נחקים שהוא יכול ויודע ולמען כי ידענו מה התכוננו
הפרק מן הפנים הזכורים הרחבנו בלשון ודברנו על הפרקים הידועים
והנכונים כי הם תוארים החרנו זה השם עליהם • ועוד אמר ולו אמרנו
אל הקחליף לנו בתארים והודענו אותם לו והתכוננו מה חפצנו ומה
שנרמזו בו לא היה יוכל שובטא על זה אלא בבטוי שפתנו ובמלד
שאנו מכטים בה והדומה לה • השתכל אתה המעיין הישאר אחרי זה
האיש חרעומת באלו המאמרים ולא תהיה הרחקה יתרה באמרנו יכול
ומורה לשני דברים הוא ויכולתו מאמרנו יכולת וידיעה ומורים
לשני דברים כל שכן בבוא הבאור שהוא תואר הנפש שאינו מורה
בדבר נוסף זולתי העצם וא"כ בטלה הטענה האומרת שהתוארים העצמיים
בשם ית' מורים על נושא ונשוא ובהתבטל זה יתבטל להיות אתו הנשוא
מקרה וצריך אל גוף נושא אותו • וסוף המאמר יש לך להבין שקריאתנו
או השמות לשם ית' נמשכת אחרי הסכמה הנמשכת לפי ציור שכלם
לא לפי הסכמת הלשון • והחכם ר' אהרן נ"ה הישיר זאת המסלה
באור מענין הרחקת התוארים לפי תקון הסכמת הלשון ואמ' ואינו
מביא ענין זה להרוס דבר משכילנו ול' כי הם אמרו כי ספוריו הם
נפשיים לא קדמונים ולא חדשים רק הם לנפש וכונתם בזה כדי
להישירנו מלהסתפק בענינים ולא היתה דעתם לאיורך רק לא מצאו מלת
מבונת לצייר הדבר אך כונתם ידועה • וזה תורף דברי החכם :

*Die Prägnanz des jüdischen
Attribute bezieht sich auf die
Concretheit der jüdischen
Quelle, Vorzeichen, nicht
zu machen.*

*Die Aufklärung der alten
jüdischen Sagen, welche
in der Lehre von den Attri-
buten.*

לא יאמר שמו עצמו אבל צריך להאמר טעם השם עצמו וכוה צדקו חכמינו
 ע"ה מצד הלשון ואם תשהכל היטב חבין שמעם השם המורה על עצמו
 ית' הוא הנקרא תואר עצמי בלשונם והבין זה י אמנם הטעות שיש
 מצד הצרוף מכניו שמו המורה לשני דברים | ואינו יחוד אמתי
 הוא הטעות בעצמו באמרנו יכול והוא תוארו מורה על נושא ונשוא ואינו
 יחוד אמתי וכמו שלא הספיק לנו באמרנו יכול מצד הטעות עד שאמרנו
 לנפשו ובארנו שבאמרנו יכול אינו מורה על נושא ונשוא אלא הוא
 יחוד אמתי כך לא הספיק להם באמרם שמו הטעות הבא מצד הצרוף
 עד שאמרנו שמו הוא לבאר שהוא יחוד אמתי * ואמר הפלוסוף הוא
 הוא יאמר בעצם ויאמר במקרה ונדבר בכאן באותו האמור בעצם כלכך
 והוא האמור על כל מה שנאמר עליו אחד כי הדברים שיסודיהן אחד
 במספר או בצורה יאמר בהן כי הן הן וכן הדברים שהן אחת בצורה
 והוא הוא יאמר על מה שיש לו שני שמות כאמרך יעקב הוא
 ישר * וגם יאמר על השם עם הגבול כאמרך האנוש הוא החי
 המדבר * וזולת הוא כנגד הוא הוא ואמנם רצוננו כוה המקום
 באמרנו שמו הוא והוא שמו כאמרם יעקב הוא ישר * ואין
 להתלונן על הטעות ההכרחי הבא מצד הלשון אמנם עם כל זה
 צריך האדם שישתדל להקל בלשונו שיהיה מתקרב אל היחוד בכל
 יכלתו וזהו המתקרב לשם ית' :

19

*Das Tetragramm
 היה (השם האמת)
 נייטיקע דעמאנאציע
 אויף יידיש וידוע
 Das eigige nomen ist
 האמת, ד.ה. אדום
 פון ווייני. אד'אנא.*

פרק ע"ד ואמנם זה השם שהוא י"ד ה"א ו"ו ה"א קראוהו החכמים
 I, 61 - 63 שם בן ארבע אותיות והוא שם הנפש והוא שם מעולה
 מכל השמות של שם ית' ונקרא בפי החכמים שם המיוחד כי כן
 אמרו באמרו זה שמי שפ"ו זה שמי המיוחד לי ולכך נקרא שם
 המפורש ר"ל שזה השם נבדל ומפורש לשם ית' ולאופן זה נקרא שם
 העבודה ככתי' כי אז אהפך אל עמים שפה בלכך יי לעברו שכם
 אחד * ויש לך לדעת שמלת היה פועל עומד ומסתפק לעצמו ואינו
 יוצא מעצמו עד שיהיה צריך לתוספת באור ואמנם כל שמותיו ית'
 נגזרים מן הפעולות כשם שדי שנקרא כן מצד היותו מנצח המערכת
 כמו שנוכר באברהם אני אל שדי * ומלת אלהים שם השפטנות *
 אמנם זה השם שהוא ירוה אינו נגזר מן הפעולה אמנם הוא מורה
 על המציאות ומציאותו עצמו * ואין ספק שזה השם ידעוהו האבות
 והמקראות יוכיחו * ומה שאמ' וארא אל אברהם וגו' * ר"ל נראתו להם
 בפועל הנאות משם אל שדי אמנם לא נראתו להם בפועל הנאות
 משם י"ד ה"א ו"ו ה"א אכן השם ידעוהו וא"כ השם הלוק בהוראתו שהוא מורה
 למציאותו ית' ושהוא מורה שהוא ית' מהוה פעולות * והנה החלק הראשון
 ידעוהו האבות ר"ל שם המורה למציאותו ית' * אמנם החלק הב' ר"ל

141
9.

השם שהוא המורה מזה פעולות לא ידעוהו האבות ועל זה החלק אמ' ושמי יי לא נודעתי להם • ומה שאמ' משה הנני בא אל בני ישראל ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם • הוא על החלק השני שלא נודע בן לאבות ור"ל שואמרו לי באי זה כח באת להוציאנו ממצרים וכפי הכח יקרא בשם ועל כן שם שאלחם בשם כי מה תועלת היתה להם בבקשת שמו שאם היו מקבלים בו הנה היתה ידיעתם בו כידיעת משה ואם לא היו מקבלים בו מה הראיה בו שהוא שם האל עוד היו צריכים לשאלה אחרת כי מה הראיה שוה הוא שמו ית' • אמנם הראוי להאמין מצד שהיו משעבדים ביד מלך אדיר ומשה ע"ה איש בורח יחיד בא במקלו להוציא את ישראל ממצרים • סבר משה שיש לחוש בדבר שיש ישראל יאמרו לו באי זה כח באת ומצד הכח הנאות ממנו ית' על כל פנים יקרא בשם ועל כן אמ' ואמרו לי מה שמו ודין היה להם לשאול כמו זאת השאלה • אמנם השם המורה למציאות האלוהו היו מקבלים על צד העיון מאברהם יצחק ויעקב ואי אפשר שמושה ע"ה דבר עם אנשים סכלים שהרי אמ' לו לך ואספת את זקני ישראל ולא היתה שאלחם באמתח מציאותו כשכבר אמונת השם קודמת מאמונת הנביא והשם ענה ואמ' למשה אהיה אשר אהיה והוא מפעל הקל ועומד בעצמו ונקודו מבואר שהוא מן הקל והוא באות המדבר לעצמו • וכאלו באר כי זה השם אינו מורה אלא למציאות עצמו ועל כן אמ' אשר אהיה וכשבאר אמתח זה השם באמרו אשר אהיה וקים בהוראת זה השם מציאותו אמ' אהיה שלחני אליכם • ר"ל העצם שאתם מאמינים במציאותו הוא שלחני אליכם וזה השם מה שכבר היה נודע להם ובעבור ששאלחם באי זה כח יוצאת חשבתם מטעם זה השם על כן בארו להבדיל בין לבין וכרצה לתת טעם לשאלחם אמ' ויאמר עוד אלהים אל משה כה האמ' אל בני ישראל ה' אלהי אבותיכם וגו' • ואמ' זה שמי לעני וממלת עוד יש להבין שטעם אחר בא להורות ומן השם עצמו שלא ננקד יש להבין שאינו מורה מה שהורה במלת אהיה שהוא פעל הקל אלא מסתעף לשני סעפים היותו מפעל הקל להורות על מציאותו והיותו מכנין פעל הדגוש להורות שהוא פועל יוצא שיודע ממנו טעם אחר • וממה שאמ' זה שמי לעולם ועוד אמ' וזה זכרי לדור דור • מראה שהוא סובל אלו שני הפנים ר"ל מאמרו זה שמי לעני כאלו אמ' אמונת מציאותי לעני • ומאמרו וזה זכרי לדור דור • ר"ל מהפעולות המתהוות בעולם בכח זה השם ועל כן אמ' לדור דור להורות על פרקי זה העולם שהם ההויה וההפסד שעל פי אלו ההשגות יתחדשו הנפלאות וא"כ המכוון מזה השם לפי הטעם השני מורה שהש' ית' הוה העולם וכברו יש לשנות המערכות ולהוציא כל דבר מטבעו • וככח זה השם תהיה אמונת הנפלאות וכשנענה משה בזאת השאלה כהודעת שמו אמ' שאם אודיע להם זה הכח אולי לא יאמינו במאמר

*Es ist ein Name der
Weges und der Kraft;
es ist zugleich der
Geistliche (Nep. Nid.
wenn die Welt der Erziehung
— die (Dankbarkeit) des
mit seinem Wissen
der die eine Seite der
Meyn. In der Welt
— die die andere auf
der letzten Verbindung
der Erziehung der
Ist das die Wahrheit?
— in diesen letzten
was der Name der Welt
— und es ist die
Nep. wurde er
— wie denn die den
— ang aus
— tenden Wunder seine
— Herrliche Handlungen
— sind.*

ש"ם שאלתם ז"ם

זונד, intransitiv.

הזדגדג לזכור

נקוד

השם של נקוד, der Etymologie.

כצל הדגש, der Ritz.

1832 2201 NK

Im Jahre 1832 findet sich eine bei Ratzf. 3 L. zu
106 15, 11.

المقصد من هذا الاسم، הככוון קרה השם

חכמי הקבלה, די גלפליא ראלאמילא, די סאנא אדף דיפאנאזיא
און פרינציפאל פילד.

Inty:

De de ha jom unahon, in 1260 p. l.

סמוך, סוף, או פארוו קאמפאנדאט פפליג פולמאנא.

Wau, לראו לראו און, לראו און און

אינא און נאמן אדיוני און פאנדאט און.

1191, ni videtur, ni videtur
1192, ni videtur, objectum videtur.
1193, avestatio, opp. 1147

הכונה מילולוגיא.

לכד כאמרו והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי אבל רצה שיהיה הדבר בפועל וכאלו היתה שאלתו בכקשת הנפלאות שיעשו מזה השם להתאמת אצלם כח זה השם ועל כן השיבו השם מיד מזה בידך • ובאמת שמתוך האותות הנפלאות יצאו ממצרים ועל כן שם משרה עקר שאלתם בזה • וחכמי הקבלה אמרו שם בן ארבע אותיות ושם בן שתיים עשרה אותיות והוא האמת כי השם שהוא בן ארבע

אותיות הוא מפעל הקל ועומד בעצמו ואינו צריך לתוספת אותיות אמנם השם היוצא לפי שרבו תוצאותיו רבו אותיותיו ואין הכונה שם אקד שיהיו שתיים עשרה אותיות אלא המלות שיתבאר טעם זה השם מנינים שתיים עשרה אותיות • והחכם ר' שמריה האגדפונטי נתן טעם בזה ופי' שטעם זה השם ע"ם מהוה כל הוה והאמת עמו ועל כן יבוא זה השם סמוך ל" צבאות ר"ל מהוה הצבאות • ואמנם היותו נבט' ואינו נקרא בעבור היות זה השם נכללים שני הטעמים פעל

הקל ופעל הדגוש ודעהו • והיותו מתחלף הוה בוו רמו שהו' נאות לדגש וחצי השם שהוא מלת יה יורה שהוא מן הקל כי ביה ה' צור עולמים שחסר אות המקבל הדגש מפני שאינו מן הדגוש ומורה על נצחות המציאות וכשרצה לבאר הטעם האחר אמ' ה' צור עולמים ויש לך להבין מה שבארנו בשחוף מלת צור :
ה' צור עולמים ויש לך להבין מה שבארנו בשחוף מלת צור :
ה' צור עולמים ויש לך להבין מה שבארנו בשחוף מלת צור :

13
32

פרק ע"ה בענין הרצון יש לנו להכריע בין שתי כונות • כונת

האומרת שהוא רוצה לנפשו • וכונה האומרת שהוא רוצה לעלה ר"ל ברצון חדש • ויש לך לדעת דעת החכם רבי' יוסף נג' בכאורו אמתת הרצון ואמ' בראותנו שהשם ית' עשה פעולות על פנים זולת פנים זה הוא אמתת הרצון • וזה המאמר מסכים למאמ' ר' משה באמרו שאמתת הרצון ומהותו זה הוא שירצה ולא ירצה • ואחר דעת

זה יש לך להבין הכרעת המאמינים שהוא רוצה לעלה לדעת המאמינים שהוא רוצה לנפשו בשלש טענות • הטענה האחת אמרו שאם היה יר' רוצה לנפשו הנה אינו צריך לדברים מתחרשים שמכביאים הרצון ואחרי שאין לו מונעים יתחייב שימצא הרצוי עם הרצון חה יתחייב קדמות • הטענה השנית אומרים כשם שנתקיים שהוא רוצה כך נתקיים שהוא תועב ואם נאמ' על הרצון כי הוא רוצה לנפשו יתחייב שנאמ' כי הוא תועב לנפשו • וספור הנפש אי אפשר שיהיה מסוגל

למקצת חוץ ממקצת והדבר שיהיה נכלל בספור הרצון יתחייב שיהיה נכלל בספור התועב ויתחייב מזה שיהיה רוצה ותועב בענין אחד זה אי אפשר • הטענה השלישית אומרים אם נאמ' שהוא רוצה לנפשו יתחייב שיהיו כלל הדברים רצויים לו כמו שאמרנו כי הוא יודע לנפשו ולא יסכל בשום ענין כך נאמ' על הרצון והנה יהיה רוצה דבר והפכו חה אי אפשר • אמנם החשובה על הטענה הראשונה זאת היא

Das Behagen an sich ist ein Ziel und nicht ein Mittel, und ich bin mir nicht sicher, ob es ein Ziel sein kann über das Behagen an sich und das Behagen an sich.

Im Act. Begriff der ...

Dasjenige und Begriff der göttlichen Willens (Pöhl) ...

בהיות הרצון עומד בדבר אחד כיון שיצא לידי פעל אותו הרצון כיון
 שלא יצא אין שנוי בעצם הרצון אעפ"י שיש לו מניעה חצונית חוץ
 מעצם הרצון והנה אם אשרנו על השם ית' שחכמתו ורצונו דבר אחד
 ואמתת החכמה היא יושר המעשה והרצון יהא נמשך לחכמה * וכשם
 שנשכל עצם החכמה כך נשכל אופני החכמה אשר חיבו לצאת הרצון
 לפועל בעת זולת עת עם היות הרצון קים * והתשובה על הטענה
 השנית כבר בארנו שאמתת הרצון זהו שירצה ולא ירצה בעבור שהוא
 נמשך אחר החכמה ועצם החכמה הוא יושר הענין ויושר הענין כולל
 דבר והעדר או אמור קיום והפכו והנה אמרנו חופץ על קיום יהיה תועב
 הפכו או העדרו וכן להפך זהו אמתת הרצון כאמרנו חופץ ותועב ואינם
 שני דברים חלוקים בעצם הרצון כיון שהרצון הוא נמשך לחכמה
 והחכמה יושר המעשה ויושר הענין הוא הקיום או ההעדר
 והנה יאמר על הקיום רצון ועל ההעדר רצון בהתיחס הרצון
 אל היושר ואי אפשר היותם דברים חלוקים בעצם הרצון עד שיהיה
 הרצון מיוחס אמור על הקיום והתועב על העדרו והלא בעל הטענה
 עצמו בטענה השלישית אמר שאם הוא רוצה לנפשו יתחייב שיהיה
 רוצה הקיום וההעדר בבחינת עצם אחד והנה כלל ההעדר בעצם הרצון *
 וכאמת שכאמרנו רוצה על הקיום יהא הענין שרוצה העדר העדרו *
 וכאמרנו רוצה על ההעדר יהא הרצון שרוצה העדר הקיום והנה כללם
 גכללים תחת הרצון סוף דבר כשימשך הרצון אל היושר יהא עצם הרצון
 דבר אחד בלי שנוי וחלוק וחלוק * אמנם הדברים המיוחדים אל
 הרצון יהיו משתנים ומתחלפים בבחינתם אל היושר מפני שהיושר יהא
 מיוחס על קיומם או על העדרם אם כפי המקבל אם כפי הזמן אמנם
 הרצון הוא עומד על ענין אחד בהתיחסו אל היושר ועוד אם הרצון
 הוא יהיה מיוחס אל היושר למה שהוא בלתי מיושר איך יהיה הרצון
 ישר ובלתי ישר וכן נמי התעוב זהו אי אפשר * אמנם התשובה על
 הטענה השלישית האומרת אחרי שהוא רוצה לנפשו יתחייב שיהיה
 רוצה דבר והפכו כיון שאמרנו שהרצון נמשך אחרי החכמה והחכמה
 מורה על היושר הנה כשיריה הרבר ישר והרצון נוטה אליו ימצא הפכו
 בלתי מיושר ואיך יהיה הרצון נוטה אליו עד שיהיה הרצון כולל דבר
 והפכו ועוד שהנמנע לא יחייב לאות והיות דבר והפכו הוא משער
 הנמנע וכמו שהנמנע לא יחייב לאות לשם ית' עם היותו יכול לנפשו
 כך הנמנע לא יתחייב שיהיה רצון לשם ית' עם היותו רוצה לנפשו *
 ואמנם לפי דעת המאמינים שהשם ית' רוצה ברצון חדש לא בחנייה
 לא בו ולא בולתו לא בו משום שהוא ית' אינו גוף נושא המקרים ולא
 בולתו מפני שיתחייב היות מקום חנית הרצון ויוחס הרצון אליו יחייבו
 להם שלש הרחקות * הרחקה אחת * כבר אמרו שהמקרה אינו
 עומד בעצמו ואם יאמרו כי החפץ שלשם ית' נמצא לא בחנייה הנה

*Die Begründung wird
 also unhaltbar erwiesen
 und die Widerlegung
 nachgedacht, zu dem die
 Behauptung führt, daß
 Gott dem Menschen positiv
 gut und nicht an
 ihm selbst als charakt.
 von selbst ihm selbst
 das höchste Gut will
 stelle.*

y/

המקרה נמצא עומד בנפשו • הרחקה שנית • כבר חיבו מקום חנית
 החפץ שיהיה חי ואיך יהיה החפץ נמצא לא כחניה ואין שום ענין
 המתמיד מציאות החפץ שהוא החיים אחרי שהוא נמצא לא כחניה •
 הרחקה שלישיית • כי מה ערך יחס יהיה בינו ובין המקרה שהוא
 החפץ באמרם שהוא רוצה לעלה חרשה ר"ל ברצון חרש • ואשר משכם
 אל זה הוא אחרי שעיון השכל הכריח כי הפועל אשר יעשה אי זה
 פועל שיהיה על פנים זולת פנים אע"פ שהידועה כוללת שני הפנים
 והפועל ייחרם על אחד מן הפנים אי אפשר מבלי היות שם ספור נוסף
 על היותו יודע • וכל ספור שיוספר החי צריך לבקש על אי זה פנים
 יסופר המסופר ודרכי הספורים הם חלוקים אם לנפש אם לעלה או
 על תנאי או בעושה • והחכמים השחיתו היותו רוצה לנפש כפי הכאור
 שהקדמנו ולא רוצה על תנאי היותו חי כמו ספור רוגש שהיה ראוי
 להיות כלל החיים שיום ברצון אחד כמו שכלל החיים שיום בהרגשה
 והשחית ג"כ היותו רוצה בעשה כי היה ראוי להיות בשעת העשיה
 לכך זולת שאר העתים • ולא נשאר אלא שיהיה רוצה לעלה ר"ל בחפץ
 והחפץ ההוא מקרה ואי אפשר להיות ח"נה בו ית' מפני שאינו נוף
 נשוא המקרים ואי אפשר שיחנה כוללתו מפני שיחייב להיות מקום
 חניתו חי וא"כ יחייב שיחכם הרצון למקום חניתו לא לשם ית' והואיל
 ומחיים לשם ית' מכלל אינו חונה כוללתו וא"כ הוא חופץ בחפץ לא
 בחניה • ואחה המעיין יש לך להבין שהכונה הזאת בענין הרצון אינה
 הכרחית להאמן לפי דעת חכמי המחקר שהש' ית' רצה ברצון חרש
 שהרי החכם ר' משה ספר בשביל אנשי המחקר בענין הרצון ואמ' והוא
 שקצתם והם קדמוניהם יאמינו שהכורא רוצה ברצון הרצון ההוא
 אינו ענין נוסף בעצם הכורא אבל הוא רצון לא בנושא • ועוד אמ'
 כי הרצון אשר זוכרדו לא יצויר והוא אצל קצתם נמנע ואצל מי
 שיאמינהו יתחיבו עליו ספקות שאי אפשר לדחותם • ונראה לי שלא
 תהיה הדעת הזאת הכרחית להאמן כי אם לפי דעת אשעריה אשר
 אומר' כי פעולות השם נמשכות אחרי הרצון לבד ולא אחרי החכמה
 כן יתחיבו להאמין בקדמות העולם לפי כונתם כאשר יתבאר • אבל לפי
 כונה האומרת שפעולות השם נמשכות אחרי החכמה אין הכונה הזאת
 הכרחית ר"ל היות רוצה השם ברצון חרש כי הואיל והרצון נמשך אחרי
 החכמה כשם שנחאהר חרוש העולם מידעתו ית' אע"פ שקדמה לו
 הידיעה כן נתאחר מן הרצון אע"פ שהרצון קדם מפני שהוא נמשך אחרי
 החכמה והמציא את העו' כפי שראה בחכמתו כאשר קדם לנו הכאור
 ולא יתחיב מזה להאמין בקדמות העולם מפני שקדמה לו הידיעה כאשר
 יתבאר • ואמ' הפלוסוף כי הבח המתעורר כשהיה לדבר הערב נקראת
 האוה והיא השנה גשמויות ועל כן לא יתואר הש' ית' בשם מתאוה
 וכשהוא לנקמה יקרה בעם • ואם הוא בעצה נקרא חפץ ורצון •

*Frage an die Natur der
 Entstehung des Lebens
 nach dem Dogma der
 der Abtheilung des Lebens*

*Die Annahme eines freien
 Willens ist nur
 nach dem Dogma der
 der Abtheilung des Lebens
 als metaphysisch, das ist
 Handlung ist nicht
 affektives Willen zum
 das haben wir schon
 den nicht als ein
 der ist Willen die
 Willens zum Willen
 hat.*

ת
 3
 4

חמט הרג שות, *الحواص الحامدة*,
 אספוג הים, *Muricea muricea*,
 חלצון, *Spurck, Lempelia*.

הרג ש, ידיטה שם, *Andropogon bieder*.
 שכל, הרג ש שם, *Andropogon bieder may bieder*.

היסוף *in fin. Sipulij Anipolada* *et sic et sic N. 95. infra*
N. 90. in libro p. 100. et sic et sic
mittel, und so ist auch die d. l. l. l.

עליון

השגת ההודו, *approchus profina*, ד. 97. 98.

השגת הסוד, *approchus in lichenis* ד. 98.

השגת המזל

השגת המזל, *approchus sui ipsius*, *Staphylococcus* ד. 98.

השגת המזל, *Staphylococcus* ד. 98.

גם הוא מורה שספור רוגש חלוק מעצם ספור יודע • וזאת היא דעת החכם רבי יוסף ג' :

*Einwirkung gegen die Anschauung
niser selbst ihre approach
in Gott.
1. von der Unkörperlichkeit
Krit. Gottes. Aber d. d. d. d. d.
in sich ist eine unbestimmte
Cohäsion und Keimung d. d. d.
wird ganz unmittelbar Gott
ist in der Schöpfung die d. d. d.
ganz das d. d. d. d. d. d. d.
nehmung, er muss also
die Qualität d. d. d. d. d. d.
wird nicht Keimung
nieder fällt, was d. d. d. d. d.
Vier Portionen aus 1/2.
24.7.8.*

*2. Die Unverwundbarkeit
nieder liegt d. d. d. d. d. d.
alle Verwundbarkeit
verwand.*

2. 55

פרק ע"ז בורה הפרק נסדר טענות החולקים לשלול השגת ההרגש מהשם ית' אומרים כיון שאנחנו לא נשים אלו המורגשים רק בחושים והחושים הם דברים גשמיים והם מן השגים מורגשים על ידי אמצעיים וגם אותם האמצעיים הם דברים גופניים והשם ית' רחוק מעניני הגשמות א"כ לא נחם לאל ית' ההרגש • יש להשיב כשם שבאות ממנו פעולות ואותן הפעולות הבאות ממנו הן באמצעות כלים ואנחנו רואים ג"כ שבאות מן השם ית' פעולות והעיון העלה לנו להאמין שהשם ית' רחוק מן הגשמות ההכרח הביאנו להאמין שהשם ית' פועל פעולות בלי אמצעות כלים כן יש לנו להאמין שאם אנחנו לא נשיג המורגשים רק בכלים השם ית' ישנו המורגשות בלתי כלים כיון שהעיון העלה לנו להאמין שהוא רחוק מן הגשמות ואין לדון מן הנפעל מן הפעל כי כאשר נסכל השגת עצמו כן נסכל השגתו למורגשים אך היא • תשובה אחרת מן השקר אל הפועל שיפעל כלי לפעולה אחת והוא אינו יודע איכות אותה הפעולה שאם לא כן לא יאות תקון הכלי לחכמת אותה הפעולה • משל למה הדבר דומה אדם שרצה לתקן קולמוס לכתוב בו אם לא ידע איכות הכתיבה איך יתקן הקולמוס שיהיה ראוי לאיכות הכתיבה והנה תקון אלה החושים להשגת המורגשים הוא יעירנו להאמין שהשגת ההרגש אינה נמנעת מהשם ית' כי אי אפשר היות תקון החושים בטקרה ואפי' לפי דעת הפלוסופים האומרי' שהטבע פעל כבר ידעת שכל כח טבעי הוא מפעולת בעל שכל והנהגה וכפי ענין זאת התשובה טען דוד המלך ע"ה לאנשי דורו ששוללים השגת ההרגש מהשם ית' אשר לפי זאת האמונה שוללים ההשגחה מעולם השפל שהשגת פרטיו הוא בהרגש כמו שאמ' ויאמרו לא יראה יה וגו' • שר"ל שאם לא ישנו בהרגש לדבר המושג בהרגש גם לא ידע אותו הדבר המורגש וטען עליהם דוד ע"ה ואמ' בינו בוערים בעם וגו' • ודל האפשר אל הפועל שיפעל כלי לפעולה אחת והוא לא ידע צבחה איכות אותה הפעולה זה מן הנמנע באמרו הנוטע און הלא ישמע אם יוצר עין הלא יביט • וכזה המאמ' חייב השגת חוש הראות וחוש השמע אל השם שאם פעל השם כלים מכונים לאלה החושים גם השגת החושים אינה נמנעת מהשם ית' ובאמת קראם כסילים ובעורים • והנה למדנו כמדה תועלות ממאמר דוד ע"ה • האחת שאמ' דוד הנוטע און הלא ישמע ולא אמ' הנוטע און הלא יש לו און לפי האמתו שהשם ית' רחוק מן הגשמות וסכת הטוענים והיתה בעבור הרחקת הגשמות אמ' אעפ' שהוא רחוק מן הגשמות השגת ההרגש לא תשולל ממנו ית' • ההועלת השנית שלא אמ' היוצר הראות הלא יראה מפני שיהיה עקר

1/2
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

המענה שהשם ית' לא ישיג הדברים החמריים לפי ששללו ממנו השגת
ההרגש תשובתו ע"ה מסתעפת לשני סעפים האחד לחיוב לו ית' השגת
ההרגש כפי שבארנו • ולכאור שמשגיג הדבר החמרי כיון שהוא פועל בו
כי אי אפשר אל הפועל שיפעל כלי ואינו משיג אותו • התועלת
השלישית שלא נבין ממתל ויאמרו לא יראה יה שהוא השגה שכלית
לפי שתוף מלת ראה רק השגת המוחשים לאי זה צד שיהיה על כן
אמ' אם יוצר עין הלא יביט שהוא הבטה חושית לא שכלית שאם לא
כן לא יסתרו זה את זה כי יתחלפו הנושאים כאשר נתבאר בחכמת
הדבר • התועלת הרביעית שאם הם טענו בשלילת חוש הראות לבד
באמרו ויאמרו לא יראה יה דוד המלך ע"ה חייב חוש השמע באמרו
הנוטע און הלא ישמע ללמד שהשגת חמשת החושים דין א' לכל
בהתיחסם אל השם ית' • טענה שנית • אומרי' כי החושים מתפעלים
ומשיגים מורגשים כאמצעות דברים כמו שנתבאר בחכמת הטבע וכל
מתפעל יקבל שנוי והשם ית' רחוק מאופני השנוי • יש להשיב שאין
להקיש מעצמו אל השם ית' כי אחרי שאנחנו משיגים בכלים והשם ית'
מושג בלתי כלים איך יקבץ שתי ההשגות גדר אחד עד שנדון מעצמו
השם ית' וא"כ השם ית' לא יתפעל בהשיגו לדברים המורגשים • טענה
שלישית • אומרי' כי השגה השכלית קודמת כמעלה מן ההשגה ההרגשית
ואפי' בעצמו הפרש גדול יש בין השגת שכלנו ובין השגת ההרגש
ואיך אפשר ליחס הדבר הפחות אל השם • יש להשיב אין זה פחיתות
אלא אזרחת עלוי רב הוא לשם ית' שלא יעלם ממנו שום תעלומה
ויהם השגת השכל יהיה לפי טבעי הדברים המושגים ויהיה ההרגש
לפי טבעי הדברים המושגים לה כי יש דברים יושגו בשכל ולא
יושגו בהרגש • ויש דברים יושגו בהשגת ההרגש ולא בהשגת השכל
כמו שנתבאר בחכמת הטבע ואצל השם ית' לא יעלם שום דבר אחר
שהוא ית' המציא כל נמצא מהעדר הגמור המוחלט כי כל פועל שיפעל
דבר אי אפשר שלא ישיגו וא"כ המושכלים והמורגשים כלם מושגים
לשם ית' • טענה רביעית • אומרים כי ההרגש ישיג הפרטים והשגת
הפרטים תחייב רכוי בעצמו ואנחנו האנחנו שהוא מיוחד יחוד אמתי •
יש להשיב כי השגתנו ההרגשית שהיא פחותה בהשיג דברים רבים
מתחלפים ומתהפכים בכת אחת ואין חלוף ושנוי בעצמה ולא רכוי
בעצמה אע"פ שתתפעל אלא היא עצם אחד וכח אחד כל"ש השגת השם
ית' שאינו משיג בכלים ואין ערך ויחס בין השגתנו להשגתו ולא יקבעם
גדר אחד איך יפול בה השנוי והרכוי בהשגתו רכוי ענינים
ודברים מתחלפים ומתהפכים זה אי אפשר • טענה חמשית • אומרים
כי ההרגש לא ישיג רק הנמצא והנה קודם המצא המורגש לא ירגיש
המרגיש ואחרי המצאו ירגישו האין זה שנוי בעצם ההרגש כשירגיש
אחרי שלא הרגיש והשם ית' נתעלה מאופני השנוי עלוי רב • יש

3. Die geistliche Weisheit
muss sich Kopf und Herz
enthalten und ist dem
nach Gottes unmittelb. J.

4. Sie ist auf die fin-
gular der Dinge ge-
richtet, und spricht also die Weisheit
heit in Gott.

5. Sie ist die Weisheit
auf der Gegenstände der
Welt; also, wenn in Gott
Licht ist, die Weisheit
ist vor dem Augenblick
Wahrnehmung.

"Ihm voran ihm nicht so sein, so nicht ist mit der neuen. auf den, dem
die Schrift wird nicht finden von der Handlung mit der reinen
7277 7277 die Logik sein (Lese an der Öffentlichkeit), v. d. 103.
3.18.

Konkret für Handlung: لا يحضر عليه حافية

177 177, mit einem Mal.

להשיב כבר נתבאר בחכמת הטבע כי ההרגש הפחות הנמצא בנו בהשיגנו הדבר הנמצא יחפעל מפעל כל דהוא ואותו המפעל אינו מפעל אמתי כמו השנוי • וזה המפעל ג"כ יקרה בנו בהרגשתנו בעבור שאינה פשוטה מן ההיולי שהוא נושאה אמנם בהשגתו ית' שהיא פשוטה מן ההיולי לא יקרה לו לא הפעלות ולא שנוי בעצם וכבר בארנו בפרקים הקודמים הדבר כשיהיה שלם בעצמו כבא ממנו פעולה וזהוה מניעת בוא ממנו הפעולה מדבר חיצוני מעצמו אין בעצם הדבר הפועל שנוי וא"כ העדר הדבר משיוורגש אצלו ית' ואחרי המצאו הרגש אין זה שנוי בעצם ההרגש כי הוא בעצמו שלם והוא פשוט מפגע הגשמות :

פרק ע"ח יש לחוש ממה שבארתי כי השגת ההרגש בעצמו ית' חוץ מהשגת השכל ונראה שהוא בעל שני ענינים ואין הדבר כן אלא אחרי שנתבאר שהוא אחד יחוד אמתי נאמין שכת אחד הוא המשיג המורגשים והמושכלים ויצורף אותו הכח לפי טבעי הדברים בענין המורגש ניחסהו השגה הרגשית ובענין המושכל ניחסהו השגה שכלית • חמירה אני כמאמ' החכם רבי' אהרן נ"ג כמה שבאר בפ"י החורג כמאמ' וירא אלהים בשביל חכמינו ע"ה שקראו לשם ית' רוגש ואמרו שאלו קראו אותו משיג היה יותר טוב • והלא החכם רבי' ישועה נ"ג כבר אשית רבא כמאמר וירא אלהים אמר נאמ' על גלויו ומענהו השיג אותו כאשר נשיג אנחנו אותו כמראית העין וההרגש הוציאו בלשון השגה וחכמי המחקר אמרו שהרעות שתיים דעת הדבר הנעדר ודעת היש הקיים ודבר ידוע שהדבר המורגש ששיצויר הוא בהרגש הפנימי • ואמת כי רבוי הספורים בעצמו ית' יחייבו לו רבוי ענינים אלא אחרי שרוב פעלות מהכרח השכל נראה שכאות ממנו ית' ועוד המופת הורה לנו ביחודו ית' על כן ההכרח מביא להאמין עם היות השם ית' אחד מיוחד מאין חבור והרכבה פועל פעולות שונות וזאת היא האמונה אשר נאמין אנחנו קהל המיחדים • ואחרי זה הכאור יש להאמין שלא יעלם מהשם ית' שום דבר בין נמצאי מעלה בין נמצאי מטה אולם כלם מושגים לו ית' והידועה תחלה כנעדר ובנמצא וההרגש בנמצא ונמצא שהידועה כוללת יותר מן ההרגש ועלה מזה העיון להאמין שהדבר' נקשרים בידיעה ובהשגחה וזאת היא אמתת ההשגחה כי אמתת ענין ההשגחה היא הכטה עם התכונות • ואל יטעך מאמ' בעל ספר מחכימת פתי כי אנו נדע מה שלא נרגיש ונרגיש מה שלא נדע כי זה הענין יקרה בנו שידיעתנו מתחדשת אלא השם ית' שהוא יודע לנפשו אין דבר מתחדש שלא קדמה לו הידיעה בו ולא יעלם ממנו שום דבר והנה ידיעתו כוללת הדבר המורגש קודם היותו ואחר היותו :

Resultat: Gott kennt uns nicht durch seinen Verstand, sondern die perceptio intellectualis (דעת) als Subject (שנוי) und diese zusammen mit dem von seinem Wesen ausgehenden Kraft sind das Resultat seiner Freiheit auf unendliche Weise. Daher ist die Erkenntnis des unendlichen Dinges die höchste Vorlesung.

12
הדגל

פרק ע"ט אחרי שנבאר לנו שהשם ית' פעל כל זה הנמצא בין נמצאי מעלה בין נמצאי מטה וגם נבאר שהוא משיג כל מה שהמציא ולא יעלם ממנו שום תעלומה צריכים אנתנו לבאר שהוא מנהיג ומסדר כל זה הנמצא סדר טוב ושלם על פי היושר בלא צוות ולא ימצא ממנו רק הטוב כמו שהעיד משה רבי' ע"ה באמרו וירא אלהים את כל אשר עשה וטַם • ואמ' המשורר טוב ה' לכל • ולא יעשה הרע ולא ימנע בחוב עד שיהיו מעשיו על פי היושר כמו שיתבאר • ואמנם הרחקת עשית הרע מהשם ית' נבנית על שני עקרים • העקר האחד שהאחד ממנו יעשה הרע מפני הצרך ואחרי שנבאר שהשם ית' רחוק מן הגשמות שהוא מביא אל הצורך והוא נמצא על החשלים האחרון ואינו צריך בדבר הנה לא יעשה הרע • והעקר השני שהאחד ממנו אפשר שלא יהיה צריך אמנם יעשה הרע מפני קצרון ידיעתו שאינו משיג בכחינת אותו הרע שירחק ממנו שאלו היה משיג בכינת אותו הרע לא היה עושהו והשם ית' נבאר במופתים שהוא יודע לנפשו ומשיג כל ענין ולא יעלם ממנו שום תעלומה ומשיג איכות הטוב ואיכות הרע בכחינת עצמם וא"כ לא יעשה השם ית' הרע שאין לו קצרון ידיעה מהשיג כלל הענינים בכחינתם בין היותם טובים בין היותם רעים • אמנם אם יפול ממנו מעשה רע על כל פנים יהיה לו תכלית על פי היושר כמו שיתבאר שאם לא כן היתה פעולתו רעה וזו מדה פחותה והשם ית' נהעלה עליו רב מעניני הפחיתות • ואין מונתנו באמרנו כי השם ית' לא יעשה הרע שאינו יכול בעשית הרע כי יבוא קצור בספור יכול וזה אי אפשר כי אחרי שבארנו שהוא יכול לנפשו יהיה יכול על כלל מיני המעשים אם טובים ואם רעים • אמנם לא יעשה הרע לרוע שלו ולא ימנע בחוב שזה הוא אמתת יושר המעשה כמו שיתבאר • ומי שיתפאר להרחיקו ממעשה הרע שעשית הרע היא חסרון ומדה פחותה ואומ' כי אינו יכול על מעשה הרע ונראה כי הוא מתקרב לשם ומיחס לו העלוי אדרבה נוחן קצור בידיעתו ית' ומונע מה שהוא חוב עליו ואם ימנע מאשר הוא חוב עליו יהיה כעושה רע ומהאופן אשר שללו ממנו מעשה הרע יחסוהו לו ונמצאת סתירה בדבריהם :

Wie Gott zu Schöpfer und
der Allwissende ist so
ist er auch der Weiseste.
Der Ursprung der Ge-
wesen der ungeschlechtlich
wichtig in unbefruchteter
eine doch nicht bloß
that, die beiden Voraus-
setzung der Befreiung von
Aufhebung der Befreiung von
die Kräfte der Erhaltung
die Kräfte der Erhaltung
des Gottes Unvergänglichkeits
und Allwissend ist

א"ל

פרק שמנים בקיום מעשה הרע יש דעות נחלקות • מהם אומרים שכל המעשים שווין אחד יש להם ואין להם ספור יתר על מציאותם היותם טובים או רעים • ויש אומרי' כי הטוב והרע • הטוב לא יהיה טוב רק בעבור הצווי • והרע לא יהיה רע רק בעבור האזהרה וכארו שהצווי והאזהרה מחיבים בטוב הטוב וכרוע הרע • ויש מהם אומרים כי הרע לא יבחן רק לפי בחינת עושהו בנפול אותו הרע מהשם ית' בעבור שהוא מלך אדון ושליט לא יאשר רע אלא בנפלו ממנו ר"ל מן בני אדם יאשר רע • ויש מהם אומרים

Die Stellung und Befreiung
das 6. Buch die Natur der
Nur von abwechselndem
alle Werke sind gleich
Der Arbeit der Natur
den Boden über dem der
Existenz ist ein über 1. und
2. Das Gute ist gut und
das Böse ist das Böse ist
ein und der Verheißung
es beiden mit 7. Will.
Nicht der Gefährdung.

Wollensapfart
(1782) 1834

1782 7AXD, $\bar{b} \bar{a} \bar{a}$, $\bar{a} \bar{a} \bar{a}$ $\bar{a} \bar{a} \bar{a}$ (indefinit)

1782 (1782) $\bar{a} \bar{a} \bar{a}$, defectus $\bar{a} \bar{a} \bar{a}$

בין צוויי ית' ובין צווי וולחו הכדל והיות ית' חכם יודע לנפשו לא יחייב
 שיהיה פרק בין מה שיצוה הוא בעבור דבר ובין מה שיצוה זולתו אם
 יהיה הצווי עלה * וכמה שנאמין אנחנו בעניני החובות בחיותם טוב ורע
 בעבור צווי השם ואזהרתו אין דעתנו שהם מחייבים בטוב וברע אמנם
 דעתנו שהם ראיה בטוב וברע כמו שיחבאר אם בא הצווי כמה שדעתנו
 הורה ברוע הרע היה נראה לנו הדבר בהפך ויש לנו מקום בכאור זה
 הענין * וכמה שבארו החכמים שאם לא נדע כל דבר היותו טוב או
 רע רק מצד הצווי והאזהרה שלשם ית' הנה עיני החקירה בידיעתו ית'
 בא תחת החלוק היותו טוב או רע ואם יהיה טוב. לא יהיה טוב רק
 בעבור הצווי ועיני החקירה בידיעתו קודם מאמונת הנביא אשר יבוא
 על ידו הצווי ואיך יהיה העקר פרח * ואם ישלימו כי ידיעתו ית'
 הנודעת בוודאי עד שלא יצטרך אל מאמ' נביא והנה באו במכשול הטעות

Gegen 2.
 Der Begriff des Guten
 wie Böses gehört ebenfalls
 zu ihm. Die rein intellektuelle
 Erkenntnis des Guten ist
 Propädeutisch für die
 praktische, indem die letztere
 nicht allein, sondern
 derselben.

2 כי בדברים שהם נודעים בוודאי ברוע החמס וטוב הודנית המנועים אמרו
 לא נדע אותם בוודאי רק בדבר הנביא ובידיעת השם שהיא אחרי עיני
 וחקירה אמרו שהיא נודע בוודאי * והכפרים אשר לא יאמינו כי יש
 בורא בעו' משיגים ברוע החמס אעפ" שאין להם צווי ואזהרה כי אחרי
 שאינם מאמינים במציאות השם או שמאמינים בשם אמנם כופרים
 בנבואה איך יקבלו צווי ואזהרה והם משיגים ברוע החמס מפני שהוא
 נודע בוודאי * ועוד מה שנתבאר בספרי החכמים שאם לא נדע טוב
 ורע רק במאמ' הנביא יש לנו שלא נדע הכשר הקמתנו וישיבתנו כי
 אם במאמ' הנביא וזה דבר בטל וכיון שהדבר נפוץ כי יש דברים
 שהודעת דרין בהכשרתם זולת מאמ' נביא איך לא נדע רוע החמס נכ'
 במאמ' הנביא אלא מן הדעת * והדעת השלישית אשר תאמין כי
 הטוב והרע לא יבחנו רק לפי בחינת עושיהם אם יפול החמס מהשם
 ית' לא יהיה רע ואם יפול מאחד ממנו יהיה רע * יש להשיב כי משפט

Gegen 3.
 Es giebt auf ethischen
 Gebiete legale und
 illegale Handlungen.
 Nur erstere können von
 dem höchsten Offenbar
 als die intellektuelle
 Erkenntnis anerkannt
 werden für alle Objekte
 und Objekte und
 Gegenstände.

העלרה בהמצאה תחייב למעולל ספור והעלות יחלקו * מהן עלוה
 תוריות ומהן עלות שכליות והעלות התוריות נתלות לפי רצון
 המורה באותן העלות להתחלף לפי הנשאים ולפי הזמן אמנם העלות
 השכליות אינן עומדות על כחירת בוחר לא לפי הנשאים ולא לפי
 הזמן אלא תמיד עומדות על מעמד אחד ולא תכטל העלרה מחיוב
 המעולל שלה ואיך הדבר אחרי שידענו ברעת וודאי כי החמור יהיה רע
 מצד היותו חמס והיותו חמס היא עלה שכליית והיותו רע גם הוא ספור
 עצמי לספור החמס כשהיה ערום מד' פנים היפים אשר נבאר אותם
 אחרי כן ובכל מקום שתהיה העלה גם יתחייב המעולל והיות החמס נופל
 מן מלך ארון ושליט לא יצא מהיותו רע ומאשר ישוב רוע שלו אל
 ידיעה וודאית ואין בינינו ובינו ית' הכדל מזה החיוב * והדעת הרביעית
 האומרת שהרעות כלם העדרים ואין פעולה בעצם ההעדר * יש להשיב
 זה אמת שבעצם ההעדר אין פעולה אמנם היות כל הרעות העדרים זה

8
 77

ע"פ דאס וואס איז געווען אין דער 102. פאגה פון דער 106. זייט
ע"פ דאס וואס איז געווען אין דער 154. זייט פון דער 106. זייט
דאך זענען די "מאפעס" נישט אין דעם אריגינעלן (ע"פ, זיי)
וויבאלד די פאליטיק אריינגעקומען פון אריינגעקומען
אין דער 102. פאגה

הנה פה על דברי אבות [הנה פה על דברי אבות] הנה פה על דברי אבות

הנה פה על דברי אבות (?) הנה פה על דברי אבות
 הנה פה על דברי אבות, הנה פה על דברי אבות
 הנה פה על דברי אבות, הנה פה על דברי אבות
 הנה פה על דברי אבות, הנה פה על דברי אבות

- הנה פה על דברי אבות
1. הנה פה על דברי אבות
 2. הנה פה על דברי אבות

הנה פה על דברי אבות

1. הנה פה על דברי אבות
2. הנה פה על דברי אבות
3. הנה פה על דברי אבות
4. הנה פה על דברי אבות
5. הנה פה על דברי אבות

הנה פה על דברי אבות

אי אפשר • אמנם ידוע מה שנחבאר בחכמת התגיון כמיני המקבילות שהטוב והרע שני הפכים אינם כריש וכעושר שהם הקיום וההעדר ומאמ' ישעיה מעיד לעזור שהטוב והרע יהיו שני קיומים כמו שאמ' הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע שהוא כולל ואחר כן אמ' הפרט שמים חשך לאור ואור לחשך שהם קיום והעדר • ואמ' שמים מר למתוק ומתוק למר • שהם שני קיומים • אך הרע כולל קיום והעדר • וכמו שיש חסרני החמר העדרי הקנינים הם הרעות כן גם יתרוני החמר הם קיומים כיתרוני האברים ואם נשלים שהרעות כלם העדרים כמו שייחסו אלינו ההעדרים מצד הסירנו הקנינים ונתחייב הגנאי ואין לנו פעלה בהם בעצם הוא הרין לאל ית' • משל למה הדבר דומה שהאור והחשך קיום והעדר ובחסירנו האור ישאר החשך שהוא העדר וייוחס אלינו שאנו עשינו ההעדר ר"ל החשך ומנה הדרך יתיחס הרע לשם ית' והיוב הגנאי • וכנראה לפי דבריהם באמרם כל הרעות כלם העדרים אינו כלל מוחלט רק לשם ית' שהרי הרעות הנופלות בין בני אדם לא יחס להם ההעדר לעצמם רק צד שבאים מפועל הסכלות שהוא העדר ואם נפליג בעיון כמו שיחסנו יחס הטוב בעשית הקנין שיש בו פעלה בעצם כן יהיה יחס הרע בעצם הסרת הקנין ויהיה בו פעולה בעצם ומר שנאמר בחכמת הדבר שהרע יש לו שני נגדיים רע בערך יותר טוב ממנו וטוב בערך יותר רע ממנו ויהיה דבר א' טוב ורע בערך ואם נאמ' שהרע הוא העדר ויהיה רע מפני העדר קנין הטוב שהוא טוב ממנו הנה לא יהיה דבר אחד שיהיו לו שני נגדיים ההעדר שבו הוא כנגד קנין של טוב ממנו והקנין שבו כנגד העדר של רע ממנו וזה אי אפשר אמנם הקנין בעצמו יהיה טוב ורע בערך וא"כ הרע יש בו פעולה בעצם ויש לך לדעת כי שני הפכים בהסרת האחד יבא האחר וכן נמי הקיום וההעדר בהסרת הקיום יהיה ההעדר • והדעת החמשיה האומרת שהטוב והרע שני קיומים ויש מהם קיום והעדר וידעתנו בהם ידיעה וזדאית כידיעת שלא יתקבצו שני הפכים בנושא אחד ושלא יוכל חור- המחט כדור אחד מפני שחכמינו ע"ה חלקו הדברים הנודעים בכחינת חמש דעות ואלו הן • הדעת הראשונה דעת הכרור ואלו הן המורגשות כידיעתנו שזה לכן וזה שחור וכיצא בהם • הדעת השנית דעת הוודאי כהשינוי רוע החמס ושקרות התקבץ שני הפכים בנושא אחד ושלא יוכל חור המחט כדור אחד • ורוע הגנבה והגולה ונמילות חסדים טובים • והדעת הג' דעת הקנויה כגון שנרע שכל דבר אשר לא יתערה מדבר החדש יתחייב שיהיה כמוהו חדש • והדעת הרביעית דעת הקבלה מה שיקבל מאיש רצון או מעדה רצויה שהוא אמת כגון שקבלנו בקיעת ים סוף ועמידת הר סיני בקבלת התורה הדעת החמשית היא דעת ההקרבה כגון מה שהוא עומד תחת האפשר אפשר שיהיה ואפשר שלא יהיה וההקרבה תהיה אל אשר

Gegen 4
 Wie das physische Welt
 durch ein Mangel an Materie
 ein Beschaffenheit ist
 auch das moralische Gute
 dem demaltessementen
 durchs privative Nicht
 Contrarie entgegensteht
 Nichtswasgeben ein Vorhand
 auch nicht rückwirkend

Da nach der Meinung
 unseres Meisters, in
 die metaph. Erkenntnisse
 einfacher sind (akz. u. abstr.)
 in sich wahr, secundäre
 (diagnose) und (diagnose)
 und consequente) und so
 die beiden, dass die beiden
 und Wissen, die beide
 nicht haben zu der Klasse
 der einfachen Erkenntnisse
 (akz. u. abstr.)
 die abstr. und metaph.
 nicht Wacht sie
 (akz. u. abstr.)
 (akz. u. abstr.)
 dieser Partei nicht gehörig
 betrachtet zu werden.

ה
 כ
 ז
 ע
 ט
 י
 יא
 יב
 יג

87
 10
 24

יתרכו או הסימנים כגון ראיה הירח אפשר שיראה ואפשר שלא יראה *
 וההקרה לאחת משתי הדעות תהיה נולדת מן הסימנים * אלו הם חמש
 דעות לפי דעת חכמינו וחלו ידיעת הטוב והרע אל דעת הוודאי *
 והדעה הששית האומרת אמת שהטוב והרע שני קיומם וידיעתם
 במין המפורסמות וידיעת המפורסמות נמשכת על צד ההסכמה המתפשטת
 מטבע דעת האדם ליושר הנהגה המדינית * ואין ידיעת המפורסמות אל
 האמת כידיעת שקרות בהתקבץ שני ההפכים כנושא מפני שזה הכרח
 מצד עצמו מה שאין כן דין המפורסמות שהם בכחינת טוב ורע על צד
 ההסכמה והפשוט * ומעתה נסדר הדעות לפי זאת הדעת כמה הם ונאמ'
 שהדברים הנודעים בלא מופת ואין צורך לראויה על אמתתם הם ד'
 מינים * המין האחד המורגשות כידיעתנו שזה לכן וזה שחור זה
 מר וזה מחוק סוף דבר כל מה שישגי באחד מחמשת חושי כשהם
 שלמים זהו הנקרא דעת הברור לפי סדר הדעת הה' * המין השני
 המפורסמות הם הדעות שנתפשטו ברוב העולם כידיעתנו שלוו
 הערוה רע וגמילות חסדים טוב והגנבה והגולה רעים וכבוד הורים טוב
 וכיצא כזה המין קראום הדעת החמיושית דעת הוודאי * והמין השלישי
 המקובלות הוא מה שיקובל על דרך האמת הוא אמת ונכ' אין כזה
 חלוקה כאיכות זאת הדעת * והמין הרביעי הם המושכלות
 הראשונות כידיעתנו שהכל גדול מן החלק ושלא יתקבצו שני הפכים
 בנושא אחד והם נקראים מושכלות סחם * ויש מושכל שני ויש
 מושכל שלישי ונקראים שכל הנקנה * ואמנם יש לנו לעיין מזה
 הכדל יש בין סדר הדעת החמיושית ובין סדר הדעת הששית * ונאמ'
 שהדעת הששית מה שהבדילה מין רביעי המושכלות הראשונות
 כללה אותם הדעת החמיושית בדעת הוודאי עם המפורסמות ודבר ידוע
 זה שאין אמתת המושכלות הראשונות כאמתת המפורסמות מפני
 שהמושכלות הראשונות הם הכרחיים לעצמם מה שאין דין המפורסמות
 שהם נמשכים על צד ההסכמה וחכמי ההגיון חברו המושכלות עם
 המורגשות שהם כמעלה ראשונה מן האמת החלק שכלו אמת *
 והמפורסמות כמעלה שניה מן האמת החלק שרכו אמת ואך ידמה
 המושכל עם המפורסם * אמנם מה שהוא מושכל שני ומושכל שלישי
 שהם שכל נקנה שמהן אותם דעת בפני עצמה וקראם דעת הקנויה
 ולא כונה לזה הדעת הששית שכונתה למנות המינים שהם נודעים
 בלא מופת * ושכל הנקנה כלו במופת * ועל כן לא שיערה במנין דעת
 ההקרה שהיא דעת חמיושית מפני שרצינו אל הדעות הנודעות בלי
 מופת והאפשר הוא צריך אל ראיות ואחרי שהבדלנו המפורסם מן המושכל
 והטוב והרע הם מן המפורסמות * והאמת והשקר הם מן המושכלות *
 ולא ישוה המפורסם עם המושכל שהאמת והשקר הם הכרחיים לעצמם
 בהכרח המופת אבל הטוב והרע הסכמו לצד הכלית אחרת והעד על זה

6
 Diese Unterscheidung
 stellt die richtigste
 selbst dar, ist f. f. f. f. f.
 die Güte und Bese zu
 dem Wissen, nicht
 zu dem Wissen gehört
 und auf Conventione.
 nach dem von Gott
 dem Menschen eingepflanz
 dem Verstande.
 Bericht. Die Größe
 der Güte und Bese
 gewirkt nicht auf das Wissen
 der Güte, aber doch auf
 der Gewissheit der Wahrheit
 heißt. Es ist aber Wahrheit
 die nicht nicht in ihren
 Güte, so liegt sie doch
 an sich selbst und die
 Wahrheit ist die Wahrheit
 so den nicht die ist die.

1/1

נהפ"ש (התכנה) (Mortuarium)

Die 1. Inventionen sind die in der großen Bibliothek.

1, המורגרות (בצמח הכחול)

2, המבורקות (בצמח האדום)

3, הקורבנות

4, המושבות (המחלקות הראשונות).

אולם ל... } שכל הקנה
אולם ל...

בצמח הקנה

שהאמת והשקר לא יתחלפו ולא יצאו מעצמם מפני שהם הכרחיים לעצמם • אמנם הטוב והרע כשהחלק התכלית יתחלפו גם הם ועל כן צדקו חכמינו שהלקו המעשים לפי בחינת העושים • והעד על זה אם ישוערו לצד עצמם בלי בחינת התכלית לא יבחנו לא טובים ולא רעים • ועל כן צדקו האומרי' שהטוב והרע מן המפורסמות הנמשכים לצד החסמה כמו שקדם לנו הבאור שהם במעלה השנית מן האמת ולא ישוה זה שדון המנע התקבץ שני ההפכים או כמו שיכיל חור המחט כדור אחד שאלו הכרחיים מצד עצמם אמנם ידיעתם אמתית לפי הכרח תכלית התצווית מצד עצמם ועל כן השווים חכמים ובוה יש להאמין שהשם ית' הטביע כדעת האדם לתקנים ענינים לצד שמירת עצמו ההכרחית מרצון השם והם הנקראים מצוות שכליות ועל כן צדקו חכמינו ע"ה באמרם שידיעת החכם קודמת מידעתו ית' :

ל' כל

Eintheilung der Handlungen in Allgemeine und Besondere nach dem Lob oder dem Tadel des alten Lehrers (1799) der guten im Besonderen nach Maximos (1798) (1799) mit dem Tadel und dem Lob des alten Lehrers.

פרק פ"א ראיתי שחכמינו ע"ה חלקו המעשים לפי בחינת העושים כמו שאמרו שהמעשים יחלקו לשני חלקים מעשה שיש לו ספור יתר על עשייתו ומעשה שאין לו ספור נוסף על עשייתו • והמעשה שאין לו ספור נוסף על עשייתו כמו מעשה השונג והישן והמעשה שיש לו ספור נוסף על עשייתו כמו מעשה הצורה • ויחלק לשני חלקים אל טוב ואל רע הטוב שיהיה לעצמו או לצד תכלית חוץ מעצמו וכן נמצא הרע שיהיה רע לעצמו או מצד תכלית חוץ מעצמו ואל זה רצה החכם באמרו בטובתו או אל פני טובתו ויחלק הטוב אל שלשה דרכים חלק שהעושהו ישובח ועוהבו לא יגונה וחלק שהעושהו ישובח ועוהבו יגונה • אמנם החלק שהעושהו ישובח ועוהבו לא יגונה • כמעשה הנדבכה • וחלק שהעושהו ישובח ועוהבו יגונה כמעשה החוב והחוב יחלק אל חוב מבחר ואל חוב צר החוב המזכר כשלום ההלואה והחוב הצר כהשבת הפקדון • וחלק שעושהו לא ישובח ועוהבו לא יגונה כמו מעשה המותר • וכנראה לו שיש להקשות על מאמ' החכם ששם מעשה המותר מחלק הטוב כי אחרי שהוא ערום מן הגנאי והשבת אין ראוי להקרא לא טוב ולא רע כי מסגלה עשית הטוב שיהחביב השבח • ומסגלה עשית הרע שיהחביב הגנאי וכיון שבמעשה המותר לא יתחייב לא גנאי ולא שבח לא יקרא לא טוב ולא רע • ונראה לי לבאר פרוק הקושיא כי אחרי שחלק החכם המעשים לפי בחינת העושים ושם מה שיש לו ספור נוסף מן העושהו שהוא צורה כמעשה לא רצה בקראו מעשה המותר טוב מצד עצמו רק בעבור שעשהו העושהו לצד תכלית אחרת שהיא טובה ואל זה רמו באמרו אל פני טובתו שאם לא כן רק קראו טוב מצד עצמו אין הבדל בין זה המעשה ובין מעשה המשגע שאין לו ספור נוסף וזהו פעולת ההכל • ואני רואה לחלק המעשים בבחינת עצמם והם נחלקים לשלשה חלקים • החלק האחד יקרא טוב כשלום ההלואה

III, 26

105
87

והשבת הפקדון והודית המנעים • והחלק השני יקרא רע כנגבה
 וברצחה • והחלק השלישי לא יקרא לא טוב ולא רע כמעשה
 המותר כלקחת המים מן הנהר וכריחת העשב וזה החלק אם לא יעשה
 לצד תכלית אחרת לא יקרא לא טוב ולא רע וזהו פעולת ההבל •
 אמנם אם יעשה לצד תכלית אחרת לפי בחינת תכליתו יהיה טוב
 או רע • ולפי בחינת תכליתו הטובה ויציאנו החלוק לשלשה אם תהיה
 תכליתו משוכחת היא פעולה טובה • ואם תהיה תכליתו פחותה תהיה
 פעולתו פעולת השחוק • ואם לא הגיע תכליתו בעשית המעשה תהיה
 עשיתו לריק הנה הוציאנו החלוק מחלק זה המין לארבעה חלקים •
 פעולת ההבל והיא שאין בה תכלית • ופעולת הריק שיהיה לה תכלית
 אמנם לא הגיע תכליתו יחלק לשני חלקים פעולת השחוק שתהיה
 תכליתו פחותה ופעולה טובה שתהיה תכליתו משוכחת • והנה מעשה
 הטוב יחלק חלוק לשלשה חלקים מעשה שבבחינת עצמו לא ישובח
 ולא יגונה העושה אמנם יהיה טוב מצד תכליתו הטובה כהליכת האדם
 למדינת הים כדי להרויח • ומעשה שעושהו ישובח ועוהבו לא יגונה
 כמעשה הנרבה • ומעשה החוב שהעושהו ישובח ועוהבו יגונה ויחלק
 אל חוב מבחר ואל חוב צר כמו שכאר החכם • ופעולת הישן והמשונע
 ככל אלו החלקים תתיחס לפעולת ההבל שאין בה לא תכלית עצמית
 ולא תכלית חיצונית • והרע כלו חלק אחד ולא יחלק כמו שפסקו
 החכמים אמנם לא יחלק הרע בבחינת עצמו אבל בבחינת תכליתו
 הרעה החכמים מנו פניו • אבל בבחינת תכליתו הטובה אשר תכליתו
 המובנת אשר תכליתו הטובה יוציא הרע מהיותו חכם יחלק חלוק הכרחי
 לארבעה חלקים ואלו הם הנקראים ארבעה פני היופי שמוציאים
 הרע מהיותו חכם • וענין חלוקם ההכרחי אם שיהיה הרע לצד התועלת
 או על צד העונש ועל אלו שני החלקים אם שתהיה סבתם קודמת או
 שתהיה סבתם מתאחרת הרי ארבעה חלקים • והחלק שתהיה על
 צד התועלת ותכליתו מתאחרת נקרא משער ההועלרה • והחלק
 על צד העונש וסבתו מתאחרת נקרא משער החוב • והחלק
 שתהיה על צד העונש וסבתו קודמת נקרא משער המניעה • אלו
 הם ארבעה פני היופי • ואמנם נסדר אותם בכאור מה שהוא דחיית
 כאב כגון מי שנשכרו הנחש באצבע ונכרת אצבעו ואם בא לו כאב
 בכריתו האצבע אין זה הכאב חכם מפני שדחה כאב גדול שהוא
 נשיכת הנחש הגורם לו למות בכאב קטן שהוא כריחת האצבע • ומה
 שהוא משער ההועלרה כגון שניסר לבנינו ללכת אל בית המדרש לגעת
 להם תועלת ואותו היסור אעפ"י שהוא רע הוא ערום מן החכם מצד
 התועלת העתידה לבוא אליו • ומה שהוא משער החוב כגון מי שהלוה
 לאדם מעות ולאחר ימים לקחם ממנו וכשעת לקיחתו אותם ממנו רל

Die die Casaphras.
 allen die habe nur den
 Beside der Abwärtlich.
 Schlecht (אשר פני
 הריק):

Ein kleiner physischer
 Hebel, der ein großes
 nur bewirkt ist.

ein leiblicher Schmerz, der
 den ein moralischer Nutzen
 bewirkt ist.

der Mißbehagen, der
 mit Befriedigung eines Needs
 verbunden ist.

die Leibesbeschaffenheit
 durch Nothwendigkeit eines
 Bedürfnisses ist.

Alle vier sind durch das
 Gesetz bestimmt; jenes
 nach Nr. 2. und 3. das
 Hebel durch Veranlassung
 der physischen Natur.

Die Veranlassung ist die
 Natur, ohne deren Willen
 keine Arbeit etwas zu
 bewirken.

1/1

3
 24

המיוחד .מ. הסול

מן הלזה בא לו כאב ואותו הכאב הוא כאב רע ערום מן החמם מפני שהיה חייב אותם המעות * ומה שהוא משער המניעה כגון מי שבא להרג אדם וזה האדם מנעו מלהרגו אם בכריחה אבר מאבריו ואם בהריוגו ולזה נאמ' ה'בא להרגך השכם להרגו * ואם בא לו כאב בכריחה אבר מאבריו כדי להנצל מידיו זה הכאב הוא ערום מן החמם לצד שמנעו מלהרגו * ומאלו ארבעה פני היופי השנים יתכנו על השם ית' והם החיוב וההועלה שבכחינתם אין מגיע לשם ית' חסרון * אמנם המניעה ודחיית כאב לא יתכנו להתיחס לשם ית' שאינו גוף לקבל הזק עד שידחה כאב גדול ככאב קטון או שימנע לאחר מלהזיקו * ואלו ארבעה פני היופי מצאננו מפורשים בתורה * ההועלה * כאמרו כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסרך * דחית כאב * כאמרו ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף * ואמ' ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים * והחוב * מה שאמ' מיטב שדונו ומיטב טרמו ישלם * והמניעה * אם במחירת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים : *Über die Vorsehung*

פרק פב ככל מה שבארנו מראשית הספר ועד כאן העלה לנו העיון *Die Meinung des* **III, 16.** להאמין שהשם ית' נמצא בתכלית השלמות ולא יש לו שום *aus Gott und die Dinge der Natur und somit seine unendliche Vorsehung über die Welt, denn mit seinem Will die als Species der Natur aufzufassen, einen Handel in jenseitigen Welt, nach welcher Weise sich auch auf die Natur im Ich erstreckt, wie Gott zu erkennen, wie Will, wie die folgenden Capitel das stellen, was er will, und so spricht die Natur, kann die Natur nach Speculation und Thora nicht aufzugeben ist nicht will.* חסרון ושום פחיתות וכי הוא המציא כל זה הנמצא ומסדר כל העולם העליון והשפל בהנהגה שלמה בלי עוות * ואשר הביא את הפלוסופים להתנאות בדעתם לשלול הידיעה מהשם ית' בעולם השפל מצד פחיתותו וכנראה להם שמיחסים לאל עליו רב הוא חסרון דעתם שלא השכילו כי חסרון הידיעה ממנו בכל אי זה דבר שיהיה הוא פחיתות בעצמו ית' עד ששמוהו משער הנמנע ידיעתו פרטי זה העולם * ושליחת ההשגחה נמשכה אחרי שליחת הידיעה כי בהסתלק הכולל יסתלק המיוחד שהידיעה כוללת יותר מן ההשגחה כמו שיחבאר ואחה תשמע כאור סבתם בחלוק הדעות ובטול דעתם * ויש מהם אשר שללו ההשגחה מצד ראותם עוות סדר ההנהגה בעולם השפל מפני שהחלוק יוציאנו חלקים * ואומרים אם שתהיה ידיעתו פרטית בעולם השפל או אינר פרטית * ואם היתה ידיעתו פרטית היה ראוי להיות הנהגת זה העולם סדר נכון בהשגחה אמיתית ואנחנו רואים אותו בלתי מסודר ולא יצא זה משני פנים * אם מפני שהוא לואה לסדרם * אם מפני שהוא יכול לסדרם אמנם מצד פחיתותם לא יסדרם ואלו שתי מדות רעות בבחינתו ית' וא"כ נשאר החלק השני שמפני העדר ההשגחה היות העדר הידיעה וההנהגה נקשרת בהשגחה * ויש לחוש בזה המאמ' מפני שכבר נחבאר שהידיעה כוללת יותר מן ההשגחה ומן הדין אם תסתלק הידיעה תסתלק ההשגחה ולא בהסתלק ההשגחה תסתלק הידיעה שבהסתלק הכולל יסתלק המיוחד * ולא בהסתלק המיוחד יסתלק הכולל * והדבר

שהיה כולל יותר מן המדבר ובהסתלק המדבר לא יסתלק החי אך מפני
 עליו ורוממותו מן החסרונות ומן מדות הפחיתות בהיות הידיעה בלתי
 ההשגחה עשואם כשני מתהפכים שבהסתלק הידיעה תסתלק ההשגחה
 ובהסתלק ההשגחה תסתלק הידיעה כמו המדבר והצוחק שבהסתלק הצוחק
 יסתלק המדבר ובהסתלק המדבר יסתלק הצוחק * ויש מהם עם האמינם
 היות ההשגחה פושטת בעולם השפל האמינו כרעות בלתי אמתיות וכאוחן
 הרעות מהם יתחיבו הרחקות ומהם יתחיבו סתירות והביאם לזה ראותם
 העולם בלתי מסודר רשע וטוב לו צדיק ורע לו והוכרחו להאמין אמונות
 בלתי אמתיות * והנה מעתה אחל לבאך הרעות שנאמרו בהשגחה וסבת
 חלוקם וצד הסתירה וההרחקה הנגלית בכל אחת מן הרעורר שהן
 רחוקות מן האמת ולבאר אי זה דעת היא קרובה וממונת אל האמת
 מצד הרעת ומצד התורה :

פרק פ"ג דעות בני אדם בהשגחה נחלקות לשש דעות * ואלו
 כוללת שתי דעות * הדעת הראשונה דעת אפיקורוס וזאת הכת
 אומרי' שאין העולם דבר ולא יש לו קיום ולא בורא יש לו אבל כל
 אלה כמו חלום ידמו ואין שם דבר לא אכילה ולא שתיה ולא שכיבה
 ולא דבר בעולם כל עקר ואין לו קיום באמת והנה הם כחשו לדברים
 הגלויים הנודעים דעת ברור שאין ספק בהם * ואין לנו לחוש להשיב
 עליהם ולכיוצא בזה הכת' אמ' הכת' לא ידעו ולא יבינו בחשכה יתהלכו
 כי טח מראות עיניהם מהשכיל לבותם : והכת' השנית כת מוחלדה
 שמודים בקיום העולם והדברים הנראים והנודעים אמנם אומרי' כי כל
 העולם מהגלגלים והיסודות וכל דבר שבעולם נפל במקרה ואין בעולם
 התחלה ר"ל מציאות אלוה אמור שהעולם נחתיב ממנו לפי דעת מאמיני
 חקדמות או שהוא חדשהו לפי דעת מאמיני החדוש סוף דבר כופרים
 במציאות אלוה ואומרי' שהעולם הוה במקרה ועל כיוצא בואת האמונה
 סאנשי אמונתם עליהם אמ' הכת' כחשו ב"י ויאמרו לא הוא ולא תבא
 עלינו רעה * והסכה שפככה להם להאמין ככה היא בעבור ראותם
 העולם בלתי מסודר ואין לו מנהיג אומרי' שאנחנו רואים אותו בלתי
 מסדר א"כ אין לו מנהיג ואם יש לו מנהיג עם היותו בלתי מסדר לא
 יצא זה משני פנים אם שאינו יכול לסדרו / אם שיוכל לסדרו * אמנם
 ירצה לסדרו מצד קנאתו ושנאתו בהם ואלו השתי מדות
 פחותות ואי אפשר' להמצא מנהיג והוא באלו המדות וזה אשר הביאם
 להאמין שהעולם נמצא במקרה ואין לו מנהיג והאמינו אמונת הקרו
 וארסטו דחה אמונת הקרי במופת ואמ' שאם פרטים יהיו נופלים
 במקרה כללו לא יהיה נופל במקרה וזהו המופת שהענינים המקריים
 אינם תמידיים ולא מאדיים ואנחנו רואים ענינים מהם תמידיים ומהם

*I Epithurische Ansicht
 über die göttliche Vor-
 sehung;
 2) Lehre der Kuma-
 nige und Sophisten;
 Die Welt ist nichthalb;
 alles, alles hat nur ein
 Schwindel sein ohne Wissen
 Bestand, es gibt also
 keinen Gott und keine Vor-
 sehung.
 3) Lehre der Ma-
 thalische Sekte; Die
 Welt ist nicht von Gott
 gemacht, sind die Sphären
 aus den Elementen, es gibt
 kein letztes und leitendes
 Prinzip (Gott), sondern
 alles ist als in der
 Herrschaft der Zufälle.
 4) Lehre der
 Sophisten; Die
 Welt ist nicht von Gott
 gemacht, sind die Sphären
 aus den Elementen, es gibt
 kein letztes und leitendes
 Prinzip (Gott), sondern
 alles ist als in der
 Herrschaft der Zufälle.
 5) Lehre der
 Stoiker; Die Welt ist
 von Gott gemacht, aber
 die Sphären sind aus
 den Elementen, es gibt
 kein letztes und leitendes
 Prinzip (Gott), sondern
 alles ist als in der
 Herrschaft der Zufälle.
 6) Lehre der
 Epicureer; Die Welt
 ist nicht von Gott
 gemacht, sind die Sphären
 aus den Elementen, es
 gibt kein letztes und
 leitendes Prinzip (Gott),
 sondern alles ist als in
 der Herrschaft der
 Zufälle.*

19

הרמקום, *harmakum*; סתירום, *sathirum*; שם *shem* וכו' וכו' וכו' וכו'.

מה שנת היה *shem*?
מה היה *shem*?

de ira Dei cap. 13.

שנים *shanim*, *shanim* וכו' וכו' וכו' וכו'.
שנים *shanim*, *shanim* וכו' וכו' וכו' וכו'.
שנים *shanim*, *shanim* וכו' וכו' וכו' וכו'.

המבריקים

7. Ein Vflingel in Cot. Monac., ist so viel; 1/4
also $\frac{1/4}{85} = \frac{1}{29}$

מאדיים • התמידיים כחמום האש ורדת האבן למטה • והמאדי בצורת אישי כל מין ופעולותיו על צד הייחוד בלי שנוי וחלוף ואמ' אם פרטו נופלים במקרה כללם לא יהיו במקרה כלו לא יהיה במקרה הנה נתבאר שאלו הנמצאות כלם אינם נופלים במקרה ואשר יסתור היוחס במקרה שהם דברים מחויבים בעצם ושיש להם התחלה מחיבת להיוחס כן בהכרח מפני ההתחלה ההיא נמצאו כפי מה שהם זהו אשר התבאר במופת לבטל אמונת הקרי :

*II. Lehre der Liebe:
 Da Welt hat eben, nicht da sie ist
 sie ist aber, nachdem sie erst
 mal geschaffen, nicht fort
 was überlassen das zu
 Leben ist ein Trauer und
 aller Liebe und Liebe, das
 dem Menschen widersteht
 unverschieden sich selber.*

פרק פ"ד והדעת השנית היא דת ליטבי שהם מאמינים שהעולם צריך אל מחדש שהודשו והמציאו אמנם יען ראוחם אותה בלתי מסודר ואומרי' אמת שהיה אלוה וברא העולם אך סר והלך כשאר המושלים הסרים והולכים ומעשיהם נשארים ואמונתם ודעתם כל איש אשר ייקץ משנתו בכל יום ובכל עת ויראה כל צורה כל מה שהיא רמות ותבנית כל בראשית יקיצתו אותו הרמות הוא מאמין כל היום ההוא וכן בכל יום ויום מכל צורות נמצאי מטה או נמצאי מעלה שמש וירח וכוכבים • ואומרי' שכל רע וכל טוב אשר יקרה להם הם המגרימים טובה ורעה להם בכל עניניהם • וזו היא אמונה סכלה ועל כיצא בזו האמונה המקולקלת אמ' הנביא אשרי הנבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים ושטי כוב • וכנגד זאת הדעת נאמ' ראו עתה כי אני הוא ר"ל אני הוא שהמצאתי את העולם ואני המנהיגו עתה על כן אמ' ואין אלהים עמדי אני אמיח ואחיה מחצתי ואני ארפא שכל הפעולות האלה המתהוות בכל שעה ובכל רגע תלויות על ידי ולא על ידי זולתי :

פרק פ"ה והדעת השלישית הוא דעת ארסטו שאומר כי יש אלוה בעולם במופת וכי השגחתו בעולם העליון באישי והשגחתו בעולם השפל במיניו וזאת הכונה נמשכת לפי יסודו בקדמות העולם שאמ' כי תמידות הענין יורה כי ההשגחה תהיה מחברת אליו כי אם תהיה ההשגחה נחלית בענין שיפסד בהפסד הענין תפסק ההשגחה ויבא שנוי בעצם השם וכל דבר שלא יפסד לא יתהווה ג"כ וכי ההשגחה לא תחלה בנעדר וא"כ לא תתחבר ההשגחה בדבר ההוה כי בתהוות הדבר תתהווה ההשגחה ויהיה שנוי בעצם ועל כן גזר אומר שהעולם קדמון וההשגחה מחוברת עליו בענינים התמידיים בין נמצאי מעלה באישיו בין נמצאי מטה במיניו שהם תמידים שהושמו להם כחות להתקים • אמנם על נמצאי מטה ההוים ונפסדים אין השגחה בהם כלל אבל כללם מונחים ונעובים תחת המקרה ואין הבדל בדעתם בין שיהרגו עדת החסידים יראי הטא ובין רמיסת הנמלים ובין שיענשו הצדיקים ויצלתו הרשעים וכן להפך כלם לפי דעתו מקרה גמור ואין

גבול הירדן, groupen zitterigen Hengstes und Krieger.
לן מיכאל, des contraria

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or reference, including the number 3763.

Handwritten text in the lower left quadrant, including the number 2520 and the name (Arday).

מעולם השפל שהוא הוה ונפסד וחכרוה בענינים התמידיים שכל מה
שתהיה ההשגחה מחכרת אליו יהיה מתמיד כנמצאי מעלה ונמצאי מטה
שהם מתמידים וזה סעיף מסעיפי אמונת הקדמות כמו שנחבאר
ובכל מה שתהיה שלילת ההשגחה תהיה שלילת הידיעה לפי דעתם
שלא יבוא שנוי בעצם * וכבר ידעת ממה שנחבאר כי ההשגחה תתלה
בנמצא והידיעה תתלה בנעדר ובנמצא והידיעה כוללת יותר מן ההשגחה
ולשון חכמינו שמתנאי ההשגחה היות המושגח נמצא ואין שנוי בהשגחה
כשהשגח אחרי שלא השגח אם היתה העלה מצד המושגח שהיה נעדר
ונמצא כמו שנחבאר ונשאר הדבר על הידיעה אם היא תתלה בנעדר
עד שלא יהיה שנוי בידיעה אם יתחדש הדבר הנעדר ודבר ידוע זה
שמדעו ית' יתלה בנעדר שאם כל מתחדש יתחדש מתחדש ואותו
המתחדש יחדש מאשר הוא בעל שכל על כל פנים לא יחדש המתחדש
אם לא קדמה לו הידיעה וא"כ מדעו ית' יתלה בנעדר שאם לא קדמה
לו הידיעה איך היה מתחדש המתחדש * וא"כ הידיעה שהיתה לו קודם
התחדש הדבר היא הידיעה בעצמה אחרי התחדש הדבר ואין בה שנוי *
אמנם הדעת השנית שלקחו הסבה מצד עצם השם כשלילת ההשגחה
בעבור שלא ניתנה להם סכול טורח זה הכשלון השתדלו לתרץ עלור
מצד עצם השם לשלול ההשגחה מצד פתיחות זה העולם ואמרו שזה
העולם דבר חמרי והדבר החמרי לא יושג רק בחושים והשם ית'
אינו מושג בחושים א"כ אינו מושג זה העולם * ועוד אמרו שהענינים
המתחדשים אין תכלית להם כבא זה אחר סור זה והידיעה לא תקיף
כמה שאין תכלית לו * ומה שאין תכלית לו לא יקיפחו מדע וזהו העולם
שהוא הוה ונפסד על צד כווא זה אחר סור זה אין תכלית למספרו א"כ
לא יקיפחו מדע * ואמרו עוד שהידיעה לא תתלה בנעדר כי אם
בנמצא קיים מפני שלא יחייב להקיף הידיעה אל לא תכלית והדברים
ההויים היו נעדרים קודם שיתהוו והנה הידיעה היתה נתלית בהם ר"ל
בהעדר וזה אי אפשר * ואמרו עוד אם נאמ' שידע הדברים המתחדשים
הנה יבא שנוי בידיעתו ית' שכנתהרש הדבר תתחדש הידיעה וזה אי
אפשר שאם לא כן תהיה הידיעה נתלית בהעדר וזה לא יתכן * ואמרו
עוד אם ישיג דברים רבים יהיה רכוי בעצמו וזה אי אפשר מפני
שהשם ית' יחיד יחוד אמתי * והנה מצד פתיחות זה העולם שלא ישיגו
חסרונות אל השם ית' כהשיגו אותו וכשלילת ידיעתו ממנו נשללה
ג"כ ההשגחה * ועל כיוצא בזה המין אמר הכתוב ואמרו איכה ידע ויש
דעה בעליון ששללו ההשגחה מעולם השפל מצד עליונותו * ואני אומ'
שיש לחוש בדבר זה שלא השתדלו הפלוסופים לתח אל העלות עד
שישימוהו משער הנמנע להשיג זה העולם אלא כדי להנצל מסכור
הכשלון בידיעתו ית' שמצד קצר סדר העולם חייבו לו ית' קצר ידיעה
ואנחנו בעלי דת ראוי לנו לעיין דעתם ולהשכיל שרשם מעיון

ת

א
כ
ל

השכל לדעת האמת אתם אם לא • וכעורת השם יש לנו לרתוח דעתם
ולבטל שרשם מעיון השכל אחרי שאנחנו מאמינים שהשם ית' יודע
לנפשו ולא יסכל בשום ענין בין נמצאי מטה בין נמצאי מעלה כלליהם
ופרטיהם • מה שאמרו שזה העולם דבר חמרי והחמרי לא יושג רק
בחושים והשם ית' אין לו חושים מפני שאינו גוף א"כ לא ישיג הדבר
החמרי זה דבר בטל ממה שקדם לנו הבאור בענין ההרגש כי הפועל
שיפעל כלי לפעולה אחת אי אפשר שלא יהיה משיג איכות אותה
הפעולה והואיל והשם ית' יצר אלו החושים אי אפשר שלא יהיה משיג
איכות השגתם א"כ השגת החושים מושגת לו ית' והדברים המושגים
באותה ההשגה מושגים לו ית' שאם לא כן לא היה מתקן ההשגה על
תקון איכות המושגים וכזה המאמר סייע דוד המלך ע"ה באמרו הנוטע
און הלא ישמע ועל כן קראם בוערים וכסילים והאמת עמו ואפי' לפי
דעת הפלוסו' ציור העין אי אפשר היותו מצד הטבע לבד כי הטבע
לא יכון מעצמו אלא הוא מפעלת בעל שכל והוא אשר הטביע אלו
הכחות במה שהם ואם השכל ההוא לא ישיג ולא ידעו איך המציא
או הגיע ממנו פעולה אשר אין לו ידיעה בה • ועוד שהוא פרט
הידיעה בגשמי הגלגלים באישיו ובנמצאי מטה במינו וא"כ כנראה
שמשגי החושים מושגים לו ית' • ומה שאמרו שהידיעה לא חתלה
בנעדר כי אם כנמצא הקיים • החשובה כבר ידעת כי המחפש לא
יחדש דבר אלא כעבור שקדמה לו הידיעה בו שאם לא קדמה לו
הידיעה בו לא היה מחפש דבר א"כ ידיעתו ית' חתלה בנעדר • ומה
שאמרו שידיעתו לא תקיף במה שאין לו תכלית • החשובה אחרי
שדלגנו הידיעה בנעדר אחר הנה תקיף הידיעה ביותר מאחד ותצא
אפי' ללא תכלית כי אין ערפנות בנעדר זולת נעדר • ומה שאמרו
כי תתחדש ידיעתו בהתחדש הדברים המושגים • החשובה אחרי
שקימנו קדימרא הידיעה בהתחדש הדברים וא"כ הדברים המתחדשים
נמשכים לפי שקדמה בהם הידיעה לא שחיבה אותם רק הם עומדים
באפשרותם ואין ידיעתו נמשכת לדברים המתחדשים • ומה שאמרו כי
בהשיגו דברים הרבים יהיה רבוי ידיעות בעצמו • החשובה כבר קדמה
לנו החשובה שכח אחד יהיה פועל פעולות שונות והנה ההרגש הפחות
בהשיגו דברים נגדיים ומתחלפים לא יהיה רבוי בעצמו וכן נמי בהשגת
שכלנו שהוא כח אחד ומשיג דברים רבים וכן נמי השם ית' בהשיגו
דברים הרבים לא יהיה רבוי בעצמו ואנחנו השגנו את השם ית' שהוא
יכול וכן נמי שהוא יודע ואלו שני הספורים בעצמנו חלוקים ובעצמו ית'
חיבנום עצם אחד כאשר חייב לנו עיון החקירה כ"ש בידיעתו ית'
בהשיגה דברים רבים שיהיה כח אחד משיג דברים הרבה הנה כבר
בארנו כונן זאת הדעת וההרחקות והסתירות הנראות מוארז הדעת
ובטלנו כלל ראיותיו אחרי עיון החקירה כמופת בלי נטות במחלקה

2. 1793, in fine specialitatis quædam non ...

האמת כי היום, אנו חיים בארץ ארץ ארץ.

היום אנו חיים בארץ ארץ ארץ (אנחנו).
היום אנו חיים בארץ ארץ ארץ, וכל מה שיש לנו
הוא.

הנצות • או להמשך אחרי ההרגל כאשר זה נודע למו שיהיו אל האמת
כלי נטות לצד תגבורת תאוה לעמד כנגד האמת: *אם לא תשמוע*
אם לא תשמעו ואתם לא תאמרו *אם לא תשמעו ואתם לא תאמרו*

*11. Lehr der Metaphysik
Metaphysik: Es geht
um die Veranschaulichung der
allgemeinen Weltanschauung
über alle Theile des Schöpf-
werks, aber nicht zum Weisheit
welche den göttl. Handlungen
als Bewegkraft, sondern
den affektiven Willen ist die
Norm normare nach der
Aller Geschichte. Gott concen-
triert unwillkürlich zu denken
bei der geringfügigen Fähigkeit
wird, kein Bewusstsein zu
ganz bewusste, sondern ist
nicht ein Bewusstsein zu sein
schaffen. Der Mensch ist
nicht frei, wird nicht nach
selbstständiger Kraft, sondern
ist gegeben und steht
unter dem Schicksal
nach der Natur und nach
der Willensfreiheit
als freies Willensgesetz
Das Gute und Böse ist
das nur Kraft der göttlichen
Zerbrechlichkeit und Freiheit
aber ist unvollständig frei
und wird er zu dessen ihm
nach freier Willensfreiheit
nicht gebunden und steht
nach dem zu beurteilen.
So fällt der göttl. Befehl
und die künftige Vergebung
Denn wenn die Seele
ist nicht frei, also auch
nicht gerechnungsfähig.
Bei haben der Metaphysik
wird aufgehoben und
haben nur die beiden Be-
traue des nach göttl. Willen
unbedingte Notwendigkeit
unbedingte Notwendigkeit
Struktur der göttl. Natur
wird und die menschliche
Willensfreiheit ist
alle Tugenden die einen
die Voraussetzungen
Widerspruch.*

פרק פ"ו אמנם הדעת הרביעית היא דעת המגברים שאומרים
I, 73. III, 17. כי השי' ית' משיג כלל הענינים מכללם עד פרטם בין נמצאי
מעלה בין נמצאי מטה • הפך הדעת הקודמת ולא יסכל בשום ענין
אחרי שהוא יודע לנפשו ואחרי שהוא משיגם הוא מנרנמם שאם לא
ינהיגם יתחייבו מרות פחותות ואמנם ענין הנהגתו ית' לפי אמונתם
כל מה שהוא בעולם הוא נמשך לרצונו ית' ואין שום ענין הנהגתו נגדו
לרצונו ואפי' נפילה העלה מן האילן הוא כרצון השם ואשר משכב
להאמין בואת האמונה ר"ל היות פעולות השם נמשכות אחרי הרצון ולא
אחרי החכמה מפני האמינים בחדוש העולם ואומרים שאם יהיו פעולות
השם נמשכות אחרי החכמה זה יהייב קדמות העולם מפני שהחכמה
הבקש תכלית והואיל והתכלית מושגת לשם ית' אי אפשר שיחאחר
הפועל כל עוד שהוא משיג התכלית כשאי אפשר היות לו מונע ומפני
שלא תתחייב אמונת הקדמות האמיני שפעולותיו שלשם ית' נמשכות
לרצון לבד בלי בקשת תכלית לאמת חדוש העולם כפי דעתם ואולם
ייחסו כלל הפעולות אל השם לפי הכרח אמונת שהאמיני כפי שקדם
לנו הבאור כפי שאמרו כי המקרה לא ישרת שני זמנים אלא תמיד
השם מחדש המקרה הוא כי אינם מאמינים בהשארות המקרה
שלא יכתים הפועל כנשאר העדר המקרה הריא בהפסדו איך היה ואם
נאמ' השם ית' העדירו כבר כל חכמי המחקר כך הודו שההעדו
אינו מחסר פועל על כן כונה זאת הכת שהמקרה הוא כל זמן שהוא
נשאר הוא צריך אל הפועל שחדשו והנה כל המקרים ייחסום אליו ית'
כלי אמצעי והנה נפילת העלה מן האילן כרוח מצויה מרצון השם נפ
העלה לא שהרוח הפילו ואם נפל על ידי הרוח כך הנהיג המנהג
והכונה כזה מפני שהמקרה לא יעבר נושאו כי ההעקקה בשם ולא
במקרה • על כן אמרו כי פעולות האדם הם נמשכות לפי רצונו ית'
ואם נראות שכחות מיכלת האדם כך הנהיג המנהג אבל הם מפעולת
השם והאדם מוכרח בפעולותיו ר"ל אם ירצה או יגב הוא מרצון השם
והשם ית' הוא הנותן הכח ואין הכח שהוא נשאר אלא חדיר מחדש
והכח אשר יהיה על הכפרנות וזאת הכח אשר יהיה על הנאמנות ואין
הכונה שהכח הוא יחדש הפועל לפי אמונתם שהמקרה לא יעבר
נושאו אלא כך הנהיג המנהג שיהדש הפועל על ידי חדוש היכולת
זאת תכלית כונתם • ולפי זאת האמונה בטל הצווי והאזהרה לפי
שאם יצונו ויתן לו לעשות הפך צווי הנה צווי יהיה נגדו לרצונו וכן
נמי אם יזהירנו והוא יתן לו כח לעשות פנה שהורה • ולפי זאת הדעה
הנה היתה אזהרתו נגדיות לרצונו והנה יהיו צווי ואזהרתו להכריז

ואומרי' בזה כך רצה עד שמוה הענין יעלה להאמין שהשם ית' יצוה
 בנמנעות ונכ' אין גמול ולא עונש שאם יהיה האדם מוכרח בפעולותיו
 לא יהיה הגמול והעונש לפי שעור הפעולות ר"ל הצווי והאזהרה כי לא
 ייוחס לו * ומוה יעבר לענוש הצדיק שעשה הצווי ולגמול טוב לרשע
 שכטל הצווי ואין הפרש בין שיעמד הצדיק באש יוקדת והרשע שיבא
 בגן עדן וזהו צדיק ורע לו רשע וטוב לו * ואומרי' בזה הענין כך רצה
 ומוה יעבר לענוש למי שלא קדם לו מעשה בין טוב ובין רע כגון
 הנולדים בעלי מומים וכאב הטפים והבהמות שאינם בעלי דעת ואומרים
 כך רצה * ואמנם נתינת הכאב לחי על כל פנים יהיה רע וחמס ונתן
 הכאב יאשר כי הוא עושה חמס ובעבור שלא יכלו לעמוס על שכלם
 גנות זאת הרעת גורו אומ' כי הטוב והרע לא יבחנו מצד עצמם רק
 לפי הצווי והאזהרה שלשם ית' ממה שהוא מלך ארון ושליט זה מדה
 שכבר נתבאר בטולו ואמרו כי כל מה שיעשה השם להכאיב החי בעל
 נפש לא יאשר שהוא עשה חמס מפני כי הוא ארון ומלך ואנחנו
 עבדים וקנין שלו ולכן לא יהיה המעשה שנופל מן השם חמס מפני
 שרצונו בו ורצונו שלשם מטיב הענין ותעבו מרעיו אותו * ואנחנו כבר
 בארנו כי הטוב והרע יבחנו מצד עצמם והדברים המוציאים הרע מהיותו
 חמס הם ארבעה פני היופי כמו שקדם לנו הכאור אמנם בהיותו ארון
 ומלך לא יצא הרע מהיותו חמס וסבלו כובד אלו ההרחקות להאמינם
 בהנהגתו ית' עד שייחסו הטוב והרע לפי צויו ואזהרתו והשלימו שיצוה
 השם בנמנעות כי בתח השם יכולת לרשע לעשות הרע הנה יצוה בנמנע
 שאין לפי דעתם אפשר כלל אלא שמו כלל הדברים אם מחויבים או
 נמנעים כפי שקדמה בהם הידיעה בעבור האמינם שהשם ית' יודע
 לנפשו ולא יסבל בשום ענין וידיעתו חתלה כנעדר ר"ל בדברים העתידים
 להיות וידע הדברים קודם היותם ואכ' ידיעתו על דבר שיהיה על כול
 פנים מחויב להיות וידיעתו על דבר שלא יהיה על כל פנים נמנע שלא
 יהיה ואכ' הדברים על פי ידיעתו יהיו מחויבים ונמנעים ומוה יעלה לומ'
 שפעולתו האדם מחויבות בעבור הידיעה שקדמה לו בהם ולא יתכן
 שנאמ' שהאדם משולח לרצונו והוא נכרא היותו נמשך אחרי הבחירה
 אם שיטה לפאת ימין או לפאת שמאל ולא יהיה מוכרח לנטות לאחת
 משתי הפאות כי על כל פנים אם קדמה לו הידיעה שהאדם יטה
 לפאת ימין נמצא שהאדם מוכרח לנטות לפאת ימין שאם ירצה לנטות
 לפאת שמאל לא יוכל שאם לא כן לא יצא זה משני פנים אם נאמ'
 שהידיעה לו ית' קדמה שהאדם יטה לפאת שמאל והאדם עם היותו
 אפשר לנטות לפאת ימין שתנועותיו נחלות אחרי רצונו ונטה והידיעה
 קדמה שהוא יטה לפאת שמאל נמצאת הידיעה בלתי ידיעה * ואם נאמ'
 שלא היה יודע אי זה יפול משני האפשריים על כל פנים יתחייב לו
 קוצר ידיעה וכטל היותו וודע לנפשו חלילה לו ועל כן ברחו מליחס

אלו הפחיתות אל השם ואמרו שהאדם מוכרח בפעולותיו ולא הניחו לו

*die Handlung ist zu ungeschick
Handlungen gehen die Handlungen
in zwei Haltungen auseinander*

יכולת כלל • אמנם בפעולות האדם כת המגבריים נחלקו לשתי דעות • הדעת האחת כת אל גהמיה שלא הניחו לאדם יכולת כלל

*1. Die Seele ist thätig
die dem Menschen auch in Schlaf
den Sinnen eigene Vorstellungs-
kräfte, indem Alles auf diese
Schöpferkraft und auf diesen
Willen zurückzuführen ist. Die
Sinnen und Augen als Handlung
nicht unabhängig ist von Sätze
und Beweise der Wissenschaft
und Gott, z.B. von dem Schrei
beweist die Handlungen der Seele
des Willens, der Kalte zu
bewegen, das Vorwärts zu gehen,
das Bewegen zu Handlung
und die Bewegung des Kalten
— Alles in Abhängigkeit von
Handlung.*

אלא אמרו שמשפט עמידתו וישיבתו כמשפט ארכנו ורחבנו והכל האלהים יעשה אותם ואין הבדל ביניהם כהתיחסם אל השם ואמרו שבהתיחסם אליו ית' נראה ארבעה מקרים מקרה הרצון להניע הקלמוס • ומקרה היכולת על הנעתו • ומקרה הנועת הוד • ומקרה הנועת הקלמוס ואין אחד מהם קודם על האחר אלא כלם מתחדשים יחד בשעת הפועל ואין אחד מהם סבה לאחר • ואין על היכולת הנבראת מעשה בפועל כי אחרי שהפועל נכרא לה אין יהיה לה מעשה בפועל וזה הרבר עומד כנגד השכל • ודבריהם גלווי הסתירה מצד שאנחנו רואים שיש פעולות מיוחדות אל האדם שאנחנו נבדיל בין אריכותנו ובין עמידתנו שאנחנו נחפוז עמידתנו ופול ונחפוז אריכותנו ולא פול מכלל שיש לאדם יכולת גמורה ונפלות מן האדם פעולות שאינן מרצון השם • והדעת השנית דעת כת אל אשעריה בעבור שלא נחה להם עמוד כנגד המורגש בכנסו בענין שלא יושג בדעת ולא יושכל בו דבר אמתי • וזהו שהם מאמינים בחדוש אלו המקרים לפי דעת אל גהמיה אל נכדלו מהם בענין אחד ששמו ביכולת הנבראת אדם קצת התלות בפועל וזהו הנקרא ריוח לפי דבריהם ויחסו המעשה אל השם כעשיה ואל האדם יחסו ברייות ואמ' החכם ולא זה יתכן שיתבונן בדעת ולא זה על דבריהם ומענה הרייות לפי דעתם הוא הרשות ולזה אכן התכם ר' משה שדבריהם סותרים קצתם אה קצתם מפני שאמרו שאין לאדם פועל כלל אבל יש לו הקנייה • וזה ההבדל הוא על המעשים המתחלים אמנם על הנולדים השווה עם אל גהמיה מפני שלא יפול מעשה הנולד בפי רצון העשה כמו שיפול מעשה המתחל דרך משל שמורה החץ יורה על הכפרן ויפול על המיוחד • ואמ' החכם רבי יוסף נ"ג כי מענה הרייות אצלם שחננו המעשה בחנית היכולת עלה וזכור נפרד הקמתנו מן העינות שלנו ונראה שהמעשה ממנו לא נפל רק בעבור חנית היכולת מכלל יש על היכולת הנבראת במעשה קצת התלות ולא כן העינות כי לא נתנה לנו בהם יכולת • אמנם לפי אמונתם לא קדמה היכולת מן המעשה אלא בשעת חנוי המעשה הנבראת היתה חנית היכולת הנבראת • ואמ' החכם והיכולת לא הודע אלא בתוכן המעשה • ואם היתה תחת מה שקימנו מזה היא רייות על דבריהם כי על הרייות חתלה היכולת ועל היכולת חתלה הרייות וזהו מתקן כי זה יתוקן את זה וזה יתוקן את זה וזה יתוקן את זה וזה יתוקן את זה וזה יתוקן את זה • ואינו פועל שלו שאם הוא גופל כפי רשותו על כל פנים הוא פועל שלו ואם אינו פועל שלו על כל פנים אינו ברשותו ולכן אמ' החכם זהו מתקן • וכבר נחבאנו בספר המחקר הוא חספה געיימות קיום היכולת על

*2. Die Seele ist thätig
glauben wir die vorige, zu
die thätige Tätigkeit der
Seele, an die passive
Wirkung der Seele.
an die aktive Tätigkeit
des menschl. Willens
nehmen sie in der
Willenskraft der Seele ein
Rapport zu Handlung an
einen Schein der Selbstthätig-
keit der Seele. Man muss,
dieses gilt aber nur von der
Handlung in ihrem Aussehen,
dann in allen Fällen die Handlung
des in allem das Vor-
wurde mit jenem actus dubitans
abhängig der Handlung.*

האדם שאינו יכול מצד היותו חי ולא יכול בעשה אלא הוא ביכולת וכי
 היא מוקדמת מן המעשה ונשארת אחרי כן וכוללת דבר וכחושו בראיות
 חזקות ובאר שהאדם הוא בן בחירה וכידו היכולת לעשות אי זה דבר
 שירצה והוא פועל שלם ויאשר בשם עושה לא לפי דעת אשעריה
 בענין הרווח כפי שקדם לנו הבאר אחרי שהמעשים נופלים כפי הפצו
 ורצונו ועל כן יתכן בו הצווי והאזהרה והגמול והעונש כי היכולת על
 הכפרנות היא היכולת על הנאמנות וגם נתבאר שאין חנית המעשה אל
 האדם עלה בחנית היכולת על האדם עד שיהיה המעשה מתחדש
 ממנו ית' ויכולת האדם במעשה יהיה לה קצת התלות כפי דעת מאמיני
 הרווח בשכר נתבאר כי היכולת מוקדמת ונשארת ונתבאר כי אי אפשר
 שיפול מעשה אחד משני יוכלים אמנם נתבאר שהאדם בעל יכולת
 גמורה והוא בן בחירה • ונשארה הקושיא הגדולה והיא אשר סבבה
 דעתם לסכול הרחקות גדולות והיא ידיעת השם שכוללת כל הענינים
 ודעת העתיד להיות ואומרי' שידעתו במה שעתיד להיות כבר חיבתו
 להיות ושמו כל הדברים מחויבים ונמשכים לפי ידיעה הקודמת ואין
 אפשר כלל וכן אמרו בפעולות האדם שהם הכרחיים לפי ידיעת השם
 הקודמת ולא שמוהו בן בחירה כלל שאומרי' אם זהנה האדם בן בחירה
 וכידו היכולת לעשות דבר והפכו שהם שני אפשריים והאדם לא ינצל
 מאחד משניהם ר"ל אם יאמין או לא יאמין הדעה הקודמת כי לא
 יאמין אם האמון עם היות אפשרות האמונה תחת יכלתו הנה תהיה
 הידיעה בלתי ידיעה ואם נאמ' לא ידע כלל אלא ידיעתו תמשך לפי
 היות הדבר הנה יבא שני בידעתו ויבטל היותו יודע לנפשו • אמנם
 יש לנו לפרק זאת הקושיא ונאמ' כי הידיעה שקדמה לאחד משני
 האפשריים להיות לא הוציאה האפשר מאפשרותו ובאמת שהאדם הוא
 בן בחירה וכידו היכולת שיאמין או לא יאמין וידיעת השם שקדמה
 נמשכה לפי הדבר שיתהוו מאחד משני האפשריים ואין הדבר שיתהווה
 נמשך לידיעתו והנה אם יהיה רצון האדם שיאמין עם היות היכולת שלא
 יאמין תהיה הידיעה קודמת שהוא יאמין • ואם יהיה רצון האדם
 שלא יאמין עם היות היכולת לו שיאמין תהיה הידיעה קודמת שהוא לא
 יאמין והאפשר יהיה עומד באפשרותו והאדם בן בחירה לעשות אי זה
 שירצה משני האפשריים ואין הידיעה מחייבתו לאחד משני האפשריים •
 ואמנם מקום הספק הוא צווי הכפרן הנודע מדרכו כי לא יאמין שצווי
 יהיה נגדי לדעתו • וכת האשעריה אומרי' כן רצה • ואחרים חייבו לו
 קוצר ידיעה שלא ידע אי זה יהיה משני האפשריים • ואנחנו נאמ' כי
 ידיעתו ית' נמשכה לפי אחד משני האפשריים שיעשה האדם ר"ל ידיעתו
 שלא יאמין עם היות אפשרות הנאמנות תחת יכולתו וצווי ית' אם היה
 נגדי לדעתו יש לנו מקום בהחלת זה הספק בעניני המצוות • ובמצולת
 זה הספק וזאת הקושיא נכנסו החכם רבי יוסף והחכם ר' משה

*Nach dieser Art Dinge wird
 der vor. Willensfreiheit wider.
 der zähl. Machtung mit der
 auf die Willensfreiheit wider.
 liegt und ist die Freiheit
 nicht die Willensfreiheit.
 Leben der Willensfreiheit.
 Willens ist etwas höher als in
 körperlich wie überhaupt die
 Freiheit und das Willens
 ist, wenn jene ist.*

24

מ.מ.מ. כז, *Lyons mit seinen Villen*

מ.מ.מ. אקמ, *entw. in Hauptstadt der Provinz*

אונק השכל

והשתדלו לצאת ממנה כמה שאספר שהחכם רבי' יוסף אמ' שאין ראוי להשיב בזה השוכה יען שנתקיים מאומן השכל במופתים חזקים שהשם ית' יודע לנפשו ולא יסכל בשום ענין אי אפשר להתלות בענין ידיעתו ידע או לא ידע מדעת העתיד שהוא אפשר להיות או לא יהיה • והחכם ר' משה אמ' שהשואל איך תהיה ידיעתו ברעת העתיד שאפשר להיורג או לא יהיה כאילו שואל ממנו השנת עצמו מפני שרעתו הוא עצמו ואינה ענין נוסף על עצמו והשנת עצמו נעלמת מעין שכלנו • ונראה לי שרעת החכם רבי' יוסף נוטה לדעת רבי' משה באיכות החשובה מפני שלא שתק להשיב חשובה אלא בעבור שלא היה יכול לתאר איכות הידיעה אל האפשר להיות או לא יהיה אלא מדרך כלל אומרי' שהוא יודע מה שיהיה מרם היותו מפני שהוא יודע לנפשו ולא העלם ממנו שום תעלומה • ואחרי שחייבו כלל הענינים מצד קדימת הידיעה שידעתו חייבתם וכל הפעולות מיוחסות לו כפי הכרח הדתם כאשר קדם לנו הבאור יחסו פעולתם ממנו לרצון לכד בלי שיבקש תכלית בעבור שאם יהיה המתחדש ממנו בשביל תכלית ויהיו מעשיו נמשכים אחרי החכמה כיון שהוא יכול ואין לו מונע מהמציא הפעל ראוי להמציא הפעל בשביל התכלית וזה יחייב קדמות העולם מפני שאין ראוי להקדים הפעל מן הנפעל בעת אחד וזה הענין נמנע מצד עצמו כי איך אפשר שיהיה הפעל קודם מן הנפעל בעת אחד והפועל קדמון מאין סוף ותכלית והנפעל יש סוף ותכלית למציאותו ואיך ישוערן שתי המציאות בעת אחת על כן סגרו השער שכל פעולות השם נמשכות לרצון לכד בלי שהיה להם תכלית • ואל זאת הדעת נמשכו קצת מאנשי אומתנו עליהם אמ' הכחו' הוגעתם ה' בדבריכם ואמרתם כמה הונענו באמרכם כל עשה רע טוב בעיני ה' ובהם הוא הפץ וגו' • נראה ממאמ' הנביא שמענתם הנגלית ביחסם פעולת האדם אל השם יתע' קרובה וקלה אל ההמון שאינו מעניש את הרשע וזה כדון אם לא תהיה פעולת האדם מיוחסת לו שאם תהיה פעולת האדם מיוחסת לו איה אלהי המשפט • ר"ל לענוש את הרשע מכלל שפעולות האדם נמשכות לרצון השם והנביא מרוב תקפו להסיר זאת הדעת מההמון השתדל להסיר מענתם כמה שאמר כי הנה היום בא בוער כתנור וגו' • וקרבתו אליכם למשפט וא"כ הדבר שאלהי המשפט ה' על כל פנים לא יהיו פעולות האדם נמשכות לרצון השם אלא הם אחרי החכמה וכל דרכיו משפט • ואם נמצא קצת פסוקים בכחו' מורים לכונה זו שאינו עושה פעולותיו במשפט אלא כל אשר יחפוץ יעשה כמו שנ' באשר דבר מלך שלטון • ונפשו אותה ויעש • ומי יאמר לו מה תעשה • אלו המאמרים אינם אלא כמה שהוא אחרי הרין והחכמה חלילה ליחס אל השם ית' עול :

פרק פ"ו והדעת החמשה היא דעת האומרת שהשם ית' לא יפעל פעל רע בשום פנים וא"כ לא יבא ממנו סדר מעוות וואר הדעת רל' שלילת מעשה הרע ממנו ית' נחלקת לד' דעות • הדעת האחת היא דעת דיצניה אומרי' כי השם יעשה הטוב והשטן יעשה הרע • אם היה רצונם שהשם ית' אינו יכול על עשירי הרע ועל כן הסמיכוהו אל השטן זה דבר בטל משום שהשם ית' יכול לנפשו והוא יכול על כל מיני המעשים בין טוב ובין הפכו • ואם היה רצונם מצד פחיתות הרע על כן לא יעשנו ועל כן הסמיכוהו אל השטן זה דבר בטל מפני שאמונתנו באמרנו שהשם ית' לא יעשה הרע דעתנו ג"כ לא ימנע בחוב ואם לא יהיה זה כן לא יהיה השם נאמן בהבטחותיו בגמול הצדיק ובעונש הרשע אחרי שהרע לא יפול ממנו והוא אורכה מעשה רע ואם עבדו שלא יפול ממנו עוות שללו מעשה הרע מהשם הנה להיות רשע וטוב לו והטוב הוא בא מהשם ית' הנה זה יורה על עוות סדר מאתו ית' • ומאמ' ב"ה אין רע יורד מלמעלה אם תהיה דעתם שאינו יכול על עשות הרע הלכה דעתם קדומים ויחייבו להאמן שהשם ית' אינו נאמן בהבטחותיו כי איך יעניש בדבר שאינו יכול בו ויכולת האדם על הטוב ועל הרע בשוה והשם ית' למה לא יהיה יכול על הרע ועל הטוב בשוה • ועוד אם נסמך עשית הרע על השטן שמנו לו ית' שתף בעשית המעשים וזה מה שאי אפשר כי יתחייב הרחוקות רבות בעצם האלהות ואמונתנו שהשם ית' לא יעשה הרע דעתנו בהיותו חמס • אבל לא ימנע בחוב זאת היא דעת אמתית • ובראותנו צדיק ורע לו והרע יבא ממנו ית' והוא אינו אחרי החוב נמצא שהוא חמס וצריך להישיר זה הפעל • והדעת השנית היא דעת כת אל מניא אה האומרי' שהאור יעשה הטוב והחשך יעשה הרע ולא הסמיכו כלל מעשה אל השם אמנם האור והחשך הם לפי תנועת הגלגל ובאמצעות אור המאורות תעשה ההויה ובאמצעות החשך שהוא העדר האור יהיה ההפסד הנמשך בטבע החמור לפי אמצעות החס והקר וההויה היא מחלק הטוב וההפסד מחלק הרע סוף דבר כל דבר המתהוה הוא אחרי הכחות הגלגליות ולפי זאת הדעת אומרי' ג"כ שמולד האדם לפי המערכת ישימוהו בעל מעלה או בעל חסרון ושהאיש מוכרח על המעשים ההם בהכרח וזהו צדיק ורע לו רשע וטוב לו • ודברי זאת הכת נוטים לדברי מנברה כצד מן הצדדים ומה שהשיבנו עליהם החשובה ההיא נכונה לאת הדעת כפעולות האדם ואל הנמשכים בואת הדעת מאנשי אומיתנו עליהם אמ' הנביא האומרי' בלבכם לא ייטיב ה' ולא ירע • ומה שמשכם אל זה להתלות כל ענין על ידי האמצעיים הוא מה שנראה מטבע המציאות מה שנעשה תחת השמש לפי הכחות הגלגליות זה אמר בדברים הטבעיים אמנם אמונתם לא עברה חוזה מהגלגל ושקרום נגלית שאין אלו המטיבים והמרעים אמנם הם בטרון ביד

V. Lehre davon, die Pflicht hin einen unedel, eben zu sammeln, der Bösen mit Gott zu tun.

Ag. Lehre der Daisani: Je: Gott wirkt das Gute, der Satan das Böse.

B. Lehre der Mani: Das Licht wirkt das Gute, die Finsterniß das Böse. Beide Licht und Finsterniß, die sich von der Bewegung der Sphären, das Licht vorwärts, das Dunkle (Chargale), die Finsterniß, die eine Per. vation ist, das Vergehen, das Böse, Alles im Uebel, de hat sein gewöhnliche Grund in den spherischen Kräfte, der Mensch unter der, die jeder Constellation geboren, ist auf in seinen Handlungen (Kraft) zu die Lehre der Mani.

Denial positiv, kein zu denken, nicht man, die in der jüdischen Theologie.

62

13

7. 2. 87, ¹¹⁻⁰³ 11. 11., Freiburg.

Das Buch und die Briefe des Verstorbenen befinden sich in
Verantwortung der Stadt Freiburg, die sich Maier
und Winkelmann erwerben.

Die Wägen sind so in die Luft in den Stand der
Gefahren.

27. 11. 1811
Die Wägen sind so in die Luft in den Stand der
Gefahren.

Die Wägen sind so in die Luft in den Stand der
Gefahren.

החצב ושיש להם מנהיג חיצוני מהם כמו שנודע כמאפתיים נאמנים חזקים וכל הפעולות ייחסו אליו • ואם נשים גב פעולות האדם היוותו בעל מעלה או בעל חסרון נמשכות לזה המין כדי שלא יתחייב לו עונות סדר צדיק ורע לו רשע וטוב לו תתחייב לזאת הרעת סתירה והרחקה וכי הצווי והאזהרה יהיו לריק ויהיו הגמול והעונש עול גמור ועוד שלא יהיה נאמן בהבטחותיו ושאלת החשובה תהיה שאלה בטלה וא"כ תהיה נתינת התורה להכל ובטול טבע האפשר מה שהורית התורה באמרה פן ימות במלחמה • ועשית מעקה לגגך • וכיצא בזה המין כי מה שנגזר להיורש אי אפשר שלא יהיה וזה מה שאי אפשר ואם הסוס מפל לרוכב והמנהיג הוא הרוכב ישאר צדיק ורע לו רשע וטוב לו בלתי מיושר • וזאת היא סתירה גלויה שאם יצוה ויזהיר ולא יתן לו כח לעשותם אלא יעבדו ואם יסייעו לא יהיה נגזר עליו העונש לפי הדין • והנה זאת הרעת עומדת כנגד המורגש וכנגד המושכל גב ממה שאנו רואים שיש פעולות מיוחדות אל האדם ומסורות לו לרצונו לעשות מה שירצה וכי הוא בן בחירה לעשות אי זה שירצה כפי שאמרה תורתנו הקדושה ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המורה ואת הרע • אמנם קצת מאנשי אומתנו המתפתים אחרי זאת הרעת ומתפארים בתחבולות ההכל לאמתה שהם אומרי' אמר שהאדם מולדו לפי המערכת ישימהו בעל מעלה או בעל חסרון ועם כל זה אומרי' שפעולותיו מסורות לו לאדם עד שיתישב הצווי והאזהרה והגמול והעונש וזה מה שאי אפשר אלא על כל פנים אם לפי הגמול יהיה תלוי במעלה או בפחיתות ובכל אמונות והיו גב פעולותיו מוכרחות לו כלי ספק • ויבטלו הצווי והאזהרה והגמול והעונש כי מה שנגזר לו לפי המערכת הוא יהיה ופעולותיו תהיינה נמשכות לפי אותן הגמול וכשרצו להישיר הגמול והעונש לפי הצווי והאזהרה אומרים אם יהיה אותו הצדיק לפי מערכת מולדתו שיקרנו מקרה רע אם ישמור התורה השם ית' יצילנו מאותו המקרה הרע והנה יצא מהכרח להכרח ועוד אם ירצה לשמור התורה לא יעלה כי פעולותיו יהיו נמשכות לפי מה שנגזר לו לפי מערכת מולדתו והמשחכל בזאת הרעת ימצאנה שיתחייבו ממנה דברים סותרים אלה את אלה וראוי לנטות מוזאת הרעת • ואמנם לפי זאת הרעת יתשר רשע וטוב לו מפני שהוא מונח תחת המקרה אי זה שיקרנו אם מקרה טוב אם מקרה רע ולא יהיה דבר בכונה בא אליו מהשם שהשם אינו רואה אותו לצד התרחקו ממנו כמו שאמ' הכתו' מהור עינים מראות רע והביט אל עמל לא תוכל • אמנם גמולו יקבלנו לנפשו בעולם הבא וזה עומד כנגד מאמרי הכתו' ומשלם לשנאיו • הן צדיק בארץ ישלם • אכן צדיק ורע לו ישאר בלתי מיושר יען שהמאמין בזאת הרעת כוננו אל האיש שהיה מולו לרעה אם ייטיב האיש דרכו השם ית' יצילנו מאותו המקרה הרע וא"כ איך ימצא צדיק ורע לו •

ולפי דעתם יש להשיב בזה שהם אומרי שהגמול והעונש האמתיים אינם רק בעצם הנפש וענין הנפש הוא העקר והגוף טפל לה ואין בחינה בגמול ועונש שישונו לגוף ולא יקשה זה למה שאמרנו שאם יהיה האדם צדיק השם יצילנו מפגע המזל בעבור שכונתנו שהצדיקים שני מינים יש צדיק שהוא לא יעמוד בצדקתו רק בעבור שיש לו טובה בגופו ובאמצעות עשיית הצדק ושיג' לחיי הנשמה שהם העקר והנה הטובה שהשיגה לו בגופו היא הסכה לו שירש חי העולם הבא • ויש צדיק שהוא לא יעמוד בצדקתו רק עם אותו הרע שיקרה לו וזהו צדיק ורע לו ואין זה על כי הכלית התועלת שישג' חיי הנשמה כאמצעות הצדק שיעשה והצדק לא יתכן שיאות רק עם אותו הרע שיקרנו וזהו צדיק ורע לו • וזהו עומד כנגד יעדי החורה הטובים אשר יעדה לאיש הצדיק וכי אותו הרע שישג' לצדיק אינו על פי הדין • ויש מזו הכת שטוענים אחרי שעקר הגמול והעונש לענין הנפש והגוף טפל מה שיקרה לגוף מטוב עד רע לא ישוערו ואעפ' שיצטער הגוף בכל כאב אין חשש כי החלית לענין הנפש ולזה ימצא צדיק ורע לו רשע וטוב לו רל' לענין הגוף מה שאין חשש בכאבו שלפי דעתם הגוף בלתי מושגח • אמנם ההשגחה מחברת בנפש והגמול והעונש בה ישוערו • והדעת השלישית יש מהם מישרים ואת ההנהגה המקולקלת על מה שאספר שהם אומרים שנפש האדם היא המנהגת לגוף האדם ועל ידה תהיה השגחת השם נמשכת ומתפשטת בכל מה שתשיגת היא והנה בני אדם נחלקים ל' חלקים • החלק האחד יש מהם שתשיגת נפשו בגופו לכך אמנם לא יהיה משגיח בנפשו כלל וזהו רשע וטוב לו בגופו • והחלק השני מי שיהיה משגיח בענין נפשו ואינו משגיח בגופו וזהו צדיק ורע לו בגופו • והחלק השלישי שיהיה משגיח בעניני נפשו ובעניני גופו וזהו צדיק וטוב לו • והחלק הרביעי שלא יהיה משגיח בעניני גופו ולא בעניני נפשו וזהו רשע ורע לו וטוב ממנו הנפל • וכל אלו הרעות סובבורז לאמונת הקרי שכל הפגעים הרעים באים בלי כונת מכוון • ואמנם דע לך שכל אלו טענות ריקות שבמעט החכונות ימצאם המשתכל בהם שהן עומדות כנגד המורגש וכנגד המושכל וכנגד הכתי ואכ' ישאר צדיק ורע לו בלתי מיושר • והדעת הרביעית שאומרים שהדברי לא ייוחסו אל הפועל רק בדויה להם קיום • והנגדיים שני מינים • המין האחד שני קיומים כמו הדום והקור • והמין השני קיום והערך כמו הראורה והערוון והטוב והרע והנה הטוב הוא קיום והרע הוא הערך וההערך באמר לא ייוחס אל פועל • ואכ' הרעות כלם העדרים ולא ייוחסו אל פועל נמצא שהשם יח' אינו עושה המס בעצם • ולפי זאת האמונה לא נצטרך להישיר מעשיו שכל מעשיו הם טובים אעפ"כ מצד אחד ייוחס אותו הרע אל פועל כי בהסיר הקיום ישאר ההערך והנה הסרת הקיום היא בפעל והוא רע ואכ' מזה הצד ייוחס הרע אל פועל כש' שאנחנו

C. Die Seele ist Reines
des Körpers und Vermitt-
lerin der göttl. Vorstehung.
Die Menschen zerfallen in
3 Klassen je nach dem Ge-
halten für den Körper der
allein für die Seele oder
für beide zugleich oder für
Keines der beiden Körper.
Je nach dieser Unterscheidung
ist das Bewusstsein in 3 Stufen
zu theilen: —

Alle diese Theorien sind
denn dem Prinzip der
Zufälle.

Die Güter und Böser sind
demnach der Seele beigemessen.
Da das Böse ist ein Ver-
hindernis der Ausübung
des Guten und nicht Ursache
des Guten.

Ein Brief unterhalb der besprochenen Aufschrift, jedoch
bedeutungslos von der jüdischen Herkunft.

Zwei Jahre vor 1777, contras und contending

ענין ימי / Salomon.

ולא ישלמו לפי פעולותיהם א"כ למה הותרה שחיטת הבהמה ולא קדם להם חטא שיהיה זה על צד החוב • אכן זאת הכת הוציאו זה הכאב לצד החיוב שאומרי' כי הנפש החוטאת מן האדם חכנס בבהמה ועל כן נגזרה בהם השחיטה • וכבר החכם רבי' יוסף נ"ה השיב בואת הכונה שתי השוכות נוצחות • החשובה האחת כי על כל פנים צריך לדעת הנענש על מה הוא נענש • וכיון שהבהמה אינה מקרת על מה היא נענשת לשוא בא לה הכאב • והשנית שבכריאת הבהמה קודמת מכריאת האדם ואי זה עת חטאת נפש אדם עד שנכנסה בכמה • ואני אומ' שנפש האדם נבדלה מנפש הבהמה ושחופס בשם לבד וחמר הבהמה לא יאוח לנפש האדם כי לא תחנה הנפש לאי זה חמר שיודמן רק לחמד מעיין וזלתי שלא יהיה בדרך גם ממעשי הנפלאות • ויש כה אחר דר' שאומרי' שאם נגזרה לבהמה שחיטה ולמך כאב אין זה עוות ורשע מפני שאין למך או לבהמה כאב וזאת דעה משובשת כי הכאב שישוץ לחי אינו רק מצד נפש המרגשת • ונפש המרגשת שזה לקטון ולגדול ולבהמה ועל כל פנים ישיהם הכאב וצריך להישיר זה הפעל יוצא בלחי מיושר • והכת השני' מאנשי אומתנו המקצרים השגחתו ית' באישי מין האדם לבד ואומרי' שהשגחת השם ית' באישי מין האדם לבד ועל החי האלם השגחה מינית ואינה השגחה אישית • ואם הידיעה פשוטה בכל הנמצא לא כן ההשגחה כי מן הנמנע הוא לקצר ידיעתו ית' שהסכלות לאי זה דבר שיהיה היא פחיתות וכל הפחיתות צריך לשלול אותם מהשם ית' ולא כן ההשגחה ונתנו בזה העלה ליהוד ההשגחה האישית במין האדם מוולת החי האלם • ואמרו שהשגחה האישית נחלקת מהשגחה המינית שהשגחה המינית היא לכל אישי אותו המין בשוה • אמנם ההשגחה האישית יש יתרון בהשגחת אישי מאיש לפי שהיא נמשכת לפי בחינת פעלות איש מאיש על צד הגמול והעונש כי כמו שגמול טוב לצדיק כן יענש לרשע כי כן העיד עליו הכתוב הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט והאומ' שהשם ית' ויתרון הוא יתותרון מעוהי • ר"ל שמוחר עונש הרשעים אלא מאריך אפו • והעלה שיחידה מין האדם הוות ההשגחה במין האדם באישי היא בעבור שנתיחד מין האדם במעלת השכל ומציאות השכל במין האדם היא סבה למציאות ההשגחה באישי והיא אשר שערה פעולות האדם על צד הגמול והעונש בעבור שהן נופלות מבעל שכל • אמנם שאר ב"ה שאין להם שכל מה ששפע להם מהשגחה המינית אינה לפי פעולותיהם על צד הגמול והעונש אלא לפי שגורה החכמה לקיים המין לבד לכן נעזבו אישיהם והותרה שחיטתם • אמנם מין האדם כיון שנתיחד בהשגחה האישית מצד שכלו תהיה ערפנות ההשגחה לאיש מאיש כפי מעלת שכלו ותהיה השגחת השם באישי מין האדם לפי הידון על צד הגמול והעונש בעבור שהאדם בן בחירה לעשות הטוב

*By Lehre einer jüdi-
schen Partei namentlich
des Maximilianer. Die
Vorsehung ist nur die
Vorsehung des Menschen eine un-
widerliche, in Betreff der
in Freier Gefühlsphäre
Beide zu haben des geistl.
Wortes, nur eine gewisse.
Denn bei letzteren ist der
Empfang der Vorsehung
nur die von der Vorsehung
gewordene und durch ihre
Licht entgegensehene
der Gottheit, bei den Men-
schen hingegen der unmit-
telbaren Willensfreiheit
gegen die Vorsehung
gerichtet, nicht erfordere
und durch diese bestimmt
das was auszusagen die
Vorsehung nach Vorwissen.
Die Vorsehung ist bei jenem
eine allgemeine und ärgere
bei diesem eine spezielle,
welche diese und jene nach
der nach dem Vorsehen der
rechtlichen in allen Willen
und moralischen Gesetzen
der menschlichen Natur
auf die der Menschheit ge-
genüber der Schallung der
Gottheit (Freiheit ist der
Freiheit geistlich ohne
Licht, die sich aufrecht
bei Vorsehung aus der
den ihm entgegengesetzten
Freiwilligen Willensfreiheit
ist, nicht als
ist, aber vorwiegend,
nur das Kontrastgeschlecht
ist von jenem dem
die Vorsehung entgegen
den Menschen ist und ist
trotz nach objektiven
Gründen.*

ה' 87.

והפכו ופעולותיו מסורות לו ובידו היכולת לעשות אי זה דבר שירצה כמו שאמרה התורה ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע • ואת הרעה השנית היא דעת ר' משה אשר נמשכה דעתו לפי דעת ארסטו לבד במין האדם נבדלה דעתו מדעת ארסטו שארסטו אמ' שהשגחת השם בעולם השפל כמינים לא באישים מפני שהאישים היום ונפסדים והשגחת השם לא תמשך בדבר ההוה והנפסד מפני שלא יבא שנוי בעצם השם כי אם השגחתו מחברת בדבר המידי ובעבור שהמינים תמידיים על כן תהיה ההשגחה נמשכת בהם ולא כן האישים וזה סעיף מסעיפי אמונת הקדמות • וכבר קדמה התשובה על כלל שרשי ארסטו ואומ' זה החכם הנה מין האדם יש בו דבר תמידי והוא השכל האלהי השופע באישי מין האדם שהוא חי חיים תמידיים ועל כן תהיה ההשגחה באישי מין האדם מצד שכלו ואומר זה החכם לפי קנין השכל בדברים השכליים תהיה מעלת ההשגחה לאיש מאיש וכפי העדר ההשגחה תהיה הרחקה ההשגחה כי לפי שכלו יחולל איש ולפי זה האופן אדם שלא השיג ולא יצא שכלו לפעל הוא כמו החיים שאינם מדברים ומותר להרגם כמו שהוחרה שחיטת ב"ח שאינם מדברים שנשארו לבד בהשגחה המינית כמו החי האלם אך במין האדם הוא על צד הדין כמו שבאר חב"ק ע"ה שדמרה מין האדם הרשעים כמו החי האלם הפחות באמרו והעשה אדם כדגי היס' כרמש לא מושל בו • ואחרי כן הודיע שהוא אחרי הדין כמו שאמ' ה' למשפט שמתו וצור להוכיח יסדרו ולא כן על החי האלם כעבור שמין האדם מצד שכלו שיערה ההשגחה פעולותיו על צד הגמול והעונש שפעולותיהם על צד הבחירה מצד השכל שאיננו כן לב"ח מצד שאין להם שכל • והנה אין לזה לא לאות ולא שכחה ועויבה מצד פחיתותם על העדר הסדר מהם עד שניחם מדה פחותה לשם ית' חלילה מפני שההשגחה נמשכת הכרחית לצד סכותיה ר"ל מה שהוא בעל שכל שהשגחת הנבדל תהיה נבדל ולא כן על ב"ח שאין להם חלק נבדל ומצד חברת החלק הנבדל בחמור תהיה ההשגחה נמשכת בחמור על צד המופת מאריכות ימים ובריאות גוף ושלוה לצד הענוג הגופני • ותהיה ההשגחה נמשכת ביחסים חיצונים ממנו מחנינת בנים ככתו' ועשה חסד לאלפים • לא ראיתי צדיק נעזב וזרעו • ועשר ונכסים ומקנה • וכמעט קט תהיה ההשגחה ביחסים רחוקים ממנו כנרמו וצדיק יסוד עולם • ואמנם על הרשע יצפן לבניו אונו • אך ב"ח שאינם מדברים אי אפשר היות ההשגחה אישית מצד העדר החלק הנבדל מהם שהוא תמידי ויש יחס בין המשגית ובין המושגת מצד השגחה ונ"כ מצד העדר זה החלק ממנו אין לו פעולה בדעת עד שישוער בהם הגמול והעונש על צד הדין וכמו שלא ישוערו פעולותיהם על צד הדין כך אם יכאיבם וזלחם לא יבוקש להם דין ואם כן איננו עושה חמס אם החיר שחיטתם כי תכלית בריאת ב"ח אינה רק

(S. 124. 125)

ע.ל.א. ל' 130 (18) גל' ע"ד (16) *Grundriss der Morale und
des Verhältnisses des Menschlichen zum Göttlichen und
Natürlichen* v. Witten, Leipzig 1838.

ע"ד, *phil. Universitätsbibliothek, app. 130, 137*

ע"ד ספר הקדמ' Cap. LXXVII.

היינו חובות: ואלו יצאו, מי ימלא ...

אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני. פ. 381. חמיוני.
אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.
אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.

אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.
אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.
אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.

אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.
אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.
אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.

אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.
אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.
אשר יצא לך מן המערה, מי נון חמיוני.

ויצדו להשגיח בהם ולקצתם מצד פחותתם לא ישגיח בהם זה מצד
 החמס וכן לא יאות * ואחר שמדין השכל אין הכרח לקצר ההשגחה
 אלא אדרבה במצותנו ליוחס כלל השלמיות אל השם נפשט ההשגחה
 בכל הנמצא בין החי האלם בין החי המדבר ונעורנו ג"כ מן הכתו'
 כאמרו טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו * ואם יטעון טוען כי ההשגחה
 בהם מינית בידוע כי אין חוץ לשכל מין נמצא רק האישים והנה הצער
 אשר בכ"ח שהדעת מונעת אותו הסכימה ג"כ התורה כאמרה לא תחוש
 כשור ובהמור יהרו * וכן על מה הכית את אחונך * וכן לא תחוסם
 שור בדישו * כי יקרא קן צפור * וכן אותו ואת בנו * וג"כ בענין נינוה
 מה שאמ' ובהמה רבה * ענין כל אלו יורו לענין רחמים אישיים * ואם
 יאמ' שכל אלו כדי להנהיג האדם במדת הרחמנות להרחיקו מן האכזריות
 מרה יעשה במאמ' לכלב תשליכון אותו * ואמר השם לא יקפח שכר
 כל בריה וזה יהיה להשגחה אישית וכן בענין עונש אישיו ומיד כל חיה
 אדרשנו * ושור המועד והגרבע * ועוד שאם היה רצון הכתו' ללמד מין
 האדם במדת הרחמנות להרחיקו מן האכזריות מה יעשה במאמ' על מה
 הכית את אחונך האפשר זה כדי ללמדו במדת הרחמנות * והוא עצמו
 אמ' בחלק שלישי אשר הכתו' לשקוט אותו ואת בנו כיום אחד
 להשמר ולהרחיק לשחוט הבן לעיני האם כי צער ב"ח לזה גדול מאד
 אין הפרש בין צער האדם עליו וצער שאר ב"ח כי אהבת האם ורחמיה
 על הולד אינו נמשך אחר השכל רק אחר פועל הרמיון הנמצא ברוב
 ב"ח כמציאותו באדם * ואמ' עוד אלו הצערים הנפשיים חסה התורה
 עליהם כבהמות ובעופות כ"ש בבני אדם וזה המאמ' יכריע למאמ' מסכת
 ברכות שאמרו האומ' על קן צפור יגיעו רחמיה משחקין אותו * וכן האומ'
 אתה חסת על קן צפור חוס ורחם עלינו * אתה חסת על אותו ואת
 בנו חוס ורחם עלינו משחקין אותו * מפני שעשה מצוות השם מדות
 והן אינן אלא גזרות * וגם זה לא יזיק לנו לשלול ההשגחה הפרטית
 מהם * אמנם היוחס גורח כבר ידעה שהרע לא יצא מרועי שכבר קדם
 לנו הכאור בדעת השלישית שהרע לא יחיה משום גורח מלך * וכן
 מרה שאמרו מן איכפת לו להכה בין מי שהוא שוחט מן הצואר למי
 שהוא שוחט מן הערף הוי אומ' לא נתנו מצות לו לא לצירוף בהם
 את הבריות וזה המאמ' מה שלא ניתנה לו החכם עד שביאר לשומו
 שכיין המיתה הקלה מצד החיסה * ואל השוחט בחלוק מה שהתורה
 התורה אמ' דם יחשב לאיש הוא דם שפך * ואם יעשהו לאופן צווי
 לא יהיה שופך דם ולהתיחס זה אליו מצד היותו ארון ומלך לא יצא זה
 הפעל מהיותו חמס ודין שיהיה זה הענין לצד ענין אחר כמו שיתבאר *
 שהרי אם התורה חששה בשחיטת הולד מפני צער העקר בשחיטת
 עצמו אינו דין לחשוש על זה הכאב * ואם לפי דעתו שפעולות השם
 נמשכות אחרי הדין והנה על כל בעל חי שלא קדם לו חסד וצדקה

ח. V.
 III, 46.

ה'
 א"ל א"ח
 ח. V.
 ו'

בשחיטתו • והנה מפני מעוט דעתו מהשכיל צד החכמה ששער אלו הפעולות בלתי ההדויב לו ית' צד חמס מצד הסכימס שאין מיתה בלי חטא ולא יסורין בלי עון עם התפשטות ההשגחה נמשך אחר דעת עבדו אי הסכלה • או לקצר ההשגחה לעמוד כנגד הכח' וכנגד השכל להנצל מפשטי הכחובים בתחבולות ההכל לאמר שהם להנהיג את האדם במדות זה מה שאי אפשר | אמנם כחי המדבר אשר יחד ההשגחה באישיו לבד אי אפשר היות הנהגתו על פי החוב כי הנה מין האדם עצמו שנוגד בעל מוס ולא קדם לו חטא ואומ' שזה מצד עכרירות החמר" זה עומד כנגד מאמ' הכח' או מי ישום אלם • ומה יעשה ככאב הרצוניי המשיג לטף שלא קדם לו חטא האין זה על צד החכמה • והנה מצאנו צדיק ורע לו רשע וטוב לו • וזה אינו על פי הדין אעפ' שמכחיש המורגש ואומ' כי זה הצדיק שנראה צדיק אין תוכו כברו ואי אפשר שלא קדם לו עון ועל כן חל עליו אותו הרע או שהוא שלם במקעשיו בין בני אדם אמנם סכל באמונה ועל כן חלו עליו הרעות כמו שאמר באיוב • וג' על הרשע אי אפשר שלא קדם לו שום זכות ועל כן חל עליו הטוב ההוא כמו שהועד אכיה בן ירבעם • ואם מן הטענות הנמשכות לפי המורגש מן האיש שהוא שלם באמונה ובמעשה וחלו בו צרות ורעות נלחץ ונעקק לכונה אחרת ואומר שאין הרעות שחלו בו בגופו לפי הדין מצד שקדמו לו מעשים רעים או שסבל באמונה אמנם הרעות חלו לו בגופו מצד פגע מקרים הגופניים הנמשכים לטבע החמר מאש הוא חמור' מה שאין חשש בו • אמנם התכלית לתשועת החלק הנשאר אחרי האדם והנהו אומ' אין מכה בלי חטא ולא יסורין בלי עון ובמדה שמוזהר האדם בה מודדוין בו • ועוד חוזר ממנו ומניחם לצד המקרה לא כמותו מכוון וזה עומד כנגד הכח' ומבטל דברי תורה לגמרי ומשים יעדי התורה הטובים מפעולת ההכל • אמנם על הטובות שחלו לרשע שלא קדם לו מעשה טוב אומ' שהם על צד העונש והם חלוקות לו כדי שלא להקיצו לשוב מדרך הרעה להוסיף פשע לפשעו כדי להרבות ענשו • והנה זה לפי דבריו אינו לפי הדין שאם יסייענו במעשה הרע כדי להרבות ענשו הוא לצד חכמה • וכמו שאמ' בן בזה המקום שמיטיב לרשע כדי להרבות ענשו למה לא יהיה הרע שיקרה לצד חכמה כדי להטיב לו • וכשלא ניתח לו זאת הכונה דלג' כמחשבה אחרת ואמ' כי אין לבחן התענוגים הרנעיים אשר ישיגו לרשע כי הננת רשע מקרוב ושמתח חנף עדי הגע • אמנם אחרית רשעים תראה והוא הכרה נפשו • וזה גב מורה שיעדי התורה הרעים לתוהו והכל נחשבו ואין עונש לרשע כזה העולם • ואחרי בחינה האמתית יש לומר שהתענוגים הגופניים לרשע הם על צד העונש כמו שהעיד הכח' בפרוח רשעי' כמו עשב • אך בחלוקת תשועת למו • ומתם לוקחים ענשם בזה העולם כמו שאמ' אל פניו ישלם לו • הן צדיק בארץ ישלם אף כי רשע וחוטא • ומתם בכריתת נפשם

And die Meinung des
Aber, was die Kräfte
bezogen, um es nicht
kann die Rechnung über
zu die Freiheit mit gefahr
wird nach der Erfahrung
unterlegt.
So gegen, helfen sich so
dass die die Welt nicht
sprechen für unfälle helfen
die von der Natur ausgeht
und auf das Leben ab
sprachen die Glückseligkeit
des Bösen hingegen für
die Strafe von zügel
Widert geordnet.

so werden auch Willkür
die Handlungen Gottes hat
ein Grund nicht hat
eine Willkür geübt.
man und nicht Vernunft
des Bösen wird die Begrif
des Präfixen - a. Leben.
"abhängigen die Freiheit
aufgehoben.

רע / ר'
דף. 13.

ע.ג.ר.ר.ח.ת. קת"מ

שלישי, מילקית, מילקיתא וניספא קוד וניס
גרופ.

שני, מילקיתא וניספא קוד, מילקיתא וניספא קוד
שני, מילקיתא וניספא קוד

כמו שהעיד הכתוב באמרו הנה אלה רשעים ושלוי עולם השגו חיל כי
 אין חרצכות למותם • עד אבוא אל מקדשי אל אבינה לאחרותם • ואמי
 גם נבנו עושי רשעה וגו' • ואמי כי הנה היום בא בעקר כתרנו • כיהיו
 יסורי הצדיקים על צד החכמה כרי להטיב להם כמו שאמי והיו לי אמר
 ה' ליוכב אשר אני עושה סגולה וגו' כאשר יתבאר • וזה המין מן
 הנסיונות כמו שהעידה תורתנו באמרה והאלהים נסה את אברהם שאין
 משמעו שידע מה שלא ידע • וכן יוענך זירענך ויאכלך את המין •
 ואמי לנסותך לרעת התשמור מצותיו אם לא • ואמר לנסותך להטיבך
 באחריתך • וכשלא יכול סכול אלו המאמרים המורים בוא לאדם כאב
 אינו על צד הדין רק היותו נמשך אחרי החכמה השתדל להוציא אלו
 המאמרים ממשמעם שלא יודו על צד בא לאדם כאב כרי להטיב לו
 ולא עלה בידו • ואין לנו חשש לבאר התאך מוציאם ממשמעם והנה
 איוב יוכיח שהועד שהיה איש תם וישר וחלו בו יסורים שהם יסורי
 אהבה וכל המשתדל להוציא משמע יסוריו לצד הדין לא ישולם לו
 כאשר יתבאר • והנה אם פעולותיו שלשם ית' הישירים לצד סבה
 קודמת ומשכם לצד החוב אחרי הדין ולא הישירים לצד סבה אחרונה
 היותם נמשכות לצד החכמה והוא הדין לקצת פעולותיו • ועזה אודיעה
 נא מה אשר הביאם אל זה הכשלוך בראותם אדם אחד נוסר ביסורים
 והוא תמים דרך ולא ראה טובה כל ימי חייו ואחר כך ימות כבוד דעת
 הכל תורה ששכרו לעולם הבא מפני שאין עת שלישי בין עת היסורים
 ובין עת הגמול שאם לא כן הדבר נמצא שזה האיש נחמס וחלילה ליחס
 חמס אל השם והוא לא כן ידמה ולבכו לא כן יחשב • בעבור שמאמין
 שאין גמול העולם רק העונג נפשי וזו שהעליה שכלו יוצא לפעל הוא
 יירש חיי העולם הבא ואיננו דבר שינתן בשביל יסורי הגוף כי אין יחס
 בין קנין השכל ובין יסורי הגוף ואין גמול העולם הבא בעבור מעשה
 הטובים ולא גמול הרע בעבור מעשים הרעים אמנם הם כמישרים
 ומסקלים הדרך לצאת שכלו לפעל שיירש חיי העולם הבא • אמנם
 המעשים הרעים לא יישירוהו אבל אם יהיה עושה מעשים טובים ולא
 יצליח שכלו לצאת לירש פעל לא יירש חיי העולם הבא • ולפי זה הדבר
 אמי שהם לקנות מידות טובות או אמונות אמתיות ולהתרחק ממדות
 מנוונות שהם מעוררי השכל ואם יצליח שכלו יוצא לירש חיי
 העולם הבא ואם לאו ישאר בקנין המדות ואפי' שמר כל החזקה כלו
 לא תועיל לו שום דבר • וישארו מצוות התורה על דרך הפקד •
 וכשמצא מצות התורה ולא היה יכול לתחם בלי תכלית לצד גמול אחרון
 החכל ונתן סבה ואמי שאין כונת השם שבשמירת המצות יהיה לו שכר
 אלא הם במבינים לו לצאת שכלו לפעל אבל אם לא יצא שכלו לפעל
 לא תועיל לו שמירת המצות • והפקד זה אדם שצא שכלו לפעל ואפילו
 לא שמר מצות התורה יירש חיי העולם הבא כי אין העולם הבא דבר

127
 97
 13

*Damit hängt die folgende
 Ansicht zusammen, dass nicht
 moralische Güter sondern
 die Entfaltung des Willens
 ex potentia in actu die
 Fähigkeit und Fortschritt auf
 das eigene Leben, mit
 dem Zweck die Welt nur
 als beherrschendes Mittel zur
 Entfaltung des Willens zu
 sein.*

נתלזה אחרי הרצון ועומד כנגד יערי התורה כלם כעשה ולא תעשה
 שהתורה העידה כמו שישגיח על הטוב לתת לו זכותו כן ישגיח על
 הרשע לתת לו גמולו הרע מה שפשטי התורה מלאים ותחתם הכל ויצנו
 ה' אלהינו לעשות את כל התקיים האלה * והיה אם לא תשמור * וכשכיל
 זאת המכוכה כעבור היות מצות התורה לשוא היו דור מלאכי טוענים
 שוא עבד אלהים והוכיחם השם על ידי מלאכי באמרו חוקו עלי דברכם
 ואמרתם במרה נדרכנו עליך אמרתם שוא עבד אלהים ומת בצע כי
 שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדרנית * באמרו שוא עבד אלהים הוא
 מצות עשה * ובאמרו וכי שמרנו משמרתו הוא מצות לא תעשה *
 ואמרו וכי הלכנו קדרנית הוא דרך השפלות ומדות הטובות * שאם יהיה
 שכר כל אלו שיצא שכלו לפעל אם לא יצא מידו התנה זאת לו שיצא
 או לא יצא * והיה השוא בשמירת המצות מתחייב לו מעצמו ומה טעם
 התרעומת על זה השוא שהיה לו מידו צא ודע שאין הכונה כמו שאמ'
 בשכר המצות הלא תראה התלונגם באמרם ועתה אנחנו מאשרים זדים
 גם נכנו עושי רשעה גם כחנו אלהים וימלטו * ה' שאם לא ישולם
 לעושה הרעה ברעתו גם לא יגמול טוב לצדיק * ואם היה עונש הרשע
 על בלתי צאת שכלו לפעל הנה אתו תלין משוגתו בהכרח ומה טעם
 התלונה צא ודע שהעונש ענין אחר והוא מה שהגיע להם הפכו צד
 השלוח והמלטם מכל פגע רע ואם כן הדבר אין להאמין שתהיה תכלית
 מצות התורה על צד השוא וכפי העלות שנתנו למצות התורה יצאנו
 בתורת השוא וזה מה שאי אפשר הלא תראה מהצד שהיינו השוא
 במצות מהתגברות הטענות הנגלות נשאים ונתנים בענין באמרו או נדברו
 וראי ה' עד שהודיע להם אלו ההבטחות האחרונות להוציא המצות
 מהיותם בתורת השוא כאמרו בהפלאות המאמר והיו לי אמר ה' ליום
 אשר אני עושה סגולה וחמלתי עליכם כאשר יחמול איש את בנו העובד
 אותו * ואמ' ושבתם וראיתם וגו' שכל זה הגמול נתלה בעולם העתיד
 מליחם שום עול אל השם ית' וית' מכל חסרון: *הענין דהנה מליחם*
פרק פט והדעת השביעית היא דעת תורתנו הקדושה ואשר
 אחרי החכמה מה שאין ליחם לו עול וחמם כמו שיתאמת מדין השכל
 ומדין התורה ותחלה מה שצריך להאמין שהשם ית' יודע בכל ידוע ולא
 יסכל בשום ענין כי הסכלות באי זה ענין שיהיה היא פתיחות ואנחנו
 רוצים לשלול ממנו החסרונות ולחייב לו האמתיות והנה יודע ולא יסכל
 בשום ענין כיון שהוא יודע לעצמו ואם דעתו היא עצמו הנה לא יצא
 מכת אל פעל שידע מה שלא ידע ואם כן דעתו תחלה בהעדר הדבר
 כידיעתו אחר היותו ולא יצא מכת אל פעל שישתנה זכמו שאין תכלית
 למציאותו כן אין תכלית לידיעתו שהיא עצמו והנה ידעתו חקף במה

*So wird das Sphyl unter
 die, das Abwählige
 wird dem Inbegriff alle
 man wird und in der
 dass die Sphylen
 die mit der höchste
 die Sphylenfüllung nicht.*

111. Die Lehre der Thora. Die Weisheit ist die Norm aller menschlichen Handlungen. Die Weisheit ist die Wissenschaft der Götter, die die Welt in Ordnung bringt. Die Weisheit ist die Wissenschaft der Götter, die die Welt in Ordnung bringt. Die Weisheit ist die Wissenschaft der Götter, die die Welt in Ordnung bringt.

שאין תכלות לו ובהשיגו דברים רבים לא יודיה רבו בעצמו כמו שנחמקו
 זה במופת ומה שהרחיבו הפלוסופים לשונם עליו ית' כאמרם ידע זה ולא
 ידע זה מפני רוע סדר ההנהגה פן יתחייבו לו ית' מדות פחותות ואמר
 איכה ידע אל ויש דעה בעליון הנה אלה רשעים ושלו עולם השגו
 חיל • והגבילו השגחתו ית' כמה שידע לכה עד ששללו ממנו הידיעה
 מהם על צד עליו ורוממות ובראו שאם ישיגם יתחייבו לו ית' הסרנות
 כבר אנתנו הרחבנו הכאור בכל אותם הטענות הקודמות מדעת ארסטו
 והראנו כי לא יתויב לו ית' שום חסרון בהשיגו אותם הדברים ששללו
 ידעתו מהם • ואם נישור סדר ההנהגה על היושר הנה אין הכרח
 מלפשט ידעתו ית' בכל הנמצא כמו שיתבאר ואמ' הממני יפלא כל
 דבר • וספרי הנבואה העידו בזה כאמרם החקר אלוה תמצא ואמ' אל
 הרבו חדרו נבחה נבחה יצא עתק מפיכם כי אל דעות ה' • ידעתו
 כל הכול ולא יבצר ממך מזמה • ואחרי האמנתו שהוא ית' יודע בכל
 ידוע כמו שהעידו בזאת האמונה גם ספרי הנבואה יש להאמין שהוא
 ית' משגיח ומסדר עניני העולם בכללו לא לפי דעת הקודמת אשר פשמו
 הידיעה בכל הנמצא וקצר ההשגחה כמין האדם על אשר שער כד
 פעולותיו ית' נמשכות אחרי הדין ולא עלה בידו כי נמצאו בזה המין
 מבוכה רבנה מה שלא יכול לצאת מהן לישרם על פי הדין והנה
 בהתפשטות הידיעה עם קוצר ההשגחה יתחייבו מדות פחותות לשם ית'
 מכלל חסרון שחייבום הפלוסופים וכמו שהפלוסופים בשללם הידיעה
 ממצע ענינים הערימו לתת סכה כל זה שלא יגע לשם ית' חסרון כן
 השתדל זה לתת העלה בהיתור מין האדם בהשגחה מצד שכלו
 לצד עליו ורוממות השם אמנם שאר המנינים לצד פחיתותם לא ישגיח
 בהם ואנתנו בארנו בפרק הקודם הרחקת זאת הדעת והייבנו מחקירת
 השכל היות ההשגחה פושטת בכל הנמצא והנה ספרי הנבואה העידו
 בזה כאמרם עיני כל אלוך ישברו • פותח את ידוך • נתון לבהמה
 לחמה לבני עורב אשר יקראו • צדקתך כהררי אל משפטך תהום רבתי
 אדם ובהמה תושע ה' • והנה מצד פחיתותם לא ימנע מלהשגיח בהם
 ובכל מקום שמוכיר רוממותו מוכיר שהשגחתו משגיח בשפלים ולא
 יעכב שכנם למטה מלהשגיח בהם כאמרו כי רם ה' ושפל יראה • כי
 כה אמר רם ונשא שוכן עד • ואמ' משה כי ה' אלהיכם הוא אלהי
 האלהים ואדני האדנים • ואמ' עשה משפט גר יהום ואלמנה • ואמר
 המשורר סלו לרוכב בערבות • ואמ' אבי יהומים ודיין אלמנות • ואחרי
 שהאמננו שלא יעלם ממנו שום תעלומה ותשגחתו פושטת בכל הנמצא
 כמו שהורו מופתי השכל וסיועונו רבתי הנביאים צריך להאמין שהשגחתו
 נמשכת אחרי החכמה כי לפי זאת האמונה תכון היות ההשגחה בכל
 הנמצא ולא ימצא לה סותר ככללה וכזאת האמונה השכל מעיד היות
 פעולות השם נמשכות אחרי החכמה אחרי שהוא יודע מה שטוב ואי

אפשר היות מעשיו בלתי תכלית מכוונות מפני שיצא המעשה להיותו
שוא והשוא הוא רע ולא יתכן השוא ממנו ית' כיון שהוא יודע לנפשו
וחוב שיהיה לפעולותיו תכלית מכוונת וכן העיד הכתוב וירא אלהים
את כל אשר עשה והנה טוב מאד * ואנחנו נסכל אופני החכמה איך
יהיו מעשיו נמשכים לצד החכמה ונאמ' החקר אלוה תמצא * ונאמ' מי
יתן אלוה דבר ויגד לך תעלומות חכמה * ואם כן אין פעולותיו נמשכות
לרצון לבד * וענינים התוריים גם הם לצד החכמה כמו שיתפרש באמרו
ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון
את כל החקים האלה ואמרו רק עם חכם ונכון הגוי הגדול הזה * ואם
לא יש למצות תכלית מכוונת אחרי החכמה אלא הן גזירות הדין יאמרו
האומות רק עם חכם ונכון הגוי הגדול הזה * ואם כן נודע אחרי האמת
בין מציאות העולם בכללו בין הנהגתו ונתינת החורה כל זה נמשך אחרי
החכמה * ולא יכריח לנו מאמ' כת אשעריה להסמך פעולות השם
אחרי הרצון לבד מפני שאמ' אם יהיו מעשיו נמשכים אחרי החכמה
זה יחייב קדמות העולם מפני שאם יהיה מציאות העולם לצד תכלית
מכוונת ואין לו ית' מונע מהמציא העולם דין שיהיה העולם נמצא עמו
תמיד ויתחייב שיהיה העולם קדמון מפני שכבר חכמי האמת למדונו
כי מציאות העולם אי אפשר היותו לחפץ לבד מפני שיצא להיותו
בתורת השוא והשוא הוא רע והרע לא יפול ממנו אחרי שהוא יודע
לנפשו ונמצא שהשם המציא את העולם לצד החכמה ויש למציאות
העולם תכלית מכוונת ואי אפשר שתהיה מציאות העולם תכליתו לתועלת
השם מפני שהשם ית' אינו צריך כמו שנתקיים המופת ואם כן יהיה
לתועלת העולם עצמו ואין זאת התועלת על צד החיוב לו ית' כמו
שהאמינו בעלי התקון עד שיחייב קדמות העולם רק לצד הכשרות וזאת
הכשרות היא מצד היותו טוב כמו שנורה התועה בדרך לצד יפוי שיש
לו לעשותו ויש לו שלא יעשהו ואינו בדרך חיוב * והלא הכפרנים אע"פ
שלא יאמינו בשם ולא יאמינו גמול ועונש יעשו מעשים לכשרות לבד
והיות העשה עשה הדבר ליופיו ויהיה היופי עלה לעשותו לא יתחייב
לעשותו מפני שצד החיוב גורם לעשות מה שאין תכלית ושיעשהו קודם
העת שיעשהו וזה מה שאי אפשר אלא אחרי שיעשהו לכשרות לבד יש
לו לעשותו ויש לו שלא יעשהו אלא בעת שירצה יעשהו ועל כן המציא
השם ית' את העולם בעת שרצה ועשהו לכשרות לבד בעת המעוין אחרי
חכמתו לא לצרך אליו * ועם ההשלמה אם יהיה יופי העולם עלה
למציאותו ובכל עוד שהשם ית' יודע לנפשו ומשיג העלה חוב להמצא
המעולל אי אפשר היותו קדמון כי זה נמנע מצד עצמו כמו שאמ'
החכם כי ימחל לדבר ישוב אליו לא אל הכהל עליו * ואם נמצאו
בכתוב אמרים מראים שפעולותיו נמשכות לרצון לבד באמרו ונפשו אותה
ועש * כאשר דבר מלך שלטון * ומי יאמר לו תעשה * כבר בארנו שאותו

Beall
1877

ישראל גבורה, Nakhui de vum-fyngon viltel-keigot d. 131. 132.

מתתים

הרצון כמה שהוא אחרי הדין • ואחרי זאת האמונה צריך להאמין שהאדם בעל יכולת גמורה כמו שזוהר הדבר מורגש שיש פעולות מיוחדות אל האדם ונפלות כדי הפצן ורצונו ואין פעולותיו מיוחדות אל השם כמו שאמ' מפי עליון לא תצא הרעות והטוב אלא הם נתלים ביכולת האדם והוא בן בחירה לעשות הטוב והרע הפך דעת אשעריה אין לסרב בזה • ותורתנו העידה בזה באמרה האה נתתי לפניך היום את החיים וארץ הטוב ואת המות ואת הרע • ואמ' מפי עליון לא תצא הרעות והטוב • ר"ל פעולותיו של אדם הטובות והרעות אינן בכונה מתחשם רק מצד האדם עצמו וכבר אמ' מי זה אמר ותתי ה' לא צוה ר"ל פעולות הטובות והרעות שיעשה האדם לא צוה השם בהם על כן אמ' מה יתאונן אדם חי נבר וגו' • ר"ל אין לו להתלונן על זולתו כמה שעשה כי הוא הגורם על עצמו ואליו תסובב חטאיו ומידו היתה זאת לו על כן אמ' נחפשה דרכינו ונתקרה ונשובה עד ה' • ולפי זאת האמונה צריך להאמין בטבע האפשר לא לפי דעת אשעריה שמשים כל הדברים או מחויבים או נמנעים ומבטל טבע האפשר כאשר נתבאר בטול דעתם וכעבור שבטלו טבע האפשר על כן לא הורו שהאדם בן בחירה ולא הניחו לו יכולת כלל אלא תלו הענינים לרצון השם היותם מחויבים או נמנעים והעלה אשר הכריחה אותם להאמין בואת האמונה היא בעבור שהם אומרים אם השם ית' יודע לנפשו ולא יוכל בשום ענין הנדה בדבר שקדמה לו הידיעה בו להיות יהיה ואם קדמה לו הידיעה שלא יהיה לא יהיה אם כן על כל פנים הוא מחויב או נמנע שאם יהיה אפשר יהיה או לא יהיה אם קדמה לו הידיעה שיהיה והוא לא יהיה עם אפשרותו שלא יהיה או להפך הנה תהיה ידיעתו בלתי ידיעה וזה אי אפשר ועל כן בטלו האפשר ושמו כלל הענינים מחויבים או נמנעים • ואנחנו כבר בארנו זאת הדעת בכל חלקיה במקומה ובטלנו אותה והורינו ההרחקות והסתירות שיוצאות ממנה והאמננו שידיעתו כוללת כלל הענינים וידיעתו שקדמה בדבר האפשר לא יוציא האפשר מטבעו וספרי הנבואה סיעונו בזה ר"ל באמונת האפשר כאמרו פן ימות במלחמה • ועשית מעקה לגגך • וזולתם וצווי הכפרן הנודע מדרכו כי לא יאמין ברחו לתת היות צווי נגדיו לדעתו אבל היות צווי נגדיו לרצונו השלימו ואמרו כך רצה ואנחנו נבאר זה הענין אחרי זה בעניני החוקות • ואמנם להאמין שהאדם בעל יכולת גמורה נתבאר בספר המחקר שאינו יכול משום היותו בעל חי ^כ היה ראוי להיות כל החיים כשוה ולא יתכן להיות בעשה מפני כי לא יתכן להיות ספור חי המתמים להיות יכול אם יהיה בעשה והיה ראוי להיות כלל האברים בשוין אחד והיה ראוי שלא יוסף ולא יגרע משער החדוש והיותו יכול לעצמו או בעבור שהוא נמצא או בעבור שהוא חדש היה ראוי להיות כל הנמצאים כשוה בזה הספור שכלם הם נמצאים וחדשים ויש להם עצם ונתקיים שהוא יכול בעבור מציאת דבר

והיא היכולת והנה היא מוקדמת ונשארת לא כדעת מגברא האומר
שהיא נבראת עם הפועל ולא תשאר אחרי כן והיכול על הכפרנות לא
יהיה יכול על היחוד לפי אמונתם המקולקלת אשר בארנו ואותה שלא
יחייבו לו קצר ידיעה ויחסו פעולות האדם אל השם בפאה לא תחבונן ^{שלא}
מן השכל • אמנם המופת על היות היכולת מוקדמת ונשארת מפני
שאנחנו רואים דעת וודאי כי מי שיתנועע בפאה ימין יתנועע בצד
שמאל ואם תהיה היכולת על שני דברים מכחישים ידוע הקדמחה
והשארתה בעבור שיעשה עמה הדברים המכחישים דבר אחר דבר והנה
האדם לא נברא שיהיה מוכרח בפעולותיו כי אם ברצונו לעשות הטוב
וחלופו והיכולת על הכפרנות היא היכולת על הנאמנות ואם מצאנו
בכתב אמרים מראים שיש פעולות שאדם מוכרח עליהם כאמרו ואתה
הסכות את לבם אחורנית • השמן לב העם הזה • ויחזק ה' את לב
פרעה • והנביא כי יפותה אני ה' נעניתו לו ברוב גלוליו • למרה
תענו ה' מדרכיך • אין אחד מאלו הפסוקים סותר שאין לאדם יכולת
גמורה לעשות הטוב והפכו אמנם אלו הפסוקים וכיוצא בזה המין יתפרשו
לשלושה דרכים ובכל אחד משלושה הפירושים אין הרצון שהיכולת לא
תהיה מוקדמת ונשארת וכי אינה כוללת לשני הנגדיים לפי טבע היכולת
במה שפרשנו • המין האחד מה שבא בכתב ונראה שהאדם מוכרח
בפעולותיו כגון שאמ' ויחזק ה' את לב פרעה • השמן לב העם • לא
שבטל היכולת מהיותה כוללת שני מינים אמנם בטל הבחירה שיהיה
מוכרח לצד אחד וזה על צד העונש שאם יהיה שב הנה החשובה תפיל
העונש והשם רצה להענישו ומה שהיה מבחירתו סייעו ושב כמוכרח
באותו הדרך להרבות ענישו • והמין השני שהשם אינו מסייעו אמנם
בעבור שהיה מבחירתו של אדם בענין והשם מניחו ועוזבו באותו הדרך
ואינו מקיצו בדרך מדרכי ההקצות נתיחסה אותה הפעולה אל השם
כאמרו והנביא כי יפותה ודבר דבר ואמ' אני ה' פתיתי את הנביא
בעבור שעזבו כמה שבחר • ואמ' אני ה' נעניתו לו ברוב גלוליו ומפני
שהבחירה לאדם מרצון השם על כן תתיחס אל השם כהתהוות כל העניני
מן השם ומתיחסים אליו • והמין השלישי בעבור היות הסכה מאתו
יר' כאלו הוא המכרית את האדם ללכת לצד אחד ומוציאו מדרך
הבחירה כאמרו למא תענו ה' מדרכיך • בעבור שאינו מעניש הרשע
כאמרו גם נכנו עושי רשעה גם בחנו אלהים וימלטו • ומצטערים
הצדיקים כאמרו ואהי נגוע כל היום ותוכחתי לבקרים • ובשביל זה אמ'
המשורר ואני כמעט נטיו רגלי • סוף דבר האדם בעל יכולת גמורה והוא
בן בחירה לעשות הטוב והפכו כאמרו ראה נתתי לפניך • ובכן יתאמתו
הצווי והאזהרה והגמול והעונש • אמנם מצאנו שהשם יבטל רצון האדם
וכריחנו בענין כמו שבארנו הוא על צד העונש בדרך מדרכי הנפלאות •
והנה אחרי שבארנו שהאדם בעל יכולת גמורה והוא בן בחירה ויש לו

י"ד י"ג, ע"פ רש"י נאמנות פ. ד. 122. ו. דעתך,
Lex. talu. col. 999. פ"ק וכו' א"ת"ל ב"ש"ל מ. נ. נ. 381.

א"ת"ל י"ג י"ד, פ"ק וכו' א"ת"ל ב"ש"ל מ. נ. נ. 381.
א"ת"ל י"ג י"ד, פ"ק וכו' א"ת"ל ב"ש"ל מ. נ. נ. 381.

פ"ק וכו' א"ת"ל ב"ש"ל מ. נ. נ. 381.

א"ת"ל י"ג י"ד, פ"ק וכו' א"ת"ל ב"ש"ל מ. נ. נ. 381.

פעולות מיוחדות לעצמו וכי השם משיג כלל הנמצאים ומנהיג אותם סדר
 ישר שרחוק מן מופת השכל להיותו עושה עול רק להיות זאת המציאות
 ישרת ההנהגה בלי עוות ופעל אדם ישלם לו וכאורת איש ומציאנו
 ומדרך החיוב יש לתת לאיש כדרכו כי נכת עיניו הו' דרכו איש וכל
 מעגלותיו מפלס ואמר לתת לאיש כדרכו וכפרי מעלליו ומדון השכל
 אם לא יתן לצדיק זכותו והיה חמס לוי ואם לא יתן לרשע כדי רשעתו
 יהיה מעוות הדין ויתחייב הנגא מעושה הע' ויאמ' על דרך משר
 הקדמוני כי הרחמים על הרשעים אכזריות על הצדיקים ועל כן חייבנו
 עליו הגמול הטוב על הצדיקים והעונש על הרשעים ואם לא יתחייב
 הגמול לצדיקים לא יתחייב העונש לעושה הרע וכן אשרו הכתו
 הצות חמס פעלה כי כל דרכיו משפט ואמ' ואם תאבו ושמעתם טוב
 הארץ תאכלו וראתה נחתי לפניך והנה אלמדנו חיוב הגמול והעונש
 מדון השכל ומדון התורה וכו' אומ' האומ' ברוך הוא ונתרן הוא
 ונתת ון מעוהי אא מאריך אפיה ונבית דגלילה זה אמת ואע"פ שחכמינו
 ע"ה אמרו שעונש הרשע הוא על צורת הפטור הוא אמת אלא יתחייב
 על צד התקנה ואם כן לפי זאת האמונה צריך להמצא צדיק וטוב
 לו רשע ורע לו ואנחנו רואים הפך צדיק ורע לו רשע וטוב לו וצריך
 להשיר זאת ההנהגה וגדולי הנביאים והצדיקים והחסידים
 הסתפקו בזה כמו שאמר המשורר הנה אלה רשעים ושלוי עולם השגו
 חיל ואמ' ירמיה מדוע דרך רשעים צלחה ואמ' מלאכי מאמ'
 החסידים גם נבנו עושי רשעה גם בחנו אלהים וימלטו ונאמ' שזה
 הרשע אשר הל עליו הטוב ההוא יהיה באחד מארבעה פנים המין
 האחד הוא מצד שקדמו לו זכות והשם נת' פורע לו בעולם הזה כמו
 שהועד אבי ה' בן ירבעם באמר ויען אשר נמצא בו דבר טוב והמין
 השני היותם מלקות לו והם אדרבה על צד העונש כדי שלא יקין
 ממעשיו הרעים לשונם שחלק נפשם בגיהנם כמו שהעיד הכתו בפרות
 רשעים כמו עשכ' אך בחלקות חשית למו הפלחם למשאות אם יעלה
 לשמים שיאו כי משובת רשעים תהרגם והמין השלישי שדמו
 החכמים חנינת הטובות לרשע כנתינת היכולת שכמו נתינת היכולת
 כוללת שני דברים מכחישים אם על הכפרנות אם על הנאמנות כן
 חנינת הטובות לרשע תהיה כוללת שני הפכים שעם חנינת הטובות
 יעשה היושר ועם חנינת הטובות יעשה הפכו כמו שבאר החכם בפסוק
 וישמן ישורון ויבעט ואין השם מעות המשפט כי השם יתן לו גמולו
 ומין רביעי שתהיה חנינת הטובות לרשע על דרך חסד כמו שהיתה
 בריאתו על דרך חסד והנהו גמול טובות לחיובים ולפי שראה כחמתו
 שיהיה ענשו בעולם הכא האריך אפו עליו בעו' הזה אע"פ שהעיד הכתו
 שיש רשעים שיענשם השם בעולם הזה כמו שאמר לא יאחר לשנאו
 אל פניו ושלם לו ואמנם הטובות שיהולו לרשעים על דרך חסד העיד

*Das Glück der Gottesgen
 ist zu betrachten theils
 als Gutes was für vor
 gegangen und theils
 als Strafe zu seiner
 eignen Vertheilung. Theils
 als Lohn mit dem die Gerechten
 zu belohnen theils als
 für die unrechten vertheilt
 wird. Das Glück ist
 der gerechten theils als
 Strafe für vorangegangene
 Sünden theils als Prüfung
 zu reinem geistlichen Besitz
 und dem ihm göttlichen
 Weiblich. Die in diesen
 Gütern theils Gott nicht
 nach commutativer Gerechtigkeit
 theils sondern nach seiner
 mit Weisheit geschehen
 Gnade. Was Halb-gut
 und Halb-geluck heißt
 so wird ihr Glück nicht be-
 sondern beides ist ihr Glück
 nicht besonders bestraft
 sondern beides gegen ein-
 ander abgemessen.*

בהם הכתוב שהם הרגעות כמו שאמ' כי רננת רשע מקרוב ושמחת חנף
עדי רגע והתעורר עיניך בו ואיננו ידואמ' באיתי רשע ערוץ ומתערה
כאורת רענן ידואמ' ועבר והנה איננו ואבקשהו ולא נמצא ידויש רשע
שיארק כמו שאמ' ויש רשע מאריך ברעתו ויצפוף לבניו אונו אם ילכו
גם הם בדרך זכיהם כמו שהעיר הכתוב פוקד עון אבות על בנים ועל
בני בנים על שלשים ועל רבעים ועם כל זה גמולו שלם ילו בעולם
הבא כי אין אפשר שלא יהא לו גמולו יזכר הכתיבה הכתוב אל
המתלוננים בשביל שלות הרשעים ואמ' שנמול ענשם יקחוהו בעולם הבא
כמו שאמ' עד אבוא אל מקדשי אל אבינה לאחריהם יאחריהם רשעים
חראה ימינה היום בא בעת אכנוהו והיום כל ידים זכר עושי זכר זה
ספר כי אין לחוש בהנאות הרגעות וזאת להשחלל הדברים בראשיתם
דק בסופם כמו שספרנו אמנם על הצדק שחלו בו צרות יוש לומ'
מפני שקדם לו עון וחלו בו צרות ואם ימצא צדק שלא קדם לו עון
וחלו בו צרות אפשר לומר שהם על צד הבחינה זכר ולהטיב לו וכמו
שחלו לרשע המובח לצד העונות וזו הלא לצדק הרעות לצד ההועלה
ועל שחזר הבחנה דבר שאינו לפי החק הוא על צד הבחינה הנמשכת
לצד החכמה עם היות האדם כן בחירה ואם זהו הצדק ימות בנפש
מרה ולא אכל במוכה אין להתרעם על השם כי אין זה העולם בית הגמול
כפי בעולם העתיד יקח גמולו כמו שהעיר הכתוב והיו לנאמם הלא ליום
אשם אני עושה סגולה היו זשכמם וזראתם ידואין לעיין בתענוג זה
העולם כפי ען שהם נתנים בדרך חסד אפשר שיתנם ואפשר שלא יתנם
והדבר הנתן על דרך חסד עושה וישוכח ועושה לא יגונה וזו האמת
שאין תענוג זה העולם נתנם על הרך השכר שהקם מצאנום נתנים על
דרך חסד ולא יתכן שיהיו אנשי השכר נקלים לפני אנשי החסד ויותר
ראויים הצדיקים בדרך החסד מן הרשעים ומצד זכות האב עתה הבן על
צד החסד כמו שאמ' ועושה חסד לאלפים יחסדו מעולם ועד עולם
על יראיו וצדקתו לבני בניו אמנם היות היסורים על הצדיקים יסורו
הועלה דבר שהורף עליו הכתוב באמת לנסותו להיטיב באהבתך
ונאמ' לא יוב על מזה שחל עליה מן היסורים אם יקח וישר אתה כי עתה
יעיר עליך ושלם גות צדקת דואמ' ותיה ראשיתך מצעה ואחריה יושגה
מאדו אמנם על ענין איוב ועל כיוצא בו ניתח פק אחרונה הפרק
ויש לנג בו דעת השמענה אבל נאם ויתו האדם בעל עונות ובעל
זכות אפשר שיקבל גמול על הזכות ושיקבל עונש על העונות כמו
שפרשנו במין אחד מה שראת בחכמתו ואפשר שישקול הזכות עם
העונות ואשר יסור אם מן הזכות או מן העונות והיה נהן בו ובידאי
אפשר שיהיה נהן לשני הענינים מפני שמדין העונות שיתחייב הגנאי
ומדין הזכות שיתחייב השבח והם שני כחושים ואין אפשר להנשא
בנושא אחד ודבר זה הורה בו הכתוב על האדם שהרשע כל צדקותיו

מה שכתבתי לך. וזהו מה שכתבתי לך. אהבה

(אנונימי) הנהיה הרגיון

הנהיה, הנהיה, הנהיה

יורה הנהיה = יורה אהבה

Über eine mittelalt. hebr. Handschrift vgl. die Monographie von
an Klein am Depositionsamt.

שור נח ונרר
M. V. N. 457. B.

(?) ה'תקצ"ה, די מיט אפ נאפילן אונט.
די און זי מיט אפילן. VXS האט
אפ א. נאפילן אפילן; און די, און
די און אפילן אונט.

און אפילן אונט (און אפ) לויפן א. 181.

אשר עשה לא הזכרנה * וכן על האדם שהישר מעשיו אמר כל פשעיו
אשר עשה לא יזכרו לו שאין הכונה על האדם שהיה אדם וחלל שבת
ואחר כן השיב אבדה שלא יזכרו לו פשעיו אלא על מי שיוותר מערך
הגמול או מערך העונש והתור' הודיעה מביא הזכות במקום העון ויפלו
הזכות והעון מה שאמ' ולנערה לא תעשה דבר אין לנערה חטא מות *
אמנם על מה שלא קדם לו זכות ולא עון והם הנולדים בעלי מומים
ערב להם ההועלה להוציא המעשה קהיתו חמס וגם כן הכאב הנאי
על הטפים בענין המילה לחת להם חמור כאמ' ואפילו שאין להם דעת *
ומזה הקישו ב"ה מה שהתיר להם השחיטה ומה שצוה בשחיטתם כבר
לא קדם להם חטא עד שיהיה זה על החיוב שהם אינם בעלי דעת
והנה השוגג למטה מן הצודה אע"פ שהוא כן דעת כל שכן הכהמה שאין
ברר דעת וידוע כי הכאב המשיג לחי רע וידוע כי השם לא יעשה
הרע * ואמנם נשמעו בו שלש דעות * הדעת האחת היא כח
עבאד האומרת כי השם ית' לא יתן לבהמות הועלה חמור כאבם *
בעבור פרק וענין הפרק לפי דעתם בעבור שלא ישוה החי האלם עם
החי המדבר ואין טעם לזאת הכונה שאם הכאב מאשר הוא בעל נפש
הוא רע והרע לא יצא מהיותו רע וכל רע הוא חמס וזה לא יתכן *
והדעת השנית דעת מעת זלא שאומרים אחרי שלא יתכן היות
הכאב היותר על החי האלם מדרך החיוב כדי שלא ייחס החמס אל
השם ית' שמונת משערי ההועלה וכדי שלא ישוה החי האלם עם החי
המדבר במה שחששו הדעת הקודמת פיתחו התועלת ואמרו שעתיד
השם לחת להם חמור וענין החמור אצלם שיהיה חלק הכאב לא שיהיה
יותר על מה שהפסיד להם ואמרו שעתיד השם ית' שימציאם כמו שהיו
וינהלם אל מקום דשאים ומעינות * ואמנם התחיבו להם הרחקות
וסבלום שהשם יתע' יתן חמור לפרעושים והיתושים * ואלו דברים לא
ישוערו בשכל וגדולי חכמי ישראל נמו בזה * ואלו דברים רחוקים מאד
בעיני אכן על צד ההשלמה זה אינו מדרך דין שיביא אליו הכאב והוא
לא יהנה יותר ממה שהפסיד עד שיצא הכאב מהיותו שוא * ויש
חכמים ששמו זה הענין מכלל לאומי המצווים שיצא מהיותו שוא
כמו שיתבאר ודין להם להביא שור נגה והנרבע מאשר אין להם מעשה
בדעת לקבל גם הם חמור ודמו החי האלם מאשר אין בו דעת להביא
עליו החמור כמו הטפים אשר אין להם דעת וירד עליהם כאב המילה
ואי אפשר היות זה הכאב ערום מן ההועלה וחייבו לו החמור עם היותו
אינו שלם בדעת והשוו עמו הבהמות ושמו תועלתם פתוח מאנשי השכר
וקראוהו חמור אשר כמוהו ינתן על דרך חסד מה שאין כן השכר *
וכנראה לי כי אע"פ שהוציאוהו מהיותו שוא מפני ששמו אותו מכלל
לאומי המצווים בבחינת עצמו מהיותו חמס לא יספיק ענין החמור אחרי
שלא יהנה יותר ממה שהפסיד וכנראה לא ינצל מטענת שהשם ית'

נ
מ
M.W.
I 17.
p. 381
Zusatz.
17 M.

1. Meinung des Bäd
(1824): Gott vernimmt
nicht den Schmerz der un-
vernünftigen Thiere weil
das Thier nicht anderswei als Vor-
theil
2. Meinung des Metaphil
Das ist Meines Vaters
Nicht vernimmt die
weil ihm Gott nur ein
zweck ist und nicht die
schmerzhaft sein
eine Meinung die sich
Israel. Gamm annehmen

Elwas und ferner
Auficht einziger Weisheit

1725 In der That die 4271 der 110 liegt unvollständig oder unvollständig
 die That der 1113, die der That entspricht. 1725 1710 in algebraischer Probleme
 die Antwort, oder nicht mit der algebraischen Probleme, 1725 1712.

1725 algebraischer Probleme (1725) algebraischer Probleme 1725 1712
algebraischer Probleme, die algebraischen Probleme 1725 1712
algebraischer Probleme, die algebraischen Probleme 1725 1712
algebraischer Probleme, die algebraischen Probleme 1725 1712
algebraischer Probleme, die algebraischen Probleme 1725 1712

75183 3221 non est aut ugitur.

Handwritten initials or mark in the top right corner.

האלם • ואח רחאת ההצעה צריכים אנחנו להרחיב הכבוד לכבוד נקדוח
 הלא אז והתועלת • וראשית המנוסים הוא אברהם אבינו ע"ה ראש
 המאמינים ואיך ולמה היה יתבאר בפרקי זה המאמר • ואיוב ע"ה אחרון
 מאברהם והחכמים נחלקו • מהם אומרים שהיה בזמן האבות
 ומהם אומרים שהיה בימי משה • ומהם אומרים שהיה בימי דוד
 ומהם אומרים שהיה מעולי בבל • ומצד זאת החלוקה מהם אמרו כי
 איוב לא נברא ולא נהיה אלא למשל • ומהם מפרשים המאמר שר"ל
 לא נברא ולא נהיה אלא להיות למשל • והנה יתוקאל הורה
 שהיה נמצא באמרו נהיה נביא ואיוב • ומה שראוי להאמין מאלו
 המאמרים החלוקים שהיה בימי משה ומה שבא בהגדה ש"משה כתב
 ספרו וספר איוב" והם משפחת רעיו סובל להיותו בימי משה ממה
 שהיה בזמן אברהם והיותו משל ל ישראל לצורך גדול בעבור אמונת
 החזקה כמו שיתבאר • ואמנם כשביל איוב מאי זה משפחה היה נחלקו •
 מהם אומרים מישראל היה יוב הוא איוב • ומהם אומרים מאמות
 היה ומכני נחור היה בעבור שאמי גדול מכל בני קדם • ומהם אמרו
 שהיה בימי עשו בעבור שאמי איש היה בארץ עמק ונאמי שישי ושמתו
 בת אדום ושבת בארץ עמק • ואומרים שהוא יוב בן זרח • וכך אמרו
 ששבועה נביאים קמו לאומות העולם ואיוב מכללם בימי משה ואז
 ואילך לא שרחה נבואה לאומות העולם שני ונפלינו אני ועמך • לענין
 הנבואה עד שדרשו מפסוק ארץ נתנה ביד רשע פני שופטיה יכסה •
 שהוא איוב עצמו ועליו נאמי וזהו בימי שפוט השופטים והוא אחרי
 מות משה • ואין הכאח אלו המאמרים רק לדעת מחלוק אלו המאמרים
 באי זה זמן היה להעיר שהיה לצורך גדול | ויש לך לדעת שחכמי
 ישראל נחלקו בענין יסורי איוב שחכמי הקראים אומרים שהם
 יסורי אהבה וחכמי הקבלה אומרים שהם יסורים אחרי הדין
 כיסודם שאין מוחה בלי הטא ולא יסורין בלי עון עד שאמרו עליו
 דברים זרים • ודעת בה' נחלקת לשני חלקים • החלק האחד אמרו
 שאיוב היה טוען כי כל מה שבא עליו עם יושר פעליו שלא כדרי
 והיה מיחס העול אל השם ורעיו היו מתוכחים עמו כי כל מה שבא
 עליו כדון בא עליו על צד רוע מעלליו והזכות היתה עם רעיו שאיוב
 היה חנף ומרע ובדין בא לו מה שבא ואמרו עליו עפרא בפומיה דאיוב
 איוב בקש להפך הקערה על פיה • איוב כופר בתחית המתים ואמרו
 עליו התחיל מחרף ומגדף ומה שנאמי בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו
 אבל כלבו חטא וכשחלקו רעיו עמו ולא מצאו מענה וירשעו את איוב
 על כן הרה אף אלוהוא באיוב וברעיו וזהו על צדקו נפשו מאלהים •
 ומה שנאמי כי לא הברחם אלו נכונה כעבדי איוב אמרו שלא נחשש
 דבריו לחוק מכאובו • והחלק השני היא דעת ר' משה אשר אמ' כי
 כל מה שבא לאיוב כדון בא עליו ורצה לכבוד מה היה פשעו ואמרו

*Abraham der Erstling der
 Geprüften; Sob. wistlich
 diese Anrede; aber sein
 Zeitalter, sein Familien
 Name, seine Familien
 Wache, schiedliche; Er lebt
 zu Zeit Moses, wie auch
 die Hebräer, behaupten; die
 von ihm Verf. die Bader
 macht.*

*Verschiedene Aufstellungen
 des Charakters und der
 Lebensf. d. Iob. Ich
 ist nach den Hebräern
 ein Beschuldigter, nach den
 Arabern ein Heffler
 d. d. Genes. 22. v. 1. und
 auf d. 2. v. 1. folgt diese
 constanten Grundr. d. d.
 kein Licht ohne Fäulnis.
 Hebräer sehen in gen.
 Meinungsgegenstände.
 d. Iob ist ein Selbstquälender,
 der nach Verdienst strafet.
 Ich habe Recht, d. d. d.
 jeder Verdienst an der
 Welt. Genes. 22. v. 1. d.
 ich kein, nach die Fäulnis
 schauet, nach die Welt.
 d. d. d.*

*II. English Miniatures:
 Ich war wirklich gut zu
 er läugnete die straflose
 die spezielle Versicherung gibt
 die rechtliche Verantwortlichkeit
 der Ulfen Meinung ist die
 der Thora, die über die
 der Buchstaben der Bucher
 die die Geschichte, und die
 nachwiesliche Beweisführung
 ist die nicht die die die die
 Sprache seiner Freunde.*

אמר היה מה שספר עליו הכחו איש חם וישר ירא אומ' ומרה
 שהגיד הוא על עצמו מיושר פעליו • אמנם סכל באמונה עד שיחס דעתו
 כדעת ארסטו כאשר אמ' אחת היא על כן אמרתי הנה' ולא היה
 מורה שיש לאדם אחרות ותקוה כאמרו כלה ענן וילך כושליו • ואיש
 שכב ולא יקום • כי מה הפצו כביתו אחריו • וחלק דעות רעיו כנגד
 דעות ההשגחה • דעת אליפו כדעת תורתנו לפי דעתו • ודעת בלדר
 השוחי כדעת מעוזלה • ודעת צופר כדעת אשערוה • ואחרי
 ששב איוב מדעת שהיה חופש ואמ' לשמע און שמעתוך ועתה עיני
 ראתך • על זה המאמ' נאמר כי לא דברתם אלי נמונה כעבדי איוב •
 אמנם לפי דעת חכמי הקראים זאת היחה החלוקה בין איוב ובין
 רעיו שאיוב היה מאמין כי כל מה שבא עליו מן היסורים הם יסורי
 אהבה והם כרו לקבל גמול טוב עם היותו חם וישר וירא אלהים • שאם
 לא כן אם לא הועילו מעשיו היה שב מהם ולא היה אומ' כצדקתי
 החזקתי ולא ארפה והיחה תקות גמולו הטוב בתחיית המתים כמו שאמ'
 ואני ידעתי נאלי חי ואחרון על עפר יקום • ורעיו היו משיבים לו
 ואומר' לו כי כל פעולת השם אחרי הדין ומה שבא לאיוב בדין בא
 כמו שנאמ' לו הלא רעתך רבה ואין קץ לעונותיך • ונאמ' לו הארח
 ועולם השמר • אשר דרכו סתי און • אשר קמטו ולא עת • אלמנות
 שלחת רקס • כי תחבל אחיך חנם • וכל הצרות שבאו עליך לולי רעתך
 רבה לא היו באים עליך שמדרך דין הרשע ישולם רע והצדיק ישולם
 טוב בצדקתו ואם הראת רשע וטוב לו ומאריך ברעתו כי רננת רשע
 מקרוב • אם יעלה שמים שיאו • כגללו לנצח ויאבד • ולפעמים יצפון
 לבניו אונו • והצדיק ישלם בצדקתו ולא לעצמו לבד אלא ימלט אי נקי
 תמלט בבזר כפך • ואם אחת צדיק לא נמלסת מן החלאה • זכור נא
 מי הוא נקי אבד • והנה הרעות שבאו עליך מעינים • על רוע מעלליך
 ועתה אנו מוחעצים עליך לשוב אל השם • אם תרתוק עולה מאהלך •
 ומצודרים יקום חלה • תעופה ככקר תהיה • ואיוב לא שמע להם ולא
 השלים ככל זה אלא היה אומ' בצדקתי החזקתי ולא ארפה וספר מיושר
 פעליו כמו שאמ' אם נפתח לבי על אשה • אם הניפות על יחוס ידו •
 אם אמאם משפט עבדי • אם אראה אור כי ירהל • כלל אותה הפרשה
 מראה על יושר פעליו ואמ' ואין לכם לחוש בדבר זה למה הוקרו לי
 אלה הצרות שהרי אחת היא על כן אמרתי חם ורשע הוא מכלת • אם
 שוט ימית פתאום למסת נקיים ילעג • כי על כל פנים הפגעים הרעים
 כמו שיחולו על הרשעים כן יחולו על הצדיקים ועל הרשעים מדרך דין
 ועל הצדיקים מדרך יסורי אהבה שהרי עקר בריאתי ברצון ובמונה ממנו
 כמו שאמ' הלא מחלב התיכני • עור ובשר תלבישני • היים וחסד עשית
 עמדי • ואיך יעובני בלי שישלם לי כפי מעשי ואם יסרני יש ער
 טובה • ואם לא היה מאמין בואת האמונה לא היה ראוי לומר בצדקתי

ודבריו אליהו ואינם יוצאים מדעת רעיו ולא מצאנו בדבריו אליהו מדבריו רעיו אויב רק חוספת אחת שהיא יש הנכאב והנוסר כדון אם יש

*Empfang der ursprünglichen
des Begriffs von Logik.
ten über 186.*

עליו זכות אותה הזכות תלוי בעדו וינצל מאותו היסור כמו שאמ' אם יש עליו מלאך מלוקק ואמ' הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם

*Die ersten Anzeichen
des Rationalismus widersprechen
offenbar dem Begriff der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

זאת החוספת לבד על דבריו רעיו ומעתה צריכים אנחנו לעיין באלו הדעות החלוקות בחלוקת אויב עם רעיו לדעת אי זו דעת קרובה

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

אל האמת ונאמ' שדעת כה שאמרו כי כל מה שבא לאויב כדון בא ורעיו כאמת בטוב הוכחו לו והזכות עמהם ואויב מה שהיה טוען שהוא

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

תם וישר והשם ית' הסיר משפטו כשקר היה וזכה אינו נראה כן אחרי האמת כי הנה הכתו' הוכיח שהיה תם וישר ירא אלהים וסר טרע ואם

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

היה הזכות עמהם מדע נאמ' כי לא דברתם אלי נכונה כעבדי אויב ואם היה זה המאמ' כעבור שהסכימו בדעת אויב לא היה ראוי לומר

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

כעבדי אויב ודעת אויב לא הייתה להרשיע בעבור שהיה תם וישר שהיה אמ' ואני ידעתו גאלי חי והיה מקור גמול טוב על מה שבא עליו

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

שאם לא כן לא היה אומ' בצדקתו החוקתו ולא ארפרה ואם כן במלה זאת הדעת בענין חלוקת אויב ורעיו שאין המכוון אל האמת כי

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

מה שבא עליו כדון בא ולא דעת אויב הייתה בחלוקתו להרשיע ואמנם דעת החכם ר' משה אשר השלים ביושר מעשיו ושם חטאו

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

בענין האמונה ואמ' ישכרין בא אליו מה שבא אמנם חלוקת דעת אויב ורעיו הייתה בחלוקת ההשגחה שדעת אויב הלכה בדעת ארסטו אינו

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

נראה כן שדעת ארסטו כי מה שיחול באדם מקרה גמור ודעת אויב בכונת מכוון והשגחה משנית באמרו חי אל הסיר משפטו וחוקת גמול

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

באמרו ואני ידעתו גאלי חי שאם לא כן לא היה אומ' בצדקתי החוקתי ועוד כבר באר על עצם ההשגחה באמרו הלא כחלב חתיכני

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

כלל סדר אותה הפרשה ומה שאמ' תם ורשע הוא מכלה מדוע ורשעים וכו' כל כיוצא באלו מהברח המאמרים היה מדבר אותם כדי

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

להצדיק מושגתו כמו שנודע בהתבוננות ומה שאמ' שדעור רעיו חלוקת לפי דעות ההשגחה היה ראוי להיות החלוקה בין אלו לפי

*Die Meinung, dass die
Rationalisten widerstreben
gegenüber dem Begriffe der
Logik in Bezug auf Inhalt
des Denkens.*

דעותיהם החלוקות ועוד לפי הנראה מדבריו כלם שמסכימים היותם פעולות השם אחרי הדין כמו שבארנו אין מה שאמ' כי באחרונה

הנדה במה שסכל מן האמונה באמרו לשמע און שמעתיד ועתה עיני דאפק אשר בשילכו נוסר באמרו על כן אמאם ונתמחי על עפר ואפר

ולזה המאמר נאמ' כי לא דברתם אלי נכונה כעבדי אויב לפי המכוון אל האמת אין זה היסור כדון על זה החטא כמו שיכתאר וגם לא

הייתה חלוקת אויב עם רעיו לשלול ההשגחה מעולם השפל כמו שנתבאר וגם לא היו רעיו חלוקי הדעות כמו שבארנו אמנם דעת בעלי מקרא שמוסכמת על מה שספר הכתו' מיושר פעליו והכרעת אויב עם רעיו במה שקדם לנו הבאר שרעיו היו אומרי' כי כל מה לאויב מדרך דין בא

ננ

ננ

אשר זהו גילגולו של ה' (בגוד, נחמתי). וכל מניין
נפשו לאלה, שם דבר אלה על, די וכלום אעלוגו, די פשו גאון
והדין נידון. וכל אלהים וכל מניין אעלוגו, די נגזר על
אעלוגו, זולת לוי על פיו.

אשר זהו גילגולו של ה' (בגוד, נחמתי). וכל מניין
נפשו לאלה, שם דבר אלה על, די וכלום אעלוגו, די פשו גאון
והדין נידון. וכל אלהים וכל מניין אעלוגו, די נגזר על
אעלוגו, זולת לוי על פיו.

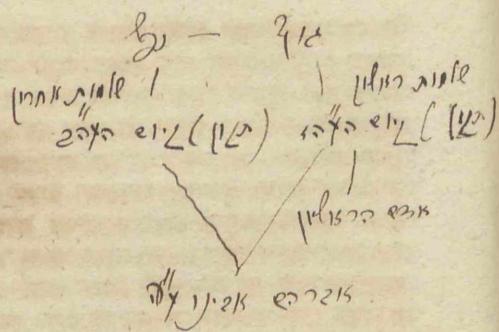
(?) היה לפי כ היה לפי כ היה לפי כ

ואיוב בידעו יושר מעשיו לכו היה מסכים לדעתם כמו שנתבאר אלא
 היה מסכים לתקות גמול אחרון והם לא היו מודים אלא היו אומרים לו
 אי אפשר שלא נלכדת על ידי הטא הן בקדושי לא יאמין • והיו
 מעירים אותו אל החשובה באמרם אם אתה הכינות לבך • והוא היה
 טוען איני יודע דבר שעויתי ואחזור ממנו בצדקתי החוקתי מה שהייתי
 עושה קודם לכן הוא מה שאעשה אחרי כן ואם לא יהיה לפי דברי
 שיש גמול אחרון על מה שנוסרתי היה משמיט איוב דעות ומשיג
 למעלה ולא היתה אמונתו בכך אלא מהכרעת אמריהם היה מדבר
 באותם הרברים • ורעיו אחרי שלא יכלו להרשיעו על יושר פעלו
 השלימו ליחס עול על השם מהשלים לדעת איוב היות יסוריו לתקות גמול
 אחרון ועל כן נאמ' וירשיעו את איוב על צדקו נפשו מאלהים מפני
 שדעתם היתה שהשם מדרך דין שישלם לרשע כעת השני מרשעתו
 והשם ית' מאריך עליו ואפילו יצפון לכניו אונו וזה ימות בעצם חמו'
 ומן הדין מהשלמת זה החסד לגמול לצדיק בעת השני שכר פעלו אף
 שייסרהו כמוסר אכזרי בלא חטא ובלא סבה אין זה מדרך חכמה וזה
 היה הכרח שלהם מלהסכים בדעת איוב • ואיוב היתה אמונתו כן
 כשם שיתאחר גמול הרשע עד העולם הבא כן יתאחר גמול הצדיקים
 ביסוריהם עד העולם הבא ועל כן היה אומ' בצדקתי החוקתי • ואני
 ידעתי גאלי חי • שאם לא כן תהיה קלקלה כאמונה וזאת היתה תכלית
 חלוקתם עם התבוננות כמו שבארו חכמינו ע"ה והאמינו גם כן שדעת
 איוב היא המכוונת אל האמת • ואינו נראה כן עם התבוננות ממשמע
 המאמרים כי כמו שלא כונו רעיו אל האמת למה באו לו אלו הצרות
 כן לא הבין איוב תכלית סבתם שהרי נאמ' לו מפי השכינה מי זה
 מחשיך עצה בלי דעת • אור נא כנבר הלציך אשאלך והודיעני ותכלית
 הכוונה שלא השיג איוב עצת השם על מה הביא לו אלו היסורים
 ורצה להוכיחו שאתה בשפלי מטה לא תוכל להשיג ואיך תוכל לשער
 פעולות השם עד שמשפע הנבואה נולדה לו דעת והשלים כי מה שהיה
 מסכים בדעתו לא היה מכוון אל האמת ונעלמה ממנו עצרת השם
 באמרו ידעתי כי כל תוכל ולא יבצר ממך מומה • מי זה מעלים עצה
 בלי דעת • כי אחר שהגבורה והחכמה עמד מי ויכל לעמר בסודך •
 ובנפלאות ממני • לכן הגרתי ולא אבין נפלאות ממני ולא אדע • אלא
 אשאלך והודיעני כי לא אדע רק מה שהודיעני וזה טעם לשמע און
 שמעתיד ועתה עיני ראתך • על כן אמאם ונחמהי על עפר ואפר •
 ובשביל זאת העצה שהבין איוב באחרונה אשר נעלמה מאיוב ורעיו
 נאמ' כי לא דברתם אלי נכונה כעבדי איוב שאין ראוי לשער פעולות
 השם בלי סבה אך בענין אחד צדק איוב אשר היה מאמין כי אחרי
 שהעולם הוה על דרך חסד יש לו לשאת פנים להאריך אפו עליו או
 שיקח חסדו מן הצדיק שייסרהו כדי להועילו כמו שאמר ה' נתן וה'

3. Die Aufsicht zu G.
 rein hat nicht schenkt.
 (Sinn) aber das Recht
 das sie auf ihr Sied
 Anrecht, das er nicht
 schenkt. Denn wie
 seine Freunde es werden
 auch es nicht ist Ent.
 recht seine Siedung die
 Forderung der göttlichen
 Verhältnissen; erst durch
 Aufhebung der göttlichen
 Offenbarung konnte er das
 Recht der göttlichen
 Verhältnisse, und dann
 wie in Jesus schon vor
 der Kreuzigung im Behn, der
 dass in dieser Welt und
 die freie Gnade und
 wird in jeder dieser
 Menschheit nicht walten
 weil das Recht, welches
 ihm gegen sein Feind
 zugesprochen wird.

לשם נוסף, הוא ל' אחר נוסף.

נכס = ענין הילול

Atreat Book, futzquab myfildan.

נכסין, חנה de Moshe and Leziffel.

(תוכנת ארבה) יסור ארבה

תלף, תעורה

* אורח חיים. מ. נ. ח. 405. בראש.

כפירה אחרון משפחה

2 p. 200 Kraft gewöhnlich bei p

URS, Vorne verstellend (schillernd, unbegrenzte Menge).
In reichlicher Menge steht in שירי , der Vater und Sohn, der in
In jüdischer Weisheit war, ist GIKL.

שירי , gebildet mit dem dem af. rigne שירי , שירי .

ולא כון הדבר אשר בגללו בא לו זה הנסיון שיוציאוהו מהיותו שוא אלא
נתעורר מעין הנבואה וידע שזאת עצה הגונה כאשר נאמ' לו מי זה
מחשיך עצה במלים • אור נא כגבר חלצוך • כלומ' הכי אתה מתפאר
שהשגת בתוכן העצה למה באו אליך אלו היסורים ואם העתך כוללת
זה מה שמעלה אור נא כגבר חלצוך ואשאלך כנמצאי מטה והודיעני
כמו שספר מעניני ההויה וההפסד שהם העולם השפל ועד שמסכת
ההויה והפסד הקרו לו הפגעים הרעים והשאלה היתה ממינם והכן זה •
עד שהשלים איוב והבין העצה הראויה שבשכילה באו לו אלו היסורים
באמ' ידעתי כי כל חוכל ולא יבצר ממך מומה • מי זה מעלים עצה
בלי דעת • והודה שבאמת נעלמה ממנו העצה באמרו לכן הגדתי ולא
אבין נפלאות ממני ולא אדע אלא אשאלך והודיעני • ומה שהבין מצד
אלו היסורים הוא אמרו לשמע און שמעתך ועתה עיני ראתך • ר"ל
בקבלתה הייתי משיג ידיעתך ועתה השגתיך מתוך עיון וחקירה שורה
מספיק בקיום הנפש ואמ' על כן אמאם • ר"ל אמאם הדעת שהייתי
חופש כי אלו היסורים באו לי כדי לחת לי שטר וחלף תמורם ואקבל
נחמה על היותי יושב בתוך עפר ואפר ר"ל כיון שבאו לי אלו היסורים
להועילני הועלה יחרה איני רוצה להיותי יושב בתוך עפר ואפר דרך
אבלות על מה שהפסדתי אלא אקבל יסורי השם בשמחה כי לא היתה
ישיבתו בתוך עפר ואפר הכרחית כשאר היסורים שיקבל נחמה על
ישיבתו רק רצונית וכאלו נחם לשבת • ובשביל זאת הדעת שגולדה לו
נאמ' כי לא דברתם אלי נכונה כעברי איוב שבתחלה איוב היה
מאמין נוף היסור שיוטב לו כגמול אחרון ולא היה מבין הדבר שבשבילו
יצא מהיותו שוא מה שהיו מכריעים לו רעיו ורעיו לא היו מכונים העצה
היעוצה למה חל לו היסור על דרך תוכחת אהבה שיקיצנו בקיום הנפש
אלא היו משערים יסוריו על צד הדין והיו אומרים אחר שלקה בקיום
העולם הזה על כל פנים חטאו ממין העונש ר"ל שקלקל סדר העולם
והשם ית' בידעו יושר מעשיו יסרו כדי להקיצו בקיום הנפש ואם הרצה
לחבין שזה המכוון אל האמת תביט בנקב משכית הכסף אשר על תפות
הזהב ותבין האמת כשאמ' אך את נפשו שמור • אמנם שלם לו כמה
שיסרו למשנה • וצדקו חכמינו ע"ה אשר אמרו שלא תהייה
התכלית ביסוריו בשביל זאת התועלת כעבור שכמוהו ינתן על דרך החסד
אבל שכרו יהיה שכר קיום הנפש המתמיד וזהו אמתת הלאוט הנמשך
בספרי החכמים • ובאמת שזה משל אמתו בשביל ישראל שישאל
אם יקלקלו קיום הנפש ילקו בקיום הגוף כאשר סדרה תורתנו הקדושה
האמתית מועדים הטובים והרעים בשמירת התורה ומרינונה שהיא אמתת
קיום הנפש כאשר יתבאר בפרקי' הבאים ועל אלו הפנים צריך לפרש
מאמר לנסותך להטיבך באחריתך • כי מנסה ה' אלהיכם אתכם • ברוך
שבחר בעמו ישראל והורם ללכת בדרכי יושר ובנתיב כושר לפקות

עינים עורות לאור באור החיים • וכאמת נפלאו ונשגבו דרכי השם
מרעות בני האדם עצות מרחוק אמונה אומן •

פרק צ"א

הנהגות להנהגתו ולא יכללם גדר אחד ודברי הנביאים סיעונו

כזה באמרם כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי נאם ה' •

ומאמ' חכמינו ע"ה צדק באמרם אין לו ית' דמיון בנינו להקיש הנהגותו

להנהגותו אלא נישיר הנהגותו על צד בחינתה שלא ישו' לשם ית'

חסרון שהשם ית' שלם בחלילה השלמות ומתעלה מכל חסרון

והרחקה ולא ניהם לו העון או קצרון ידיעה לצד בחינת הנהגה • ואמנם

נסדר בכמה דרכים נבדלת הנהגות ית' מהנהגותו • הדרך האחרת

שהאחד ממנו אם יועיל לחברו בלי שיהיה מחויב לו יקרא חסד ועם

כל זה לא יעשה זאת התועלת לחברו אלא שיהיה מקוה תועלת לעצמו

והשם ית' המציא את העולם ומקימו ומנהלו לכשרות לבר לא לתועלתו •

הדרך השנית שהאחד ממנו אם יועיל לחברו לא על צד החסד אלא

על צד החיוב על כל פנים קדם לו תועלת מהמעשה שקדם לו עד

שיתחייב התועלת ועל כן נחייב להועילו מפני שאם לא קבל ממנו

תועלת ירע לו להועילו השם ית' מת שערב בתועלת הצדקים מצד

שקדמו לו מעשים טובים השם ית' לא יקבל תועלת מהמעשים ההם

הטובים שעשה הצדיק והאחד ממנו כאמת יערב לו מעשי הצדיק אמנם

לא יערב לו מן התועלת שערב להם השם ית' • וכן נמו' הרשע

שהאחד ממנו אם לא יש לו תועלת בגמול הרשע לא יתן לו גמול הרע

אם לא יהיה לו הזק ועם ההשלמה אם לא תבוא לנו תועלת לא

נענישהו לצד התרחקו לקבל התועלת והשם ית' אם לא תבוא לו תועלת

בגמול הרע לא ימחול על גמול הרע אע"פ שלא יבוא לו הזק והיותו

בוחר מן האדם מעשה הטוב לתועלת האדם עצמו אם לא יעשה האדם

את הטוב לקבל התועלת יענישהו • והדרך השלישית הרחקה

ההשוואה תהיה יותר בעיני המצוות שהשם ית' צוה לבני אדם מצוה

כדי לקבל עליהם תועלת אפי' שאין לו יתע' תועלת מעין המצוה ההיא

או מעין התועלת ההיא מה שלא ימצא זה הענין בין בני אדם • כי

האדם אפשר שמן העבודה שיעשה יקבל תועלת או שמצד מניעתו/השכר

Unterschied der Willens
Gottes von unserm Handeln
wie ein Mensch sein Handeln
bewusstlich zu vollziehen
des höchsten Willens.
1. Die Götterwerke des
Menschen haben in allen
Freiwilligkeit durch ihren
eigenen Willen.
Gott aber beschafft Willen und die
Tugenden in uns, indem er uns
will es sich so auszuüben
zu können.
2. Die Götterwerke des
Menschen haben vorange-
gangenen Willen zum Zweck
zu sein: sich aber selbst zum
Guten und beschafft die
Tugenden, obgleich er von ihnen
vorher keinen Willen
weder zu haben noch zu haben
hat.
3. Gott gibt dem Menschen Ge-
bote an, ihm seinen Willen
zu lassen: sich aber selbst
zu haben; er bildet Willen in
ihm, das Gesetz an zu setzen
an ihm, und er selbst ist
dann, und beschafft sie, wenn
sie es nicht wären, zu haben.
und obzue für ihren Willen.
Der Mensch aber der Willen
die Menschen, sein Willen
liche und geistliche Vollkommen-
heit, die höchste Tugend und
dasjenige, was der Mensch
am meisten zu begehren
die göttliche Tugend zu
und diese erreichen zu
kann, ohne Erfolg zu haben.

7
7
7

7

(1857) 1857, פסוקים וכו' מ. נ. II, 27.

הנה כי כוונתו וכו' מ. נ. II, 27.
אשר מ. נ. II, 27

הנה כי כוונתו וכו' מ. נ. II, 27.
אשר מ. נ. II, 27

הנה כי כוונתו וכו' מ. נ. II, 27.
אשר מ. נ. II, 27

עם כל זה מאריך אפו עליו ואם ישוב הרשע מוחל לו על פשעיו וזכותו
 ג' אין לו ית' דמיון בינינו • סוף דבר רצון השם על האדם חכליתו
 להועילו בשתי השלמות שלמות ראשון ושלמות אחרון שהם תקון העולם
 הוה והעולם הבא לא להועלתו ית' ואע"פ שדעת זולתנו במצות השכליות
 והשמעיות שהם הכנות הם לאלו השלמות שהם שלמות הנפש ושלמות
 הנפש ואין השלמות על צד נתינת השכר כשמורתו אין הנה מקום
 באור זה הענין אמנם על זה צדקה חכמיה אשר אמרו שהם על צד
 השכר ועל צד הלאות • ונשוב לענינינו והנה באלו הענינים שסדרנו
 נבדלה הנהגתו ות' מהנהגתו ובעבור שאין דמיון בהנהגתו ית'
 בינינו על כן בקש גדול הנביאים והחכמים משה רבינו ע"ה
 להודיעו דרכיו איך מהנהג עם העולם כאמרו הודיעני נא את דרכיך
 ואדעך • ונאמ' הודיע דרכיו למשה • ומה שהעירונו בעניני אלו ההרכים
 הנקראים בפי החכמים מדרות נפרשם גם כן במה שיעדנו בפרקים
 הקודמים לפרשם ולבארם גם כן שלא ישונו לשם ית' השג גשמי
 ושום חסרון: וזוהי אמת כפי מה שכתבנו וזוהי אמת כפי מה שכתבנו
 וזוהי אמת כפי מה שכתבנו וזוהי אמת כפי מה שכתבנו

פרק צ"ב אחר שבארנו בפרק הקודם ואמרנו כשם שעצמו נבדל
 מ. V. I, 94. מעצמו כן הנהגתו ית' נבדלת מהנהגתו על כן בקש משה
 רבינו ע"ה שתי בקשות בהשגת עצמו ובהשגת הנהגתו • בהשגת עצמו
 אמר הראני נא את כבודך • ובהשגת הנהגתו אמר הודיעני נא את דרכיך •
 כבר בארנו הסבה למה בקש באלו השתי שאלות בקצת פרקי זה המאמר
 ונענה בשתי השאלות מה שנענה אמנם בהשגת עצמו כבר בא הכאור
 מה שעלה בידנו להעיר ועתה בזה הפרק נבאר השאלה בענין
 הודעת הדרכים כמו שיעדנו לבארה • ונאמ' שמה רבינו ע"ה בקש
 להעת על אי זה צד מנהיג השם את העולם ועל כן אמר ואדעך רל'
 אדעך באי זה צד אתה מנהיג את העולם אחר שהנהגתך נבדלת
 מהנהגתנו ועל כן אמר למען אמצא חן בעיניך ועל כפוח וכמה שהראה
 הנהגתך הטובה בשביל ישראל ועל כן אמר וראה כי עמך הגוי הזה והשם
 ענה לו אני אעביר כל טובי על פניך • ורל' במאמר טובי קשר הנהגתי
 במציאות העולם וקשר הנהגתו ית' יהיה באמצעות מדותיו שהם ה' אל
 רחום וחנן וואמ' וקראתי בשם ה' ולפניך רל' איהם אלו המדות הטובות
 בשם ה' רל' בעצמי ואמ' והנחת רל' אפליג במדת הרחמים והחנינדי
 עתה בשעור מדה מך שאין למעלה ממנה לחון זלזלם והיתה ארץ
 החשובה בעבור שאמ' משה ע"ה וראה כי עמך הגוי הזה • וראיתי לבאר
 חלק דעות החכמים באלו המדות מפני שיש מהם נחלקים מאי זה
 שם היתה החללה הקריאה ואי זהו ההחלה המדות וכמה הם ואם הם
 נחלקים בחלקי המציאות אם אין • ואומ' שהחלק הראשון בין חכמי
 הקראים והרבנים • שהחכמי הקבילה הודו שהם יג' מדות והם

מתחלפים * שיש מהם אומרים שהתחלת הקריאה מן השם הראשון וכפל
 השם שמוהו במספר המדות * ואחרים חששו כשבויל כפל השם אם
 שניהם מדות ולא מצאו טעם ואמרו שהשם הראשון דבק עם ויקרא
 והשם השני הוא התחלת הקריאה ובהכרח צריכים לקיים עצם נושא
 המדות ומונים אותו עם המדות ואעפ"י שאינו מדה והצרך להשלים הי"ג
 מדות וחשב השם הנכתב והנקרא שמים ואעפ"י שאינו מדה וזה או
 אפשר כי כך יקרא בפי המדבר דרך כבוד * ואחרים נלחצו ואמרו
 שמדת ארך אפים שמים נחשבת לרעים ולטובים וזה או אפשר כי
 הטובים אינם צריכים ארצות אף * ועוד שיש מן המדות שכוללות
 טובים ורעים ואם לפי דבריו יעלה אומם במספר * ועוד שטעותו בידם
 כי בעל הטעמים הפסיק במלת ויקרא בטעם סגולה שיש לו העמדה
 מפניו קצרו דעתו ממה טעם על כפל השם בטעם למחקן הטעמים *
 אמנם מי ששם התחלת הקריאה מן השם הראשון יש מהם שקראם
 מדות וזה או אפשר כחסרון עצם נושא המדות * ואחרים שמו השם
 הראשון עצם והשני מדה ואעפ"י העצם נכלל בכלל המדות ואעפ"י שאינו
 מדה והנה אלה בני יעקב אשר ילד לו בפרך ארם * וחכמי הקראים
 נחלקים מהם מדביקים השם הראשון עם ויקרא והתחלת הקריאה מן
 השם השני והוכרח זה החכם שלא הרגיש טעם בכפל השם עם כל זה
 הסכים היות עצם נושא המדות וחשב המדות שהם תשע ואלו הם *
 אל * רחום * וחנן * ארך אפים * ורב חסד * ואמת * נוצר חסד
 לאלפים * נושא עון ופשע וחטאה * ונקמה לא ינקמה פוקד עון אבות *
 והחכם ר' אהרן אומ' כי השם הראשון אינו דבק עם ויקרא והקריאה
 כפולה לא נקריאת אברהם אברהם * משה משה * כי אין זה מן העליון
 לשפל כי אין לזו הנקרא אעפ"י יש לומר שבאה הקריאה כפולה עם
 שאינו צריך ענין המרינות להורות שהיא קריאה עליונות מפני שנחלקים
 החכמים אם השם הוא הקרא או משה אעפ"י שאינו דעתנו זה * אמנם
 בוגת זה החכם בכפל השם להורות ששמו עצמו ואינו נגזר מן פעולה
 ואם כן אינו מדה ועשה זה בעבור שהיה צריך להזכיר החכמים שהם
 תארי פעולות בא וחשש להורות ששמו זה עצמו וסופר המדות * א * מן
 אל רחום וחנן ואני תמיה מזה החכם אם אינו עושה זה השם מדה
 היאך חלקו עם האחרים בבחינת חלקי העולם ואומר שכפל השם כשבויל
 העולם העליון להורות שההשגחה בהם עצומה וכבר נלכדו החכמי'
 אחרים בבחינת זה החלק והכרחו לקראם מדות * ואני אומר שאני
 אפשר לחלק המדות בחלקי המציאות כי לא שאל משה ע"ה רק הנהגתו
 בעולם השפל מן חלקי המציאות כמו שנחבאר באמרו הודיעני נא את
 דרכיך וארעני למען אמצא חן בעיניך * וראה כי עמד הוי"ו הזה *
 וחכמים רבים הודו בזה בין מחכמי הקראים בין מחכמי
 הרבנים כגון החכם רבי' משה והחכם רבי' ישועה נב' ואבן

der Meinung zu ändern von
 den zwei Bitten Moses, der
 um Manifestation der Weisheit
 d. i. der Eigenschaften Gottes
 die gleichsam das die Welt mit
 der göttl. Regierung zu beugen
 in die Hand sind. Die Rabbanim
 gahlen einstimmig die zweite
 Middot (nach Ex. 34, 6, 7) als
 nach vorzuziehen, in die Hand
 die Hand gahlen zum
 Thiel neuen zum Thiel
 (Arten der Akten) als
 letztere falsche ist wie die
 Akten von den Rabbanim
 und Kardern abweisen, die
 Eigenschaften nach ihrer dort
 schon Beziehung auf die drei
 Weihen in Akten, zu lesen
 noch eine nach dem Akten
 Gottes in der Aktenwelt liegt
 und die sie aller amiel da
 hin sendet. Rechte geht
 man zu die Middot, da die
 der zweite ist (aber nicht
 der erste, sondern als
 die in der Aktenwelt) die
 nach Middot ist. Einige
 der Rabbanim bringen alle
 die Middot unter die Akten
 der göttl. Regierung, Akten
 da diese Akten, alle
 die Middot aber sind gut
 Akten, Akten, Akten, Akten
 Akten, Akten, Akten, Akten
 eine Stadt bei den Völkern
 Lyonesse seine Volk und
 in Akten in die eigenen
 Leitung derselben.

1/2

21
24

השם הנכתב והנקרא (יהוה, Adonaj)

בעל הטעמים, in Accusativus
בעל, in Dativus.

Wollt man sagen, dass es nicht ist?

ו"ה מורה על היותו גלגולו של ה' והוא
זה השם
אלה.

אלה השם
אלה השם

(מֵאֲדָנָי) נקרא על שם ה' קריאה עליונית

5218, ¹⁰Jo²
היה קצת רגוע יותר
הוא, ה' אלמנף.

הוא היה נרגע יותר.

117, נחמה ואל לנדא קני.

עזרא • ואם החכם רבי אהרן נג מחלקם ומשים את ישראל בדמיון
שלשה חלקי המציאות שיהיה נכלל בכלל המדות נראה לו לפי דעתו •
אמנם להיות מדות מהם מיוחדים לאחד מחלקי המציאות שהוא השפל •
וזמם לשני חלקי המציאות שהוא השפל והאמצעי • ומרם לשלשה
חלקי המציאות העליון והאמצעי והשפל זה אמת אך תכלית הכונה בזה
המקום הוא לעולם השפל ואלו המדות צריך אותם לעולם השפל • והנה
התחלת הקריאה מהשם הראשון שהרי יש העמדה כמלת ויקרא והתחלת
המדות מהשם השני על כן יש פסק בין שני השמות להבדיל שהוא ענין
העמדה להבדיל שם העצם משם שהוא התחלה המדות והשם הראשון
שם עצם נושא המדות • ומספר המדות יב ואלו הם • ה' • אל • רחום •
זנון • ארך אפים • ורב חסד • ואמת • נוצר חסד לאלפים • נושא
עון • ופשע • וחטאה • ונקמה לא ינקה פוקד עון אבות • אלו הם יב מדות
וכבר ידעת מה שפרשנו בפרק מפרקי זה המאמר שהשם סובל שני
מעמים • הטעם האחד שמורה על מציאותו אשר היא עצמו והיותו
מורה שהוא מהוה פעולות והנה השם הראשון יהיה נאמן במאמר
העצם כי אי אפשר שהוא מכלי נושא • והשני יהיה מורה שהוא מהוה
פעולות ואין לך למעלה מואת המדה שהוא מורה להשגחה עצומה כיון
שהוא מהוה וההויה כחוש ההפסד וזאת המדה כוללת שלשה חלקי
המציאות ואחר כן אמי • אל • ומלת אל חורה שהוא יכול על מה שיעד
להם מעמידות טובות ורעות וזאת המדה כוללת עולם האמצעי והשפל
מפני שהוא אמצעי עומד ביכולת השם שמנענעו תמיד וכן נאמן השמים
מספרים כבוד אל ר"ל שהם מספרים הכח והאילות שלו ולא יתכן
מאמי משרת משה שהשם הראשון כנגד עולם העליון והשם השני כנגד
עולם האמצעי • ומלת אל כנגד עולם ההויה וההפסד • ולא מאמי ר'
אהרן שאמי כי כפל השם כנגד עולם העליון ומלת אל כנגד עולם
האמצעי • אלא לפי דעתנו שהשם הראשון מקיים העצם והשני כולל
גם העליון עם השני ומלת אל כוללת האמצעי עם השפל • ואחר כן אמי
רחום וזאת המלה מסגלת לעולם השפל המורכב מהפכים ודברי
ששונים אלו את אלו ויש להם חוספת והסרון הם הצריכים הרחמים
ומסגלת זאת המלה לשמרו מן הרק כנרמו וישב אל ה' וירחמהו • כי
אם הוגה ורחם כרוב חסדיו • וזאת המדה כוללת כל נמצאי מטה הדיו
המדבר והאלים • ומלת חנון חורה על מתן דבר שאינו חוב כנרמו אשר
חנון אלהים את עבדך • מוגרת חנם • והיא מסגלת כמין האדם • והנה
הקדים רחום מן חנון שהאדם יבחר להרחיק הרק משינתן לו מתן
והקדים אל להורות שהוא יכול לשמרו מן הרק ולחת לו מתן • והקדים
שם יוד הא' וז' הא' להורות שהוא מתנהג באלו המדות כמה שהוא •
ואמי ארך אפים וזאת אריכות האף היא על החטא שחטא ומחוייב
בעונש והשם מאריך אפו עליו • וזאת המדה נפלאה וטוב ארך אפים

2

מוגזר • וזה חסד גדול עשה השם עם האדם עד שישוב להנצל מן העונש • ואמ' ורב חסד בשביל הרשע שהאריך אפו עליו וזמן המשכו אמרו עד שזכו או עד שיענש הוא עומד בחסרו הרב ועל כן אמ' ורב שאין לו שום זכות והוא חסד גמור כי טוב ממנו אשר עדן לא היה כי הוא נמשך לבשרות לבר • ואמ' ואמת • ומלה ורב משמשת בעבור שנים וטעמו ורב אמת בעבור שמלת אמת אינו תאר רק שם • וטעם זאת המלה כי אע"פ שהוא רב חסד וכולל במדה זו לטובים ולרעים אמר שהוא רב האמת שיגמול לרשע ברשעתו ולצדיק כצדקתו בדבר מה שאינו מעין החסד וזהו אמתת הגמול והעונש כמה שהוא חייב וכולל גם כן קיום המשכת החסד ובעבור שאין ראוי לשוות גם לענין החסד הצדיק עם הרשע ושניהם בכללים תחת מדת רב חסד בא להורות שהחסד אשר בא לרשע הגועי ולצדיק נוצר החסד לבניו ולבני בניו כמו שאמ' נוצר חסד לאלפים • ואמ' נושא עון ופשע וחטא הי' ואי הו' שלש מדות בעבור חלוק ענינם שהפשע גדול מן העון אע"פ ששניהם בודין וחטאה בין במחשבה בין במעשה שהוא בשגגה ואם זאת המדה בנראה שאינה מוסגלת אלא היא כוללת שבים ושובבים כבר באמרו ונקת ה' לא ינקתה והוא לשובבים יורה שמדת נושא עון לשובבים והראה גם לשובבים אריכות אף באמרו פוקד עון אבות על בנים וזה חסד גדול עד שיעשה חסובה ינצל מן העונש ומה שאמ' החכם שזה מורים העונות באומ' אחטא ואשוב כבר באר החכם כי זה לא יהיה בהרבות העתים אלא שיותר השם העונש מכל וכל אי אפשר אלא מאריך האף גמצאו כל המדות טובות • וראיתי ושחכמי הקבלה כלם מסכימים שהם יג' מדות ונחלקו בפירושים • מהם סוברים שיהיו כל המדות על צד הרחמנות והיג' יג' על צד ונקת שהוא מדה בפני עצמה שענינו מנקה לשבים בעבור שלא יביאו פוקד עון אבות כמספר ואינו פשט • ואחר' חבירו ואמ' ונקת לא ינקת לשובבים לגמרי אלא אע"פ שהוא נושא עון מערים בדרך ההשקפה וזו מדה טובה ומוציא עון אבות מן המספר שהוא לשובבים הפך השבים והם בנינתם מדה אחת • ואחרים אומרי' ונקת לא ינקת/רש לא ישרש והנה היא טובה ואם כן נשאר פוקד עון אבות לעצמו ואומר שזה תכלית המדות אע"פ שאינו לצד רחמנות ואע"פ היא מדה טובה כי לולי זה אם היה מותר העונש לרשע לא היתה העולם מחקים • ואחרים אומרי' כי ונקת עד פוקד עון אבות בחוקת מדה אחת ומפרשים זה לצד רחמנות שהשם יתע' מאריך אפו עד רבעים • והאמת כשם שבאמצעות כלל המדות יהיה קיום העולם גמצא שכל המדות הן הנקונה שלמה אין למעלה ממנה ואין דמיון בינינו להקיש בהנהגה לחנהגה ועל כן בקש משה רבי ע"ה להודיעם לו ונענה בואת השאלה • והעלה אשר הכריחה את משה רבי ע"ה לבקש מהשם להודיעו דרכיו בעבור שהם נעלמים מהשגת שכלינו מפני שמושה ע"ה שעררה דעתו שפעולות

צ"ל
 and the W.
 by the

ב/ר

אשר הוא בכתב ידו של הרב
השני, אשר הוא בכתב ידו של הרב
השני

אשר הוא בכתב ידו של הרב
השני, אשר הוא בכתב ידו של הרב
השני

אשר הוא בכתב ידו של הרב
השני, אשר הוא בכתב ידו של הרב
השני

השם ית' על פי הצדק והמשפט והיותה הנהגתו ית' משוערת ברעת משה
 וכשחטאו ישראל בענין העגל הדין היה נותן שיתנהג עמהם על צד
 המשפט וכיון שראה משה רבי' ע"ה שהשם ית' הקיצו לשאל בעד שירחם
 להם עמקו דרכי השם במחשבת משה שדרכי השם עם מין האדם הם
 על צד היותו ואין להם שעור כמו שאמ' החכמים שהם בהרכות העתים
 ואינם על צד החיוב על כן בקש משה להודיעו דרכיו על פי שהוא
 מתנהג עם העולם וכפי דייקות השגת דרכיו על פי אמתתם היתה השגת
 ידיעתו על כן אמ' משה ע"ה וארעד למען אמצא חן בעיניך • ר"ל
 כשאכיר הנהגתך ואתנהג גם אני כמדת הנהגתך על עמך ישראל על
 כן אמ' וראה כי עמך הגוי הזה ודין לך להודיעני דרכיך • והיה וזה
 המאמר מסתקף לשתי כוונות • הכוונה האחת היתה כי כשיחטאו ישראל
 אהיה שואל בעדם שתתנהג עמם במדותיך הטובות • והכוונה השנית
 שאהיה גם אני מתנהג עמם כפי הנהגתך במדותיך אשר בהם נאמ'
 אעביר כל טובי על פניך ור"ל השגת הנמצאות שמהם תודע הנהגתו
 וקשר הנהגתו ית' על הנמצאות על כן נקראים מדותיו תארי פעולות :

אשר ית' ויח' ית' • ויח' ית' ויח' ית' • ויח' ית' ויח' ית' • ויח' ית' ויח' ית' •

*Sind auch die Begriffe
 Gottes, nach der Natur der
 reinen Wirkungen, von
 der menschlichen Affektivität
 der Menschen, die auf einen
 organischen Körper einen
 Eindruck zu machen
 so ist doch jede Vorstellung
 der Wirklichkeit der Welt
 die sich der Veränderung und
 der Gleichheit mit und
 auf dem Begriffe selbst
 zu enthalten.*

פרק צ"ג מה שצריכים אנחנו להנצל מענין אלו המדות מפני שהם
 מביאים אל הגשמה בעבור שהם באים מחכונות גוף בעל
 נפש והם חכונות נפשיות והעד על זה כשיחפעלו כנפש יעשו בגוף פעולה
 כמו שנתבאר והשם ית' רחוק מאופני השנוי וההפעלות • ומה שיש לנו
 לזמ' בעבור שבאים כדמות אלה הפעולות מגוף בעל נפש מתדמה השם
 ית' כאלו הוא בעל חכונות כדי להבין השומע אבל השם ית' חלילה
 לו מפגע הגשמות וממשיגי הגשמות שיחפעל ממדה נפשית שהוא ית'
 אינו בעל נפש שיחפעל בענין הרחמים והחנינה ואריכות האף אלא
 השאלו לו כדי להבין השומע בהצל כדמות אלו הפעולות מהש' ית'
 שמו והם תארי פעולות כי המרוחק מאחד ממנו יהיה מצד שמועם עליו
 ולפי כך הושאלו הכעס והקצף לשם ית' בבחינת המתרחק מהשם ית'
 וכל המתקרב אצלנו לקבל תועלתנו יהיה מצד המלחנה אליו מהמיר
 רחמינו וחנינתנו עליו ועל כן הושאלו הרחמים והחנינה לשם ית' בבחינת
 המתקרב לו ית' לקבל ממנו תועלת וכל זה כדי להבין השומע על היותו
 מרוחק ממנו ית' ועל היותו מתקרב לו יתע' לא שהוא בעל חכונה
 ומתפעל חלילה לו :

פרק צ"ד בבקשה חכלית מציאות העולם בכללו נחלקו דעות
 התכמים לפי אמונת הקדמות והחדוש שמאמיני הקדמות
 אומרים שמצד החיוב להיות העולם נמצא כמו שהוא נמצא ואין לבקש
 בו תכלית אחרונה חזונית מעצמו לומר שמפני כך נמצא כך וזה לעולם
 בכללו אבל פרטי העולם יבקש בהם חכלית לומר שזה מפני זה כמו

M. N. I, 84. (55.)

M. N. III, 13. 14.

200 9200, Ag in der Anstalt.

Stamm- und: Kommt aus der Provinz Szechuan (Kraut) als
eines der besten Früchte der Welt vor. In China
wird es in sehr großer Menge angebauet.

In dieser Provinz wächst es ab, indem es durch die
Wärme der Sonne auf dem Lande reift. In der Provinz der Provinz
Szechuan wird es durch die Hitze der Sonne reif, die
Wärme in sich mit dem Wind bringt, und durch die
Wärme.

מצב תכלית, *status finalis*
 מצב פעולה, *status officiosus*

In abbatis... *status finalis*... *status officiosus*...
 ... *status finalis* ... *status officiosus* ...
 ... *status finalis* ... *status officiosus* ...

מצב, *status*, *status*
 מצב, *status*, *status*

בעבור האדם • שמהם אומרים כי כל העולם נמצא בעבור האדם ושמותו
 סבת תכליתית לכל העולם • ומהם אמרו שהאדם נמצא בעבור קיום
 העולם בכללו ושמוהו סבה פעילוית • אמנם לפי כוונת האומרת
 שהעולם נמצא בשביל האדם ר"ל העליונים והתחתונים והאדם תכלית
 אחרונה זה אי אפשר שיהיה הנכבד נמצא בשביל הפחות • וכבר ידענו
 שערך האדם פחות וחסר בכחיות העליונים וכי המקיף נכבד מהמוקף
 והכתו' העיד על זה הן בקדושו לא יאמין • הן בעבריו לא יאמין • והפחיתו
 הכתו' ג"כ באמרו מה אנוש כי הזכרנו • ה' מה אדם ותדעו • ואם נמצא
 בקצת אמרים מראים שהעליון נמצא בשביל השפל ר"ל האדם כבריאות
 המאורות באמרו להאיר על הארץ והנראה גם כן מתועלת המוערת
 לעולם מהם אין הענין שזה נהיה מפני זה אלא ספר הכתו' עם היות
 היותם לעצמם גם כן משגת מהם חועלת לנמצאי משה לא שבכחיות
 זאת התועלת נבראו שאם לא כן תהיה התכלית פחותה מהפעולה וזהו
 פעולת השחוק • אמנם לפי כוונת האומרת שהאדם נמצא בשביל
 העליונים והתחתונים והיא סבה פעילוית אין זה נודע מצד השכל וכי
 הכתו' הורה במעשה בראשית כלוי המעשה כבריאת האדם שהוא הנברא
 האחרון הותם כל הבריאות ונראה שהוא תכלית אחרונה במציאות העולם
 השפל ואינו סבת פעילוית למציאות העולם השפל אף לעולם בכללו כפי
 שהאמינו אנשים קרוב בזמננו זה ונראה להם שהתחדשה להם דעת
 נפלאה מכל מי שקדם אפי' בזמן הנביאים ודין היה לו להתפאר אחרי
 שלא נשמעה זאת הדעת מכל מי שקדם • ואנו אומ' שלא נשמעה זאת
 הדעת מכל מי שקדם בעבור שאינה מכוונת אל האמת • והכונה שלחצתהו
 זאת היא בעבור ראותו הנפש שבאדם שהיא עצם שלם לפי דעת אחת
 הדעות ועומד בעצמו אומר למה באה בגוף האדם להסתכן על ידיו וזה
 אינו דין שאם באה להשלים הגוף ולא השיג תועלת לעצמה למה תסתכן
 על ידיו אף ראה פשט הכתו' אשר העיד כי לא באה הנפש בגוף
 האדם להשלימו לכך אלא להנהיג את החי האלם כאשר אמ' הכתו'
 נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדת הים וכעוף השמים וזה אינו
 ראוי להמציא הנכבד בשביל השפל הפחות כל שכן שישג ההפסד לדבר
 הנכבד בשביל קיום הפחות וזה אינו דין • ובעבור שלא ווציא פעל השם
 בלתי היותו נאות סבבה דעתו לישיב הענין ואמ' אמת שהשגחת השם
 מקיימת את העולם מכלליו עד פרטיו ואולו' שערנו העדר השגחתו ות'
 היה העולם נפסד • אמנם זה העולם השפל שהוא דבר נקפא אינו נאות
 למשכן השם ית' עד שישגיח בו לקיימו כי השם ית' אינו נמצא עם
 דברים המתים ואצל חלק מהעליונים שהוא מוכן משכן כבודו והביאותו
 בגוף חמרי בעולם השפל היותו משכן לאל ית' כדי שישגיח בקיום העולם
 השפל וזהו האדם כי בכל מה שמשגיח שכל האדם השם ית' שוכן בו
 משגיח בו ונראה מוכן זאת הכונה שהאדם אם יכון לפעולה רעה הוא

7 15

Quis
fuit?

מוהשגחת השם ית' מכל חסרון לפי שפירש ברשע וטוב לו וכפי כוננו
 שכל האדם אמצעי בקיום העולם השפל ולא היה יכול להנהיגו ולקיימו
 כשהוא נבדל בלתי חברת החמר ואין הסבה לקיים העולם השפל לבד
 עד שיהיה הנכבד בשביל הפחות עד שיקרה לו גם כן ההפסד מצדו
 אלא לקיום העולם בכללו כי כל העולם כלו כאיש אחד נקשר קצתו
 בקצתו ואין קיום השפל בלתי העליון ואין העליון בלתי השפל וכיון
 שהשפל לא היה מתקיים בלתי חברת שכל האדם באדם לקיימו ולהנהיגו
 הנה האדם סבה פעליות למציאות העו' בכללו ואמנם אם יקרה
 הפסד לזה החלק מצד חברת החמר אמו שאין חשש לזה ההפסד בערך
 ההיות ההנהגה על ידיו וגם איננו עול כי מן האין בא ועל האין שב שאלו
 היה משיבוי אל פחות מאין היה עול * ואמנם אם תזכה הנפש שתנצל
 מסכנת הגוף עם שחקיים העולם חשוב למקורה הראשון זה ומה שראה
 למציאות האדם היותו סבה פעליות למציאות העולם בכללו ואינו אומ' מה
 שנראה מדין השכל שכל סבה פעליות קודמת בטבע וכומן לדבר הנפעל
 ואנחנו השכלנו מצד דין השכל ומדין המשמע שהאדם נברא אחרון וכל
 הנמצא קודם בטבע מן האדם ואלו היה האדם סבה פעליות לעו' קודם
 הנמצא האדם אין היה עומד העולם וכמו שהיה עומד קודם היות האדם
 בהשגחה אלהית כן היתה עומד אחר המצא האדם בהשגחת אלהית
 ואם נעזר מפסוק וירדו כדגת הים זה הפסוק יורה על צד ההנהגה
 לקיימם עד שיהיה האדם סבה פעליות להם ונמצאו שהם חכלית אחרונה
 והאדם נברא בשבילם וכן לא יאות ודין היה על הכתו' שלא לעזר עיני
 השכל משומו חכלית הנהגתו לנמצאי מטה שהם ב"ח לכאר החכלית
 העולה מכח זאת ההנהגה שהוא קיום העולם בכללו * והכתו' מעיד
 שמציאות העולם השפל מבריאת היבשה והקוות המים שנהיה בשביל
 האדם כמו שאמ' בה אמר ה' יוצר הארץ ועושה הוא כוננת לא תהו
 בראה לשבת יצרה * ומה שנחתו בה הם לסבת האדם והאדם חכלית
 אחרונה לזאת הכריאה ומה שאמ' וירדו כדגת הים טעם הממשלה
 והרשות שלו עליהם כמו שאמ' ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר
 תעטרהו והם נמצאו בשבילו שיהנה האדם מהם כמו שהרשהו בצמותי
 האדמה עם ב"ח באמרו ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב
 זרע זהו משמע הפסוק שהוא כדרך הגדה בעבור היותו מוטבע בכך *
 ואין חכלית הכונה שינהיגם רק שחיהיה רשותו בהם שיהנה מהם כי
 מה הנהגה תאות עליהם והוא שוחטם ואוכלם ומעבידם ואין מנהיג רק
 ב' ג' מינים וגם הם לצד הועלתו והשאר הם בלתי הנהגה אף הרגים *
 ואם אמרנו שיהנה מהם לא שיפסידם רק על צד שנהיה זה מפני זה *
 ואם ישאל שואל ואם כן למה באת הנפש בגוף להסתכן על ידיו * יש
 להשיב שהשם ית' צדיק וישר בכל דרכיו וטוב ה' לכל ורחמיו על כל
 מעשיו ולא ימנע טוב מבכליו בשער טובו הפתוח ובחוטו חסרו המתוח

לא

92V17, manuscript

ישראל, ביתו של יוסף מנחם
1771, כתב יד 1771, יוסף מנחם

אגודת 1771, על קנין של מנחם ויוסף מנחם
כתב יד יוסף מנחם.

1771 2707, כתב יד של יוסף מנחם ויוסף מנחם.

והנה באה הנפש להשלים גוף טבעי גמר החמר שהוא הנכבד והמעולה
מכל נמצאי מטה ובלתה לא היה נשלם ולהשיג ידיעתו ית' מחמרת
הנשמיות להיות דעת אלהים כארץ להיות כבוד חי מלא העולם והנה
לא קפץ יד היכולת מלהוציא כל מה שהיה בכח לידי פעל ומלחון לכל
דבר מה שהוא ראוי ומוכן לקבל ו ואין זה עול בפעל השם אם חסכתן
על ידי הגוף כי השם שלחה להעמיד הגוף ולהושיע את עצמה בהשגתה
מפני שקודם בואה בגוף היא כח והכנה לכד ובהחכמה בגוף הצא
לפעל ובכל זה אמר שלמה אשר יצר את האדם ישר והמה בקשו
השבונות רבים • והנה אם לא שולח זאת הנפש להשלים זה הגוף הארצי
היה מונע טוב מבעליו ר"ל היה מונע ממנו מה שהוא מוכן ומוזמן לקבל •
ומכל מערכת שלשה חלקי המציאות יש לכל אחד תכלית אחת והאדם
הוא התכלית האחרונה בזה העולם השפל ואעפכ שהוא גרוע אצל
התכליות האחרות שבשני העולמים בערך העולם השפל שהוא הנכבד
והמעולה • והנה שלשה חלקי המציאות נהנים מזיו כבודו במדה
שסובל כל אחד לקבל • ועל ידי כחות שלמעלה מושפיע טובו בנמצאי
מטה והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה • ושלשום נכפפים
לו ית' להכיר חסרונם אצל שלמותו ולפארו בכל מיני השלמיות לפי
ערכם לא לפי שלמותו ששלמות עצמו נמנעת להשיגה אהת משלש
המערכות ולכל אחד משלשה חלקי המציאות יש דת וחק לעבוד את
השם ית' בהשגת ידיעתו ואינו דין שבעבור מעלת וחשיבות השגת ידיעתו
אצל הנבדלים אם תהיה השגת המורכבים גרועה להיותה נמאסת אלא
לכל אחד יש חק ודת לסבול עליו עול מלכותו שלשם ית' ואין השבת
והמהלל לפי שלמותו ית' אלא לפי חסרון שלמות ערך כל אחד משלמותו
ית' לעברו וכל אחד משלשה חלקי המציאות לפי השגת ידיעתו תהיה
הכרת חסרונו • הנה נתבאר שהאדם נברא והוא מורכב משני חלקים
ורצון השם לקיים את שני החלקים להשלים את הגוף הארצי ולהושיע
הנפש שלא חסכתן מחברת הגוף הארצי שבשניהם ישולם גדר האדם
אחרי שבהכרח היה לבא הנפש המשכלת להשלים הגוף הארצי אשר
הרצון היה בקיומו ולהפשט ידיעתו בכל חלקי העולם (מכל חלקי העו'
ולא תהיה אמונתו שהעולם נברא כדי להשיג את השם ית' אלא כדי
להנות העולם ממנו שהרי קודם היות העולם מה היה חסר השם ית'
ואחרי היות העו' מה שלמות באה לו ועוד ששלמותו נמנעת להשיגה
ואלו היה הרצון בכך דין היה שיושג בתכלית שלמותו כי המתפאר לא
ירצה שיושג למטה משלמותו • אמנם הרצון להועלת העולם עצמו וזהו
כל פעל ה' למענהו ועשה הטוב ליפיו ולא לצד סבה חצונית מעצמו
וכתו' יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו • שהפועל שמח כשיבוא
ממנו פעל נאור לכונתו ולפי חשיבות הפעולה יחשב הפועל
וזהו ידו כבוד ה' לעו' שאם השם ית' המציאם וחנן להם

אחד

✳

7357 7357, amphitricum, Dubtau, ungleich 2007 73
 17332 Kaligrafen Augustus.

7.155.156.

Healy auf 1847 diese Antwort ist aus M. N. V. 11. Fortschritt.

* Die 1847's Mainonidat nach Antwort: 2127270 M. N. I, 2. im
 der 1847 ist 2007 die 1847 mit 1847's 1847's, in 1847's
 (1847's), 1847's 1847's 1847's. In 1847's 1847's, 1847's 1847's.

Die 1847's 1847's 1847's 1847's, 1847's 1847's 1847's 1847's
 1847's 1847's, 1847's 1847's 1847's. I, 2. 1847's 1847's 1847's
 1847's 1847's, 1847's 1847's 1847's 1847's 1847's 1847's
 1847's 1847's 1847's 1847's 1847's 1847's 1847's 1847's
 1847's 1847's, 1847's 1847's 1847's, 1847's 1847's 1847's.

השכל ישן". ומאמ' האשה מכל עץ הגן נאכל כבר השכילה בקיום
החלק השכלי ובקיום מין האנושי שהוא על דרך הכרחי והבינה במה
שבאה האזהרה עליו באמרה ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים
לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמוחון • באמרה ומפרי העץ הטעם
שהוא דעת טוב ורע והו' הפרי של עץ הדעת לא עץ הדעת עצמו כי
כבר אמרה מכל עץ הגן נאכל • ויש להפליא במאמ' האשה איך אמרה
ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו
פן תמוחון מאמ' מספק במלת פן ומאמ' השם בגזר דין באמרו כי
ביום אכלך ממנו מות תמות • יש להשיב כי מאמ' השם היה בגזר דין
בעבור שהזכיר האכילה לבד • ומאמ' האשה היה מספק בעבור מאמ'
ולא תגעו ואעפ"ש לא הזכיר השם הנגיעה האשה הבינה כי אי אפשר
אכילה בלי נגיעה ואפשר נגיעה בלי אכילה ואלמלי מזכיר העונש על
הנגיעה היה ק"ו על האכילה אבל הואיל והזכיר העונש על האכילה
נשאר הענין על הנגיעה מספק • והנחש כשלא השיג החלק השכלי גם
לא הבין העדרו על כן נאמ' ויאמר הנחש לא מות תמוחון כי יודע
אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים יודעי טוב
ורע • הטעם כשהשחמשו בפעל כח חמדמה ונפקחו עיניכם והייתם
כאלהים יודעי טוב ורע ר"ל אחרי שחטו באכילת עץ הדעת לחאבון
היו שופטים ודיינים תקנת המפורסמות שלא להפסיד קיום מין האנושי
שבאמת אם יטה האדם לחאבון בלי תקנת המפורסמות יפסד מין האדם
לגמרי • ומאמר וחרא האשה כי טוב העץ למאכל כמות שהיתה רגילה
למעט ממנו בקיום ההכרחי ובאמרה וכי תאווה הוא לעינים כשיטתו
לאכל ממנו לחאבון מיד אמ' ונחמד העץ להשכיל ר"ל הוא פרי העץ
והוא דעת טוב ורע והוא תקנת המפורסמות שעל ידיהם יתקיים מין
האנושי אעפ"ש שיטה בחלק החמרי לחאבון על כן נתפתח האשה ותקח
מפריו ותאכל ותחן גם לאישה עמה ויאכל • והספיק לאדם ולאשתו זאת
המחשבה ששני החלקים יהיו כאחד כאשר אמ' הן האדם היה כאחד
ממנו לדעת טוב ורע שפירושו האדם שהוא שני חלקים קיום החלק
השכלי וקיום החלק החמרי באכילת פרי עץ הדעת שהוא תקנת
המפורסמות שהיא דעת טוב ורע ובעבור שזו ברצון השם נעשו כמה
שהזוהרים ויחרם למה שבחרו הם ולכן גורש האדם מגן עדן לעבוד את
האדמה אשר לקח משם • ר"ל קיום העולם הזה שהוא החלק האחד
שחיה בו חכלית ההשגחה לגמרי לא על צד השעור כמו שהיה קודם
בהיותו עוסק על השנים החלקים • ובוה החלק שנמת יעדו שיהיה על
צד הטרח והעמל על צד העונש וזה הכלל כי בהיותו עוסק בשני
החלקים תהיה אכילתו מעץ הדעת על צד השעור בהכרחי לבד אבל
אם ייחד האכילה מעץ הדעת תהיה בהכרחי ולחאבון וחלק החאבון
יהיה מכיא אל תקנת המפורסמות הם הנקראים מצוות שכליור

?

להעמיד קיום מין האנושי שלולי זה יפסד לגמרי והשם ית' לא רצה
 בהפסדו אע"פ שבטל החלק האחד שהוא קיום העולם הבא * אך בעבור
 היות מין האדם על מעלות ומהם שהם נבדלים למרום ואין להם עסק
 בעניני העולם הזה כי אם בהכרחי לבד * ומהם שהם עוסקים בענין
 קיום הנפש ובעניני העולם הזה על צד ההכרחי בנטיה יתרה מן החלק
 הראשון לזה החלק נאמ' הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע
 ועתה פן ישלח ידו מאמר מספק כמאמ' האשה ולא הגעו בו פן המותון
 שמוה החלק ויזו בקיום שני החלקים קיום העולם הבא וקיום העו' הוה *
 ומה הכח והיו האבות עליהם השלום על כן אמ' שלמה ע"ה כי מצאי
 מצא חיים ויפק רצון מה' ואמ' וחמאי הומם נפשו * כפי זה המאמ'
 המספק כי יש מהם שעוסקים בקיום העולם הזה על צד ההכרחי ואין
 להם הצלחת הנפש על כן אמ' וחמאי הומם נפשו שהשם ית' שם לו
 כח לעלות במעלות השכליות כשגורשו מגן ערן כאשר אמ' וישכן מקדם
 לגן ערן את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ
 החיים שאין הכונה למנוע מלהשיג שכן לא יאות כאשר יודע עם
 התבוננת * ומהם שהם נוטים בקיום זה העולם לבד להכרחי ולחאבון
 עליהם נאמ' כל משנאי אהבו מות העדר קיום החלק השכלי אלו הם
 שצריכים אל תקון המפורסמות שלא להפסיד קיום מין האנושי אשר
 זותר לו השם להתקים באותו החלק לבד * והיה מזה שאם ובטל האדם
 תקנת אלו המפורסמות המביא להפסד מין האנושי שילקח ממין החמא
 הל' מקיום העולם מפני שלא רצה לכתב בדרך היושר להתקים מין
 האדם שהוא חלית רצון השם האחד כבריאת האדם כמו שהוקדדה
 לאנשי דור המבול מפני שמרו להצון השם למה שהורה להם עץ הדעת
 שהוא קיום מין האדם ונענשו בעונש שנגזר להם והיה זה פשעם שלא
 שמרו מין האדם שהוא קיום העו' אלא היו משחיתים אותו ומכטלים
 רצון השם בקיום העולם שהוא מהשלמת טבע האדם מה שהנח אדם
 הראשון לקיים החלק האחד אחרי שגורש מגן ערן ושם נאמ' לעבד את
 האדמה אשר לקח משם * ונאמ' ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא
 הארץ חמס * והשחות נמצא בעברית בענין הרציחה כמו שני' אל
 חשיתיהו כי מי שלח ידו במשיח ה' ונקח * וראשית זאת העברה הנה
 קין שהרג את הבל ולקח ער דור שביעי הוא דור המבול ולמך שאמ'
 כי איש הרגתי לפצעי וילד לחבורתי ומאחר שהיה זה פשעם רצה השם
 לעונש אותם במה שהיה סבתו קיום העולם והוא הראות היבשה ועל
 כן דגם במים אשר בהקותו היה קיום העולם ואחרי שנחם השם
 מעונש את מין האדם בכללו רצה לחקנם מעשות זה העון כי לא הספיק
 להם אוהרת השכל על כן הוהיר על ידי נח במאמ' הנבואה וזכר
 העונש למי שיעבר באמרו שופך דם האדם באדם דמו ישפך ולא הוהיר
 אלא באר העונש כי האוהרה קודמת מדין השכל ורצה להבדיל בין החי

*Demgegenüber sieht er machen
 Klagen und Hoffen muß
 über Justitia. Sie gibt
 1, welche die ganz auf der
 Falschheit über Recht und
 auf irdische Dinge nur so
 nicht aufwaschen, bei sehr
 2, welche die für die behel-
 fene Vertheilung und für in-
 dische Dinge, wofür es
 nicht möglich, aber oft auf
 Kosten der weltlichen In-
 teressen gehen. Daher
 schreibe ich, den ich
 zu mach den Vortrittung der
 3, welche die sich über
 wunden im Trauze der
 Weltlichkeit, und der
 durch den weltlichen Inbegriff
 zu machen, die der Gewinns
 der Moral (sittlichen) zu be-
 zwecken sind, so die weltliche
 zu handeln und auch
 die durch die Vertheilung einer
 Mittel lassen, am weltlichen
 gepflanzt werden.*

nijer bove

שנת ה'תקצ"ג, פריסת אדמור"ם (עון אלמן לוי'נים אב"ק)

הענין הזה איז גאנצליך באקאנט; דא פארב פלל די פארגלעב
מיט אב"ק'ן. די זעל. פארב איז גאנצליך אונטער די פארשפרייט
און באקאנט.

שנת ה'תקצ"ג, פריסת אדמור"ם
ד"ר ה'תקצ"ג

ק"ן

ש"ס

ה"ה

מאנטיקא פארב.

אברהם בן יהודה, *Abraham ben Jehuda*.

דברי הפלגה

אברהם בן יהודה, *Abraham ben Jehuda*, ד. 161
א. 515 (א. 161) א. 161, א. 161

בלבול השמות

א. 161, *Abraham ben Jehuda*.

האלם ובין החי המדבר שלא יהיו כאחד אצל האדם כי האדם קיום
העולם בשכלו אשר נתן לו כאשר אמ' כי בצלם אלהים ברא את האדם.
ומין האלם ג' לא יהיה נפסד להפקר אלא בעבור מוזן האדם באמו
כל רמש אשר הוא חי לכם יהיה לאכלה ובעבור שמירת מדת האדם
מן מדת האכזריות לשמירת מין האדם אמ' אך בשר בנפשו דמו לא
תאכלו אשר הוא נקרא בפי הכל אבר מן החי דאה שנים על קיום מין
האדם לא הספיק הוראת השכל אלא ג' סיוע במאמ' הנבואה והוסוף
להם מצוות בקיום מין האנושי כאשר נחבאר בתורה • ולא נצל מדון
המבול כי אם נח ובנו עמו מפני שצדיק יסוד עולם ואחריו זאת הפרענות
נתפשט מין האדם ונברה האומה הסכלה בדעתה הסכלה מונה ליהר מין
האדם בדעת אחת ובאמונה אחת בלתי היות יוצא שום אחר מהם
ומהאמונה ההיא הפך כונת השם אשר אמ' ועתה פן ושלח ידו ולקח
גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם שטעמו שמה כמו שקדם לנו הבאר •
והנה הדור ההוא כונו לעמוד כנגד זאת הכונה באמרם הכה נבנה לנו
עיר ומגדל וראשו בשמים • וכאשר כונה חכמה האלוהית שזה לא יבצר
מתכל אשר יזמן לעשות • כי אם היו כלם מתחברים בדעת אחת לא
היה יכול אברהם אבי להנצל מאמונתם הנפסדת להאמין ביהוד השם
להיות דעת אלהים בארץ אשר הוא היה קיום העולם על כן קלקל
מתשבתם ובלבלם לתפיצם בארבע פאות העולם להיותם תלוקי לשון וחלוקי
אמונה שאם יוצא אדם נגדו לאמונת כחה אחר אם יפחד מהם ינצל
לא קלים אומה אחרת וזהו עקר לאמונת יסוד הדת וקיומה על כן כשוכח
אור הגנוז אבהם אבינו ע"ה ראש המאמינים ונמצא נגדו לאומה הצבא
נצל לארץ כנען עם אנשים אחרים המתגרים עם אותם שיצא מהם
הלא תראה אך נלחמו המלכים שוצא אברהם מארצם עם המלכים
שחלק אברהם בארצם על כן השם הציאות מאור כשרים ללכת ארצה
כנען ואין ספק שהם בקשו למחות זכרו מן העולם שלא תחבטל דעתם
השקרית • וחשם ית' בעבור שקדמה לו היריעה כבנת העיר והמגדל אשר
בנו בני האדם לעשות להם שם להיות להם דת אחת וחק אחד פן
יפוצו על פני האדמה וישתנה החק ההוא ותחבטל דתם בלבל השם
לשונם ולא הכין איש שפת דעהו עד שרבתה השנאה והקטטה ביניהם
ונחלקו לארצותם בגוייהם הטעם שאם יתעורר מתעורר להאמין יחוד
השם ית' לעמוד כנגד דעתם ואי אפשר שלא יעמדו כנגדו לעקרן מן
העולם • ועל כן נאמ' אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשרים • ואם ירה
המאורע אירע למין האדם מאורע אחר שנטה מין האדם בענין העריות
מזה שהוא חוץ התולדת והוא הפסד קיום האדם אשר גזקה חכמה
האלהית לשמירתו וקיומו • וראשית זאת העברה הגדלם שבת אל אביו
ככתו ורא חק אבי כנען • וכתו וראה את ערוחתו שהוא כנו לשכיבתו
ואמרו אבי כנען מראה שכן היו מתנהגים הכנענים כאשר תעיד עלהם

*Das ist die Geschichte
der Welt von der
Schöpfung bis zur
Sündflut. Die Welt
wurde von Gott
geschaffen und
war ursprünglich
ganz gut. Aber
die Menschen
wurden böse und
sündigten gegen
Gott. Deshalb
verurteilte Gott
die Welt zur
Sündflut.*

7

e

7
Loy.

הכחו' באמרו כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה
 ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו • ומעשה אבות יעשו
 בניכם • והנה אנשי סדום ועמורה זה היה דרכם והם המעידים על
 עצמם באמרם איה האנשים אשר באו אליך הלילה הוציאם אלינו
 ונרעה אותם • ונאמ' להם זעקת סדום ועמורה כי רבה וחמאתם מי
 כבתה מאד • ואמ' הנביא הנה זה היה עון סדום אחתך גאון שבעת
 לחם • ואמ' והגבהנה והעשנה תועבה לפני ואסיר אותך כאשר ראיתי
 והוה משכב זמור רמז לדבר ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה
 היא • ועל כן נגזר להם מזה שנגזר והעונש להם ממיץ העברה רמז
 לדבר כלם יחמו כחנור • כמו חנור בוערה מאופה • וכשראו בני זרע
 הנקמה באנשי סדום בשביל זאת העברה מעטו מן העריות והנה רחל
 ובנות מדין שהן רעות צאן • והכנענים זאת היתה דרכם כי לא הוכחו
 ממאמר הכחו' בענין העריות אל תמאז בכל אלה כי בכל אלה נטמאו
 הגוים ואקוף בס' • ואמרו וכמעשה ארץ כנען לא תעשו ובחקותיהם לא
 תלכו • ואמ' ולא תקיא אתכם הארץ כאשר קאה את הגוי ואמ' וחקיא
 הארץ את יושביה מפני שהם מעותים דרך ארץ שהוא קיום העולם
 ונמצאו שהם מפסידים אותו ומכטלים רצון השם שגור בקיומו גור
 עליהם והפסד לגמרי באמרו לא תחיה כל נשמה • והקלקלה שבאה
 אל המצריים זאת היתה הסבה ר"ל עברת העריות כאשר אמ' הכחו' כמעשה
 ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וסבב השם סבות על ידי שעבוד
 עמו להענישם ובשביל זאת העברה שלא הספיק הוראת כח' המדמה
 מחקת המפורסמות רצה השם לתת תקנה במאמ' הנבואה על ידי אב
 המון אהבה בזמן שראה שילקו אנשי סדום וצוהו במצות המילה וכל
 היודע סוד המילה יבין בה זה הסוד • והנה לא באר התרומם כעונש
 משום סכלותם באמונה שכפרו ביות' אשר הוא קיום הנפש אלא לצד
 השחיתם והנהגת בקיום מין האנושי ואנשי נינוה ויכח' • אמנם מי
 שהשיג' בתשועת נפשו והיה מפחית כהנהגת זה העולם הירד שכו
 שכר הנפש באמרו ויתהלך הנזק את האלהים ואיננו כי לקח אותו
 אלהים • ומספר ימיו לעד כשהירד מרצונו ית' אודות החלק הנתן
 לאדם שיהיה יוד' ונקי לפני השם כלתי גאול ותלאה מהאמונת
 הנפסדות והנשחתות והכוונות והירד מי שמבטל אלו שני
 הרצונים הוא הנקצף מהשם ית' ומי שישתדל שיזכר לאחד משני
 הרצונים יוחן כמה שישתדל לקיים כמו שהועדו אנשים קודם אברהם
 אבי ע"ה ומי שישתדל לקיים אלו שני הרצונים הוא המתקרב אל
 השם • והנה אברהם אבי ע"ה שהועד בקיום אלו שני הרצונים וכה
 בשניהם ר"ל קיום הנהג' וקיום הנפש והכפיתו שיוכה זרעו באלו שני
 הרצונים מהנאת העולם הזה והעולם הבא ועל כן קראו בנו ככור
 לתחילתו שני העולמים • וכה בזה מצד שלש דרכים האחד

von Herrn Datis ist die
 du Ethelung diese Welt
 von einem andern ich
 wir dachten beide hiezelt
 die auch den Conaandor
 (Jedem ad Jemore, Pop
 bald mit Feuer bekräft)
 der daz plon (deshalb bin
 beyne (in die bekräft)
 Clauinische, Gott ad va
 scalt Jemore ist da
 gegen die von Herrn
 der prophetischen Verse
 und gewandene Befehle
 die.

Wer nur auf die Erle
 lung der Welt bedacht ist
 und Vernachlässigt der
 die irische Pflichten, von
 pflicht und nur helfen
 dahn (Mensch), nur
 was der Doppelwelt
 der auf die Welt zu
 Gott in die irische Pflichten
 bekräft und empfangt
 Doppelwelt dahn, wie
 Abraham bekräft.

9/

المختصر

שפרסם החלוקה עם אנשי דורו שהכיר הוא לברו האמת כי אי אפשר
 שתעלה האמת מכלל אנשי העולם זה שני שהכופרים ההם רצו
 להכריחו מן העולם הבא על כן הכתיבו בקיום זרעו זה שלישי מפני
 שזכה אחרים וזה בקיום זרעו כאשר אמר ואת הנפש אשר עשו בחרן
 וחשוקת אברהם להיות לו זרע בשביל זה היה כדרי למסור לזרעו יהוד
 השם במופתי השכל כאשר נאמ' כי ידעתיו למען אשר יצאת את בני
 ואת ביתו אחריו וגו' וכשהיה מרצונו יח' שחיה הנאת העולם הזה
 נתת על צד החסד ואפיו למי שאין זכות אמנם לא יהיה המושך החסד
 הדירי ושכר העולם הבא אי אפשר שינתן על צד החסד בשרצה לזכות
 את זרע אברהם אוהבו בשני החלקים ששהיה הנאת העולם הזה הנחנה
 על צד החסד המושך הדירי ושכר העולם הבא נכ' נתן להם תורה
 במצוות שכליות עצמן שגור בהם השכל החמרי ובמצות תוריות לזכותם
 בשני החלקים אעפ' שהמצוות עצמן תועלת ומתועל האדם בהם בעבור
 שמקים רצונו בקיום המצוות המקרבות אותו לתועלת שני העולמים נתון
 לו מטובו הרב והנה העולם יען שהוא חסד גמור אעפ' שהאדם מבטל
 ועומד כנגד רצון השם השם יח' יהיה מאריך אפו עליו ונמול לו טובות
 אמנם שכר העולם הבא אינו נתן על צד החסד כי אם על צד התורה
 וכל חכמי ישראל כך מודים וכך נזר השכל ואם ועמד לבטל זה החסד
 יתחייב המיתה י יודע שהאדם נכרא שלם לעצמו אינו צריך אל הערה
 מבחוץ כי אי אפשר היות פעל השם חסד שאם ירצה האדם לכת
 בדרך היושר על מה שיושר עליו השכל על מה שראוי עליו ואפיו כל
 הערה אמנם בעבור היות חלקו האחד מחובר עליו צוה שיהיה עוסק
 בשני החלקים כמו שאמרנו ואחרי שנטה אל החלק האחד ובטל החלק
 האחר ונענש שיחידו אל האחד ועוד קלקל האחר החלק נתן לו תקנה
 בסדר ההנהגה עד זמן אברהם אשר זכה בקיום שני החלקים ורצה השם
 ליכות את זרעו בקיום שני חלקיהם ונתן להם תקנה בוללת קיום שני
 החלקים והיא שלמה שלמות אין למעלה ממנה ואם ימצא מורד מזה
 שראוי להתנהו בקיום שני חלקיו על צד החסד העיוני על צד החשובה
 כדי לקיים את שני חלקיהם אשר הוא רצון השם ומכאן הביא ההכרח
 לגלות למין האדם סודות נפלאות בעניני חכמה האלהית מה שאינם
 נודעים משוער יד שכל האנושי רק נודעים במעלת הנבואה וזה על צד
 המחנה לזרע אברהם כדי להתאמת אצלם אמתת הנהגתו עם העולם
 והנה התורה באה לחזק למה שגור השכל מתקון הנוף ונתנה נדרום
 בשעור משוער הנעלה מכל שעור לקיום הנפש ולא הספיק לה זה עד
 שהוסיפה התורה מה שראוי להשתמר בדרך הנפש ואלא שני החלקים
 שנקראים מצוות תוריות וכל זה על צד החסד לזרע אברהם אוהבו
 לקרבו לשכר העולם הבא שהוא קיים רצון השם ובקיום זה הרצון יוסף
 גב' התועלת וכל זה לא היה נשלם להודיעו אל האדם רק בקיום

Nachdem Bran die
 Long für das Material
 steht die Welt und ihre
 Beschaffenheit in sich selbst
 zu erkennen, so ist
 die Welt als ein
 Ganzes zu betrachten
 und nicht als eine
 Summe von Theilen
 die sich nicht
 voneinander trennen
 lassen. Die Welt ist
 ein Organismus, der
 sich selbst erhält
 und sich selbst
 entwickelt. Die Welt
 ist ein Ganzes, das
 sich selbst erhält
 und sich selbst
 entwickelt. Die Welt
 ist ein Ganzes, das
 sich selbst erhält
 und sich selbst
 entwickelt.

2

הנבואה להודיע את האדם להשתמר למה שהוא מרצון השם ית' ובכן
 באה הנבואה וזה המבואר שחביא לחיוב הנבואה ומאחר שערערנו
 בענין הנבואה נבאר הדעות החלוקות בענין חיוב הנבואה ואחריו כן
 נבאר הדעות שנשמעו כמהות הנבואה וימי שהוא ראוי במעלת הנבואה
 ואחריו כן נבאר הדעות שנשמעו לענינים שהורות הנבואה ר"ל מעמי
 עיני המצות ואמתתם: *Über die Prophetie im N. A. Th.*
und die Prophetie im A. A. Th. und ihre Verhältnisse

פרק צו הדעות שנשמעו ממי שהוא מאמין במציאות אלוה
 להכחיש הנבואה או להאמינה שלש דעות •
 הדיעה האחת דעת הפלוסופים ששוללים השגחה השם הפרטית
 ממין האדם ובשליטת ההשגחה הפרטית תשולל הנבואה ותבוטל לגמרי
 ואין תורה מן השמים ולא גמול ולא עונש ואנחנו כבר בארנו ובטלנו
 זאת הדעת מעקרה ר"ל שליטת ההשגחה הפרטית ממין האדם כמו
 שקדם לנו הבאור בראיות מופתיות • הדעת השנית היא דעת אל
 בראהמה ואל דהריה חכמי הודו שמאמיני במציאות אלוה ואמונת
 ההשגחה הפרטית כגמול ועונש ואינם מאמינים בנבואה אמנם אומרי
 שהשם אינו גוף וזו שאינו גוף איך ידבר עם גוף והיתה מניעתם
 זאת כי לא ידבר אלהים את האדם וחי • וזאת הדעת נעקרה אל
 המצריים שהם קרובים להם וכשהיו ישראל גרים בארצם למדו זאת
 הדעת מהם כמו שהוכיח להם הנביא כאמרם נמוסי מצרים כאשר אומ'
 אלהים איש שקוצי עיניו השליכו וזאת • ולכן אמרו היום הוה ראינו
 כי ידבר אלהים את האדם וחי • אלמ' מקודם לכן לא היתה אמונתם
 בכך • ואמרו כי מי כל בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך
 האש כמוני יוחי • ועל כן אמי השם למשה במעמד הר סיני הגידל
 והנורא הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך
 וגם כך יאמינו לעולם וכבר נאמי בהתחלת בוא משה ויאמן העם וישמעו
 כי פקד ה' וגם נאמי בקריעת ים סוף ויאמינו בה' ובמשה עבדו • וש
 לומי ששם נאמי ויאמן העם ולא כל העם ועוד שהאמון ההוא בנבואה
 מפני האותות והיה להם כספקה אבל עתה הושגה להם אמתת הנבואה
 בהרגש כאמרו בעבור ישמע העם בדברי עמך ועל כן נאמי לעולם שזה
 האמון יהיה בלי ספקה והנה הורה בזה הפסוק שני ענינים האחד
 אמונת אפשרות הנבואה כאמרו בעבור ישמע העם בדברי עמך • והאחר
 אמונת משה כאמרו וגם כך יאמינו לעולם עד ששבו מאותה האמונה
 ואמרו עתה ראינו כי ידבר אלהים את האדם וחי • ומשום פחדם כי
 לא ידבר אלהים את האדם וחי ועתה לא יכלו לומי בזה שמו פחדם
 מצד האש כאמרם דבר אלה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן
 נמות ואמ' ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדולה אם יוספים אנחנו
 לשמוע את קול ה' אלוהינו עוד וזמננו • ובהו המזמר הסכים משה ע"ה

Verschiedene Ansichten
 davon, die nicht füglich
 hier der Welt anzuhängen,
 über die Prophetie.
 1, die der Philosophen
 welche, indem sie die ge-
 nuelle Persönlichkeit des Men-
 schengeschlechts leugnen,
 auch jede göttl. Offenbar-
 ung aufheben.
 2, die der indischen
 Jethen, des Brahma
 und des Sahariss,
 welche, obgleich sie die
 specielle Persönlichkeit
 doch die Prophetie für
 unmöglich halten, weil
 Gott, der sich offenbart,
 nicht mit Körperlichen
 Wesen sprechen könne
 und für unendlich weit
 über dem Menschen verhe-
 bene. In Betreff der in-
 dischen Propheten, von
 den guten und bösen
 sei dies zu sagen, nach
 begglaubte Vorstellungen
 von der Vertheilung der
 Götter durch die Sinne d.
 sehr falsch, wenigstens
 falsch gehalten wurden.

ה'תקצ"ג

ה'תקצ"ג

מ'תקצ"ג

ה'תקצ"ג

הנה פתח הברכה והוא
הוא אמר הכהן ביום

ענין המעשה II 486 סג.

הנה פתח הברכה והוא
הוא אמר הכהן ביום

